

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Catch the Sun

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
JENNIFER HARTMANN

Jennifer Hartmann tarafından da

Bloom'dan Yetişkin Romantizmi

Hala Lotus'u

Yeniyor

Birinci Haziran

Catch the Sun

3 EN N I F E R H A R T M A N N

Bloom

Telif Hakkı © 2024 Jennifer Hartmann tarafından
Kapak ve iç tasarım © 2024 by Sourcebooks Kapak
tasarımı Antoaneta Georgieva/Sourcebooks
Kapak görselleri © Holly Clark/Getty Images, DrPixel/Getty Images

Sourcebooks, Bloom Books ve kolofon Sourcebooks'un tescilli ticari markalarıdır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü herhangi bir şekilde veya yöntemle çoğaltılamaz.

Bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere herhangi bir elektronik veya mekanik yolla - eleştirel makaleler veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar hariç - yayıncısı Sourcebooks'un yazılı izni olmaksızın.

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar hayal ürünüdür veya hayali olarak. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Bu kitapta kullanılan tüm marka isimleri ve ürün isimleri ilgili sahiplerinin ticari markaları, tescilli ticari markaları veya ticari isimleridir. Sourcebooks bu kitaptaki herhangi bir ürün veya satıcı ile ilişkili değildir.

Bloom Books, an imprint of Sourcebooks tarafından yayımlanmıştır
P.O. Box 4410, Naperville, Illinois 60567-4410
(630) 961-3900
sourcebooks.com

Yayın içi kataloglama verileri Kongre Kütüphanesi'nde dosyalanmıştır

*Hayatın en sert fırtınalarını atlatmış ve gümüş astarlarını
aramış olanlara,
Ve hala güneşini arayanlar, bu sizin
için.*

İçindekiler

İçerik Uyarısı

Önsöz: Ella

"Güneş Nasıl Yakalanır" Birinci Adım: Ufku Takip Edin

Bölüm 1: Ella

Bölüm 2: Ella

Bölüm 3: Ella

Bölüm 4: Max

Bölüm 5: Ella

Bölüm 6: Ella

Bölüm 7: Max

Bölüm 8: Ella

Bölüm 9: Max

Bölüm 10: Ella

Bölüm 11: Ella

Bölüm 12: Ella

Bölüm 13: Max

Bölüm 14: Max

Bölüm 15: Ella

Bölüm 16: Max

Bölüm 17: Ella

"Güneş Nasıl Yakalanır" İkinci Adım: Altın Saati Kucaklayın

18. Bölüm: Ella

19. Bölüm: Ella

20. Bölüm: Max

21. Bölüm: Max

22. Bölüm: Ella

23. Bölüm: Max

24. Bölüm: Ella

25. Bölüm: Ella

Max 26. Bölüm

Ella 27. Bölüm

Max

"Güneş Nasıl Yakalanır" Üçüncü Adım: Tutulmanın Hava Durumu

28. Bölüm Ella

29. Bölüm: Ella

30. Bölüm: Max

Max 31. Bölüm

Ella 32. Bölüm

Ella Bölüm 33:

Ella Bölüm 34:

Max

35. Bölüm: Ella

36. Bölüm: Max

37. Bölüm: Ella

38. Bölüm: Ella

39. Bölüm: Max

Max 40. Bölüm

Ella Bölüm 41:

Ella Bölüm 42:

Max

"Güneş Nasıl Yakalanır" Dördüncü Adım: Şafağı Bekle

Bölüm 43: Ella

Bölüm 44: Ella

Bölüm 45: Ella

Bölüm 46: Max

Sonsöz: Ella

Teşekkür Çalma

Listesi

Yazar Hakkında

İçerik Uyarısı

Bu kitap cinayet, kan/şiddet, bazı cinsel içerikler, zorbalık, alkolizm, kronik hastalık tasvirleri, saldırı girişimi, reşit olmayanların içki içmesi, silahlar içermektedir ve 16 yaş üstü okuyucular için uygundur.

"Yağmurla ilgili en güzel şey her zaman durmasıdır.
Eninde sonunda."

-Eeyore

Önsöz

Ella

Kırmızı.

Tek gördüğüm kırmızı.

Yatak odasına daldım, vahşi bakışlarım kardeşimin üzerindeydi. "Ne yaptın sen?" Nefesim kesilmiş ve dehşete düşmüş bir halde hıçkırdım. "Ne *yaptın* Jonah?"

Yatağımın kenarında kıpırdamadan oturuyor, hiçbir şeye bakmıyor, gözleri boş ve kan çanağı. Tişörtünde kırmızı lekeler var ve kırmızıya bulanmış elleri kucağında toplanmış.

"Jonah!"

Çenesi ağır çekimde kalkıyor, dikkati üzerimde toplanırken göz bebekleri büyüyor. "Ella..." Benim adım boğuk bir fısıltı, bir yakarış. Yırtılmış bir aşk mektubu.

Saçlarımı yumruklarken başım ileri geri sallanıyor, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülüyor.

"Senin için her şeyi yaparım," diyor. "Sen benim tüm dünyamsın ve annem seni hastaneden eve getirdiğinden beri de öylesin." Kalın adam elması boğazında yuvarlanıyor. "Seni kollarıma bıraktı, küçücük bir pembe demet. Benim küçük kardeşim. Benim amacım."

Titrememi durduramıyorum.

O neden...? Nasıl

yapabildi?

Ayağa kalkıyor, pazılarımdan tutup beni kırmızı lekeli göğsüne çekiyor. Saçlarımı okşayarak kulağıma fısıldıyor: "Eğer birlikte olamayacağımız bir gün gelirse, beni kalbinde sakla. Sonsuza kadar orada kalacağım."

"Hayır," diye mırıldanıyorum. "J-Jonah... Neden, neden, neden...?" Sesim korkunç bir feryatla kesiliyor, alnım göğsünün ortasına çarpıyor.

Acı.

Onun tarafından sakat bırakıldım,

onun içinde boğuluyorum.

Hissettiğim tek şey bu. Tek

bildiğim bu.

"Güzel zamanları hatırla, tamam mı? Bunu değil. Bunun dışında her şeyi." Elleri saçlarımı tutarken kalp atışlarım hızlanıyor. "Nashville gökyüzünün altındaki o köprüdeyiz, ayaklarımızın dibinde bir yığın sopa var. Sen ve ben, Ella. Sadece sen ve ben. Gün batımına kadar at sürüyoruz, saman balyalarının yanında limonata içiyoruz ve ateşin başında hikayeler anlatıyoruz, dokunulmaz. Beni böyle düşün. Her zaman," diye homurdanıyor. "Söz ver bana, Piglet."

Ona bunun sözünü

veremem. Tek

gördüğüm kırmızı.

Her yerde var.

Sirenler pencerenin dışında kırmızı ve mavi renkte titreşiyor. Daha fazla kırmızı. Annemin arabası bile garaj yoluna girerken kırmızıya bürünüyor, annem arabadan inip eve doğru koşarken kapı açık kalıyor. Sırada ne olduğunu

biliyorum. Kendimi buna hazırlamaya çalışıyorum.
Hazırlanmaya çalışıyorum.
Bunu da yapamam.

Annemin ığlığı evi yırtıyor, odamın eşiğinde duraklıyor, dizlerinin üzerine çökerken eli kapının pervazından aşağı kayıyor.

"Ne *yaptın* sen?" diye bağırıyor. Ulur. İçinde lr.

Jonah bana dönmeden önce gözlerinde yıkımla annemize bakıyor.

Yanakları kızarmış.

"İkinizi de çok seviyorum. Buna inanın." Başımın tepesine sert bir öpücük kondurup beni sıkıca kavırıyor. "Anneme iyi bak."

Buna inanmıyorum.

Eğer bizi sevseydi, yaptıklarını asla yapmazdı. Bu akıl almaz bir şey.

Kendimi onun kollarından kurtarıyorum, dönüyorum, ğryorum ve sonra yatak odamın zeminine kusuyorum. Polis memurları yatak odasına dalıp yanımdan vızır vızır geçtiklerinde iki büklüm olmuş, hıçkırır hıçkırır ağlıyor ve ğryordum.

Jonah dvşmez.

Hakları okunduğunda elleri teslimiyetle havaya kalkıyor, sesler annemizin acı dolu inlemeleriyle birleşiyor.

Annem yatak odamın zemininde kemiksiz yatarken, onun kelepçelenerek gtrlşn izliyorum. Kardeşimin ayak bileğini tutuyor ve bir polis memurunu, onlar koridorda gözden kaybolmadan önce parmaklarını kardeşimden ayırmaya zorluyor.

Gitti.

Annem birkaç adım ötede parçalanırken, ben yere çöküyorum, yatağımın yanına yığılıyorum, yaşadığım cehennemin ardından titriyorum.

Güneş bulutların arasından sıyrılıp gökyüzünü mutlu bir altın ışıĒıyla yıkarken, uyuşmuş bir halde pencereden dışarı bakıyorum.

Ama gökyüzümde güneş
yok. Işık yok.

Sıcaklık yok.

Tek gördüğüm kırmızı.

"Güneş Nasıl Yakalanır"

Birinci Adım:

Ufkun Peşinde

Takip başlıyor.

Bölüm 1

Ella

Yaş 7

Ağzımda dondurma var.

Turuncu.

Bu benim en sevdiğim tat ve en sevdiğim renk. Ama onu dünyanın en iyi dondurması yapan şey bu değil. Hayır, en iyi Popsicle çünkü en iyi arkadaşım Max hemen yanımda bir tane yiyor.

Gülümseyerek salıncakta ayaklarımı ileri geri sallıyorum, yapışkan bir elim zincire dolanıyor ve ikimiz de ters zamanda sallanıyoruz. Max'in ikiz kardeşi McKay, oyun alanının karşısındaki kum havuzunda oynuyor, plastik kürekleri ve oyuncak traktörleri kuma saplıyor ve zoomlu sesler çıkarıyor. McKay'in dondurması mor ama turuncu daha güzel.

Mükemmel bir yaz sabahı. Güneş ekstra parlak ve mavi gökyüzü bulutlarla çizgili. Birinden diğerine zıpladığımı, spor ayakkabılarımın tüy yığınlarına battığını hayal ediyorum.

"Bir gün annem ve babam gibi evleneceğimizi düşünüyor musun?" Max yüksek sesle merak ediyor, bacaklarını düzleştiriyor, sonra salıncakta ileri geri hareket ederken dizlerini büküyor.

"Elbette," diyorum başımı sallayarak.

"Bu harika olur, değil mi? McKay de bizimle yaşayabilir."

"Bu fikre bayıldım." Ona gülümsüyorum, saçlarının dağılışını izliyorum.

kahverengi saçları, koltuğunu ileri doğru ittiğinde sallan. "Ne zaman evlenmeliyiz?"

"Bilmiyorum," diyor. "Sanırım yaşlandığımızda."

"Ailen biraz yaşlı. O kadar uzun süre beklemek istemiyorum."

"Daha genç olabiliriz. Belki birkaç yıl sonra."

"Tamam."

McKay yüksek bir ses çıkarıyor ve menekşe lekeli dondurma çubuğunu kuma saplıyor. Max'e bakmadan önce kıkırdıyorum. "Hâlâ kardeşinle yaşadığın için şanslısın," diyorum ona. "Ben benimkini özledim."

Jonah'ı çok özledim.

Annemi de.

Ama özellikle Jonah.

Benden dört yaş büyük ve benim en büyük koruyucum. Bir keresinde küçük bir çocuğu oyun setinden aşağı itti çünkü kabadayı aşağıda bana taş atıyor ve beni ağlatıyordu. Çocuk bileğini kırdı ve Jonah'ın başı gerçekten büyük belaya girdi. Ama bunu benim için yaptı, yani bu onu dünyadaki en iyi ağabey yapıyor. Winnie the Pooh karakterleri olduğumuzu ve at çiftliğimizin arkasındaki ormanın tıpkı masal kitabındaki gibi Yüz Dönüm Ormanı olduğunu hayal ederdik.

Hikayeleri severim. Kitapları severim.

Jonah'ı seviyorum.

"Kardeşim bazen tam bir baş belası," diye yanıtlıyor Max. Bana doğru dönmeden önce bir süre kardeşini izliyor, kara kaşları havaya kalkıyor. "Beni McKay'den daha çok seviyorsun, değil mi?"

"Evet." Bunu düşünürken dudaklarım büzülüyor. "Bana karşı daha naziksin ve gamzelerini seviyorum."

"Aynı görünüyoruz," diye hatırlatıyor bana. "Onun gamzeleri yok."

Bu onu tatmin etmiş gibi görünüyor ve zıplayıp talaşların üzerine düşmeden önce bir kez daha olabildiğince yükseğe sallanıyor. "Hadi gel. Hadi keşfe çıkalım."

Dondurma çubuklarımızı bir çöp kutusuna atıyoruz ve ben de Max'in peşinden ağaçların dibine gidip yerde hazine arıyorum. Jonah ve ben de geçen yaz Nashville'de yaşarken hazine arardık. Annemle babamın birlikte olduğu ve mutlu bir aile olduğumuz zamanlarda. Babamın beni neden götürdüğünden ve Jonah'ın neden annemle kaldığından emin değilim ama boşanma yüzünden olduğunu söylediler. Her ne demekse. Sanırım anneler ve babalar artık birbirlerini sevmediğinde böyle oluyor.

Jonah ve benim de boşanmak zorunda kalmamız hiç adil değil. O benim en iyi arkadaşımdı.

Max'e kadar.

Patikayı keşfederken ayakkabılarım sopaların ve yeşil yaprakların üzerinde çıtırdıyor. Max'e "Kardeşim dün bana bir mektup yazdı," diyorum, çömeliş garip görünümlü, çizgili bir tırtıla bakarken.

"Öyle mi? Ne yazıyordu?"

"Tüm kelimeleri okuyamadım ama babam bana okudu ve Jonah'ın beni çok özlediğini söyledi ve bana çiftlikteki atlardan bahsetti. Eskiden atları çok severdim. Phoenix benim favorimdi." Dudağımı kemiriyorum. "Jonah ayrıca bana kötü davranan çocukları döveceğini söyledi. O benim koruyucum."

Burnu kalktı. "Ona artık burada olduğumu söylemelisin. Seni koruyacağım."

Güneşli gökyüzü kadar geniş gülümsüyorum.

"Sana çok mektup yazıyor mu?" Max yanımda eğilip elini böceğe uzatarak devam ediyor. Komik tırtıl parmağının üzerinde kayıyor, sonra eklemlerine doğru ilerliyor.

"Evet. Her hafta yeni bir mektup var."

"Bu harika." Garip böceği inceleyen Max, onu yakındaki bir dala yerleştiriyor ve parlak yeşil bir yaprağın üzerine sürünmesini izliyoruz. "Eminim bu ufaklık yakında bir kelebek olacak. Belki şu zebra kelebeklerinden biri."

"Bunlar benim favorim."

"Hey, ormanda bir açıklık bulmalı ve orayı kendimize özel bir sığınak yapmalıyız. Babam oturup birlikte kitap okuyabileceğimiz bir bank yapmama yardım edebilir. Okuldaki günümüz hakkında konuşabilir ve kelebeklerin uçuşunu izleyebiliriz. Burası bizim gizli saklanma yerimiz olur."

Bence bu şimdiye kadarki en iyi fikir. Başımı hevesle sallayarak, ağaç tepeleriyle kaplı küçük bir açıklığı işaret ediyorum. "Orada iyi bir yer var."

"Hadi gidelim."

Sonraki bir saati yeni gizli yerimizde karşılıklı bağdaş kurup oturarak ve büyülü hikayeler anlatarak geçirdik.

Hikayeler. Asmalarda sallanmak ve taze derelerden su içmekle ilgili hikayeler. Çilek yemek, göllerde yüzmek ve yaz güneşinin altında dans etmek. Sonra gece çöktüğünde, onun yerine yıldızlara bakacağız.

Parka dönmeden önce Max bana bir şey uzattı. "Bak ne buldum, Ella. Oldukça havalı. Beğendin mi?" Bana parlak beyaz bir taş göstermek için avucunu uzattı.

Gözlerim parlıyor. Çok güzel. "Buna bayıldım. Belki bir taş koleksiyonu yaparım," diyorum ve taşı elinden alıp mandalina rengi tulumumun cebine yerleştiriyorum.

"Ve buna her baktığında beni düşünebilirsin."

Max bana kalbimi gıcıklayan şapşal bir gülümseme gönderiyor. Neredeyse kelebek kanatlarının çırpınışı gibi.

Ormandan çıkarken babamın gümüş rengi arabasının caddenin kenarında bizi beklediğini görüyorum. Saatini kontrol ediyor ve oyun alanında beni arıyor.

Ugh.

Henüz ayrılmak istemiyorum. Ağustos sonu güneşi ıslı ıslı ve ılık ve okullar açılmadan önceki son yaz günlerinden biri. İkinci sınıfa geçiyoruz. "Babam burada," diye mırıldanıyorum. "Sanırım gitmem gerek."

Max suratını ekşitir. "Yarın öğle yemeğinden sonra burada buluşalım. Babama banktan bahsedeceğim. Eminim çok hızlı bir şekilde parçalayabiliriz."

"Tamam. Sabırsızlanıyorum." İç çekerek oyun alanının kenarına doğru ilerliyorum ve yanından geçerken McKay'e veda ediyorum.

"Hoşça kal Ella," diye karşılık veriyor, yüzü kum ve toprakla lekelenmiş.

Babam beni parlak arabasıyla aldı.

Emniyet kemerimi bağlayıp arkadaşlarıma el sallamak için camı indirdiğimde Max ışık hızıyla bana doğru koşuyor. Bir keresinde bir kitapta ışık hızını öğrenmiştim. Hızlıydı.

Neredeyse Max kadar hızlı.

"Ella, bekle!" diye sesleniyor bana, pencereye ulaştığında soluk soluğaydı. "Bunu senin için aldım."

Yumruğunun içinde ne olduğuna bakıyorum ve kalbim güneşin vurduğu gökyüzüne kadar yükseliyor. Çok güzel turuncu bir çiçek. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel çiçek. "Vay canına, teşekkürler!"

Gülümsediğinde gamzeleri gözlerimden bile daha çok ortaya çıkıyor. "Bana seni düşündürdü."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Güneş gibi parlak," diyor gökyüzüne bakarak. "Ve güneş de senin gibi parlak."

Babam omzunun üzerinden bana bakıyor. "Gitme zamanı, Ella.

Arkadaşına veda et."

Çiçeği burnuma götürüp derin derin içime çekiyorum, kirpiklerim neon-turuncu yaprakların üzerinde dalgalanıyor. "Hoşça kal, Max."

"Yarın görüşür müyüz?" Araba hareket etmeye başlar ve Max ona yetişmek için koşar. Daha hızlı ve daha hızlı koşuyor, neredeyse aynı hızda, neredeyse onu *yakalıyor*.

Araba Max'in artık yetişemeyeceği kadar hızlı bir şekilde ileri doğru sarsılırken camdan dışarı sarkıp ona gülümsüyorum. "Yarın görüşürüz!" Ben de ona bağıryorum.

Köşeyi döndüğümüzde Max gözden kayboluyor ve ben koltuğuma yığılıyorum, çiçek parmaklarımın arasında dönüyor. Sonra kendi kendime fısıldıyorum, "Ve ondan sonraki her gün."

Babam beni parlak arabasıyla götürdü. Juniper Falls'tan ayrılıp o gece Nashville'e geri dönüyoruz, bavullar ve kutular arka koltukta tavana kadar dolu. Polis ona ceza yazabilecek olmasına rağmen öne oturmama izin verdi. Bunun özel bir yolculuk olduğunu ve özel olduğu için de önde oturup bir paket jelibon yiyebileceğimi söylüyor. Turuncu olanları en sona saklıyorum çünkü en sevdiğim onlar.

At çiftliğindeki eski araba yoluma girdiğimizde midem bulanıyor.

Ama şeker yüzünden değil.

Sanırım bunun nedeni, içimden bir sesin Max'i bir daha göremeyeceğimi söylemesi.

Annem ve Jonah uzun araba yolundan aşağı koşup beni kucaklıyor ve gözyaşlarına boğuyor. Ağabeyim beni daireler çizerek döndürüyor, ben sıkı sıkı tutarken saçlarım arkamda sallanıyor.

Onları gördüğüm için mutluyum. Ama ben de üzgünüm.

Büyük çiftlik evine doğru yürürken ve etraftaki atlara bakarken, karnım aniden sıkı bir düğümle sıkışıyor. Anneme bir şey için bağırın babama doğru dönüyorum. "Baba!" Gözlerimde yaşlar filizlenerek sesleniyorum.

Bana bakmak için döndüğünde omuzları çöküyor, bakışları donuk ve yorgun. "Neyin var?"

"Taşımı unuttum. Bugün Max ile oyun parkından aldığım taşı."

"Bu sadece bir taş, Ella. Başka bir tane bulabilirsin."

"Ama... o özeldi. Max onu benim için buldu." Benim Gözyaşları yakarken alt dudağı titriyor. "Geri dönmek zorundayız ve onu al. Lütfen, baba."

Gülümsüyor ama gözlerine ulaşmıyor. "Sana postalayacağım, ufaklık."

Hüzünlü bir iç çekerek arkamı dönüyorum ve bavulumu arkamdan sürükleyerek uzaklaşıyorum. Evin önüne geldiğimde duruyorum ve hâlâ elimde tuttuğum turuncu çiçeğe bakıyorum.

Zaten ölüyor.

Ve babam o taşı bana asla postalamaz.

Bölüm 2

Ella

On yıl sonra

Yaş 17

Ağzımda bir sik var.

Gerçek bir penis değil elbette. Bir yaz karaoke yaparken çekilmiş bir fotoğrafımın üzerine Sharpie ile karalanmış kıllı bir penis çizimi, ağzım sonuna kadar açık, dudaklarımın arasından çıkan fallik şekilli bir nesneyi tasvir ederken kullanmak için mükemmel bir resim.

Nefesimin altında inleyerek Facebook hesabımı kilitlemeyi aklıma not ediyorum.

Belki de silmeliyim.

Fotoğrafı dolabımdan kaptığım gibi bandı koparıyorum ve kızgın bir tomar haline getirip arka cebime tıkıyorum.

Sınıf arkadaşlarım arkamdan kıs kıs gülüyor. Koridorlarda dolaşan alaycı fısıltılar midemin bulanmasına neden oluyor. Krem-ten rengi muşamba karolara bakıyorum ve bir nefes veriyorum.

Ella Sunbury: Zenginlikten paçavraya dönüşen tuhaf yeni kız. Bir katilin kız kardeşi. Kırık bir genç kız.

tuğla ve kiremitlerden yapılmış güzel evinden zorla çıkarıldı ve herkesin onu yargıladığı küçük Juniper Falls kasabasına üç saatten fazla bir mesafeye götürüldü.

Herkesin ondan nefret ettiği yerde.

İnsanlar bana baktıklarında bunu görüyorlar. Haberlere, söylenti değirmenlerine ve dedikodu trenlerine dayanarak bildiklerini düşündükleri şey bu.

Ve sanırım haksız da değiller, ben bunların hepsiyim.

Ama bu şeyler benim olduğum her şey değil.

Dişimin arasından bir parça sakız çıkarıp işaret parmağıma doluyorum ve parmağım neon sarısı bir kurdeleyle örülüyor. Öğrenciler nefeslerinin altında kötü yorumlar mırıldanarak yanımdan geçip gidiyorlar.

"Muhtemelen onun suç ortağıydı."

"Bahse girerim silahı ona milyon dolarlık haftalık harçlığıyla almıştır."

"Belki de onu k ı z d ı r m a m a l ı y ı z . Ne de olsa birinci derece cinayet aileden geliyor..."

Bir sonraki dersime doğru aceleyle geri çekilmeme fırsat kalmadan biri arkamdan çarpıyor ve neredeyse öne doğru devriliyordum, açık artırmada satmaya kıyamadığım turuncu Vera Bradley kitap çantama doldurduğum düzinelerce kitabın sırtımdaki ekstra ağırlığı sayesinde değil.

Bir anda kendimi dolabımın kapısında buluyorum.

"Özür dilerim," diyor bir ses, beni sabit tutmak için dirseğimden tutarak.

Tüm söylediği bu, ama eli cildimde sıcak bir lazer gibi hissediyorum. Gelecekte bir yara izi bırakacak kadar sıcak. Gözlerim yukarı kayıyor ve

Geri çekilip omzumdaki çantamın askısını yeniden ayarlarken tanıdık bir açık mavi tonuyla karşılaşıyorum. "Önemli değil," diye mırıldanıyorum. Eli benden uzaklaştığında bir adım geri çekiliyor ve geride kalan kaşıntılı sıcaklığı kaşıyorum.

Oyalanmıyor; sadece kekeleyerek bir kalp atışı boyunca bana bakıyor, sonra onu bana çarpmış olması gereken kardeşine katılıyor.

Manning kardeşler.

Max ve McKay.

On yıl önce Max, Juniper Falls'ta, ailemin ilk kez gençken tanıştığı kasabada unutulmaz bir yıl boyunca en iyi arkadaşım oldu. Ta ki babam veda etmeme izin vermeden beni aniden alıp götürene kadar. Şimdi, sanki bir ömür geçmiş gibi geliyor ve Max'in artık o zamanki kişi olmadığını fark ediyorum.

Tıpkı keskin portakallı dondurmamı emerken ve kalbimde güneş ışıklarıyla kabarık bulutlara bakarken ona bir gün onunla evleneceğimi söyleyen kız olmadığım gibi.

Bugünlerde ben yokmuşum gibi davranıyor. Eminim ulusal televizyonda kendimi aptal durumuna düşürdüğüm o haberi görmüştür ve şimdi yıllar içinde iletişimimizi kaybettiğimiz için minnettar.

Benimle ilişki kurması onu da toplumdan dışlar.

Koyu renk beremi alnımdan aşağı indiriyorum ve şu anda karşımdaki mavi dolapların önünde sohbet eden iki kardeşe bakıyorum.

"Yarın gelmelisin," diyor McKay, omzunu bir dolap kapısına dayamış, sırtı bana dönük. "Şunu da getir

civciv. Libby."

"Ben iyiyim," diye yanıtlıyor Max. Bir paket sigarayı kurcalıyor, birini çekip çıkarıyor, sonra tekrar kutuya itiyor. "Beni ilgilendirmiyor."

"Senin biriyle yatman lazım dostum. Son zamanlarda tam bir pislik oldun."

Burnumun direği sızladı. Dört ay önce Tellico Plains, Tennessee'deki küçük bir topluluk olan Juniper Falls'a döndüğümünden beri Manning kardeşlerin ikisi de benimle pek konuşmadı. Doğruyu söylemek gerekirse, ikisi de yeryüzünden silinip gitse hayal kırıklığına uğramazdım. Annem ve ben buraya taşındığımızdan beri bana bir nebze olsun gerçek nezaket gösteren tek kişi Brynn Fisher.

McKay ile çıkıyor, muhtemelen bu yüzden kardeşler bu okuldaki herkes gibi bana açıkça eziyet etmediler.

Eski okul bahçesi büyüsunün canı cehenneme.

Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum, sırt çantamı diğer omzuma geçirirken sandaletim muşambanın üzerinde gıcırıyor.

Max başını kaldırıp bana baktığında, bir hafiye gibi kulak misafiri olduğumu fark ediyorum. McKay bira ve Libby'nin göğüsleri hakkında gevezelik ederken o hiçbir şey söylemiyor ve muhtemelen varlığımdan rahatsız olarak espresso kahverengi kaşlarını birbirine çatıyor.

Sonra Max gözlerini kırıştırıyor ve yüzümden daha cazip olduğu belli olan kirli fayansa bakıyor.

Kaderin cilvesine bakın ki Manning kardeşler sadece okul arkadaşım değil, aynı zamanda komşularım. Karşı dairede oturuyorlar.

Geçtiğimiz Mayıs ayında, annem kardeşimin yasal faturalarını ödemek için banka hesaplarını neredeyse kuruttuktan sonra, büyükannemin bizim için satın aldığı küçük çiftlik evinin sokağında.

Bazen Max'i dışarıda çimleri biçerken görüyorum.

Kamyonetinin yanında sigara içerdi.

Kaçınılmaz olarak bela bulmak için gecenin karanlığına doğru yola çıkarken cırtlak lastiklerle çakıllı garaj yolundan kayarak çıkıyor.

Ara sıra, ahşap verandada eski püskü bir katlanır sandalyede oturup roman okurken ya da kitap ciltlerken sokağın karşısından bana bakar. Göz teması asla uzun sürmez ve genellikle bunu acıyan bir baş sallama ya da şaşı bir kaş çatma izler.

Dönüştüğüm şeyden

hoşlanmıyor. Hislerimiz karşılıklı.

Annem bana oraya gitmemi ve hiç de cana yakın olmamalarına rağmen onlarla yeniden arkadaş olmaya çalışmamı söylerdi. Ona önce babalarıyla arkadaş olması gerektiğini, sonra bunu düşünebileceğimi söyledim. Konuşmamız bu şekilde sona erdi. O zamandan beri bu konuyu açmadı.

Boğazımdaki düğümleri yutuyorum ve dolapların sıralandığı duvardan uzaklaşıyorum. Boğulmuş duygular beni susatıyor, bu yüzden İngilizce dersine gitmeden önce yakındaki bir otomattan bir Dr Pepper almaya karar veriyorum.

Koridorlar çoğunlukla boşalmış durumda, yanımdan koşarak geçen ve burunlarını cep telefonlarına dayamış birkaç kişi dışında. Herkes tek renkli bir bulanıklık içinde. Her şey desatüre görünüyor. Yüzsüz bedenler yanımdan hızla geçerken ağır çekimde hareket ediyormuşum gibi

hissediyorum, eski bir VCR kasetinin hızlı ileri sarılması gibi.

Ama filmimde iyi bir rol yok.

Sadece bana bakan, aşırı pahalı atıştırmalıklarla dolu bir otomat var.

Bozuk para bulmak için ceplerimi karıştırırken kendimi renklere ve gerçek zamana geri döndürüyorum. Bir avuç dolar çıkardığımda buruşmuş fotoğraf yere düşüyor ve onu almak için eğildiğimde yüzümü buruşturmaktan kendimi alamıyorum.

Tam eğilmiştim ki bir ses, "Bırak gitsin. Hizmetçiniz gelip sizin için alabilir."

Sesin ve steroid bulaşmış vücudun Andy adında bir futbol dallamasına ait olduğundan oldukça eminim, ama yanılıyor olabilirim. Randy de olabilir. Tek bildiğim geçen dönem kafama tükürük topu üflediği ve erkek teri ile kafeteryadaki karamela pudginginin itici bir karışımı gibi koktuğu.

"Hizmetçi kalmadı," diye karşılık veriyorum. "Ama ilgileniyorsanız pozisyon açık."

"Evet, doğru. Senin pisliğini temizlemek için bir aziz gerekir." Arkadaşları onunla birlikte yürüyor, kahkahalarını öksürükler ve dramatik boğaz temizlemeleriyle örtmeye çalışıyorlar.

Potansiyel-Andy duraksıyor, beyaz spor tişörtünün kesilmiş kollarının altında pazuları seğiriyor. Kahverengi-siyah gözleri ayak parmaklarımdan tepeme kadar beni takip ediyor, yüzündeki ifade sanki daha aşağı bir varlıkmışım gibi tiksintiyle dolup taşıyor. Ayakkabısının tabanına sıkışmış, kazıyıp çıkaramadığı göl pisliği ya da çiğnenmiş şekerlemeden başka bir şey değil.

Dikkatini fotoğrafa çeviriyor ve yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Bu senin dolap dekorun mu? Çok zevkliydi."

"Bu senden bir hediye miydi?" Sıkıntıyla mandalina rengi tırnaklarına bakıyorum. "Büyüleyici."

"Zamanımı internette senin fotoğraflarını aramakla geçirdiğimi düşünüyorsan kendini övüyorsun, Sunbury."

"Sanırım çoklu görev yeteneğini gözümde fazla büyüttmüşüm. Google'da kendini aramak ve düşük bütçeli porno sitelerine göz atmak arasında biraz zaman bulabileceğini düşündüm."

Parmağını havaya kaldırarak, sanki bir ampul patlamış gibi canlanıyor. "Lafı açılmışken, şu videoda gördüğüm sen değil miydin-"

"Gidelim, Andy. Tuhaf biri," diyor sakız çiğneyen bir esmer, kaburgalarına bir çimdik atarak.

Onaylandı-Andy koşarak kalabalık sınıflardan birine girip gözden kaybolmadan önce bana göz kırpmıyor.

Sözleri zırhımı delip geçerken içimdeki irilmeyi engelleyemiyorum, ama fotoğrafı fayansın üzerinden alıp yakındaki bir çöp kutusuna atarak bunu savuşturmaya çalışıyorum.

Tam otomata doğru dönmek üzereydim ki parlak sarı at kuyruğu ve pembe bir güneş elbisesi hızla yanımdan geçti. Brynn Fisher bir çığlık atarak kendini McKay'in kollarına bırakıyor ve erkek arkadaşı onu kalçalarından yakalayıp önümüzde ateşli bir şekilde öpüşürken ikisi de tökezleyerek geri çekiliyor ve olay çıkarıyorlar.

Yerimde kıpırdanıyorum. Daha önce hiç böyle öpülmemiştim ve bunun nasıl bir his olduğunu merak ediyorum.

Onu geç: Ben hiç öpüşmedim, nokta.

Bunu iki kere çiz: Umurumda değil.

Brynn onu tekrar tekrar öpücüklerle boğduktan sonra beyaz spor ayakkabılarının üzerine geri kayıyor ve ayaklarının dibine düşürdüğü sırt çantasına uzanıyor. Ayağa kalktığı anda bana doğru ışıltı ışıltı bir sırıtış fırlatıyor. "Hey, Ella!"

O benim siyah meyan kökümün sakızı.

Başımdaki bereyi çıkarıp saçlarımı düzeltiyorum, ilk ismimi kullanması beni ürkütüyor. Herkes bana *Sunbury, yeni kız ya da adı her neyse der*. Ve bunlar daha nazik varyasyonlar. "Hey," diye mırıldanıyorum, elimi yarım ağızla selamlamak için kaldırıyorum.

"Yarın akşam kayalıkların oradaki şenlik ateşine geliyor musun?"

Bu daveti kaçırdığımdan oldukça eminim. "Bunu planlamıyordum. Herkes benim bir ezik olduğumu düşünüyor, bu da muhtemelen işleri garipleştirecek."

"Sen ezik değilsin."

"Tüm okul benim bir ezik olduğumu düşünüyor, Brynn. Bu kasabaya göre, bir ezik olarak öleceğim. Mezar taşım da şöyle yazacak: 'O bir ezikti. Ve kaybetti' yazacak." Omuz silkiyorum, kalbim biraz sızlasa da kayıtsızmış gibi davranıyorum. "Sorun değil."

Brynn gülerek, "Bu çok dramatik," diye cevap veriyor. "Boş ver onları. Bence sen havalısın."

Tam zil çalarken dudaklarımda yumuşak bir gülümseme beliriyor.

Brynn kitap çantasını omzuna atıp bana doğru ilerliyor. "Saat sekizde başlıyor. Eğer bırakmamı istersen seni alabilirim." Sınıfa koşmadan önce atkuyruğundan jel uçlu bir kalem çıkarıyor, bileğime uzanıyor ve bir şeyler karalıyor

Ön kolumun alt tarafına yedi rakam. "Numaramı telefonuna ekle. İstedğin zaman mesaj at!"

Bu jest, bu dostluk göstergesi beni o kadar şaşırtıyor ki, yanıtlım dilimde düğümleniyor ve tek yaptığım başımı sallamak oluyor.

Gülümsemesi iki kat parlıyor, sonra arkasını dönüyor, saçları solgun bir bal kuyruğu gibi onu takip ediyor ve McKay'i de kendisiyle birlikte koridora sürüklüyor.

Max sigara paketini cebine sokarken bana bakmıyor, bir kucak dolusu ders kitabı alıyor ve onların arkasından yürüyor.

Öğrencilerin geri kalanı koridorlardan dağılırken, tenime mor mürekkeple kazınmış yazıya bakıyorum. Rakamlar floresan ışıkları altında parıltılı beneklerle ışıdarken kolumu bir o yana bir bu yana eğiyorum.

Bir arkadaş.

Bir yılı aşkın süredir böyle bir şey yaşamadım. Jonah'la ilgili haberler çıktıktan sonra herkes beni terk ettiğinden beri. Annem Candice Sunbury çok sevilen bir binicilik çiftliğine sahipti ve tüm Nashville bölgesi ailemi meşhur mikroskobun altına koyup adımızı çamura bulamadan önce çok saygın bir atlı rehberdi. Yine de bu, sonraki aylarda yaşadıklarımızla kıyaslandığında hiçbir şeydi.

Vandalizm.

Tehditler. Hatta
şiddet.

İkinci sınıfın geri kalanında okul koridorlarında yürürken kitap çantamda biber gazı taşımak zorunda kaldım.

Bir yıl sonra, düşmana dönüşen bir arkadaşım beni okulun koşu pistinde o kadar sert itti ki bileğim çıktı.

Suç duyurusunda bulunmadık. Annem Jonah'ı kefaletle hapisten çıkarmakla o kadar meşguldü ki, kırılan ayak bileği için endişelenmedi.

Ve bu benim için sorun değildi. İstedığım son şey daha fazla olumsuz ilgiydi.

İç çekerek kolumu bırakıyorum ve acı-tatlı anılar selini bir kenara itmeye çalışırken Dr Pepper'ı almak için otomata doğru ilerliyorum.

Makineye birkaç dolar atarak seçimimi yapıyorum ve duvardaki saate bakıyorum, derse geç kalacağımı zaten biliyorum. Önemli bir şey değil, eminim kimse fark etmez bile.

Gazoz kutusunun öne doğru sarsılmasını ve düşmeye hazırlanmasını izliyorum.

Ancak daha sonra durur, bir gıcırdama sesi çıkarır ve gevşeyemeden sıkışır.

Tabii ki var.

Makineyi birkaç kez tekmeleyerek kutunun sıkıştığı yerden çıkması için yalvarıyorum. Elimle vuruyorum. Hatta ona hırlıyorum, öfkemi hissedeceğini ve korkuyla kayarak kurtulacağını umuyorum.

Hiçbir şey.

Harika. Dr Pepper bile benimle ilişkilendirilmekten nefret ediyor.

Gözlerimi kapatarak avuçlarımı ve alnımı cam yüzeye bastırıyorum ve sefil bir iniltiyle üflemeden önce uzun, yorgun bir nefes alıyorum.

Bir sonraki dersime gitmeden önce su çeşmesinde hızlıca bir mola veriyorum.

Canavar.

Walter Dean Myers tarafından yazılan ve İngilizce dersi için okuduğumuz bir kitap ve bugünlerde insanlar bana baktıklarında tam da böyle hissediyorum.

Öğretmenim Bayan Caulfield'in bile boncuk gözlerinde cezalandırıcı bir eylem var, elinde mecazi bir tokmak tutuyor ve tam bana doğrultuyor. Düşüncelerim dağılıyor ve onu bir yargıç cübbesi giymiş olarak hayal ediyorum, tokmağı masasına vururken ödev yığınları uçuşuyor.

"Tüm suçlamalardan suçlu bulundu," diye sınıfa duyurdu.

Kelepçelenip turuncu bir tulumla götürülürken herkes alkışlıyor ve tezahürat yapıyor.

Yeterince adil; turuncu rengi seviyorum ve cümle geçerli.

Ben suçluyum.

Annem gibi onun masumiyetine inanmadığım için suçluyum. Her şeye rağmen onu hala sevdiğim için suçluyum.

En çok da onu tetiği çekmesini engelleyecek kadar çok sevemediğim için suçluyum. Kalbimin gücünü hissetmemiş ya da onu ne kadar özleyeceğimi bilmemiş olmalı. O gece bir seçim yaptı ve bu biz değildik.

Bizi o seçmedi ve bazen bunun *benim* seçimim olduğunu düşünüyorum.

Hata.

"Bayan Sunbury."

Çenemi elime dayamış, boş gözlerle sola bakıyorum, zihnim hâlâ bir hapisane hücresinde kilitli. Bayan Caulfield'ı hemen duymuyorum. Ağzımın kenarından bir damla salya akarken doğrudan Max Manning'e baktığımı da fark etmiyorum.

"Bayan Sunbury," diye tekrarlıyor, bu kez daha yüksek sesle. "Bay Manning'in Juniper Lisesi'nde oldukça çekici biri olduğunu duydum ama Instagram bunun için var. Lütfen saygılı olun ve okul sonrası saatlerde kendi zamanınızda bakın."

Herkes gülüyor.

Masamda doğruluyorum ve çılgınca çenemi sıvazlamaya başlıyorum. Mahcup gözlerim sınıfın karşısındaki kristal mavisikle buluşuyor ve yüzüm kendi kişisel cehennemimi taklit eden bir cehennem seviyesine kadar ısınıyor. "Özür dilerim," diye telaşla dirseklerimin üzerinde doğruluyorum. "Araya girdim."

Max yan koltuğundan beni izlemeye devam ediyor, sepya plastik sandalyeye yaslanmış, iki eliyle bir kalemi amaçsız daireler çizerek döndürüyor. Kot pantolonu yırtık, saçları koyu renk. Uzun boylu ve zayıf, 1.80'in üzerinde ve arkasında oturan adamın bir baş üstünde. Sağ pazusunun etrafında siyah mürekkepten yapılmış bir dövme var ve teni Tennessee güneşinden bronzlaşmış.

Çok koşar, ulaşılmaz ve gizemli kalır ve yanmayı mükemmelleştirmiştir. Diğer sönük öğrenciler arasında öne çıktığını söyleyebilirim... herkesin bana bakarken sahip olduğu bakışa sahip olması dışında.

Acıyan bakışlar, çünkü ben bitkin ve değersizim.

Kızgınlık bakışı çünkü ben bu şehre ya da bu okula ait değilim.

Tiksinti dolu bir bakış çünkü kanım Jonah Sunbury'ninkiyle aynı kanda yüzüyor.

Günün sonunda, Max hala onlardan biri.

Bakışlarımı kaçıyorum ve titizlikle düzenlediği masasının kenarında yarı oturur vaziyette duran Bayan Caulfield'a odaklanıyorum. Keten sarısı saçlarına gümüş serpiştirilmiş ve başının dar tepesini belirginleştiren sert bir şekilde toplanmış. Bir *bayan* yerine bir *hanımefendi*, bu da birinin onu evlenecek kadar sevdiği anlamına geliyor. Onun için iyi, çünkü ben kesinlikle sevmiyorum. Bana pislik gibi davranan tek öğretmen o ve zaten sahip olduğumdan daha fazla olumsuz dikkat çekmek istemeseydim, muhtemelen onu okul yönetimine şikayet ederdim.

"Biliyorsunuz, Bayan Sunbury," diye söze girdi öğretmen, alaca kaşlarından biri alaycı bir dikkatle kalkarken. "Şu anda okuduğumuz edebiyatın sizin kişisel tarihinizle çarpıcı paralellikleri var."

Sözleri göğsüme gümüş bir kurşun gibi saplandı.

Boğazım kapanıyor. Oksijeni yakalamak zor.

Gıcırdayan sandalyede kayarak dudaklarımı aralıyorum ve sessiz bir fısıltı çıkarıyorum. Tek yaptığım başımı sallamak, tüm gözlerin üzerimde olduğunu hissediyorum. Yargılamayı, zulmü, sunta masalara vurulan tokmakları hissediyorum.

Suçlu, suçlu, suçlu.

Max'e doğru hızlıca bir bakış daha atıyorum, hâlâ içimde delikler açtığını görünce şaşırmıyorum. Deliklerime delikler açıyor. Bahse girerim bana yeterince uzun süre bakarsa çatlaklarımın ve boşluklarımın o kadar genişleyeceğini ve benden geriye hiçbir şey kalmayacağını diliyordur.

Puf.

Bazen ben de bunu diliyorum. Özellikle de şu anda.

Eminim Max en başta benimle arkadaş olduğu için pişmandır.

Boğazımdaki acıyı temizleyip sesimi buluyorum ve Bayan Caulfield'a dönüp bakıyorum. "Bilemem," diye yalan söylüyorum. "Okumaya daha yeni başladık."

Yeterince doğru, ama kitabın ne hakkında olduğunu tam olarak biliyorum.

Arkasında tanıtım yazısı var.

"Evet, peki, şu ana kadar dikkatinizi çeken bir şey oldu mu?" diye soruyor ve yüzündeki gülümsemeyi neredeyse duyabiliyorum. "Kendi gerçek hayat deneyimlerinizden yola çıkarak tartışmak ve sınıfla paylaşmak istediğiniz bir şey var mı?"

"Pek sayılmaz. Bu kişisel bir mesele."

"Ulusal haberlere çıktı. Kardeşinizin duruşması halka açık olarak yayınlandı."

Göğsüm neredeyse boğulacak kadar sıkışıyor. Bu çok saçma. Zalimce ve istilacı.

Kalbim öfkeyle dörtnala koşarken çantama kitapları ve kalemleri doldurmaya başlıyorum, sonra da kaçmaya hazırlanırken fermuarını çekiyorum. "Instagram bunun için var," diye karşılık veriyorum, kendi sözlerini ona karşı kullanarak. "Lütfen saygılı olun ve okul sonrası saatlerde kendi zamanınıza karışmayın."

Sandalyemden kalkıp sırt çantamı tek omzuma atarken etrafımda nefes sesleri çınlıyor. Öğretmene bir kez daha bakmadım ama sınıftan hışımla çıkmadan önce Max'in gözlerini bir anlığına yakaladım.

Hâlâ bana bakıyor.

Hala izliyor.

Ama bu sefer, dudaklarında bir gülümseme hayaleti titreştiğine yemin edebilirim.

Okuldan sonra cezaya kalacağımı bilerek kapıdan hızla çıkarken, koridorun en ucuna doğru koşuyorum, otomat hala o ele geçmez Dr Pepper ile benimle alay ediyor. Aslında onu rehin tutuyor ve bu düşünce öfkemi sağlıksız bir seviyeye yükseltmeyi başarıyor.

O sodayı istiyorum.

O benim, parasını ben ödedim, onu istiyorum.

En çok da bir kez olsun Jonah'tan başka bir şeye kızmak istiyorum.

İleriye doğru adım atıp makineye bakarken boğazımın arkasında hırıltılı bir ses çınlıyor. Tekrar tekmeliyorum. İki elimle vuruyorum, sonra ellerimi öfkeli yumruklara dönüştürüp biraz daha vuruyorum.

Hareket

etmiyor.

Kımıldamıyor.

Güldüğünü duyduğuma eminim ama bu kendi iç sesim de olabilir.

Sandaletimle tabana son bir kez vurarak, "Siktir git, Dr Pepper!" diye bağıriyorum.

Sözlerim boş koridorlarda yankılanıyor, duvarlardan sekiyor ve kendilerini çirkin mavi dolaplarda ve daha da çirkin fayanslarda ölümsüzleştiriyor. Gözyaşlarıma utanç verici bir şekilde yaklaştığımda-

Thwap!

Dudaklarımdan bir yelpaze geçiyor.

Bir yumruk yanımdan geçip otomatın önüne çarptığında geriye sıçırıyorum. Kalbim yerinden fırlıyor ve iri gözlerle yukarı bakıp Dr. Pepper kutusunun sallanıp dağıtım yuvasına düşmesini izliyorum.

Plop.

Çenemi kaldırıyorum.

Bakışlarım Max Manning'inkilerle kilitlendi.

Hiçbir şey söylemiyor. Gülümsemiyor, göz kırpmıyor, hatta nefes bile almıyor. Ağır bir tempoyla bana bakıyor, çikolata rengi saçları alnına dökülüyor, soluk mavi gözleri boş ve okunmuyor.

Sonra geriye doğru bir adım atıyor.

Arkasını dönüyor.

Ve koridorda kaybolur.

Bölüm 3

Ella

"Okul nasıldı?"

Annemin sırtı bana dönük, bilgisayar masasının üzerine eğilmiş, hararetle arama motoruna bir şeyler yazıyor. Henüz bir iş bulamamış olsa da tek yaptığı çalışmak. Bütün gün ne yaptığını Tanrı bilir ama onu meşgul ediyor gibi görünüyor.

Sırt çantamı ön kapının yanına bırakıyorum ve sandaletlerimi ayağıma geçirip derin bir nefes alıyorum. Ev şeker kamışı ve narenciye kabuğu rendesi gibi kokuyor. "Çok eğlenceliydi. Çok şey öğrendim. Fall Fling'in kraliçeliğine aday gösterildikten hemen sonra tribünlerin altında bir çocukla öpüştüm. Sonra hayatımın hayalinin peşinden koştum ve amigo takımına katıldım."

Bocalıyor, tekerlekli sandalyesinde dönüp duruyor. "Gerçekten mi?"

Ona dişlerimi göstererek görünmez ponponlarımı havada sallıyorum, belki de tiyatro kulübüne katılmalıydım diye düşünüyorum. Annemin bakışlarında parıldayan umut kıvılcımına göre, oyunculuk becerilerim oldukça iyi görünüyor.

Ama başımı eğip ona "Aklını mı kaçırdın?" bakışını attığımda yüzü düşüyor. Çok aşına olduğu bir bakış. Bu noktada benim tüm kişiliğim haline gelen bakış.

Annem iç çekiyor, tel çerçeveli gözlüklerini burnunun kenarından çekip arkasına yaslanıyor. İki gri-yeşil göz bana doğru daralırken sandalye bir o yana bir bu yana dönüyor. "Ella."

"Anne."

"Okul nasıldı?" diye tekrarlıyor.

Bir süre göz teması kurduktan sonra çantamı geri aldım ve tek kelime etmeden onun yanından geçip kısa koridordan yatak odama doğru yürüdüm. Bugün bir öğretmene saçmalıklarını söylediğim için ceza aldığımı bilmesine gerek yok. Muhtemelen umursamayacaktır.

"Ella!" Annem arkamdan

bağırıyor. Cevap

veremeyecek kadar

yorgunum.

Mutlu numarası yapmaktan bıktım.

Sürekli bana karşı olan bir dünyaya alışmaya çalışmaktan yoruldum.

Şansın kucağımıza düşmesini beklemekten bıktık.

En çok da ağabeyimi özlemekten ve aynı zamanda yaptıkları için ondan nefret etmekten yoruldum. Birini aynı anda hem sevmek hem de ondan nefret etmek bu dünyadaki en yorucu şey olsa gerek.

Yatak odama girip sırt çantamı yere attıktan sonra kapıyı arkamdan kapatıyorum. Kapıyı çarpmıyorum çünkü kızgın değilim.

Sadece yorgunum.

Annemin ayak seslerinin yaklaştığını duymadığım için odamın ortasına çöküp soluk ışıklara bakıyorum.

Turuncu kitap çantam ayak bileklerimin arasında duruyordu.

Kalp atışlarım hızlandı.

Sekiz yaşındayken Noel için Doodle Ayılarından bir tane istemiştim. Oturma odamızdaki büyük avizenin altında cicili bicili parlayan gümüş ve altın ambalaj kağıtlarını yırttığımı ve o kutulardan sadece *birinin* Doodle Bear olması için yalvardığımı hatırlıyorum. Ama öyle bir şey olmadı. Rengarenk ağacın yanında gözyaşlarına boğulduğumda ve bir sürü pahalı elektronik eşyanın arasında yığılıp kaldığımda amcam bana şımarık olduğumu söyledi.

Kendimi şımarık hissetmedim; sadece Noel Baba beni unutmuş gibi hissettim.

Jonah o gece beni yatak odamda ağlarken buldu. O zamanlar sadece on iki yaşındaydı ama akıllıydı. Bir zamanlar onun dünyanın en zeki insanı olduğunu düşünürdüm.

Artık böyle düşünmüyorum... ama bir zamanlar düşünüyordum.

Yepyeni Vera Bradley kitap çantamı dolaptan çıkardığını, elinde bir Sharpie tuttuğunu ve yanımdaki yatağın üzerine attığını hatırlıyorum. Çanta turuncuydu, ki bu her zaman en sevdiğim renk olmuştur.

"Bu bir Doodle Bear değil ama işe yarar," dedi bana, bakır kaküllerini orantısız bir sırtışla gözlerinden uzaklaştırarak. "Bazen doğaçlama yapmamız gerekir."

Bu kelimenin ne anlama geldiğini bilmiyordum ama yine de başımı salladım.

Kalemin kapağını açtı ve yanık turuncu kumaşın üzerine bir şeyler karalamaya başladı. Ön fermuarlı cebe Winnie the Pooh'yu ve ayının göğsüne karikatürize edilmiş bir kalp çizmesini izlerken gülümsemem geniş ve tuhaftı.

Ondan sonra bu bir gelenek haline geldi.

Jonah her gün sırt çantama yeni bir resim çiziyor ya da aptalca bir kelime karalıyordu. Şimdi rastgele resimler, alıntılar, karalamalar ve sembollerle kaplı.

Bu sırt çantası benim en değerli varlığım. Eskiden tanıdığım çocuktan bana kalan tek şey.

Fermuarın sürgüsünü çekiştirirken yalnızlığımın kara bulutları yatak odasının kapısının vınlayarak açılmasıyla bölündü. Annem odanın ortasında oturduğumu fark ediyor ve bir omzunu kapının pervazına dayayarak o kendine özgü annelik endişesiyle bana bakıyor.

Dikkatimi sırt çantasına vermeden önce ona bir bakış atıyorum.

"Sevdiğin turunçgilli pastayı yaptım," diyor.

"Portakal mı limon mu?" Ayağa kalkıyorum ve küçük yatak odasını amaçsızca toparlamaya, okul sonrası normal bir öğleden sonraya hazırlanan normal bir genç gibi davranmaya başlıyorum.

"Turuncu."

"Hay Allah, beni çok iyi tanıyorsun."

Duraksıyor. "Tanıyor muyum?"

Ayaklarım yavaşlayarak duruyor ve elim kitaplığımın çıkıntısında tehlikeli bir şekilde sallanan bir kitaba uzanırken duraksıyor. Göğsümde bir kıpırtı var ama daha çok bir ağrıya benziyor. Sıkıcı bir zonklama. Bakışlarımı kavun lekeli duvarlarıma ve sıvaya bantlanmış bir sürü poster ve sanat eserine kaydırıyorum.

Atlar. Doğa. Stevie Nicks.

Jonah'ın on dördüncü doğum günümde bana aldığı soyut bir narenciye ağacı tuvali.

Her şey değişmeden önceki yıld. Zamanın içine hapsolmuş değerli bir anı. Jonah beni yatak odama götürmüştü, elleriyle gözlerimi geçici bir göz bağı gibi kapatırken, "Bu odada bir renk patlamasına ihtiyacın vardı," diye mırıldandı.

Doğruyd. O zamanlar duvarlarım bembeyazdı, bu da onun aldığı ve uzak duvara astığı hediyeı daha da çarpıcı ve canlı kılıyordu.

"Mutlu yıllar," dedi gözlerimi açarak.

Sevinçle çığlık attım, bakışlarım şu anda olduğu gibi parlak tuvale yöneldi. "Oh, bayıldım! Sanki güneş ışığından bir dilim koparıp duvarıma asmışsın gibi."

"Bu sıkıcı, steril odada yaşamana izin veremem. Bu sen değilsin."

Dirseğimle onu dürttüm. "Bu mükemmel. Her zaman hayatıma biraz renk katmanın bir yolunu buluyorsun."

"Ağabeyler bunun içindir. Ayrıca meyve ağaçları çok sağlamdır. Tüm o fırtınalara göğüs geriyorlar ve yine de en tatlı meyveleri üretmeyi başarıyorlar." Bana küçük bir sırıtış attı. "Hey, bu hayat için hiç de kötü bir benzetme değil."

"Bir narenciye ağacının direncini koruyun," dedim başımı aşağı yukarı sallayarak. "Anlaşıldı."

Jonah'nın gülümsemesi yumuşadı ve bana yandan sarıldı. "Aynen öyle."

İğrenç acıyı dindirmek için avucumun içiyle göğsümü ovuyorum, sonra anneme dönüyorum, sorusu hâlâ sessizlikle alay ediyor. "Sen beni benim kendimi tanıdığım kadar iyi tanıyorsun," diyorum ona. Sesim titrek çıkıyor. Görünüşe göre zonklayan

Duygu kalbimden kelimelerime doğru yol aldı. "Belirsiz."

Annemin gözleri acımı içerken buğulanıyor. Görüyor, hissediyor, yüksek sesle ve net bir şekilde duyuyor. Annem daralan nefesini içine çekerek kapı çerçevesinden doğruluyor ve iki kolunu çiçekli bluzunun üzerinde kavuşturuyor. "Deniyorum," diyor. "Senin için gerçekten daha iyi bir hayat kurmaya çalışıyorum, Ella."

Dudaklarımı büzüyorum ve tırnaklarımı inceliyorum. Yeni bir boyaya ihtiyaçları var. "'Daha iyi' özneldir."

"Hayır, öyle değil. Daha iyisi her zaman *daha iyidir*."

"Zamanda geriye gidip geçmişi değiştirebilir misin?" Hala göz temasından kaçınarak fısıldıyorum. "O silahı elinden alabilir misin, o-"

"Yapma." Kendi sesi çatlar ve bu bir ağrıdan daha fazlasıdır. Bir zonklamadan daha fazlası. Sanki içinde bir katliam gerçekleşmiş gibi. "Sakın o cümleyi bitireyim deme."

Daha önce kızgın olmadığım doğru. Ama şimdi öyleyim.

Bu konuda konuşmama izin *verilmemesinden nefret ediyorum, nefret ediyorum, nefret ediyorum*. Kardeşim iki kişiyi öldürdüğü için ölüm hücresinde yatıyor ve bu gerçek, yaşandı ve bu benim lanet olası gerçekliğim, ama bunun kötü bir rüyadan başka bir şey olmadığını iddia etmem gerekiyor.

Annem hâlâ onun masum olduğuna inanıyor ve ben onu kıskanıyorum. Keşke ben de buna inanabilsem. Keşke inkâra saplanıp kardeşimin iki masum insanın kanına bulanmış olmayan bir versiyonunu hayal edebilseydim.

Safra boğazımı yakıyor. Mide bulantısı midemde çalkalanıyor.

Parmak eklemlerim çatlayıp kanayana kadar yumruklarımı duvara vurmak istiyorum. Boğazım parçalanıncaya, çiğ kalıncaya ve su toplayıncaya kadar çığlık atmak istiyorum. Konuşamayana kadar.

Konuşamazsam, yalan da söyleyemem.

Ve eğer yalan söyleyemezsem, annemin kabullenmeyişi ve kendi yıkımım arasında sıkışıp kalarak bu korkunç arafta yaşamak zorunda kalmayacağım.

Yüzündeki anlık pişmanlığı görüyorum ama özür dilemesini ya da geri adım atmasını istemiyorum, bu yüzden konuyu değiştiriyorum. "Okul iyiydi. *Canavar adında* bir kitap okuyoruz. İlginç bir kitap," diye açıklıyorum. Parmak uçlarımı elden düşme masamın üstünde gezdirirken, çim biçme makinesinin gırtlaktan gelen sesini duyduğumda pencereden dışarı bakıyorum.

Max.

Gömleksiz, kızgın gözlü ve doksan derece sıcakta terden sıırılsıklam olmuş.

Dikkatimi pencereden çekip konuşmaya devam ediyorum. "Matematik öğretmenim sandviçlerini ikiye bölmek yerine dörde bölüyor. Bu gerçekten çok garip," diyorum anneme. "Ve beden eğitimi dersindeki bu kız bugün biz tur atarken regl oldu. Beden eğitimi üniformamız beyaz." İşaret parmağımı masaüstünde gezdirip kendi ciltlediğim bir kitabın deri kapağına koyuyorum. "Ve... Atları özlüyorum," diye sessizce bitiriyorum. "Phoenix'i özlüyorum."

Her şeyi özlüyorum.

O kısmı söylemiyorum. Aslında, ona gerçekten önemli hiçbir şey söylemiyorum. Andy, Bayan Caulfield ve Dr Pepper sayesinde günüm berbat geçti. Ama bunu ona söylemek hiçbir şeyi değiştirmeyecek; sadece onun gününü de berbat hale getirecek.

Tekrar pencereye doğru döndüğümde, Max'in bir şişe içme suyunu başından aşağı boşaltmasını ve ıslak saçlarını yağmurda kalmış bir köpek gibi sallamasını izliyorum. Bu hareketin dünyanın dört bir yanındaki yumurtalıkların aniden döl lenmesine neden olacağından eminim ama neyse ki benimkilerin bağışıklığı var.

Pencereden uzaklaşıp yatak odasının ortasına kırımın üzerine çöküyorum ve ayaklarımın topuklarıyla sırt çantamı kendime doğru çekiyorum.

Annemin gözleri hareketlerimi takip ediyor ve tanıdığım bir bakışla doluyor. Duygusal bir şey söylemek üzere ve ben bundan hiç hoşlanmayacağım.

"Kim bilir, Ella... belki burada mutluluğu bulursun," diye mırıldanıyor, sözlerine bir hüzün karışıyor. "Ben burada bir kez aşık oldum. Belki sen de aşık olursun."

Donup kaldım.

Gözlerim annemden uzaklaşıp altımdaki bej halıya odaklanırken kitap çantamdaki anahtarlıkla oynuyorum. Bu kasaba annemle babamın ilk tanıştıkları yer. Ayrılık sırasında babamın beni getirdiği kasaba ve şimdi de evim demek zorunda kaldığım kasaba.

Ben cevap vermeyince, annem sonunda bir iç çekti. Üzüntüyle, pişmanlıkla, bilerek iç çekiyor. Hüzün çoktan gitmişti.

Asla aşık olmayacağımı biliyor. Babamla olanlardan sonra olmaz.

Jonah'a olanlardan sonra olmaz.

Yerde bağdaş kurmuş otururken, kapı usulca kapanırken koridora doğru çekilen ayak seslerini dinliyorum.

Tıklayın.

Ancak o zaman başımı kaldırıp bakıyorum, gözlerim sıkışmış duygularla sulanıyor.

Cinayetlerden bir hafta önce kardeşim bana öyle bir şey söyledi ki, bir türlü geçmeyen sinir bozucu bir baş ağrısı gibi aklımın bir köşesinde yer etti.

"Ella, beni dinle ve iyi dinle" dedi. Elini omzuma bastırıp sıkarken adaçayı yeşili gözleri şefkatle parlıyordu. "Çok şey bilmiyorum ama şunu biliyorum: sevgi her şeyi yener. Sevgi *her şeyi yener*. Eğer kendini kötü hissedersen -yani dibe vurursan- bunu hatırla, tamam mı? Seni sevdiğimi unutma. Her zaman. Ve bunu atlatacaksın."

Aşk her şeyi yener.

Bu sözü daha önce de duymuştum ama üzerinde fazla düşünmemiştim. "*Az gidilen yoldan git*" ya da "*Hayat bir yolculuktur, varış noktası değil*" gibi diğer tüm klişe sözlerin arasına karıştı.

Susamış zihinler için yavan sözler.

Meğer haklıymış, aşk her şeyin üstesinden *gelirmiş*. Ama o zamanlar bu sözlerin gerçekte ne anlama geldiğini anladığını sanmıyorum.

Aşk sağduyunuzu, iyi muhakemenizi, sağlam mantığınızı fetheder.

Aşk, kalbinizi ezilmiş, üzerinde tepinilmiş, zar zor atan bir organ haline gelene kadar fetheder.

Aşk, özenle bir araya getirdiğiniz hayallerinizi fetheder ve onları bir başkasının ellerine teslim eder.

Aşk fetheder.

Tüketir.

Öldürür.

Bana göre aşk, hayatın en yetenekli suikastçısıdır. Bunun nedeni de kamuflaj ve aldatma konusunda ustalaşmış bir şekilde göz önünde saklanmasıdır. Uğruna öleceğiniz o kişinin yüzünü giyer ve siz toprakta kan kaybından ölürken son nefesinizde *onun* adını fısıldar.

Hayır.

Bu şekilde dışarı çıkmayacağım.

Asla aşık olmayacağım. Düşmek seni kırık kemikler ve paramparça parçalarla bırakır. Düşmek sizi harabeye çevirir. Ve eğer gerçekten şanssızsanız, düşmek sizi ölüme terk eder.

Fethedilmek istemiyorum.

Devrilmek istemiyorum.

Reddediyorum,

reddediyorum, *reddediyorum*.

Bir daha aşk kurbanı olmayı reddediyorum.

Bölüm 4

Maksimum

Arkamdaki duvara çarpan bir vazö parçalanıyor ve kafamı bir santimden daha az bir farkla ısıkalıyor.

Harekete geçip yatak odasına koşmadan önce, neredeyse isabet eden darbenin geride bıraktığı gıdıklanmayı kaşıyorum. Babam bastonuna dayanarak yatağa doğru sendeliyor.

"Sen lanet olası bir fahişesin, Carol Ann!" diye bağılıyor kimseye.

O kadar kötü geveliyor ki, kelimeler bu kadar tanıdık olmasaydı onu anlamak zor olurdu.

Sanki saldırmaya hazırlanan kuduz bir hayvanmış gibi temkinli bir yürüyüşle ilerliyorum - ki bu, kendini komaya sokmaya çalıştığında en kötü benzetme değil.

Seyrelmiş saçlarını çekiştirirken gözlerim onu takip ediyor. Yaşlanmış. Babam bizi sonradan doğurdu, yani altmışına yeni bastı ama yine de yıllardır ölü gibi görünüyor, çamur dolu bir tabuttan yeni çıkarılmış gibi. Sararmış skleralar ve kararmış tırnaklar zombi kişiliğine katkıda bulunuyor.

Sesimi bulup zorlukla yutkunuyorum ve bir adım daha yaklaşıyorum. "Baba, benim. Max. Uzanmalısın."

Başını ileri geri sallıyor, bir yandan saçlarını diplerinden tutarken bir yandan da nefesinin altında anlamsız şeyler mırıldanıyor.

"Baba-"

"Nerede o?" diye soruyor, aniden başını kaldırıp hasta gözlerini odanın içinde gezdirerek. "Rick'le birlikte, biliyorum. Ona öldüğünü söyle. Onu kendim öldüreceğim."

"Annem gideli beş yıl oldu."

"Rick'le birlikte." Yüzü kıpkırmızı oldu, boynundaki damarlar patladı. "O kalleş orospu!"

Boş bir viski şişesini uzaktaki duvara fırlattığında camlar kırılıyor. Bu sefer bana doğru fırlatmıyor ama yine de içgüdüsel olarak geri sıçırıyorum ve neredeyse içki lekeli bir haliye takılıyorum. Bir şey arıyormuş gibi yatak odasını parçalamaya başlamasını umutsuzlukla izliyorum... ama gerçekten aradığı şey on yıl önce onu terk etti ve bir daha geri dönmedi.

Omzumun üzerinden destek için bağıriyorum. "McKay!" Kulaklıklarını taktığından ve beni duyamadığından eminim. Şimdiye kadar çoktan burada olmalıydı, babamın öfkeden kudurduğunu ve komşuların sağlık kontrolü için polis göndermemiş olmasının bir mucize olduğunu düşünürsek. "McKay...siktir!" Hışımınla odadan çıktım ve kardeşimi kolunu gözlerine siper etmiş, kulaklarından iki kablo sarkmış bir şekilde kanepede yatarken buldum.

Öfke beni yakıyor. Birkaç metre ötemde yaşanan yıkımı görmezden geldiği için kardeşimi suçlayamam ama beni tüm bunlarla tek başıma baş etmeye bıraktığı için onu suçlayabilirim.

Bu yeni bir şey değil.

Ona doğru yürüyorum ve sağ kulağından bir kablo çekiyorum. "Pislik. Kalk ayağa."

Önce bir gözünü, sonra diğerini açıyor, kızgınlığı bana parıldıyor. "Bir podcast dinliyorum. Gerçek suç." Ona doğru yaklaştığım görüntüsünü silmek için kolunu gözlerinin üzerine atıyor ve sözlerini şöyle bitiriyor: "Sürükleyici."

Diğer kulağındaki kulaklığı iki kat kuvvetle çekip alıyorum ve bana ters ters bakana kadar ikisini de odanın diğer ucuna fırlatıyorum. "Eğer babamı sakinleştirmeme yardım etmezsen gerçek bir suç işlemek üzeresin. Kendini öldürecek."

"Her neyse, bu sadece bir zaman meselesi." Kalbim tekliyor. "Bunu nasıl söylersin?"

Bunun üzerine koltuktan kalkıyor ve dirseklerini dizlerine dayayarak iki eliyle yüzünü ovuşturuyor. Saçlarını karıştırıyor, benimkiyle aynı çikolata-kahverengi renkte ama daha uzun. Onunki omuzlarına kadar sarkıyor, benimkinin tepesi dağınık ama arkası daha kısa.

McKay bir an için gözlerini kapatır ve bitişik odada şifonyerin ters çevrilme sesi duyulduğunda irkilir.

Umursamıyormuş gibi davranıyor.

Ama ben daha iyi biliyorum.

İkiz kardeşim, evin alev almasını önlemek için burada olduğumu çok iyi bildiğinden, işe yaramaz seyirci rolünden memnun bir şekilde büyüdü.

Ellerini birleştirerek sonunda bana kızgınlıktan başka bir şeyle bakıyor. "Yardıma ihtiyacı var, Max. Gerçek yardıma. Bunu yapmaya devam edemeyiz."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Kaza.

Bang.

"Orospu!"

Çaresizlikten boğazım düğümleniyor. "Sadece onu yatağa yatırmama yardım et. Uyuduktan sonra iyi olacak. Ellerine geçirmeyi başardığı içkiden kurtulacağım."

"Sağlam plan," diye homurdanıyor. "Sen tam bir dahisin."

Hayır, ben bir dahi değilim. Dahi olsaydım, bu sonu gelmeyen maskaralık yerine şimdiye kadar daha iyi bir strateji geliştirirdim:

Babamı ayık tut.

Babamı hayatta

tut. Kendimi

hayatta tutmak.

Okula gidin ve yukarıda belirtilen noktalar gibi önemli şeyler yerine patates pilleri ve uzun bölme gibi anlamsız şeyleri öğrenin.

Tekrarla.

Mesele şu ki, o her zaman böyle değildi.

Bir zamanlar, güneydoğu Tennessee'de pastoral, kırsal yaşam tarzını yaşayan mükemmel bir aileydik. Şenlik ateşlerimiz vardı. Göllerde yüzdük ve sonsuz yürüyüş ve keşif öğleden sonralarının ardından şelalelerin altında cildimizdeki kiri yıkadık. Balık tuttuk, güldük, ağaç dallarında ateş yakıp sosisli sandviç kızarttık ve karnımız ağrıyana kadar s'mores yedik.

Sonra kaza oldu.

Yedi yıl önce babam yerel bir fabrikada makine operatörü olarak çalışıyordu ve ağır endüstriyel ekipmanların kullanımından sorumluydu. O baktan, uğursuz günde babam metal parçalara şekil vermek için kullanılan büyük bir hidrolik presin manevrasını yapıyordu ve zamanlamadaki bir yanlışlık nedeniyle pres beklenmedik bir şekilde aşağı indi ve ciddi bir ezilme yaralanmasına neden oldu. Acil durdurma devreye girmiş olmasına rağmen, hasar oluşmuştu. Presin uyguladığı kuvvet omurgasında ciddi bir travmaya yol açarak belden aşağısını neredeyse felç eden bir omurilik yaralanmasına neden oldu. Bir yıldan uzun bir süre tekerlekli sandalye kullanırken, acısını ve kendinden nefretini dindirmek için şişeye sarıldı.

Annem başa çıkamadı ve Rick adında bir iş arkadaşıyla ilişki yaşadı.

Sonra da gitti.

Hepimize bir nottan başka bir şey bırakmadı: "*Özür dilerim.*"

O zamandan beri ondan haber almadık ve bu benim için sorun değil. İki küçük oğlunu geride bırakarak ailesini bu kadar çabuk terk eden bir kadınla hiçbir şey yapmak istemiyorum.

McKay annemin terk edilmesinden en çok etkilenen kişi oldu ve bu durum beni zor durumda bıraktı. On iki yaşındayken bakıcı oldum. Evin reisi.

Dürüst olmak gerekirse, babam her zaman böyle değil. Bazı günler, beni on iki altın yıl boyunca doğru bir şekilde yetiştiren, bana bir şeyleri nasıl inşa edeceğimi ve tamir edeceğimi gösteren, beni yıldızların altında kamp yapmaya götüren ve bana dünyadaki en önemli şeyin aile olduğunu öğreten adamın pırıltılarını görüyorum. İyi günde, kötü günde. Her zaman.

Babam benim "daha kötüsü".

Babam kötü bir insan değil. Onu eski haline getirmek için çaba gösterecek birine ihtiyaç duyan kusurlu bir insan. O, boyası dökülmüş, fayansları çatlamış ve aletleri bozulmuş, müfettişin biraz tadilata ihtiyacı olduğunu söylediği ama en azından kemikleri sağlam olan köhne bir ev.

Bir başka çarpma sesi duvarları sarsınca McKay nihayet bıkkın bir iç çekişle koltuktan kalkıyor ve yanımdan geçerek babamızın yatak odasına doğru ilerliyor.

Takip ediyorum.

İkimiz de odaya giriyoruz ama babam bana bakıyor, göğsü kabarmış, omuzları sarkmış ve kamburlaşmış. Sarhoş gözlerle bana bakıyor, olduğu yerde topallıyor, yüzüne mutlak bir yenilgi ifadesi kazınmış. "Beni terk etti," diye mırıldanıyor, alt dudağı titriyor. "Ve onu... çok özlüyorum."

McKay hiç etkilenmedi. "O hepimizi terk etti. Sadece seni değil," diyor kararlı bir şekilde.

Babamın bakışları hâlâ bana kilitlenmiş durumda. Gölgelelerin ve doygunluğu azalmış mavinin içinde işkence görmüş bir şey parıldıyor. Bir zamanlar okyanus kadar güçlü olan bir mavi tonu.

Ve bu benim kalbimi kırıyor.

"Sorun yok baba." McKay bana "Sorun yok, *seni salak*" diye bağırarak ölümcül bir bakış fırlatsa da bir adım öne çıkıp babamı yatağa doğru götürüyorum. "Şu pisliği temizleyelim ve seni yatağına yatıralım. Sonra konuşuruz."

"Konuşmak istiyorum," diye mırıldanıyor babam, tökezleyerek ilerliyor ve koluma tutunuyor. "Bu akşam barbekü partisi var. Jefferson

yakında burada olur. Göğüs etimi yapmalıyım."

Jefferson eski bir iş arkadaşıydı. Adamı yıllardır görmemiştim. "Göğüs etini ben hallederim. Merak etme." Babamın yatağa girmesine yardım ediyorum ve yerden bir yığın battaniye alıp babamın titreyen, zayıflamış bedeninin üzerine örtüyorum. Dizlerini göğsüne doğru kıvrıyor ve sanki tek can simidiymiş gibi tüylü bir yastığa yapışıyor.

Tam arkamı dönecektim ki beni durdurdu.

"Maxwell," diye mırıldanıyor, yüzü kısmen yastığa gömülmüş. Ona doğru bakıyorum. "Öyle mi?"

"Sen harika bir evlatsın." Gözleri kapanıyor ve saniyeler içinde kendinden geçiyor.

Gözlerimi McKay'e çevirdiğimde boğazımda bir kükürt yumağı oluşuyor. Kardeşim sessizliğini koruyor, kasıtsız kovulmayı görmezden gelip pencerenin dışındaki bir ağaç dalına tünemiş mavi alakargaya odaklanırken duruşu sertleşiyor. Sonra dönüyor ve oturma odasına geri dönmek üzere ayaklarını sürüyerek uzaklaşıyor.

İki elimi de çimleri biçerken su şişesiyle soğuttuğum için hâlâ kaygan olan nemli saçlarımda gezdiriyorum. Yatak odasından çıktığımda McKay oturma odasının zemininden kulaklıklarını alıyor ve kanepedeki rahatsız edilemeyecek pozisyonuna geri dönüyor.

Uzun bir nefesle yere yığılıyor. "Yarın gece şenlik ateşine gitmelisin," diyor bana, mayın tarlasından kaçan yetenekli bir taktikçi gibi önceki alışverişten kaçınarak. "Hâlâ genç ve aptalsın. Benim yaptığımı yapmalı ve yapabiliyorken hayatın tadını çıkarmalısın."

"Ne yani, diğer insanların sarhoş ve kavgacı olmalarını mı izleyeyim?" Ben de kollarımı kolsuz elbisemin üzerinde çaprazlayarak karşı çıkıyorum.

gri tişört. "Karnımı doyurdum. Teşekkürler."

"Bir kız getirin ve aletinizi ıslatın. Bu harika bir dikkat dağıtıcı." Bana sırtıyor. "İzin versen Libby sana ağaç gibi tırmanır. Ya da... biz çocukken takıldığın karşı sokaktaki kızıl saçlı kıza ne dersin?" Bir kaneppe minderine çökerek kollarını kanepenin arkasına yaydı. "Seksi bir kızdı, hakkını vereyim. Tuhaf ama seksi. Harika göğüsleri vardı."

"Memeleri umurumda bile değil."

"Senin sorunun bu. Hobin yok, ilgi alanın yok, seks hayatın yok. Tüm varlığın, onun için yaptığın tek bir şeyi bile takdir etmeyen depresif bir alkolikle birlikte bu lağım çukuruna tıkılmış durumda."

Dişlerim birbirine çarpıyor ama iğneyi kabul etmiyorum.

Beni takdir etmeyen tek kişi babamız değil.

McKay'in tüm bunları *benim yaşamamı* istediği hayatı yaşayabilmek için yaptığım gerçeğiyle ilgili hiçbir fikri yok. İkimizin de o hayata sahip olamayacağının farkında değil. Birimiz kaleyi korumak zorunda. Birimiz fedakarlık yapmalı ki üçümüz de hayatta kalabilelim.

Ve o kişi de ben oluyorum.

Şenlik ateşi davetini fırçalıyorum ve eski püskü koşu ayakkabılarımı giyiyorum. "Bunu düşüneceğim," diye mırıldanıyorum, tekrar uzanıp gözlerini kapatmadan önce bana gönderdiği omuz silkme hareketini yakalıyorum.

Sessizliğin tadını çıkarmak için bir an

duruyorum. Babam sessiz.

McKay sessiz.

Ama zihnim hâlâ huzursuz, bu yüzden gerçek huzuru bulmak istediğimde her zaman yaptığım şeyi yapıyorum:

Koşuyorum.

Eylül ayının ortasındayız ve hava kavurucu bir doksan derece. Kanotunun limonumsu kokusu burnumun dibinde dolaşırken bir güneş ışığı bulut örtüsünü yarıyor.

Oradan başka bir yerde olmak için mükemmel bir Cuma öğleden sonrası.

Tellico Gölü'ne doğru ormanlık patikada ilerlerken ayakkabılarımda altında sopalar ve dallar çıtırdıyor. Suya girmeye, tenimdeki çürümeyi silmeye can atıyorum. Gençken McKay de benimle gelirdi. Babam viski krizine girdikten sonra birlikte göle koşardık ve bu kasabadan büyük kaçışımızı planlıyormuş gibi yapardık. Birkaç saat boyunca gölün yüzeyinin altında saklanır, nefesimizi tutarken özgürlüğün o mutlu saniyelerini sayardık.

Ses yok, görüntü yok, dilimizde ıstırapın ve kırık hayallerin bayat tadı yok.

Sadece... sessizdi.

Huzurlu.

McKay'in benimle gelmeyi ne zaman bıraktığından emin değilim. Tam olarak hangi yıl ya da tarihte olduğunu bilemiyorum ama sonunda aklı başında kalmasını sağlayacak başka yollar buldu.

Okul ödevi. Basketbol. Kızlar.

Brynn onun başına gelen en iyi şey oldu ve bunun için minnettarım. Ama benim için bir ilişki söz konusu değil. Kızlar, arkadaşlıklar, bağlantılar; hepsi çok fazla duygusal kapasite gerektiriyor ve benim bu ek yüklere ayıracak yerim yok.

Ayrıca, bir kızı nasıl davet edebilirim ki? Evimiz küçük, dokuz yüz metre kare bile değil ve babamın şeytanları çok büyük. Sorumluluklarım çok geniş. Brynn hiç uğramadı bile ve McKay bu durumdan memnun olsa da ben memnun olmazdım.

Bir ilişki mümkün değildir.

Hızım arttıkça yumruklarım sıkılıyor ve arkamda bir kir ve toz bulutu bırakıyorum. Göl suyu ağaçların diğer tarafında parıldıyor, beni çağırıyor ve hayatta gerçekten güvенеbileceğim tek şey olarak hizmet ediyor. Doğa beni rahatlatıyor. Suyun kenarından birkaç metre ötedeki açıklıkta, eski dostlar gibi birbirini kucaklayan yosun kaplı dallardan oluşan bir gölgelik içinde gizli bir yerim var. Rahatlamak, gevşemek için oraya giderim. Her şeyden uzaklaşmak için.

Boxerıma kadar soyunduktan sonra göle giriyorum, birkaç dakika sırtüstü yüzüyorum ve yastık gibi bulutlara bakıyorum.

Tekrar huzursuz olmam uzun sürmez.

Bir sigaraya ihtiyacım var.

Tennessee'de tütün satın almak için yasal yaş yirmi bir, bu yüzden komşum Chevy, fazladan parası olduğunda arada sırada bana bir paket veriyor. Bazen onları ön verandamıza bıraktığı bir poşetin içinde buluyorum. Gerçek bir veranda bile değil, sadece bir blok çimento.

Tıpkı evimizin bir ev bile sayılamayacağı gibi; yıkılmış bir hayalin bitmemiş bir ürünü.

Kot pantolonumu geri çekerek bir sigara çıkarıp yakıyorum ve güneşin gökyüzünde alçalıp ağaç tepelerini aydınlatmasını izliyorum.

Uzun bir nefes çekiyorum ki çevremde bir turuncu parıltı dikkatimi çekiyor. Kafamı kaldırıp baktığımda havuç rengi bir tulum giymiş bir kızın köprünün üzerine eğildiğini görüyorum; kollarını parmaklıklara dayamış, suya bakıyor.

Kumral saçlar, uzun ve kalın. Soluk tenli.

Hüzünlü yeşim gözleri.

Ella Sunbury.

Kızıl-kahverengi saçları yüzünde dans ederken, benim varlığımdan habersiz kenarda asılı duruyor. Dikkati akıntıya karşı akan suda. Biraz daha eğiliyor, sonra daha da eğiliyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor, acaba tırmanıp suya atlamayı mı düşünüyor diye düşünüyorum. Belki de tüm hayatını yıkamak istiyordur. Saçlarının sonbaharın ilk esintisinde dalgalanışını izlerken bir an için onu acı verici bir şekilde kendime yakın buluyorum. Daha önce de aynı köprüde, aynı pozisyonda durmuş, akan nehir suyuna bakıp bana acıması ve beni buradan çekip götürmesi için dua etmiştim.

Sonra ayağa kalkıyor, saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor. Esinti durgunlaşır.

Ben de öyle.

Başını bana doğru eğiyor ve gözlerimiz setin ötesinde buluşuyor. Tanıma titreşimleri canlanıyor. Ella doğruldu ve kaskatı kesildi, parmakları parmaklığın etrafında kıvrıldı.

O gülümsemiyor, ben de
gülümsemiyorum. Ben el
sallamıyorum, o da sallamıyor.

Güneş onu aydınlatırken ve saçları canlı bir alev gibi parlarken birbirimize bakıyoruz. Anılar canlanıyor. Birinci sınıfın ilk gününde kucağında Winnie the Pooh hikaye kitabıyla okul bahçesinde bana gülümsemesini izlediğim ve tüm kalbimle onun bir gün benim olacağını düşündüğüm altın, uzun zaman öncesine ait anılar.

Aptal.

Aptal, aptal çocukluk fantezileri.

Yutkunuyorum, duman etrafımda kıvrılıp gökyüzüne doğru sürüklenirken boğazım sıkışıyor. Nefesim kesiliyor. Neden ona baktığımı ve neden kendimi çekemediğimi merak ediyorum.

Ama uzun süre merak etmeme gerek yok.

Gözlerini kırptırıyor, tekrar suya bakıyor ve bulaşık suyu grisi bulutlar gelip güneş ışığını silerken hissedilebilir bağı koparıyor.

"*Siktir git Dr. Pepper*" diye bağırان bir ifadeyle sırtın üzerinden bana son kez keskin bir bakış göndermeden önce bir vuruş daha geçiyor.

Ve sonra çekip gidiyor.

Hâlâ içmekte olduğu sigarayı yere atıyor, uçucu bir turuncu bulutun içinde uzaklaşmasını izlerken ayakkabımın ucuyla ezerek söndürüyorum.

Gülümsüyorum.

Bölüm 5

Ella

Eylül geçip gidiyor ve ben kuru toprak ve gevrek yaprakların arasından geçip yürünebilir patikalardan kısmen gizlenmiş küçük bir açıklığa doğru ilerlerken sıcak hava dalgasının geçtiğine şükrediyorum. Güneşin öptüğü dallar ve yeşilliklerden oluşan bir gölgelik, güneş ışığının çoğunu engelliyor ve yıllar önce Max ile keşfettiğimi hatırladığım küçük saklanma yerine ek bir inziva hissi sağlıyor.

Sırt çantamı çalı çırpı yığınının içine atıyorum ve rustik görünümlü bir banka oturuyorum. Elle oyulmuş gibi görünüyor, bu da kalbimin çarpmasına neden oluyor. O son gün bana bize bir bank yapmak istediğini söylediğini hatırlıyorum.

Hayır.

Oldukça şüpheli. Gün batımında gitmiştim ve beni bir daha görmedi.

Şansıma, burası muhtemelen bebek keçiler ve bakire kanı içeren ritüeller yaptıkları garip bir tarikatın buluşma yeri.

Kitap çantamı karıştırıp spiral ciltli bir defter ve siyah bir kalem çıkarıyorum. Annem bugün işe gitti. Delores'in Kuaför Salonu'nda resepsiyonist olarak bir iş buldu ve

daha iyi bir şey gelene kadar haftada beş gün çalışacak. Sahibinin adı aslında Anne, bu yüzden hala işletme takma adı konusunda kafamı kaşıyorum. Her şeye rağmen Anne iyi birine benziyor ve iyi bir gizemi takdir edebilirim.

Ayak bileklerimi bankta bağdaş kuracak şekilde kaldırarak defterimi açıyorum ve boş bir sayfaya geçiyorum. Yazmaya başlarken tükenmez kalemim çizgili kâğıt üzerinde küçük hareketlerle kayıyor.

Sevgili

Jonah,

senden

nefret

ediyorum.

İlk cümlemin üzerine bir çizgi çekiyorum ve tekrar deniyorum, kalemimi o üç kelimenin tam altına indiriyorum ve baştan başlıyorum.

Özür dilerim. Bazen doğru olsa da bu kasvetli bir başlangıçtı. Senden nefret ettiğim günler de var, seni sevdiğim günler de. Bir de ikisini aynı anda hissettiğim günler var. Bunlar en zor günlerdir. Ses tellerim şişene ve çiğ kalana kadar yastığıma bağırduğım, anneme saldırdığım ve yemek yemeyi reddettiğim günler çünkü yemek yemek midemi normalden daha fazla ağrıtıyor.

Neyse, bu çok iç karartıcı, o yüzden artık yazmayacağım.

Sadece seni gerçekten sevdiğimi bilmeni istedim. Seni

çok seviyorum.

İşte bu yüzden senden nefret ediyorum.

Bu emo'nun da ötesinde.

Sayfayı yırtıyorum ve sıkı bir top haline getirip açık kitap çantama tikiştiriyorum. Belki de tekrar denemeliyim. Bu sefer yalan söyleyebilirim. Ona hayatın gerçekten iyi gittiğini ve onsuz da iyi olduğumuzu söyleyebilirim. İnsanlar yalancıları sever. İnsanlar peri masallarını severler çünkü her zaman tatmin edici bir sonla biterler, küçük pembe bir fiyonkla bağlanırlar ve sonsuza dek mutlu olurlar. Fiyonkun neden pembe olduğundan emin değilim ama pembe mutlu bir renktir. Uygun görünüyor.

Siyah kalemimden vazgeçip onu sıcak pembe bir kalemle değiştiriyorum.

Bu daha iyi. Ona pembe mürekkep ve masalsı kelimelerle yalan söyleyeceğim.

Başka bir mektuba başlamak üzereydim ki sınırdaki patikadan yaklaşan ayak seslerini duydum. Hızla ilerleyen ayakların altında dallar çatırdıyor. Ayak sesleri yaklaştıkça sopalar ve gevşek yapraklar hışırdıyor. Nefesimi tutuyorum. Güneş ışığında parlayan bir hançer taşıyan pelerinli bir figürün görüntüsü zihnimde beliriyor. Hançerin kabzasına *bakire* kelimesi kazınmış ve uzakta çaresiz bir keçi meliyor.

Buraya kadar; ben gidiciyim.

Yeşil yapraklardan oluşan güneşlik geri çekilir ve davetsiz misafir ortaya çıkar.

Donup kaldım.

O bana göz kırparken ben de tanıdık yüze göz kırpiyorum. Birbirimize bakıyoruz. Kimse hareket etmiyor. Kimse konuşmuyor.

Max.

Max Manning solmuş mavi kot pantolonu ve göğsüne yapışmış nemli tişörtüyle karşımda yükseliyor. Saçları gözlerinin üzerinde koyu dalgalar halinde yavaş yavaş kuruyor ve beyaz spor ayakkabıları yıpranmış ve kirle lekelenmiş.

Daha da önemlisi, öfkeli görünüyor. Varlığım onu kızdırttı.

İçimi çekerek çorak not sayfama tekrar bakıyorum ve o orada yokmuş gibi davranıyorum. Bir şeylerden yeterince uzun süre kaçırırsam, yok olma eğilimindedirler. Bir keresinde annem bana betta balığı aldığında bu durum aleyhime işlemişti ama genelde sonuçlar olumlu oluyor.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor, açıklığa doğru bir adım daha atarak.

Bu sefer işe yarıyor gibi görünmüyor. "Banyo yapıyorum." Sayfanın üstünü karalamaya başlıyorum, şüpheli bir güneş resmi çiziyorum.

Sessizlik aramızdaki boşluğu kaplıyor, ama onun varlığı gürültülü ve emredici. Bakışlarım bir şekilde çiçeğe dönüşen güneş desenine sabitlenmiş olsa da burun deliklerinin parlayışını ve gözünün seğirmesini neredeyse görebiliyorum. Güneş ışınlarını taç yapraklarına dönüştürdüm ve uzun bir sap ekledim.

Sonunda, "Burası benim yerim." dedi.

"Adının yazılı olduğu bir yer göremiyorum." "Üzerinde oturuyorsun."

Kaşlarımı çatarak kıcımlı banktan kaldırıyorum ve maun ağacına bakıyorum, gözlerimi tepesine oyulmuş küçük harflere dikiyorum.

MANNING, 2013

Peki o zaman.

Bankta yeniden oturarak yanaklarımı havayla dolduruyorum ve bir nefes veriyorum. "Özür dilerim, mülkiyet durumunu kontrol etmek aklıma gelmedi. Resmi tapu senediniz var mı?"

"Ben ciddiym. Yalnız kalmak istediğimde buraya geliyorum." "Hâlâ yalnız kalabilirsin."

Ona şöyle bir bakıyorum, kollarını göğsünde kavuşturmuş, kahverengi saçlarından bir tutam sol kaşının üzerinde tirbuşon gibi kıvrılıyor. Cumartesi güneşi yanaklarını kızartmış, zaten bronz olan tenine daha da renk katmış ve kolları iyice belirginleşmiş, kasları bastırılmış bir öfkeyle seğiriyor. Güzel kollar. Eğer kollara karşı bir ilgim olsaydı, onu en üst seviye olarak görürdüm.

Ve o koridorlardan geçip onları nane, çam ve dışlanmış bir aşk bulutu içinde bıraktığında kızların neden kendilerini kaybettiklerini anlıyorum. Yirmi yirmi görüşüm var. Max Manning yakışıklı, her yönden on numara. Eğer sadece hormonlarla çalışsaydım, büyülenebilirdim. Neyse ki travma, sade kahve ve alaycılıkla besleniyorum, bu yüzden onun çekici erkek vücudu ve esrarengiz mavi gözleri bana vız geliyor.

Max'in bakışları manzaranın içinde geziniyor, sonra tekrar bana odaklanıyor. "Sen buradayken yalnız kalamam. Eminim üzülebileceğin bir sürü başka yer vardır."

Öfkelenmiş gibi yaparak oflayıp pufluyorum ve üç parmağımı havaya kaldırıyorum. "Her şeyden önce, kesinlikle yalnız kalabilirsin. Birlikte yalnız kalabiliriz. Yalnızlık bir ruh halinden başka bir şey değildir." İşaret parmağımı indiriyorum. "İkincisi, üzölmüyordum. Ben

düşünceli." Yüzük parmağımı indiriyorum, sadece orta parmağımı bulutsuz gökyüzüne doğru tutuyorum.

Üçüncü noktayı dile getirmiyorum çünkü zaten dile getiriyorum.

Max gözlerini bana dikerek çenesini yuvarlıyor, ensesini kaşıyor ve sonra kalın gövdeli bir ağaca yaslanmaya başlıyor. "Tamam."

Bu beni şaşırttı. Kesinlikle kaçmasını bekliyordum.

Dizlerini göğsüne doğru çekiyor ve başının tepesini koyu kahverengi ağaç kabuğuna bırakıyor. Boğazımı temizleyip dikkatimi defterimin boş sayfalarına geri çevirmeden önce gözlerimiz bir anlığına takılıyor.

Kalemin ucunu çiğniyorum, mektubum için beyin fırtınası yapıyorum. Yalan mektubumu.

Belki de Jonah'a Juniper Falls'ta bir erkek arkadaş bulduğumu söylemeliyim - ormanda yaşayan ve sarmaşıklardan sallanan, bereketli çalılardan taze meyveler yiyen ve derelerden su içen bir çocuk. Kardeşim her zaman aşık olmamı ve kalp telleri birbirine dolanıp düğümlendiğinde ortaya çıkan o ruh acıtan çekişi deneyimlememi isterdi. Benim için istediği bir şey varsa, o da buydu.

Bu aşk olurdu.

Kalemi dişlerimin arasından çıkarıp kurgu hikâyemi karalamaya başlıyorum.

Sevgili Jonah,

Bugün bir çocuğa aşık oldum.

"Sana bir sorum var."

Max'in sesi, ben daha olay örgüsünü tam olarak geliştiremeden efsane yaratma sürecimi yarıp geçiyor. İçimi çekerek kalemimi not defterine vuruyorum. "Elbette."

"Üzölmekle kara kara düşünmek arasında ne fark var?"

Gözlerimiz tekrar buluştu. "Kara kara düşünmek karanlık ve gizemlidir,

Winnie the Winnie'deki Eeyore'u düşündürüyor.

Pooh," diye açıklıyorum, sanki bu denenmiş ve doğru bir gerçekmiş gibi. "Kimse Eeyore olmak istemez."

Yüz ifadesinin meraktan şaşkınlığa geçişini izliyorum. Tecrübelerime göre bunu genellikle isteksizlik izler ama hissettiği buysa bile bunu iyi gizliyor. Tek yaptığı cevabı kabul edilebilir bulmuş gibi başını sallamak. Jonah için aptalca hayaller kurmaya geri dönmem gereken kısım burası ama nedense sessizlik normalden daha ağır geliyor. Bu beni kaşındırıyor, bu yüzden konuşmaya devam ediyorum. "Biliyor musun, annem beni arkadaş edinmem için teşvik etti," diyorum Jonah'ın başını eğişini ve ayağıyla uzun çimlere vuruşunu gözlemleyerek. "Tekrar arkadaş olmak ister misin?"

"Hayır."

Reddedilmesinden etkilenmedim.

"Güzel. Ben de bunu söylemeni umuyordum." Dikkatimi deftere geri veriyorum. "Ona denediğimi söyleyeceğim." Bir şey söylemiyor ama bir dakika boyunca gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum, bu yüzden sonunda başparmağımın üzerine bir damla mürekkep sürerken tekrar bakıyorum. "Ne?"

"Çok uğraşmadın."

Aslında gülümsemiyor ama ses tonundan dudaklarım

sanki **g ü l ü m s e m e k** istiyormuş gibi seğiriyor. Ama yapmıyorum, *hayır*.

Defteri tokatlayarak kapatıyor, mantıksız bir şey yapmalarını engellemek için dudaklarımı birbirine kenetliyorum. "Daha çok çabalamamı mı istiyorsun?"

Spor ayakkabısının tabanını gevşek bir toprak parçasının üzerinde sürüklerken omuz silkiyor. "İtiraf edeyim, merak ediyorum."

Bir meydan okuma.

Artık geri adım atamam.

Gözlerimi yavaşça kırıştıtararak, karşımdaki olgun ıhlamur ağacına yaslanmış oturan onu inceliyorum. Göz temasını kesip göle bakıyor, güneş suyun üzerinde parıldıyor ve elmas gibi aydınlatıyor. "Sanırım sana tüm iyi özelliklerimi anlatabilirim," diyorum ona. "Çok fazla değil ama seni bir tür geçici arkadaşlığa çekmeye yetebilir."

"Öyle mi?" Hâlâ ışıltılı suya odaklanmış durumda.

"Belki." Boğazımı dramatik bir şekilde temizleyerek onu büyülemeye çalışıyorum. "Çok az hobim var, bu yüzden arkadaşlık randevuları için hazırım. Ayrıca bilek güreşinde çok iyiyimdir, can sıkıntısı baş gösterdiğinde kullanırım. Altı yaşındayken, turuncu boya kalemlerimi bahçeye ekdim, havuç olacaklarını düşündüm. Bu arada bu bir nitelik değil... sadece sormadığın rastgele bir gerçek." Dikkati tekrar bana yöneldiğinde dilimi alt dudağımda gezdiriyorum, kaşları endişeyle birbirine kenetlenmiş gibi görünüyor. "Oh, ve bir şeyleri yakalamakta şaşırtıcı derecede iyiyim. Her şeyi. Özellikle de yörüngeleri ani ve korkutucu olduğunda. Güveç kabınızı düşürmek üzereyseniz ya da bir kaleciye ihtiyacınız varsa işe yarar."

Çalıkların arasından bir cırcır böceği senfonisi bize serenat yaparken donuk bir ifadeyle bana göz kırpmıyor.

Sonra her şey çok hızlı oluyor.

Dudaklarımdan anlamsız bir kelime daha geçmeden eli havaya kalkıyor ve bana doğru küçük bir taş fırlatıyor.

Aynı hızla kendi elim de avına doğru hamle yapan bir örümceğin aniliğiyle havaya kalkıyor. Taşı bir *gümbürtüyle* yakalıyorum, avucum kayayı çevreliyor.

Tamamen içgüdüsel.

Max yavaşça alkışlamıyor ama öyle de olabilir. "Güzel refleksler," diyor, güneş bulutların arkasına gizlendiğinde gözleri iki ton daha koyu görünüyor. "Etkilendim."

"Kahretsin." İç çektim. "Çok ileri gittim. Şimdi aşık oldun." Bir vuruş.

Bir nefes.

Sonra dudakları kıvrılıyor ve on yıldır görmediğim bir çift derin gamzesi ortaya çıkıyor.

Aman Tanrım, gerçekten gülümsüyor ve bu bulaşıcı bir his. Gerçekten çok ileri gittim.

Hemen gözlerimi kaçırıyorum ve yanımda getirdiğim portakalı bulmak için sırt çantamı karıştırmaya başlıyorum. Herhangi bir gülümseme çizgisi geçmeden önce ağzımın dikkatini dağıtmam daha iyi olur. Pürüzsüz beyaz taşı attıktan sonra meyvemini kabuğunu soyuyorum ve etli bir parça koparıp ağzıma atıyorum. "Ne?" diye soruyorum. Çiğnerken soruyorum, hâlâ onun bakışlarını hissediyorum.

"Turuncu giyiyorsunuz, sırt çantanız turuncu ve portakal yiyorsunuz," diye belirtiyor.

"Tebrikler! Gözleriniz var."

"Demek istediğim... bu mutlu bir renk. Güneşli ve sıcak, tıpkı senin eskiden olduğun gibi." Bana bir kez daha bakarken bakışlarında düşünceli bir ifade beliriyor. "Bugünlerde siyahın kişiliğine daha çok uyduğunu hissediyorum."

Meyve suyu çenemden aşağı damlıyor ve elimin tersiyle silerek uzaklaştırıyorum. "Bu adil."

"Bu seni rahatsız etmiyor mu?"

"Hayır. Birinin söylediği bir şeyden rahatsız olmak, o kişinin sizin hakkınızda ne düşündüğünü önemsedığınız anlamına gelir. Ki ben umursamıyorum." Boğazımı temizleyerek ekliyorum, "Alınmak yok."

"Mmm."

Birbirimize göz kırpıyoruz.

Max Manning uzun bir sessizlikten sonra bile beni izlemeye devam ediyor ve yüzüm her zamanki kaş çatma haline geri dönüyor. Defteri yeniden açıyorum. Sayfadaki kelimeler birbirine karışıyor ve bacaklarım kendiliğinden huzursuz bacak sendromuna yakalanmış gibi hissediyor. Bacaklarımı açıp bankın kenarından sarkıtıyorum ve sonra tekrar çaprazlıyorum. Kalemim tekrar tekrar kağıda vuruyor. Sebepsiz yere birkaç kez iç çekiyorum. Sanırım onun farkında olduğum için. Normal bir günde, diğer insanları dışlamayı profesyonel bir seviyeye taşıyorum. Sahip olmak mutluluk verici bir beceri. Aslında bundan ona bahsetmeliydim.

Sanırım şu anda kendimi yalnız hissetmediğimi fark ediyorum ve nedenini bilmiyorum.

Bu da kaşlarımı daha çok çatmama neden oluyor.

"Bu geceki şenlik ateşine gidecek misin?" Max ayağa

kalkıyor, mavi kot pantolonundaki kiri ve çim bıçaklarını
temizlerken

üzerimde yükseliyor.

"Hayır," diye cevap veriyorum, sadece gözlerimi kaldırarak. Başımın tamamını kaldırmak, olduğundan daha fazla önemsiyormuşum gibi görünmesine **n e d e n o l u y o r .** "Öyle misin?"

Şimdi kesinlikle umurumdaymış gibi görünüyor. *Lanet olsun.*

"Hayır," diyor.

"Harika."

Birbirimize bakıyoruz.

Kimse hareket etmiyor. Kimse konuşmuyor.

Sonunda bana hızlıca bir baş selamı gönderiyor ve arkasında çam iğneleri ve nane bulutu bırakarak başka bir şey söylemeden küçük sığınaktan çekiliyor.

Kalbim normalden daha hızlı atıyor. Dört nala değil, daha çok koşar gibi. Ama fark edilebilir bir hızlanma.

Göğsümü ovuyorum.

Ve mantıksız bir nedenden ötürü, onun ormanın içinde kayboluşunu izlerken, konuşulmamış kelimelerimizin yankısı kulaklarıma ulaşıyor.

Orada görüşürüz.

Bölüm 6

Ella

Annemin bu akşamki yemekte duygusal bir çöküntü yaşaması dışında burada olmam için iyi bir nedenim yok. Güveçte tavuk yapmıştı. Yarı yanmıştı ve tadı talaş gibiydi, bu yüzden neden ağladığını anladığımı sanıyordum. Dürüst olmak gerekirse benim de gözlerim yaşardı.

Ama sonra peçetesine sarılıp hıçkırdı ve "Bu onun için pişirdiğim son yemektir" diye ağzından kaçırdı.

Çatalım mutfak masasına çarptı. Ellerim titredi. Aşırı pişmiş tavuk parçaları midemin çukuruna asidik tuğlalar gibi yerleşti.

Oradan çıkmam gerekiyordu.

Akşam 7:00 civarında Brynn'in koluma karaladığı telefon numarasına mesaj atıyorum, bir gece önce duş almadan önce rehberime eklemiştim.

Selam, ben Ella. Bu akşamki şenlik ateşine gitmeyi düşünüyorum ama hâlâ kararsızım. Beni üç kelimeyle ikna et.

Brynn: Orada olacağım! :)

Ben: Satıldı. Sosyal becerilerimin gelişmesi lazım, sadece bir uyarı.

Bira bunun için var! Bırakmamı ister misin?

Ben: Uzakta değilim. Yürüyeceğim. Yakında görüşürüz.

Sabırsızlanıyorum!

O ünlem işaretli bir kız.

Telefon rehberimdeki adını "Brynn!" olarak düzenledikten sonra atletimin üzerine kapüşonlu bir tişört geçiriyor ve koyu renk bir kot pantolon giyiyorum. Aynadaki yansımamı inceliyorum. Saçlarım yeni fönlenmiş, uzun, kalın dalgalar halinde omuzlarıma dökülüyor ve gözlerim her zamanki gibi yorgun ve işkence görmüş görünmüyor. Bir kat siyah rimel, bir kat dudak parlatıcısı sürdükten ve sinirden pembeleşmiş yanaklarımı çimdikledikten sonra, kendini toplamayı başarmış ve oturma odasında *Grey's Anatomy*'nin tekrarlarını izleyen anneme hoşça kal diye sesleniyorum.

Koltuktan bana el sallıyor, sesi hâlâ boğuk. "Çok geç kalma. Seni bekleyeceğim."

"Lütfen yapma."

"Zaten uyuyamıyorum. Ve senin için endişeleniyorum."

Son kısma inandığımdan emin değilim, ama tek yaptığım ön kapıya doğru ilerlemek ve çantamı duvardaki kancadan almak. "Tamam. Hoşça kal."

Yirmi dakika sonra, çimenli tepeden aşağı, uzakta ateş ışığının titrediği ve kahkahaların endişeli kalp atışlarımı bastırdığı kayalıklara doğru ilerliyorum. Bu

Sıcaklık elli sekiz dereceye kadar düştü, bu yüzden kapüşonlumu aldığım için minnettarım. Ancak toplantıya yaklaştıkça diğerkızların hepsinin crop tops, spagetti askılı ve sevimli elbiseler giydiğini fark ediyorum. Sınıf arkadaşlarımdın sarhoşça haykırışları ve tezahüratları beni çimlerin arasına karışmaya ya da en azından ters yöne doğru yürümeye zorluyor. Ama bir sonraki hamlemi tartışımadan Brynn! zıplayarak bana doğru geliyor.

Bu meşru bir zıplama. Yüksek at kuyruğu ve pembe-beyaz güneş elbisesiyle tek boynuzlu bir ata benziyor, beni masal kitabındaki harikalar dünyasına götürmek için içeri dalıyor.

Ayrıca sevmediğim bir grup aptalla birlikte bu boktan şenlik ateşi olarak da bilinir.

"Ella!"

Yerimde donup kaldım. Onun görkemli tek boynuzlu atı karşısında farların içindeki geyik gibiydim. "Hey."

"Gelmişsin! Geleceğini düşünmemiştim." Kolunu benimkinin içinden geçiriyor, bana sim ve karpuz kokulu vücut sisi bulaştırıyor. "Gel hadi. Seni herkesle tanıştırayım."

Beni öne doğru çekmesine izin veriyorum, ayaklarım onun zıplamasına ayak uydurmak için tökezliyor. "Herkesin benim kim olduğumu bildiğinden oldukça eminim. Ve bilmemeyi tercih ederler."

"Debbie Downer gibi davranma."

"Tamam." Tekrar deniyorum. "Ben macera ve eğlence için inanılmaz bir beceriye sahip, pırıl pırıl bir ateşim."

"İşte ruh bu!"

Ateş çukurunun etrafındaki ahşap banklardan oluşan çembere doğru ilerliyoruz.

bana baktıklarından emin olduğum ifadeler. Kahkahalar anında kesiliyor.

Eğlenceyi öldürdüm.

Brynn! grubun üzerine çöken sessizlikten rahatsız olmamış gibi görünüyor ve sanki yirmi dört saat önce bana telefon numarasını vermemiş gibi samimi bir bağ paylaşıyormuşuz gibi parmaklarımızı birleştirmeye devam ediyor. Hareketli bir giriş yaparken avuç içi benimkini sıkıyor ve bu nezaket takdir ediliyor. Gülümsemeye zorluyorum ve boşta kalan elimi el sallayarak kaldırıyorum.

İs gözlerimi ısıyor, küller boğazımı yakıyor. Konfor alanımın o kadar dışındayım ki, rahat olmanın nasıl bir his olduğunu unuttum. Nashville'deyken arkadaşlarım vardı. Sosyal bir hayatım vardı. Brynn gibi tek boynuzlu bir at değildim ama kim olduğumu biliyordum ve bir aidiyet ve topluluk duygusu hissediyordum. İnsanlar koridorlarda bana gülümsüyor ve beni şenlik ateşlerine ve Percy Priest Gölü'nde tekne gezintilerine davet ediyorlardı.

Şu anda kendi kapüşonum bile beni boğmaya çalışıyor.

Bir ayağımdan diğerine geçerek köprücük kemiğimi kaşıyorum. "Merhaba."

Acıması.

Kimse bir şey söylemiyor, ki sanırım alternatif düşünülduğünde bu küçük bir mucize. Sanki ben görünmezmişim gibi kendi aralarında konuşmaya devam ediyorlar.

Brynn! beni bir bankın arkasından su kenarına doğru sürüklüyor, burada iki figür siluet halinde birbirleriyle konuşuyor. Onlardan birinin Max Manning olduğunu omuzlarının gerginliğinden ve soluk ay ışığı onu kucaklarken saçlarının dalgalanmasından anlayabiliyorum. McKay yanında duruyor

Elinde birasıyla, profili Max'inkine çarpıcı bir şekilde benziyor, sadece omuzlarını dalgalandıran daha uzun saçları var.

"Seni erkek arkadaşım McKay ile tanıştırmak istiyorum," diyor Brynn, beni hâlâ elimden tutup sürükleyerek. "Ve kardeşi Max. Sanırım senin yanında yaşıyorlar."

"Var. Caddenin karşısında," diye onaylıyorum. "Ve ben onları zaten tanıyorum. Birinci sınıftayken babamla bir yıl burada yaşamıştık. Okula birlikte giderdik."

Biz ilerlerken gözleri fal taşı gibi açıldı. "Vay canına! Bunu bilmiyordum. Ortaokula kadar buraya taşınmamıştım. Kesinlikle bir araya gelip film falan izlememiz gerekecek." Duraksıyor, gözlerini kaçırıyor. "En azından benim evimde. McKay'in evine girmeme izin yok. Sanırım babası biraz dağınık."

"Oh, gerçekten mi?" Bay Manning'e hemen sempati duydum çünkü "karışıklık" neredeyse her zaman *yanlış anlaşılmanın* kodudur.

Omuz silkiyor. "Bilemem. McKay onun hakkında hiç konuşmaz."

"İkiniz ne zamandır çıkıyorsunuz?" "Altı aydır."

Altı ay, ebeveynlerle hiç tanışmamış olmak için uzun bir süre - ama yine de, flört hakkında ne bilirim ki? Hiçbir şey. Hiçbir şey bilmiyorum.

Başımı sallayarak, avucumu bıraktığında onun yanına gidiyorum. "İkinizi koridorlarda birlikte gördüm," diyorum. "Ondan gerçekten hoşlanıyorsun."

Bir ay ışığı gibi parlıyor, uzun at kuyruğunu omzunun üzerinden atıyor. "Sanırım onu seviyorum, Ella. Bu garip mi?" Başını sallayarak, bir elini havaya doğru salladı.

soruyu. "Cevap verme. Garip bulacağını zaten biliyorum. Aşk karşıtı gözlerin var."

"Ne? Ben mi?" Kendi gözlerimi görmeye çalışıyormuşum gibi tekrar tekrar göz kırpiyorum. "Sanırım insanlar buna dinlenen kaltak suratı diyor."

Burnu buruşuyor. "Bu sadece acılarını gözlerinde taşıyan kızlar için kullanılan sınıfsız bir terim. Bu ifadeden hep nefret etmişimdir." Sonra beni omuzlarımdan tutuyor ve tepenin dibine varmadan beni olduğum yerde durduruyor. "Bana baktığında ne görüyorsun?"

Parıltı. Her yerde.

Bunun dışında.

Yıldız ışığı gölden yansıyıp onun ışıltılı ela bakışlarını aydınlatırken yüz yüze duruyoruz. Başımı eğiyorum ve aklıma gelen ilk şeyle cevap veriyorum. "Sen şefkatli ve eğlenceyi seven birisin. Herkes için iyi bir arkadaşsın," diyorum ona. "Christopher Robin gözlerin var."

Gözlerini kısıyor, cevabı değerlendiriyor.

"Kim?" "Winnie the Pooh'dan bir karakter."

"Oh..." O güzel, nazik gözler, parlak bir gülümsemenin ardından parıltıyor. "Bu bir iltifat gibi geliyor."

"Öyle."

"Peki, teşekkür ederim."

"Hey, Brynn!" McKay birkaç metre öteden bağılıyor. "Ne oldu?"

Ellerini omuzlarımdan indirerek saç çizgisi boyunca kabaran bebek saçlarını düzeltiyor, sonra hızını artırıyor, hâlâ kocaman sırıtıyor. "Geliyorum!"

Yaklaştığımızda Max bize doğru dönüyor, dikkati bana kayıyor ve sıkıca sarılıyor. Dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle seğiriyor ve ben bundan ne anlam çıkaracağımı bilemiyorum. Görünüşe göre beni gördüğü için hayal kırıklığına uğramamıő, her ne kadar daha önce açıklıkta ona biraz pislik yapmış olsam da.

Hiçbir şey söylemiyorum ve başımı eğiyorum, gülümsemesini zihnimden siliyorum çünkü en başta orada olmaması gerekiyordu.

Gözlerimi kaldırdığımda, gitmişti. Belki de hayal ettim.

"Merhaba, sevgilim!" Brynn! diye bağırıyor, yanımdan ayrılıp

McKay'e sarıldı. "Eskiden Ella'yı tanıdığını bilmiyordum. O benim yeni arkadaşım."

Bu unvan bize ne kadar da kolay bahőedildi.

Temkin yok, kararsızlık yok.

Sadece: *"Bence sen iyisin. İşte numaram. Artık arkadaşız."*

Neredeyse Max ve benim parlak gözlü birinci sınıf öğrencileri olduğumuz ve okulun ilk gününde gelecekteki hayat boyu sürececek arkadaőlıklarımızı keőfettiđimiz zamanlara benziyor.

McKay bana bir kez daha bakıyor. Gözleri gecenin fonunda gece yarısı rengine ama okul koridorlarında yakaladığımdan biliyorum ki Max'inkilerden sadece bir ton daha koyu. Hâlâ mavi, hâlâ delici ama biraz daha az ışıklı. Koyu renk dağınık saçları yüzünü çerçeveleyerek geniş omuzlarına iniyor ve kemik yapısı Max'inkine benzese de McKay'in burnu daha geniş ve gamzelerinden eser yok. Max'ten çok daha fazla gülümsüyor, bu yüzden yokluklarını not ettim.

Dudaklarını büzerek, bir sonraki hamlesini tartışıyor. Eminim ki benim, tekrar ısıtılmış yemek artıklarından daha az çekici olduğumu düşünüyor.

ama kız arkadaşı benden hoşlanıyor.

Bir muamma.

"Evet, selam," diyerek elini uzatmayı tercih etti. "Seni hatırlıyorum."

"Harika," diye cevap veriyorum. Tokalaşmayı kabul ediyorum ama dikkatim Max'e kayıyor, o da birbirine kenetlenmiş avuçlarımıza bakıyor. Boğazımı temizleyerek kendimi kurtarıyorum. "Nasıl gidiyor?" Max'e soruyorum.

"İyi. Geleceğini düşünmemiştim," diye yanıtlıyor.

"Ben de öyle. Annem tavuk güveci yüzünden duygusallaştı ve şenlik ateşi birden daha cazip hale geldi." Garip bir şekilde kıkırdıyorum ama başka kimse kıkırdamıyor.

Dürüstlük konusundaki yeteneğim hiç de çekici değil ve her zaman yanlış yere konuyor.

Brynn sonunda, "Tavuğun bende de böyle bir etkisi var," diye söze giriyor. "İşte bu yüzden veganım. Gıda endüstrisi tarafından her yıl sekiz milyar tavuğun katledildiğini biliyor muydunuz?" Gözle görülür bir şekilde titriyor. "Hayır, teşekkürler. Bunun bir parçası olmayacağım."

McKay dirseğiyle onu dürtüyor. "Kimse mükemmel değildir, bebeğim."

"Çok tatlı ve kaslı olduğun için şanslısın."

Öpüşme sesleri şenlik ateşinden gelen gürültülü kahkahalara karışana kadar öpüşmeye başlıyorlar. Max bana tekrar bakıyor, elleri kot pantolonunun ceplerinde. Yıpranmış spor ayakkabılarının topukları üzerinde sallanışını izliyorum, bir şey söylemek üzereymiş gibi görünüyor. Merak gözlerinde dans ediyor, yoğun bir şekilde dönüyor. Neden bana hep böyle baktığını bilmiyorum, sanki daha fazlasını bilmek, öğrenmek istiyor

Daha çok, yüzeyde sunduğumdan daha derine inmek istiyor. Çoğu insan benim içimi görür, ama onun beni *gördüğüne* eminim.

Bu konuda ne hissettiğimden emin değilim.

McKay araya giriyor, Brynn'in karpuz öpücüklerinden geri çekiliyor ve geride kalan merhemi silip süpürüyor. "Max, kamyondan soğutucuları almama yardım et. Bir biraya ihtiyacım var," diyor.

Max gözlerini kırptırıyor ve bir parça kızgınlıkla dikkatini benden ayırıyor. "Evet, tamam." Uzun bir iç çekişle ceplerini karıştırıyor ve kutuyu geri itmeden önce bir paket sigara çıkarıyor. McKay'i kum ve solmakta olan otlardan oluşan tepeye kadar takip ediyor, omzunun üzerinden bana son bir bakış attıktan sonra zirvede gözden kayboluyor.

Brynn! arkalarından geliyor, atlayışları hevesli, saçları zıplıyor. "Hemen döneceğim!" diye sesleniyor bana.

Kapüşonumun kollarını avuçlarımın üzerine doğru çekerek başımı sallıyorum. "Burada olacağım," diye fısıldıyorum geceye. Gölün suyu yıldız ışığının altında dalgalanıyor ve yuvarlanıyor, bir huzur tablosu. Çok huzurlu, çok yüksüz görünüyor. Kıskançlık göğsümde dönüp duruyor çünkü...

Bunu istiyorum. Bunu her şeyden çok istiyorum.

Barış.

Sadece bir huzurlu an. Pek çok insan binlerce huzurlu an yaşıyor ve benim tek istediğim bir tane.

Sadece. Bir.

Derin bir nefes verirken, elim içgüdüsel olarak arka cebime kayıyor ve cilalı beyaz bir taşın etrafını sarıyor. Bu, Max'in bugün bana fırlattığı taşın aynısıydı - bana uzattığı küçük taşın anılarını geri getiren taş

Babam beni iki yüz mil uzağa götürmeden hemen önce, ertesi gün beni görmeyi umarak onu güneşli bir oyun parkında geride bıraktı.

Ay, grafit gökyüzüne bir hoşnutluk pırıltısı sunarken suya bakmadan önce onu bir kez daha sıkıyorum.

Neden getirdiğimden emin değilim.

Bunu neden sakladığımdan emin değilim.

Ahşap banklardan birinde ellerimi kucağımda kavuşturmuş tek başıma otururken alevler çıtırdıyor ve parlıyor. Brynn! ve McKay suyun kenarında birbirlerine sokulmuş, ayın ışığında öpüşüp kıkırdıyorlar. Şey, o kıkırdıyor. McKay telefonunda geziniyor.

Birinin Spotify çalma listesinden gelen müzik, The Arctic Monkeys'in en iyi şarkısı "Do I Wanna Know" ile bize serenat yapıyor. Grubu seviyorum ama Fleetwood Mac ve The Eagles gibi klasikleri tercih ediyorum çünkü bana babamın annemi birinci sınıf öğretmenimle aldatmasından ve Jonah'ın birinci dereceden iki cinayet işlemesinden önceki mutlu aile yolculuklarını hatırlatıyorlar.

Dizlerimi birbirine vuruyorum ve dudaklarımı büküyorum, huzursuz hissediyorum. Yersiz.

Max birkaç dakika önce şenlik ateşine doğru yürüdü ve karşımdaki bankta oturuyor, ateş fışkırırken ve dumanlar yükselirken yüzü bir odaklanıp bir kayboluyor. Onu birkaç kez bana bakarken yakaladım ve şu anda ne gördüğünü merak ediyorum. Bana baktığında ne hissettiğini.

Hayal kırıklığı benim tahminim, ikinci sırada da acıma geliyor.

Andy onun yanında oturmuş, beşinci birasını yudumluyor, gürültücü ve aptalca davranıyor. Futbolcu stereotipini tıpkı benim trajik dışlanmışlık sıfatımı benimsediğim kadar zahmetsizce yaşıyor, bu yüzden onu gerçekten yargılayamıyorum.

Gözlerimi ayırıp dikkatimi kucağımda sımsıkı tuttuğum ellerime yönlendirmeden önce Max'in yanındaki soğutucuya uzanışını izliyorum. Başparmaklarımın etrafında dönerek hâlâ çentikli olan ojelerime odaklanıyorum. Günün birinde onları yeniden boyayacak kadar motive hissedeceğim.

Tırnaklarıma o kadar dalmışım ki Max'in Andy'nin yanından ayrılıp soluma oturduğunu fark edemiyorum. Küçük bir bank olduğu için omuzlarımız birbirine değiyor. Yanık odun ve nane sakızı gibi kokusu etrafımda dolaşırken kapüşonumun kalın kolundan sıcaklık sızıyor.

Nemli bir kutu Dr. Pepper bana fırlatıldığında başımı kaldırıp bakıyorum.

Tek elle yakaladım.

Sonra kalbim garip bir döngü yapıyor.

Kısmen bunu beklemediğim için, ama çoğunlukla sevdiğim soda türünü ve insanüstü reflekslere sahip olduğumu hatırlamasına şaşırdığım için. İnsanların önemsiz ayrıntılardan habersiz olma gibi bir hünerleri vardır. Kendi saçmalıklarıyla çok meşgul oldukları için başkalarının söylediklerinin veya yaptıklarının özünü genellikle kaçıırırlar. En sevdiğiniz şeyler onlar için yalnızca sizi dinleyecek ve olduğunuz gibi görecektir kadar gerçekten önemsiyorlarsa önemlidir.

Max saçmalıklarına dikkat ediyordu.

Parmaklarımı buz gibi içeceğin etrafında kıvırıyorum. "Teşekkürler," diyorum ona göz kırparak. Elinde muhtemelen düz birayla dolu kırmızı plastik bir bardak tutuyor. "Çok naziksin."

"Yine arkadaşız, değil mi?" Bardağından bir yudum alıyor, gözleri bardağın kenarından bana sabitlenmiş. "Arkadaşlar güzel şeyler yapar."

Bir yudum yutarken boğazının düğümlenmesini izliyorum, sonra bakışlarımı tekrar yukarı çeviriyorum. "Uzun zamandır kayıp olan arkadaşlığımızı yeniden canlandırma girişimimi reddettin. Bu ihtimalden bile tiksinişmiş gibiydin."

"Bu, bilek güreşi yarışması vaatleriyle beni kazanmadan önceydi."

İçimden bir kahkaha dökülüyor, beklenmedik bir şekilde. Bağlanmamış ve planlanmamış. Sanki hüznün balonuma küçük bir iğne deliği açmış ve hüznün bir kısmı dışarı sızmış gibi. "Seni satan bu muydu, ha?"

"Evet. Kollarınız küçük ve kırılabilir görünüyor, bu yüzden merakımı uyandırdı. Hâlâ da öyle."

Kollarımdan birine bakıyorum. Bir zamanlar daha dolgundum. Atletik ve belirgin. Hatta Jonah'la pizza simit yiyerek geçirdiğimiz kahkaha dolu gecelerden ya da arkadaşlarla kıkırdama dolu pijama partilerinde patlamış mısır ve tatlı atıştırmalıkları ağzıma tıktırmaktan dolayı küçük bir göbeğim bile vardı. Karnımı özlüyorum. Bu yaşadığım anlamına geliyordu. Hayattan ve onunla birlikte gelen tüm yüksek kalorili mucizelerden zevk aldığım anlamına geliyordu.

Şimdi zayıf ve minyonum. Solgun. Göğüslerim dolgun ve kalçalarım *geniş-çocuk* doğuran *kalçalar*, göre

Büyükanne Shirley ama kollarım çetrefilli, karnım çökük. Dürüst olmak gerekirse, bugünlerde bir bilek güreşi maçında nasıl bir performans sergileyeceğimden emin değilim. Max fevkalade hayal kırıklığına uğrayabilir.

Onu vaktinden önce hayal kırıklığına uğratmak istemediğim için kolumu kaldırıp yumruğumu sıkıyorum. "İstersen bir deneyebiliriz."

Teklif karşısında başını sallıyor. "Canım sıkıldığında içmek için demiştin." Kırmızı fincanı iki elinin arasında evirip çeviriyor, mavi gözleri turuncu alevleri yansıtırken bana bakmadan önce bir süre alt dudağını çiğniyor. "Canım sıkılmıyor."

Bana gönderdiği bakış, bilinmeyen nedenlerden dolayı beni kıvrandırıyor. Arkadaşlarıyla şenlik ateşinde olduğu için sıkılmıyor. Bunun benimle bir ilgisi yok.

Besbelli.

Bacaklarım aşağı yukarı sallanmaya başlarken elimin arkasını kaşıyorum, ayak parmaklarım kum havuzunu kazıyor. Teşhis edilmemiş huzursuz bacak sendromum yine nüksediyor. "Sorun değil." Omuz silkiyorum ve gazozumu yudumluyorum. "Zaten elini tutmak istemiyordum."

"Neden? Güzel ellerim var."

Onlara bakıyorum. Haklı; gerçekten güzel eller. Tıpkı beni etkilemeyen kolları kadar güzeller. "İyiler," diye yalan söylüyorum. "Hem burada ne işin var?"

"Banyo yapıyorum."

Cevabı kafama dank ettiğinde ağzım bir anda kapandı. Bu...

Bu benim cümlemdi.

Max kırmızı fincanından bir yudum alıp şömine ışığına bakarken bıkkın görünüyor. Beni suskunlaştırmayı başardı ki bu nadir ve eşi benzeri görülmemiş bir şey. Bundan hoşlandığımı sanmıyorum. Yutkunarak, söyleyecek akıllıca ve esprili bir şeyler arıyorum ama soğuk, siyah kalbim kadar boş çıkıyorum.

Dr Pepper kutumun kapağını açıyorum ve içmeye başlıyorum. Dilimin üzerinde köpürerek onu yeniden hayata döndürüyor. "Peki, bu adamlarla gerçekten arkadaş mısın?" Elimi havaya kaldırıp sallayarak Andy'ye ve onun gülünç takipçilerine gönderme yapıyorum.

Max cevap veremedi Andy kahkahalar atarak araya giriyor ve arkadaşının sırtına bir tokat *atıyor*. "Dostum. Biriyle yatmak için can atıyorsun, banyoda Bloody Mary oynuyordun, o kaltak gelsin de biraz alabilesin diye."

"Kapa çeneni," diyor sarışın bir adam, kaşlarımı çatma yeteneğimi utandırarak.

İçten içe inliyorum. Eğer Max evet derse, her türlü arkadaşlık potansiyeli anında yok olacak.

"Hayır," diye mırıldanıyor Max, kot giysili kalçası benimkini öpene kadar bankta kayıyor. "Sadece bir arkadaşım var ve o da hâlâ hazırlık aşamasında."

"Ön hazırlık mı?"

"Mm-hmm." Başını sallıyor, gözlerini kısarak ateşe bakıyor. "Onunla hiçbir ilgisi olmayan ve tamamen kendi izole eğilimlerimle ilgili olan ani reddimi telafi etmem gerekiyor."

İçimden bir ses ciddi olduğunu söylüyor. Arkadaş olmak istiyor.

Ne söyleyeceğimi bilemediğim için hiçbir şey söylemiyorum. Max'in etrafımda bana baktığını görüyorum, bir yanıt bekliyor. Bir onay ya da el sıkışma. Bir dostluk bileziği.

Belki bağlayıcı bir kan yemini.

Tek teklifim garip bir ses. "Ohm."

Müthiş. Yanaklarımı havayla doldurup yavaş bir nefes üflüyorum, ayaklarımı ters zamanlı olarak vuruyorum ve suni süet botumun burnunda gezinen minik bir böcek fevkalade ilgileniyorum.

Hâlâ bakıyor ve bu beni kıpır kıpır yapıyor.

Ona bir bakış atıyorum ve dudaklarında bir gülümsemenin uzamasını, gözlerinin alevlere karşı parıldamasını izliyorum.

Neden bana gülümsüyor? Neden göz kırpmıyor?

Birden sıcak bastı. Ateşten.

Parmaklarımı kapüşonlu tişörtümün eteklerine doluyor ve iki kolumla başımın üzerine çekiyorum. Saçlarımı düzeltiyorum ve lacivert atletimin askılarını yeniden ayarlıyorum, Max'in gözlerinin yarım saniyeliğine göğsüme kayışını yakalıyorum, sonra gözlerini kaçırıp fincanından bir yudum daha alıyor.

Ateş çukurunun karşısına baktığımda Andy'nin bana baktığını görüyorum. Bakışları vücudumdan aşağı yuvarlanıyor ve göğüs dekoltemde geziniyor. Max'in yaptığı gibi kaçmıyor ve bunun yerine alt dudağındaki bir parça birayı -ya da salyayı- dişleriyle yakalayıp tıslama sesi çıkarmadan önce yalıyor.

Sonra da kimseyi şaşırtmayacak şekilde aşağılayıcı bir yorum yapar. "Senin kurtarıcı bir özelliğin olduğunu düşünmüyordum, Sunbury, ama bu memelerle kendini oldukça kanıtlıyorsun."

Max banktan fırlar ve içkisini Andy'nin suratına fırlatır.

"Lanet olsun, Manning!"

"Biraz saygılı ol, seni bok parçası." Max yanımdaki yerine dönüyor, boş bardağı ateşe atıyor, plastik kıvrılıp parçalanıyor.

Yanaklarım yanıyor. Kalbim titriyor.

Göğsüm hızlı bir adrenalin patlamasıyla kabarırken, ellerim havada, avuçlarım ileride, sersemlemiş bir şekilde orada oturuyorum.

Bu beklenmedik bir şeydi.

Andy tişörtündeki nemi silkeleyip dilini çenesinde gezdirerek başıboş damlacıkların tadına bakarken kahkahalarla gürlüyor. "Su," diye alay ediyor. "Siktiğimin amcığı."

Max tekrar ayağa kalkıyor ve benim şaşkın bakışlarıma bakıyor. "Yürüyüşe çıkmak ister misin?"

"Hayır. Ne? Tamam," diye söyleniyorum ruh halimin kırbaçlanmasıyla. Elimdeki soda kutusunu sıkıp banktan kalkıyorum, sonra da onun önünden su kenarına doğru aceleyle yürümeye başlıyorum. Dr. Pepper'ı geri dönüşüm kutusuna atarken onun ayak seslerini duyuyorum, kumlar savruluyor ve çimenler hışırdıyor. "Peki, neden yürüyoruz?"

"Ben yürüyorum," diyor. "Sen koşuyorsun."

Yürüyüşümü yavaşlatıyorum ve ellerini ceplerine sokarak yanıma sokulmasını izliyorum. Mavi damarlarla kaplı pazuları ayın ışıltısı altında kıpırdıyor ve geriliyor. Sweatshirt ya da kapüşonlu sweatshirt giymiyor ve kolları omuzlarından kesilmiş.

"Bilek grei maçı için beni lyorsun, değil mi?"

Beni kollarına bakarken yakaladı. Yüzüm daha çok yanıyor, bu yüzden dönmeye karar verdim. "Oradaki neydi?"

Umursamaz bir tavırla omuz silkiyor. "Andy Sandwell size karşı saygısızca bir yorumda bulundu ve ben de buna uygun bir tepki verdim."

"Bunu yapmana gerek yoktu. Birinin beni kurtarmasına ihtiyaım yok."

Gle doğru ilerlerken bir süre sessiz kaldı. Ay ışığı, yıldız tozlarıyla beneklenmi bir ayna gibi suyun üzerinde parıldayan bir yol çiziyor. "Kimsenin gerçekten kurtarılmaya ihtiyaı yok," diyor adımlarımız yavalarken. "Ama bazen iyi hissettiriyor."

Brynn ve McKay'in nereye kaçtığını merak ederek etrafıma bakındım. Tepkisini nasıl karılayacağımı ya da ne diyeceğimi bilemeden üzerimden yuvarlanmasına izin verdim. Max bunu yapmaya devam ediyor. Dilimi dğmleyip kelimelerimi kle çeviriyor. Buna alışık değilim.

"Neden benimle yrye çıkmak istedin?" Atletimin yıpranmış etek ucunu karıştırarak tekrar soruyorum. "Herkeseye göre ben oldukça iticiyim."

Esinti sudan çıkıp saçlarımı yüzümün etrafında savururken uzun bir duraklama daha oluyor. Sonra Max yumuşak bir sesle, "'İtici' terimini çıkarırsan sana hak vereceğim" diyor.

Beynim geri sarıyor ve neredeyse boğuluyorum. Bakılarımı onunkilere çevirirken boğazımın ortasında ağır bir yumru oluşuyor. "Sen... güzel olduğumu mu düşünüyorsun?"

Gölün kenarında, ıslak kumun suyla buluştuğu yerde duruyoruz. "Evet. Tabii." Kabul etmesi önemli değilmiş gibi davranıyor.

Ağzım bir karışık açık ona bakıyorum. "Benimle flört mü ediyorsun?" "Sen söyle. Daha önce kimseyle flört etmemiştim. bilemezdim."

Yumru kabarıyor, yanıtımı bastırmakla tehdit ediyor ama mırıldanmayı başarıyorum: "Flört ediyormuşsun gibi geldi."

"O zaman sanırım öyleydin. Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Evet. Yani... pek sayılmaz." Gözlerimi hızla kırpıştırarak başımı sallıyorum. "Ama evet."

Bir gülümseme yayılır ve o kendine özgü gamzeleri ortaya çıkarır. Her göründüklerinde, küçük bir sır paylaşılmış gibi hissedilir, sıradan bir anı daha samimi, daha kişisel bir şeye dönüştürür. "Hangisi?" diye merak ediyor. "Seninle flört etmeme izin var mı yok mu?"

Sertçe yutkunuyorum, nemli avuçlarımı uyluklarımda gezdiriyorum.

Ben samimi değilim. Kişisel şeyler yapmam.

Max beni izliyor, cevabım için sabırsızlanıyor, yıldızlı gözleri bir tepki için yüzümü tarıyor. İçimde bir şeyler biraz eriyor. Sanırım kalbim. Yapışkan parçalar damlamaya başlıyor, göğsümden aşağıya doğru yavaşça kayıyor ve ılık bir sesle karnımda birikiyor.

Bu muhtemelen ona gülümsemem, flörtöz bir şeyler söylemem ya da plan yapabilmemiz için yarın ne yapacağını sormam gereken kısım.

Ama gerçek Ella tarzında, onu bir korkak gibi terk ettim.

Geri çekilirken kekeleyerek veda ediyor ve hızlıca el sallıyorum. "Üzgünüm ama gitmem gerek. Sokağa çıkma yasağı var. Annem endişelenecek. Güle güle." Şaşkınlıkla göz kırpmasını, hayal kırıklığıyla çatılan kaşlarını yakalıyorum ve arkamı dönüp kayalıklardan koşarak uzaklaşıyorum.

Bütün yolu koşarak geldim.

Bölüm 7

Maksimum

Sonraki birkaç hafta boyunca her gün, Ella okuldan sonra siyah beresi ve turuncu sırt çantasıyla şehre doğru üç mil yürüyor, ancak saatler sonra bitkin, yenilmiş ve tükenmiş bir şekilde geri dönüyor. Şenlik ateşinden bu yana benimle neredeyse hiç konuşmadı ama McKay'den -o da Brynn'den duymuş- özgeçmişlerini topladığını ve iş başvurularında bulunduğunu duydum.

Bugün, Ben de teşebbüs edildi için yapmak
 onu trek içine kasaba biraz daha
lezzetli.

Neden?

Hala belirlenemedi.

Belki de eskiden tanıdığım küçük kızı anımsıyor ve hala orada bir yerlerde olup olmadığını merak ediyorum. Ya da belki de hayatta o kadar çok zorlukla karşılaştım ki, onları aramaya eğilimli hale geldim. Ella bir yapboz. Eksik parçaları olan bir yapboz ve onunla ne kadar çok vakit geçirirsem, o kadar çok yeni parça buluyormuşum gibi hissediyorum. Hala o megawatt gülüşlü ve bulaşıcı kahkahası olan, kitaplarda ve kelebeklerde neşe bulan kız mı? Yoksa hayatın zorlukları onun ışığını söndürdü mü?

Parıltılar gördüm.

Bu da bana eski Ella'nın tamamen kaybolmadığını düşündürüyor.

Ön bahçedeki sebze bahçesinden yabancı otları ayıklarken onu paravan kapısından sedir verandaya çıkarken yakaladım. Sundurma, sade boz kahverengi dış cephe kaplaması ve koyu renk panjurlardan oluşan evin tüm uzunluğunu kaplıyor. Benimki gibi çiftlik tarzı bir ev, sadece çok daha iyi durumda. Bizim evimiz yarım inşa edilmiş, kısmen bitmiş ve kızgın hayaletlerle dolu.

Ella'nın spor ayakkabıları tahta kalaslar üzerinde şakırdarken, o da dört basamaktan aşağıya inerek yamalı ön çimenliğe doğru koşuyor. Ot yolma ve toprak eleme işlerine dalmış gibi yapıyorum ama bakışlarım Grizzlies şapkamın altından onu takip ederken çenem kalkıyor. İlk başta hiçbir şey fark etmiyor, iki eliyle kitap çantasının askılarını kavrarken erimiş su mavisini gökyüzünde süzülen bulutlara odaklanmış durumda.

Sonra duraksıyor, iki kez bakıyor. Aniden durdu, başı sağa doğru eğildi ve orada öylece durdu, bir sütun gibi hareketsiz, sırtı bana dönük. Arkasını döndüğü anda başımı eğip dikkatimi bahçe yatağına veriyorum. Ayakkabılarının altındaki çakılların çıtırdadığını duyduğumda kalp atışlarım hızlanıyor. Ayakkabılar şimdi bana doğru geliyor.

"Max."

Kayıtsızmışım gibi davranıyorum, başımı kaldırıp bakma zahmetine bile girmiyorum. "Hey, Ella."

"O bisikleti arazime kimin koyduğunu biliyor musunuz?"

Gülümsememi gizliyorum, kolumun arkasını ağzımın üzerinde gezdirerek ter damlalarını siliyorum.

kalçalar. "Hayır. Muhtemelen Chevy."

Ella dönüp yolun karşısındaki Chevy'nin mekanik kaosla dolu arazisine bakar. Çeşitli bakımsızlık aşamalarındaki eski arabalar, gövdeleri solmuş ve hava koşullarına yenik düşmüş bir şekilde araziye dağılmıştır. Motorların karnı deşilmiş, lastikler eğik kuleler halinde istiflenmiş, masalar aletler ve yağ lekeleriyle dolmuş. Bakışlarını tekrar bana çevirmeden önce düşünceli bir şekilde kaşlarını çatıyor. Kirli kargo pantolonumun önünü ellerimle silerek ona bakıyorum.

"Hmm," diye mırıldanıyor. "Bu gerçekten çok hoş bir davranıştı."

"O iyi bir adam," diyorum başımla onaylayarak. "Bu kasabadaki herkes senin hayatını çekilmez hale getirmeye çalışmıyor."

Bakışlarımızı ayırmıyoruz ve umarım gizli anlamımı yakalar.

İtiraf etmeliyim ki, şenlik ateşinden aniden ayrılması beni biraz... incinmiş hissettirdi. Yüksek duvarlarım olduğunu sanıyordum, ama benim duvarlarım varsa, Ella'nın beton kaleleri var, asma köprüsü ve insanları uzak tutmak için mecazi canavarlarla dolu bir hendeği var.

Ve bu garip bir şekilde ilgi çekici.

Boğazını temizliyor, beresini alnından aşağı doğru çekiyor. Tırnakları yağmur bulutu kişiliğiyle tezat oluşturacak şekilde güneşte kızarmış turuncuya boyanmış. "Evet. Sanırım." Bazı gevşek taşları tekmeleyerek geri çekilmeye başlıyor. "Şey, ona teşekkür ettiğimi söyle... eğer onu benden önce görürsen."

"Elbette. Yapacağım."

Bisikletin ön verandasının ahşap korkuluğuna yaslandığı bahçesine doğru döner. Bisiklet yakut kırmızısı, yeni temizlenmiş, lastikleri havayla doldurulmuş ve mükemmel

bir şekilde çalışıyor.

Yıllardır tek arabalık garajımızda gömülü duruyordu, ben de birilerinin bundan faydalanabileceğini düşündüm.

Arkasında bir sürü kitap çantası anahtarlığı sallanarak eve doğru yürürken ben de durup ona sesleniyorum. "Ella."

Duraklıyor, omzunun üzerinden bana bakıyor. "Öyle mi?"

"Biz, uh..." Ne söylemek istediğimden bile emin olmadan ensemi kaşıyorum. Ama bir şey söylemek istiyorum. "İstersen yarın sinemaya gidebiliriz."

Bakışları boş ve gözlerini kırpmadan bakıyor, sanki filmlerin ne olduğu hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi.

"Sinemada. Hani şu Richter Caddesi'ndeki dev projektörleri olan, tereyağlı patlamış mısır kokan ve-"

"Filmlerin ne olduğunu biliyorum." Hiç eğlenmemiş gibi görünüyor. "Meşgulüm. Kusura bakma."

"Belki başka zaman."

"Sonsuza kadar meşgulüm." Yeşim yeşili iki gözünü bana diyor, başını şüpheyile eğiyor. "Bir dakika. Yine benimle flört mü ediyorsun?"

Kollarımı kavuşturarak burnumu çekiyorum. "Kesinlikle olmaz."

"Tamam." Kelimeyi uzattı ve gözleri kısık ve arıyor. "Ama hâlâ arkadaş olmak istiyorsun?"

"Elbette. Neden olmasın?"

Kaşları yukarı kalkıyor. "Bir liste yapabilirim. Listeleri sever misin? Listelere bayılırım."

"Devam et. İlgimi çekti." Kollarım esniyor ve bir an için dikkatinin kaslarıma kaydığını fark ediyorum.

yüzüme göz kırptıyor. Sırtarak ekliyorum: "Hazır başlamışken, listeye pazılarımın değerlendirmesini de ekle. Nasıl değerlendirdiklerini bilmek isterim."

Gözleri parlarken güzel solgun yanaklarına renk gelir. Sonra arkasını dönüyor, beresinin altından saçları uçuşuyor ve hışımla uzaklaşıyor. "Güle güle, Max."

"Görüşürüz." Bahçenin yanındaki yerime dönmeden önce ona iki parmakla selam gönderiyorum.

Birkaç dakika sonra Ella yeni bisikletiyle yanımdan geçip gidiyor, tam da cılız kapı arkamdan kapanırken. Döndüğümde babamın bastonuna yaslanmış, güneş lekeli iki eliyle Ella'nın lastiklerinin geride bıraktığı toz bulutuna baktığını görüyorum. "Hey, baba."

Bugün daha iyi görünüyor. Ayık. Hareket ediyor.

Çok büyük kadife pantolonunu ve yarım yamalak fanilasını gördüğümde içimi bir rahatlama kaplıyor. Babam da daha az zayıf ve çelimsiz değil, ama bana doğru bakarken gözlerinde bir kıvılcım var.

Güzel bir gün. Bu güzel günler için yaşıyorum.

"İyi bir kıza benziyor," diye belirtiyor başını çakıllı yola doğru eğerek, ince saçları bir esintiyle dalgalanıyor.

"'Hoş' b e n i m kullanacağım kelime değil. Daha ç o k . . . karamsar.

Ulaşılamaz."

İğrenç derecede ilgi çekici.

"Huh." Babam sallantılı bir adım atıyor, sonra mavi ve yamalı beyaz gökyüzüne bakıyor. "Annen... o da kaygan biriydi. Yakalaması zordu. Tutması daha zor."

Annemden bahsedince kaskatı kesildim. "Ella'yla o şekilde ilgilenmiyorum."

Ben değilim.

Tabii, belki geçen hafta sonu şenlik ateşinde onu kızdırmaya çalışıyordum ve evet, tabii ki onun güzel olduğunu düşünüyorum. Öyle zaten. O, en üst rafta, ulaşamayacak bir yerde, sadece sergilenmek için duran bir porselen parçası. Tozlu ve gölgeli. Kırılabilir. İnsanlar merak ve hayranlıkla ona bakar ama dokunmaya cesaret edemezler.

Ama onunla *ilgilenmiyorum*.

Öyle bir şey değil.

Romantizm benim için söz konusu değil ve zararsız flörtlerime verdiği tepkiye bakılırsa o da aynı fikirde.

Çalışıyor.

"Seni hiç kızlarla görmüyorum, Maxwell," diyor babam, ifadesi bulanıklaşarak. "Ağabeyinin bir kız arkadaşı var. Sen de onun kadar yakışıklı ve sevimlisin. Bunu senin için istiyorum."

"Ben iyiyim. Meşgulüm." Beyzbol şapkamı yeniden düzelterip elimi havada sallayarak emeğimin meyvelerini gösteriyorum.

Babam yavaş bir adım daha atıyor ve taze fasulye, şalgam ve lahanalarla dolu sebze bahçesine bakıyor. Gözlerindeki küçük kıvılcım buharlaşıyor. Etrafına bakınırken, sanki her şeyi ilk kez görüyormuş gibi, parlayan yeşil çimenleri, bakımlı kasımpatıları ve otları temizlenmiş çiçek tarhlarını tamamen içine çekerken birkaç kez gözlerini kırptırıyor. "Max..." Duygular boğazını titretiyor, dengesini bozuyor.

sallanıyor. "Bu çok fazla, oğlum. Hissediyorum..." Neredeyse boğuluyordu. "Seni hayal kırıklığına uğratmışım gibi hissediyorum."

Kaşlarımı çatıyorum, şapkamı çıkarıyorum ve dağınık saçlarımı alnımdan siliyorum. "Yapmadın. Bunu yapmaktan zevk alıyorum."

"Gençliğin tadını çıkarmalısın. Arkadaşlarla dışarıda geceler, gölde tekne gezintileri, kamplar, kızlar."

"Bu McKay'ın sahnesi. Ben iyiyim."

Kendinden geçip yorgun bir iç çekişle evin önüne şaşkın şaşkın bakarken başı ileri geri sallanıyor. "Hiç bitiremedik," diyor usulca. "Bu benim en büyük pişmanlıklarımdan biri."

Bakışlarını takip ederken dişlerim sıkılıyor, azı dişlerim birbirine sürtünüyor.

Yıllar önce, kazadan ve annemin arkasına bile bakmadan evi terk etmesinden kısa bir süre önce, ben, babam ve McKay bu evi sıfırdan inşa etmeye başladık. Bunun bizim aile projemiz, bir sevgi işi olması gerekiyordu. Hafta sonlarını üzerinde çalışarak geçiriyorduk; testereyle kesiyor, çekiçliyor ve sıcak güneşin altında gülüyorduk. Temel tuğla ve harçla değil, aynı zamanda umutlar, hayaller ve pitoresk bir gelecek vizyonuyla atıldı. Amaç sadece bir ev değil, bir *yuva* yaratmaktı.

Şimdi, yarım inşa edilmiş yapı, tıpkı ailemiz gibi, olması gereken şeyin bir kabuğundan başka bir şey değil. Her giriş, her tamamlanmamış oda, parçalanmış bir rüyayı barındırıyor. Hüzünlü bir hatıra. Ev tamamlanmamış olsa da, tamamen yaşanmaz durumda değil. Her şey dağılmadan önce çatıyı kaldırmayı başardık ve duvarlar, boyasız ve ham olmasına rağmen, elementlere karşı sağlam bir bariyer sağlıyor. Bir kat

Çerçevelerin iç kısmına yapıştırılan sağlam plastik örtü, hem yalıtım hem de rüzgar ve yağmuru dışarıda tutmanın bir yolu olarak iki katına çıkar.

Evin kemikleri sağlam. Döşeme tahtaları ayak altında gıcırdayabilir ve tesisat protesto için inleyebilir, ancak ışıklar yanıyor ve su sıcak ve soğuk akıyor. Chevy ve ben sadece yemek pişirmek için yeterli olmakla kalmayan, aynı zamanda soğuk aylarda soğuğu uzak tutmaya yetecek kadar ısı yayan bir odun sobası kurduk. Camı olmayan pencereleri, ışığı içeri alan ve havayı dışarıda tutan şeffaf, dayanıklı plastikle geçici olarak yamadık. Hızlı düzeltmelerle burayı yaşanabilir hale getirdik; derin bir yaraya yara bandı yaptırıldık.

Babama yan gözle bakıyorum, yüzü sıkıntı ve pişmanlık çizgileriyle kazınmış. Onun üzüntüsünü hissediyorum. Acısını hissediyorum. Fiziksel olarak bu evi asla bitiremeyecek ve McKay de ilgilenmiyor. Geriye ben kalıyorum. Ve maddi imkânlar ya da bana yardım edecek fazladan bir çift el olmadan, ev büyük olasılıkla kaybedilmiş bir dava olarak kalacak. Bunu kabullenmiş durumdayım, bu yüzden peyzajın bakımını yaparak ve sebzelerin olgun ve sağlıklı kalmasını sağlayarak elimden geleni yapıyorum.

McKay bok cilaladığımı
söylüyor. Ben umuda
yöneldiğimi söylüyorum.

Babam gökyüzüne bakıyor, gözlerini kısarak güneşe bakıyor, sanki yanan fener ona bir şekilde hakaret etmiş gibi hâlâ başını sallıyor. Sanki kendinden geçmiş gibi mırıldanıyor: "Sanırım tekneyi hazırlayacağım. Bana balık ağlarını bul, olur mu?"

Onu yanlış duymuş olmalıyım. "Ne?"

"Ağlar. I..." Güneş ışınlarını engellemek için elini saç

izgisine götürdüğünde, kafası karışmış bir şekilde kaşlarını çatıyor. Sonra tekrar tekrar göz kırpıyor

Sonra dönüp bana baktı. "Biraz kestirmek kulağa hoş geliyor. Sizi yalnız bırakayım."

Topallayarak içeri girer ve kapı bir kez daha kapanır.

Kaşlarım birbirine çarptı. Babamı keyifsiz ve anlamsız görmek yeni bir şey değil ama yeterince akli başında görünüyordu. Ayık. Sanırım on yıla yakın bir süre alkolizmle boğuştuğunuzda, birkaç vidanın gevşemesi kaçınılmaz oluyor.

Uzun bir nefes alarak sarı güneşe doğru bakıyorum ve sıcaklığın üzerimden akıp gitmesine izin veriyorum. Güzel bir Ekim öğleden sonrası, bahçe işleri bitti, babam detoks yapıyor ve Ella altı mil yürümek zorunda değil. McKay'in neyin peşinde olduğundan emin değilim ama muhtemelen sevişiyordur. Her şey yolunda.

Şimdilik.

Sulama hortumuyla durulanıyorum, ayakkabılarımın bağcıklarını sıkıyorum ve günlük koşum için göle doğru gidiyorum.

Bölüm 8

Ella

Pazartesi sabahı erkenden kalkıyorum ve okuldan önce ciltleme seansı için masamın başına geçiyorum. Stres, iş arama, ev ödevleri ve regl krampları yüzünden en sevdiğim hobimin tadını çıkaralı birkaç hafta oldu. Okumayı her zaman sevmişimdir, bu yüzden ortaokuldaki bir sanat dersinde aldığım bir dersin ardından daha küçük bir çocukken ciltçilikle uğraşmaya başladım. Kendimi edebiyat dünyasının derinliklerine daldırmanın bir yoluydu. Kağıdın verdiği his, dikişin ritmi, kıvrımların karmaşıklığı... Meditatif bir şey.

Çalışma masam kendi başına küçük bir evren: aletler, iplikler, el işleri ve kağıtlardan oluşan bir hazine. Bazen kendi kitaplarımı yaratıyorum; krem rengi kağıtları düzgünce üst üste koyup kenarlarını aynı hizaya getirdikten sonra ikiye katlayarak kitabın imzalarını oluşturuyorum. Sonra da en sevdiğim kısım olan dikişe başlıyorum. Okul danışmanıya her ay yaptığım yüz yüze seanslar şeklindeki *gerçek terapime* ek olarak bir terapi gibi.

Karalama defteri ya da günlük tutmak için yepyeni bir kitap yaratmadığım zamanlarda, en sevdiğim romanlar için kapaklar tasarlıyorum. Bu, yazarın hayata geçirdiği dünyaya benim kişisel bakışım. En sevdiğim kitaplardan her zaman iki kopya satın alırım; biri orijinal kapak tasarımını onurlandırmak için, diğeri ise

İkinci olarak da deri, kart stoğu ve dokulu kumaşlar kullanarak kendi kapak konseptimi oluşturdum. Bugüne kadarki favori çalışmam, Jonah'ın birkaç yıl önce oluşturmama yardım ettiği Winnie the Pooh koleksiyonunu yorumlamam. Bu her zaman bizim en sevdiğimiz hikaye olmuştur. Ben onun Piglet'i, o da benim Ayı Pooh'm.

Şey...öyleydi.

Tığima uzanırken masanın üstünden cep telefonum titriyor ve tanıdık bir isim beliriyor.

Brynn! Günaydın! McKay ve ben bugün okulu asıp Büyük Ayı'ya tubing yapmaya gidiyoruz! Gelmek ister misiniz? □

Düşünüyorum.

Bugün güneş ekstra parlak, gökyüzü açık ve bulutsuz. Yetmiş derecelik mükemmel bir gün olacak ve derslerimin kasvetli ve fırtınalı geçeceğinden eminim. Öte yandan, annemin kızının okulu ekmesi gibi bir endişeye ihtiyacı yok. Kendini zar zor toparlıyor. Bir başka güveç erimesi, gözleri bağlı bir dişçinin paslı bir kaşık kullanarak yaptığı kanal tedavisi kadar cazip geliyor.

Ben de ona mesaj attım.

Ben: Teklif için teşekkürler, ama ben almayayım. Belki gelecek hafta sonu.

Brynn!: Endişelenme! Yarın görüşürüz!

Mesajın ardından on bir adet mutlu güneş, pembe kalp ve suşi dolu bir bento kutusu emoji geliyor. Sanırım bir parmak kayması. Küçük bir karalama defteri üzerinde yarım saat daha geçirdikten sonra hızlı bir duş alıyorum, saçlarıma fön çekiyorum ve bir kat rimel sürdükten sonra bir kot pantolon ve soluk bir sweatshirt giyiyorum.

Penceremin dışında bir kamyonun gırtlaktan gelen kükremesini duyduğumda, yatak odasından geçip şeftali rengi perdelerimi geriye itiyorum. Max kamyonunun yanında sigara içiyor. Gözlerini gizleyen kasketiyle yatağa yaslanmış, ayaklarını bileklerinden çaprazlamış, kaslı kolları yaz sonrası parıltısıyla bronzlaşmış.

Aptal kollar.

Kolsuz üstler giymeye eğilimli olduğunu düşünürsek, bunları her zaman fark etmem onun suçu. Kış yeterince erken gelemes. Gözden ırak olan gönülden de ırak olur.

Penceremi yarıya kadar aralayıp çıkıntıdan dışarı uzanıyorum ve sabahın erken saatlerinde çiy öpücüğü almış çimen ve toprakla dolu esintiyi içime çekiyorum. Şenlik ateşinden beri Max'ten uzak durmaya çalışıyorum, ki bu biraz aptalca bir hareket, farkındayım. Arkadaşlık konusunu ilk açanın *ben olduğumu* da fark ettim, bu yüzden çaba gösterdiği için onu suçlayamam.

Ama sonra bana güzel dedi.

Flört etti.

Ve romantizm karşıtı içgüdülerim sıcak bir günde iyi çalkalanmış bir kutu Dr Pepper gibi alevlendi. Tahmin edilemez ve ani, kimsenin gerçekten temizlemek istemediği dağınık bir sonuç bırakıyor. Dramatik, sanırım. Ama benim savunmam inatçı ve titiz değilse hiçbir şeydir.

O sırada Max kafasını kaldırıyor ve yarı açık pencereden sarkan beni görüyor. Başındaki şapkayı çıkarıyor ve parmaklarını saçlarında gezdirerek kahve rengi buklelerini düzeltiyor. Gözlerimiz iki avluda karşılaştığında uzaklaşmıyorum. Gülümsemiyorum ya da el sallamıyorum, ama çok fazla pislik olmak da istemiyorum.

Max birkaç saniye bana baktıktan sonra yere bakıyor ve garaj yolundaki gevşek çakılları tekmeliyor.

Ve gözlerini bir kez daha kaldırdığında, küçük bir gülümseme bana geri parlıyor.

İlk başta, pencereyi kapatıp kaçmak istiyorum. Ona sebepsiz yere ters ters bakmak istiyorum çünkü böylesi daha kolay.

Ama sonra şenlik ateşi aklıma geldi. Benim için getirdiği Dr Pepper. Andy bir ahmak gibi davrandığında onurumu nasıl koruduğu. Bana tiksintiden başka bir şeyle bakarken mavi gözlerinin ateş ve ay ışığıyla parıldaması. Varlığımın onun için bir şekilde önemli olduğunu hissetmek güzeldi. Bir yük ya da yer kaybı değildim. Bir yabancı değildim.

Aynı küçük kızı uzun zaman önce bir oyun parkında görmüştü.

En önemlisi, beni Jonah Sunbury'nin kız kardeşinden başka bir şey olarak görüyordu.

Ben de tereddütle, usulca gülümsüyorum. Tam bir sırtıma değil ama gerçek bir gülümseme. Bu bir çaba.

Sayılır.

Sonra pencereden uzaklaşıyorum ve göğsümdeki gıdıklanmayı görmezden gelmek için elimden geleni yaparak okul için hazırlanmayı bitiriyorum.

Duyduğumda midem bulanıyor.

Kendi sesimin hırıltılı, korkunç sesi. Hıçkırarak. Yalvarmak. Aşkla ıslanmış gözyaşlarımın şelalesinde boğulmak.

"O kötü biri değil, yemin ederim. O iyi biri. Bir yanlış anlaşılma oldu. Lütfen, lütfen. Ona inanın. O benim ağabeyim... Onun masum olduğuna inanmak zorundasınız."

Mısır ekmeği ağzımda taşla dönüşüyor. Kuru, sert, acı topaklar. Midem içimden bir kaya gibi düşerken, kırıntılar ayrılmış dudaklarımdan fırlıyor.

Midem bulanıyor. Gerçekten kusabilirim.

"Bir canavarı savunan şu eziğe bakın," diye alaycı bir ses yükseliyor yan masadan, isimsiz bir kıza ait. Öğrenciler videoyu izlemek için akın ediyor ve kafeterya bir hapisane hücreğine dönüşüyor.

Parmaklıklar beni içeri kapatıyor. Gardiyanlar beni tiksintiyle izleyerek bir ileri bir geri yürüyorlar.

Suçluyum.

Birkaç saniyeliğine yanımdaki kargaşayı görmezden geliyormuş gibi yapıyorum. Acımın gözler önüne serildiğinden ve son sınıf arkadaşlarım tarafından alay konusu edildiğimden habersizmişim gibi davranıyorum. Her zaman yaptığım gibi tek başıma otururken, ağzımdaki mısır ekmeği tanelerini çiğnemeye ve yutmaya çalışıyorum, boğazımdan aşağı inerken hayati bir şey koparmamasını umuyorum.

"Hey! Sunbury."

Beremi kulaklarıma doğru çekiyorum. Belki herkes kulaklık taktığımı düşünür ve vazgeçerler. Hiç eğlenceli değil.

Kurban habersizse birine eziyet etmek.

Gösteri istediğimden daha erken bitti.

Berem kafamdan çekildi ve kirli muşambaya fırlatıldı.

"Hey!" Banktan ayağa fırladım. "Dokunma bana, seni domuz."

Andy'nin futbol arkadaşlarından biri -Heath- bana bakıyor. Pahalı kafeterya ışıklarının altında, saçları dumanlı bir günde sarılıklı bir güneşin hastalıklı gölgesine benziyor ve gözleri iğrençten bir ton daha koyu. Cep telefonunu yüzüme doğru itiyor, çaresiz çekiciliğimin medya görüntülerini sergiliyor.

Ulusal televizyonda bir katili savunmanın benim açımdan büyük bir hata olduğunun farkındayım, ancak keder için özür dilemek zor. Keder istediği zaman istediğini yapar. Neredeyse on altı yaşındaydım; hayatı yarı otomatik bir av tüfeği tarafından paramparça edilmiş, harap olmuş, kafası karışmış bir çocuktum.

Heath'in kolunu yüzümden çekip onu ve yanındaki sümüklü kızlar sürüsünü hışımla geçiyorum.

Beni gömleğimin arkasından yakaladı.

Ellerini üzerime koyma cüretini gösterdiği için gözlerim şokla doluyor. "Ne oluyor be? "Bana *dokunma* dedim."

Heath burnunu çekerek gitmeme izin verdi. "Sen bizim okula ait değilsin. Seni buraya kaydetmelerine bile şaşırdım, nasıl şeytanın tarafına geçtiğini düşününce."

"O benim kardeşim," diye tükürdüm sıkılmış dişlerimin arasından. "Korkmuştum ve yas tutuyordum. Beni yalnız bırakın."

"Şu süslü kıyafetlerine bak, o katil için sempati gözyaşları döküyorsun." İsimsiz kız videoyu işaret ediyor.

Heath görüntüyü geri sarıyor.

Çenem sımsıkı kenetlenmiş ve gözyaşlarım akarken telefon ekranına bakıyorum. Dokuz yüz dolarlık bir pantolon takım giymişim, saçlarım taranmış ve kıvrılmış, dudaklarım parlak pembe parlaticıyla parlatılmış. Gözlerim kan çanağı, dudaklarım kayıptan titriyor. Annem yanımda duruyor, bir koluyla beni tutuyor, yüzü omzuma gömülmüş, kamerada parçalanıyor.

Mide bulantısı içimi sarıyor. Boğazımda safra birikiyor.

Ağlamayacağım. Ağlamayacağım.

"Yeterince acı çektim," diye mırıldanıyorum, etrafımdaki nefret dolu gözlere bakarak. Sınıf arkadaşlarımdan kliklerine ve kıs kıs gülen gruplarına. Yargıçlarıma ve jüri üyelerime. "Kardeşim cezasını çekiyor ve ben de çekiyorum."

"Peki ya katlettiği o kız? Ya seviştiği adam?" diye bağıyor kalabalıktan biri. "Onlar toprağın altında ve sen serbestçe dolaşıyorsun."

"Ben bir şey yapmadım."

"Benim havamı soluyorsun ve bu hiç hoşuma gitmiyor." Heath arkamızdaki masaya doğru adım attı ve sırt çantamı banktan kaptı. Beni iterek, "Doodle çantayı unutma," diye alay ediyor.

Yanaklarım trilyonlarca güneşin ateşiyle yanıyor ve panik atak yüzünden oksijenim azalıyor. Etrafımdaki herkes kıs kıs gülüyor ve beni işaret ediyor. Heath beni uzaklaştırmak istercesine elini havaya kaldırmadan önce sırtıyor.

Etrafımda dönüyorum ve kafeteryadan ayırtıyorum. Okuldan. Her şeyden.

Bacaklarım beni ana kapıdan geçirip ılık havaya çıkarıyor. Güneş ışığı üzerime vuruyor ve moralimi düzeltmek için çok az şey yapıyor. Tüplenmeye gitmeliydim.

Arkamdan gelen ayak seslerini duyduğumda tarlayı zorlukla geçebildim. Muhtemelen Heath, Andy ya da İsimsiz Kız beni bu ıstıraptan kurtarmak için gelmişlerdir.

Ve umutsuz, bıkkın bir parçam onlara izin verebilir. Acaba karşılık verir miydim?

"Ella! Bekle."

Karnım zonkluyor. Bu

Max.

Bazı nedenlerden dolayı, onun sesi beni kızdırıyor. Beni kovmak yerine peşimden koşuyor ve bu hiç mantıklı değil. Onunla yüzleşmek için dönüyorum, gözyaşlarımı tutmak için gösterdiğim cesur çabaya rağmen yanaklarımdan aşağı süzülüyorlar. "Ne?" diye çıkışıyorum ona.

Öfkeli, hiddetli, akli dengesi yerinde olmayan bir sesim var. O benim öfkemi hak etmiyor ama ben de on altıncı yaş günümünden günler önce her şeyimi kaybetmeyi hak etmedim. Hiçbir şey adil değil çünkü bu dünyada "adil" diye bir şey yok. Bu bir yanılsama. Bize bir düzen, bir denge olduğu inancı satılıyor ama hayat bana bu şekilde işlemediğini defalarca gösterdi.

Max hemen yanımda durdu, yaralı görünüyordu. "Vay be. Ne oldu?"

Gözlerimi kısıyorum. "Yoruma yer olduğunu düşünmemiştim."

"Kütüphaneden çıkıyordum ve seni koridorda koşarken gördüm."

"Eğlenceyi kaçırdığınızı duyduğuma üzüldüm. Eminim yakında özeti alacaksınız. Hatta birilerinin bunu belgelediğinden ve ilk elden göreceğinizden eminim. Muhtemelen bir yerlerde bir reklam panosunda."

Başını sallıyor. "Biri seni incitti mi?"

Yutkunuyorum ve arkamı dönüp uzaklaşıyorum. "Önemli değil.

Gitmem

gerek."

"Ella."

"Beni yalnız bırak, Max. Arkadaşın olmak istemiyorum. Beni kurtarmanı istemiyorum. Değerli itibarını lekelemeden önce benden uzak dur."

Üç adım atamadan kaçışımı engelliyor. "Sence itibarım umurumda mı?"

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum, umurumda da değil. Dürüst olmak gerekirse, senin hakkında hiçbir şey bilmek istemiyorum. Sadece yalnız kalmak istiyorum." Göğsüm sıkışıyor. Bunu gerçekten kastettiğimden emin değilim ama böylesi daha iyi. Max iyi bir insan ve okulun çöpleriyle ilişkilendirilmesine gerek yok.

Max önümde kaskatı kesiliyor, ellerini ceplerine sokuyor. Gözlerini benimkilere kaldırmadan önce bir süre ayakkabılarına baktı. "Orada olanları hak etmiyorsun."

"Bu olmadığı anlamına gelmez. Ve senin acıman hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

"Acımak için değil," diyor. "Sadece tekrar arkadaşın olmaya çalışıyorum. Denemeyi bırakmalı mıyım?"

Yüzünü incelemek için bir an duruyorum. Her nasılsa sıcak görünen buz mavisi gözleri. Bir tutam kahverengi saçı, takındığı ifade kadar yumuşak görünüyor. Göz kırpiyorum. Max'in sesi samimi geliyor ve bu kavram bana yabancı. Brynn de benim arkadaşım olmak istiyor ama bunu gerçekten isteyip istemediğini merak ediyorum. Acaba benimle birlikte olmanın getirdiği her şeyi kaldırabilir mi? Baskı, dedikodu, küçümseme ve yan bakışlar altında sineceğine bahse girerim. Eminim Max de öyle yapardı.

Gözlerimi kaçırıyorum, yanaklarımı ıslatan hain gözyaşı lekelerini silerken burnumu çekiyorum. "Sana anlattığım kardeşimi hatırlıyor musun? Hani bana mektuplar yazan?" Ona soruyorum. "O Jonah Sunbury. Ölüm hücresinde yatan hükümlü katil gibi."

"Biliyorum," diye yanıtlıyor Max. "Davanın bazı bölümlerini televizyonda gördüm."

Parmaklarımı yumruk yaparak tekrar gözleriyle buluşuyorum. "Eminim yapmışsındır. Ama izin verin size benim bakış açımdan anlatayım. Kederli küçük kız kardeşinin bakış açısından."

Sessizleşiyor, dudaklarını yalıyor ve küçük bir baş hareketiyle cevap veriyor.

"Jonah, Erin adında güzel bir kıza aşık oldu. Dışa dönük ve neşeliydi, bana karşı hep nazikti. Tek çocuk olduğu için bana kardeşiymişim gibi davranırdı. O ünlü aktör Peter Kingston'ın kızıydı. Eminim onun aksiyon filmlerini izlemiştinizdir. Erin onun en değerli varlığıydı. Çiçeği burnunda bir oyuncuydu, yıldızlığa adaydı. Aileleri şöhrete, servete, isteyebileceğin her şeye sahipti." Nefesimi tutarak yutkunuyorum. "Bizim de paramız vardı. Annemin Nashville'in eteklerinde Sunbury Farms adında bir binicilik çiftliği vardı. Erin ata binme dersleri almaya başladı ve Jonah'la böyle tanıştı. Bu aşktı.

ilk görüşte, dedikleri gibi." Sözlerimi acılık kaplıyor. Bu ifadeden nefret ediyorum; tamamen saçmalık. "Her neyse, seni tüm o yapışkan detaylardan uzak tutacağım, ama fırtınalı aşkları bir gün, sözüm ona Jonah onu bir TV filmindeki rol arkadaşlarından biriyle aldatırken yakalayınca trajik bir hal aldı. Tyler Mack. Kulağa başı başına bir film gibi geliyor, değil mi?"

Bana bakarken boğazı düğümleniyor, her kelimeye tutunuyor. "Ella..."

"Onları soğukkanlılıkla öldürdüğünü söylüyorlar, Max. Kanıtlara göre, benim tatlı, sevgi dolu kardeşim kendini *kaybetmiş*. Ve bu anlık bir kırılma değildi; bir hafta süren ölümcül bir kırılmaydı. Önceden planlanmış diyorlar. Annemizin kasasından bir av tüfeği aldı. Birkaç gün boyunca onu takip etti. Sonra yüksek kattaki dairesinin kapısını kıldı ve onu yüzünden vurdu. Tyler ağzında kalanlara kalp masajı yapmaya çalışırken Tyler'ı kafasının arkasından vurdu. Sonra ldklerinden emin olmak için ikisini de tekrar vurdu..."

Sonunda, daha fazla konuşmak istemediğim için ağzımı kapatıyorum. Resmi anladı. Yeterince iyi resmettim ve doğrusu, her gün içinde yaşadığım dünyayı tam olarak tasvir edebilecek hiçbir palet, hiçbir renk yelpazesi, hiçbir araç ya da tuval yok.

"Sence o mu yaptı?" diye soruyor usulca.

Midem yeni bir bulantı dalgasıyla sarsılırken daha fazla gözyaşı akıyor. "İlk başta yapmadım. O benim ağabeyimdi. En büyük koruyucumdu. Ama onu onların kanıyla kaplı gördüm. Onlara yardım etmeye çalıştığını söyledi ama... kanıtlar..." I

İki kolumu da karnımın üzerinde kavuşturarak olduğum yere yığılmamak için kendimi zor tuttum ve sözümü "Evet, sanırım o yaptı" diye bitirdim.

Max başını eğiyor ve uzun bir nefes vererek başını sallıyor.

"Ve evet... Bence tekrar arkadaşım olmaya çalışmayı bırakmalısın."

Hala kazağımın koluyla ıslak gözlerimi silerek yanından geçmeye çalıştığımda Max beni bir kez daha durduruyor.

"Sana bir liste yaptım."

Donup kaldım. Sözleri boğazımda düğümleniyor ve yavaşça dönüp ona bakıyorum. "Liste mi?"

"Evet. Listeleri sevdiğini söylemiştin. Listeleri sevdiğini söylemiştin, ben de senin için bir tane yaptım."

Dar kot pantolonunun arka cebine uzanıp katlanmış bir defter kâğıdı çıkarırken boş gözlerle ona bakıyorum.

Bana uzattı.

Parmaklarının arasından aldım.

Sonra dönüp uzaklaşmadan önce ağzının en hüzünlü gülümsemeye titremesini izliyorum.

Bu jesti beklemediğim için daha fazla gözyaşı birikiyor. Kimseden bir şey beklemiyorum ve Max beni şaşırtmaya devam ediyor.

Sertçe yutkunarak beyaz çizgili kâğıdı açtım ve siyah mürekkeple karalanmış sözlerini okudum.

Neden Arkadaş Olmalıyız

1. Olmak istiyorum.

2. İçimden bir ses senin de gizliden gizliye bunu istediğini söylüyor.

-Max

Not: Hayatta her şey bu kadar basit olmamalı mı?

Boğazıma takılan bir tür ağlama-gülme sesini tutarak burnumu çekiyorum, Max bir kez bile arkasına bakmadan okula geri dönerken yanaklarımdaki rimel izlerini siliyorum.

Sonra notu ön cebime sokuyorum.

Pürüzsüz beyaz taşın yanına.

Bölüm 9

Maksimum

McKay bugün benimle koşacak.

Onu Brynn'den ya da yoğun sosyal işlerinden ayırabildiğim nadir oluyor, bu yüzden dolambaçlı yollarda, dere kenarlarında ve yürüyüş patikalarıyla oyulmuş sık ağaç sıralarında koşarak paylaştığımız saatin tadını çıkarıyorum. Nefes nefese kaldığımızda ve kavrulduğumuzda, bir mola verip budaklı görünümlü bir kütüğün üzerine yan yana oturuyoruz ve yapraklı dalların arasından gölü seyrediyoruz.

McKay sırt çantasından bir su şişesi çıkarıp bana uzatıyor. Birkaç yudumda hepsini içtikten sonra bir iç geçiriyor ve ayaklarının arasındaki yere bakıyor. "Bu çok güzel," diyor. "Uzun zaman oldu."

"Çok uzun," diye katılıyorum.

"Üzgünüm, ben sadece... Kendi işimi yapmam gerekiyordu, anlıyor musun?"

Kişisel bir şey değil."

Birinin soğuk omzuna maruz kaldığınızda kesinlikle kişisel hissediyorsunuz. Yine de kayıtsızca "Anlıyorum." diyorum.

"Son zamanlarda mesafeli olduğumu biliyorum. O boktan ev iç karartıcı ve seninle vakit geçirmek bana şunu hatırlatıyor..." Birkaç kez göz kırpmıyor ve sesi kesiliyor.

Gözlerim pırıl pırıl göle sabitlenmişken çenem titriyor. "Annemin bizi kalacak kadar sevmediğini, babamın *People* dergisinin tüm yayın geçmişinden daha fazla sorunu olduğunu ve hayalimizdeki evin bir çıra yığınınına dönüşmekten çok uzakta olduğunu hatırlatırım. Bunun açıklığı kavuştuğuna sevindim."

"Öyle demek istemedim."

"Sen yaptın." Birkaç yudum su içiyorum ve içerken yanıyorlar. "Sorun değil."

"Max, hadi ama. Sen her zaman altın çocuk oldun. Annem bile-" Nefesini üflüyor ve dağınık saçlarını karıştırıyor. "Annem ve babam her zaman seni tercih etti."

"Beni mi *tercih ettin*?"

"Evet. Annem *seni* tüm ayak işlerini yapmaya ve mutlu, sağlıklı öğle yemeği randevularına götürürdü. Babam *seni* balığa götürürdü çünkü ben dokuz yaşına kadar yüzme bilmiyordum. Oturup inşaat ve bina kodu saçmalıklarını konuştuğu kişi *sendin*. Ben garip biriyim. Hep öyleydim ve sen de bunu biliyorsun."

"Bu saçmalık. Büyürken eşit bir oyun alanı vardı."

"Babama sor," diye karşılık veriyor. "Sana meydan okuyorum. Ona sor hangi oğlunu daha çok sevdiğine güvenirseniz neden bahsettiğimi."

Öfke içimde süzülüyor, tenimdeki güneş gibi sıcak. "Artık bunun için sadece kendini suçlayabilirsin. Onu güvende ve ayık tutan benim. Ölümüne içtiğinde kusmuğunu ve çişini temizleyen benim. Evi temiz tutan, yemek yapan ve senin işlerini yapan benim."

Lanet olası çamaşırlar. Çaresiz bir kurban gibi davranmaya çalışma, McKay."

Gözlerini kırpmıştırmadan önce gözleri bir kalp atışı kadar öfke saçıyor. İç çekerek başını sallıyor ve sivri bir kayaya tekme atıyor. "Peki. Haklısın."

"Haklı olduğumu biliyorum." Ona bakıyorum. "Ayrıca, hayatın o kadar da kötü değil. Harika bir kız arkadaşın var. Brynn seni çok seviyor. Notların iyi, basketbol seni meşgul ediyor ve mezun olup bu kasabadan gitmene bir yıldan az kaldı."

Dudakları inceldi.

"Sanırım." "Yanılıyor muyum?"

"Yani... notların uzun vadede bir önemi yok, basketbol beni ancak bir yere kadar götürebilir ve mezun olduktan sonra gerçek bir planım yok. Hayatımda ne yapmak istediğimi bilmiyorum," diyor kasvetli bir şekilde. "Brynn güzel bir dikkat dağıtıcı ama Florida State'e gidiyor."

Kaşlarımı çattım. "Şimdiden içeri mi girdi?"

"Yapacak. Çok zeki ve ceza adaletinin peşinden gitmek istiyor."

Başımı sallayarak suyumun kalanını yutuyorum ve elimdeki boş şişeyi sıkıyorum. "Onun için iyi. Onu takip edebilirsin."

Cevabı kayıtsız bir omuz silkmedir.

Bu doğaçlama bağ kurma seansından ne beklediğimden emin değilim ama bu hale gelmeyeceğini umuyordum. Eskiden sahip olduğumuz ilişkiyi özlüyorum. Her zaman arkamı kollayan, beni takip eden ikiz kardeşimi özlüyorum.

Kralmışım gibi etrafımda dolanan ve bir kez bile bana acı ve küskün gözlerle bakmayan.

Dönüştüğümüz şeyden nefret ediyorum.

Avuç içlerimi şortumdan aşağı kaydırarak ona dönüyorum, çökmüş omuzlarını ve boş ifadesini inceliyorum. "Seni daha iyi hissettirecekse, mezun olduktan sonra gitme seçeneğim yok. Babam hayatta olduğu sürece burada olacağım."

Bir parça sempati parıltısı bana geri dönüyor. "Böyle olmak zorunda değil. Buradan birlikte çıkabiliriz. Seyahat eder, bir iş kurar, bir daire alırız. Her köşesinde parlak ışıklar ve heyecan olan büyük bir şehirde kök salabiliriz." Sözlerine umut sızıyor. "Her şeyi yapabiliriz, Max. İstersek tüm dünyayı görebiliriz. Tıpkı eskiden konuştuğumuz gibi."

Yutkunuyorum. "Ya

babam?" "Babam

yatağını yaptı."

"Korkunç bir kazada neredeyse felç oluyordu."

McKay, "Sonra da bunu atlatmasına yardımcı olması için ailesi yerine içkiye yöneldi," diye karşı çıkıyor. "Destekli yaşam konutları, programlar var-"

"Hayır." Sözünü kestim. "Bunu karşılayabilmemizin hiçbir yolu yok."

Umudu azalıyor, gözleri o tanıdık acı griye dönüyor. Boş su şişesini sırt çantasına tikiştiriyor. "Denemediğimi söyleyemem." Kütükten kalkmadan önce duraksıyor, dikkati üstümüzde ve biraz solda bir şeye takılıyor. "Ella mı o?"

Bakışlarını takip ediyorum. Ella yine köprünün üzerine tünemişti, uzun saçları heyecan verici bir tonda parlıyordu.

Güneş ışığının altında kırmızı. Ona verdiğim ve şu anda korkuluklara yaslanmış olan bisiklete uyuyor. Onu kullanabildiğine sevindim.

Bir an için onunla empati kurdum. Onun da bir kardeşi var; değişmiş, artık ulaşamadığı bir kardeşi. Onun gözlerinde bu yükün ağırlığını görebiliyorum, McKay için taşıdığım aynı ağır yükü. Bu farklı türden bir mücadele ama yine de onunla ilişki kurmaktan kendimi alamıyorum.

Ella elinde iki çubukla suya bakıyor. Birkaç saniye ona bakıyorum, sopaları yan yana dizişini, tereddüt edişini ve sonra bırakışını izliyorum. Çubuklar suya sıcıyor ve o da korkuluğun diğer tarafına geçiyor, sırtı bize dönük. "Evet, bu o," diyorum.

"Brynn dün öğle yemeğinde olanları Madi'den duymuş, o da Müdür Walker'a ispiyonlamış. Heath bütün hafta cezalı."

"Güzel. O bir pislik."

"Caulfield'ın da sınıfta Ella'ya yaptığı bazı yorumlar yüzünden tepki çektiğine dair bir söylenti duydum." McKay duraklıyor. "O videoyu gördün mü? Ella gazetecilere ağlarken?"

Savunmam alevlendi. "Kardeşi az önce iki kişiyi öldürdü. Ben de ağlıyor olurdum."

Hiçbir şey söylemiyor.

Bir yanım McKay'in Herkes Takımı'nda olup olmadığını ve Ella'nın kardeşinden daha iyi olmadığını düşünüp düşünmediğini merak ediyor. Ve bu saçmalık. Zavallı kızın, adı medya tarafından karalandıktan ve hayatının en kötü anında çektiği video tüm internette alay konusu olduktan sonra neredeyse hiç şansı yoktu. Sadece on yedi yaşında ve şimdiden bir kötü adam.

Gerçekten kötü bir şey yapan birine karşı sonsuz bir sevgi beslemekten başka bir suç işlemedi.

Bizim yaşıımızdaki çocuklar
koyun gibi. Toplum bir lağım
çukuru.

İnsan ırkı aşağı doğru bir sarmal içinde ve ben de bu maskaralığa yaba zihniyetiyle katkıda bulunursam lanetleneneceğim. Hepimiz aynı uçurumun kenarına doğru gidiyorsak, manzaralı yolu tercih ederim.

McKay sırt çantasını bir omzuna atarak kütüğün üzerinden fırlıyor. Ella ayaklarının dibine yığılmış sopalara uzanırken tekrar köprüye bakıyor. "Ona karşı bir şeyler hissediyor musun?" diye merak ediyor, köprüye doğru başını sallayarak. "Biz küçükken yaptığın gibi mi? Hep evlenmekle ilgili bir şeyler söylediğini hatırlıyorum."

Kaşlarım birbirine çarpıyor. "Hayır. Biz sadece çocuktuk. Aptalcaydı."

"İkinizi şenlik ateşinde samimi davranırken gördüm."

"Yani? O harika biri. Komik ve zeki." Bakışlarını takip ederek yutkunuyorum. "Belki de sadece bir arkadaşına ihtiyacı vardır."

Başını sallıyor. "Kumbaya saçmalığını Brynn'e bırak. Bu konuda iyidir."

"Belki de onun arkadaşına olmak
istiyorum." Bu doğru.

Başlarda Ella'dan uzak durdum çünkü hayatımda yeni arkadaşlıklara ya da bağlantılara yer yoktu. Medya röportajını önemseydiğimden değil. Ne onun ne de benim itibarım umurumdaydı.

Sadece yalnız kalmak istedim.

Ama artık bunu istediğimi sanmıyorum.

McKay bana şaşkın bir bakış fırlatıyor, yavaşça başını sallamadan önce birkaç kez gözlerini kırptırıyor. "Pekâlâ o zaman. Sana iyi şanslar. Ben eve gidip babamı kontrol edeceğim."

Geri çekilmesini izlerken dişlerimi birbirine geçiriyorum. "Babamı kontrol etmek", "Max eve gelip babamı kontrol edene kadar kışımın üstüne oturup podcast dinlemek" anlamına geliyor. Duymadığı bir veda mırıldanıyorum, sonra tekrar köprüye bakıyorum. Ella'nın sırtı yine bana dönük ve yarısı derme çatma korkulukların üzerinden sarkmış bir şekilde suya bakıyor. Merak beni ayağa kaldırdı ve bu kızı tekrar tanımak için yanıp tutuşan bir hayranlık beni ona katılmak için harekete geçirdi.

Kulak mesafesine gelene kadar vadiye doğru ilerliyorum. Köprü ağırlığının altında gıcırıyor ve gözlerinde savaş açan bir bakışla dönüp bakmasına neden oluyor.

Ellerim havada, avuç içlerim ileride. "Barış için geldim."

Tanınırlık yerleşince biraz rahatlıyor. Ella korkuluktan kalkmadan önce gizli bir silah olup olmadığını kontrol eder gibi bana bir göz atıyor. "Huzur," diye mırıldanıyor. "Gökkuşağının sonu kadar ulaşılması zor bir kavram. Her zaman görüş alanımda ama sürekli ulaşamayacağım bir yerde."

"Bu korkunç."

"Hayat bu." Beni bir kez daha süzdükten sonra köprünün karşı tarafına geçip stokundan iki çubuk aldı. "Bana başka bir liste vermek için mi buradasın?"

Onu incelerken ellerimi ceplerime sokuyorum. Ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok ama odaklanmış görünüyor. Ella korkuluğun üzerine eğiliyor, iki kolunu dikkatlice uzatıyor ve

ince dalları göle atıyor. Sonra akıntıya karşı yüzmelerini izlemek için koşar. "Eğer istersen yapabilirim."

"Elbette," diye cevap veriyor, sesi ilgisiz geliyor.

Bunu değiştirebilecek bir şey söylemeye çalışıyorum. "Tamam. Bu listenin başlığı 'Artık Arkadaş Olduğumuza Göre Birlikte Yapmamız Gerekenler' olacak."

Ella alay eder ve başını sallar, dikkati hâlâ akan nehir suyundadır.

"Bir: Gölde taş sektirmek. Sopa fırlatıyorsun ama eminim sana taşların yüzeyde kaymasını öğretebilirim. Ben bir profesyonelim."

Bana bakıyor, gözlerinde merak titreşiyor. İlerleme var.

"İki: Yıldız gözlemi. Buradan çok uzak olmayan, açık bir gece için mükemmel olan açık bir alan var. Çocukken babam beni oraya götürürdü ve yıldızları saymaya çalışırdık." Üçüncü parmağımı kaldırıyorum. "Üç: Yerel bir müzik festivaline katılmak. Etiket gereksiz."

Duraksıyorum, yüzünde bir tepki arıyorum ve bir düşünce parıltısı görüyorum.

Bir şey onun ilgisini çekti.

"Ve dört..." Boğazımı temizliyorum ve ona doğru belli belirsiz bir adım atıyorum. "Fall Fling'e git."

Yüz ifadesi, sıcak bir yaz gününde açıkta bırakılan sütten daha çabuk ekşiyor.

Üçte durmalıydım.

"Fall Fling?" diye yankılanıyor, sesi banyo teklif edilen bir kedi kadar coşkuyla damlıyor. "Bir şekilde seni

dans etmekten, sosyal toplantılardan ve elbise giymekten hoşlandığıma inandırmak için. Bunun için özür dilerim."

"Bugünlerde nelerden hoşlanıyorsun? Hala kitapları, kelebekleri ve portakallı dondurmaları seviyor musun?"

"İyi deneme." Kararlılığı sarsılmış gibi görünse de tekrar suya bakıyor. "Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, arkadaş olmayı asla kabul etmedim."

Güz Şenliği biraz abartılı oldu, biliyorum. Benim de gitmeye niyetim yoktu ama o şenlik ateşine gitmeye de niyetim yoktu. O daha iyi yaptı.

Eğlenceli hale getirdi.

Narenciye ve hanımeli kokusunu alabilecek kadar yaklaşıp kadar ilerlemeye devam ediyorum. Ben yaklaşırken Ella bana bakıyor, geniş yeşil gözleri yüzüme kayıyor. Çeliğini yumuşatmak için bir gülümseme sunuyorum. "Listemin etkili olduğunu düşünmüştüm. Geçen gün açıklıkta sıraladığın maddeler kadar ayrıntılı değildi ama kendimi iyi hissettim."

Teslim olmuş gibi bir nefes vermeden önce bana göz kırpmıyor. "İğrenç derecede ısrarcısın," diye mırıldanıyor. "Taş atlıyorsun, ha?"

"Profesyonel," diye onaylıyorum.

"Jonah bana bunu nasıl yapacağımı öğretmeye çalıştı ama asla başaramadım. Dokunuşum yoktu. Sonunda köprülerin üzerinden atmak için sopa toplamaya başladık." İki budaklı dal tutuyor. "Pooh çubukları."

Yüzümü buruşturuyorum. "Kulağa iğrenç geliyor."

Dudakları seğiriyor, duymak istediğim kahkahanın başlangıcı. Ella gerçekten gülmez ve neredeyse hiç gülümsemez. Onu birkaç kez sırtırken yakaladım ama asla tam anlamıyla

sırıtiyordu. Ne gamzeler ne de parlayan dişler vardı. Sadece yüzeye doğru tırmanan gömülü bir mutluluk titreşimi vardı.

Belki aptalca ama o gamzeli, dişlek sırtışın sebebi olmaya kararlıyım.

Gerçek, hakiki göbek kahkahası bir artı olurdu.

"Winnie the Pooh'dan," diye açıklıyor Ella. "Herkes köprünün yukarı tarafına bir çubuk bırakır ve çubuğu aşağı tarafta ilk görünen kazanır. Kardeşim ve ben eskiden-" Başka tarafa bakarak yutkunuyor. "Çocukken oynardım."

Elindeki iki çubuğa bakıyorum. "Ama yalnız oynuyorsun."

"Evet. Sanırım

öyleyim." "Bu hiç

eğlenceli değil."

Başını kaldırıyor, yeşim gözleri kısılıyor. "Eğlenceli olmasına gerek yok," diyor. "Eğlence bir ayrıcalıktır. Eğlence iyi ve sağlıklı bir yaşamın sonucudur." Köprü korkuluğuna geri dönüyor ve suya bakıyor, ekşimiş tatlı bir hayat tarafından çalınan o olası gülümsemenin her izi. "Bu noktada sadece hayatta kalmaya çalışıyorum."

Melankoli kırılğan anı tehdit ediyor, bu yüzden hala ulaşılabilen neşeye tutunmak için elimden geleni yapıyorum. Ona bir el uzatarak avucumu açıyorum. "Seninle oynayabilir miyim?"

Bakışları kolum boyunca ilerleyip yüzüme yerleşmeden önce gözlerimi elime sabitliyor.

Gülümsemem uzuyor, onunkini çağırıyor.

"Tamam." Ella gülümsemiyor ama bana bir sopa uzatıyor. "Onları doğru şekilde hizalamamız, sonra da

aynı zamanda."

"Anladım." Omuzlarımız birbirine değene kadar yanına doğru ilerliyorum. Mandalina rengi üst kısmı V yaka, şortu ise solmuş kot. Kalçalarımız çarpışıyor. Ona bakıyorum, boğazının nasıl çalıştığına ve hafifçe sertleşmesine rağmen benden uzaklaşmamasına. Güneş hala saçlarını pembe bir ışıltıyla yıkıyor ve bir çubuğu serbest bırakmak gibi basit bir işe konsantre olmayı zorlaştırıyor. Boğazımı temizliyorum ve korkuluğun üzerinden eğilip kolumu uzatıyorum. "Pekâlâ. Bana zamanını söyle."

Benim duruşumu taklit ediyor, burnunu suya dayıyor. "Tamam...şimdi."

Çubukları bırakıyoruz ve aşağıdaki dereye doğru çırpınışlarını izliyoruz. Küçük bir sıçramayla su yüzeyine çıktıkları anda Ella bileğimden yakalıyor ve beni köprünün karşı tarafına doğru çekiyor. Parmakları etrafımda kıvrılıyor ve narin avucunun tenimdeki hissi beni takip ederken tökezletiyor. Diğer tarafa geçip parmaklıkların üzerinden bakıyoruz ve birkaç saniye sonra iki sopanın da ortaya çıkışını izliyoruz. Kafa kafaya, yan yanalar. Muhtemelen hangisinin galip geleceğini görmek için izlemeye devam etmeliyim, ama eli hala bileğimi gevşekçe tutuyor, bu yüzden onun yerine ona bakıyorum. Çıkıntının üzerinden bakarken gözlerinde beklenti parıldıyor. Beni biraz sıkıyor ve bunun farkında olduğunu bile sanmıyorum.

Boştaki eliyle aşağıyı işaret edip "Ben kazandım" dediğinde irkiliyorum.

Ses tonunda coşku var.

Heyecan, suyun üzerinde ustaca fırlatılan bir taş gibi yüzünde sığıyor.

Rakip çubuklara bakmaya zahmet etmiyorum. Gülümsemesi çiçek açarken yüzüne takılıp kalıyorum. Saçlarına vuran güneşin onu nasıl yumuşattığını, ısıttığını görünce büyüleniyorum. Onu sanki bunun için yaratılmış gibi gösteriyor, tıpkı parktaki o öğleden sonrayı düşündüğüm gibi.

Düşünmeden nazikçe mırıldandım: "İyi iş çıkardın Sunny."

İsmi hatırlamak için birkaç kez göz kırptı. Sonunda bileğimi bırakıyor ve bana bakıyor. "Sunny?"

"Evet." Saçlarımı kaşıdım, lakabın neden ağzımdan çıktığını merak ederken bir yandan da iç düşüncelerimin neden Garip ve Sappy Bulvarı'na keskin bir sola dönüş yaptığını merak ediyorum. "Senin soyadın Sunbury," diye açıklıyorum omuz silkerek, ışıklı gökyüzüne bakarak. "Ayrıca... güneş saçlarını yakut kırmızısına çeviriyor. Güzel bir şey."

Ella yerinde kıpırdanıyor, görünüşe göre iltifatlara alerjisi var. Sonra saçlarıyla oynamaya başlıyor, kızıl-kahverengi tellerin parmaklarının arasında dans etmesine izin veriyor. "Eminim daha uygun lakaplar vardır." Onları düşünür. "Bana Pazartesi diyebilirsin. Kimse pazartesileri sevmez."

"Pazartesileri severim ama biraz uyumsuz biriyimdir."

Uzun, mürekkep rengi kirpiklerinin arasından bana tekrar bakarken minik bir gülümseme daha beliriyor. "İlişkilendirilebilir."

"Sanırım ortak bir noktamız var."

İlk başta içine kapanacağından korktum. Kaçıp gidecek. Kırmızı bisikletine atlayıp beni toz içinde bırakacak ve bu tomurcuklanan arkadaşlığı, hızlı geri çekilişinin ışığında kaybolan sadece bir gölgeye dönüştürecek.

Ama tek söylediği "Bir tur daha oynamak ister misin?" oldu.

Kalbim onunla daha fazla zaman geçirme ihtimaliyle dört nala atıyor. Bu küçük, önemsiz şekilde bile olsa bana izin verdiğini bilmekle. Çünkü bunun hiçbir şey olmadığını biliyorum.

-Ella için değil. Kendini insanları dışarıda tutmaya programlamış. İşaretleri tanıyorum çünkü ben de duygusal kaçınma konusunda iyi eğitildim. Aynı madalyonun iki yüzü gibi, ikimiz de dünyayı kol mesafesinde tutma sanatında ustalaştık, yalnızlığı kalkanımız haline getirdik.

Ama zırhı düştü. Kalkanı indirildi. Onu açtım.

ubuk yığınınına doğru ilerliyorum ve azalan tümsekten iki tane daha koparıyorum. "Pekâlâ Sunny. On üzerinden en iyisi. Eğer ben kazanırsam, benimle Gz şenliği'ne geleceksin." Sonra ne olur ne olmaz diye ekliyorum, "Arkadaş olarak."

Dudaklarını bzyor. "Hiç şansın yok."

"Tamam. Bu sonbaharda benimle bir müzik festivaline gel. En sevdiğim grup Knoxville'de çalıyor." Tekrar ekliyorum, "Arkadaş olarak. Brynn ve McKay'i de davet edip bunu bir grup etkinliği haline getirebiliriz."

şartları düşünerek beni incelerken gözlerinde tefekkür parılıyor. İ çekerek yumuşuyor. "Anlaştık."

Ona bir sopa verdiğimde kulaktan kulağa sırtıyorum.

Öğleden sonramızı köprüden çubukları bırakarak, raylar arasında bir ileri bir geri koşarak ve suyun kaderimizi belirlemesini izleyerek geçiriyoruz. Dallarımızı her bıraktığımızda Ella beni bileğimden tutup diğer tarafa çekiyor, sanki içgüdüsel bir şeymiş gibi -onun eli olmadan nereye gideceğimi bilemiyorum- ve her seferinde onun dokunuşuyla tenim karıncalanıyor.

Güneş alçalana ve bir saat geçene kadar Pooh çubukları oynuyoruz.

Aptalca.

Çok basit.

Bence tam da ihtiyacımız olan şey.

Ella her maçın galibi olmayı başarıyor, sopaları her zaman son saniyede benimkileri geride bırakıyor ve güneş ışığı onu yeni bir ışıkla kaplarken kollarını zaferle kaldırıyor.

O kazandı.

Yine de, yüzmek için köprüden uzaklaştığımda, onun zihnime kazınmış kolay gülümsemesiyle... her şeyi kazanmışım gibi hissediyorum.

Uyuyakalmak istememiştim.

Göz kapaklarım aralanıyor, kirpiklerim batan güneşin renk sıçramalarıyla dalgalanıyor. Pembe, altın, turuncu.

Turuncu.

Aklıma hemen o geldi.

Dirseklerimin üzerinde doğruluyorum ve bakışlarım üstümdeki köprüye takılıyor. Bisikleti hâlâ orada, yıpranmış tuzlu biberli korkuluklara yaslanmış. Çubukları köprüye bıraktığımızdan beri en az iki saat geçti ama bisikleti hâlâ orada.

Sorun şu ki, Ella'yı göremiyorum.

Tam olarak doğrulup iki elimi yüzüme sürdüğümde sesler uyku sersemi zihnime gizlice giriyor. Bayılmışım

Yüzdükten sonra gökyüzüne bakıp bulutları sayıyorum. Babamın gece terörleri yüzünden uykum sık sık bölündüğü için bazen göl kenarında kestiriyorum.

Ama bugün çok uzun uyudum. Babam endişelenecek, tabii ayık ve akli başında olduğunu varsayarsak. McKay yakında beni aramaya gelecek.

Ve Ella'nın bisikleti hala köprüde.

Bir esinti beni tekrar gerçekliğe döndürdüğünde sesler tekrar bana ulaşıyor. Etrafıma bakıyorum, soldan sağa. Suyun kenarı olgun ağaçlarla kaplı, ancak birkaç metre ötede okuldan çocukların ara sıra içki ve esrar içmek için toplandıkları kısa bir iskele var.

Atılmış tişörtüme uzanarak onu başımın üzerine atıyorum ve kumaş güneş yanığı ile temas ettiğinde irkiliyorum. Direkt güneş ışığı altında dalıp gittiğim için aptalın tekiyim.

Ama bir çığlık duyduğumda güneş yanığı endişelerimin en küçüğü haline geliyor.

Ayağa fırlıyorum, önce köprüye sonra da terk edilmiş bisiklete bakıyorum.

Kalbim çırpınıyor, düzensiz atıyor.

"Bırak beni!"

Uçuyorum lan ben.

Çalıların arasından geçerken, dalları ve yaprakları yolumdan çekmeye çalışırken toprak ve yabani otlar havalanıyor. İskeleye çok uzak değil. Gün batımının son izi, asırlık iskelenin çıkıntısında güreşen dört figürü öne çıkarıyor. Andy ve birkaç futbol arkadaşı.

Ve Ella.

Ella.

Ona eziyet ediyorlar. Turuncu sırt çantasını bir ileri bir geri, başının üzerinden, ulaşamayacağı bir yere fırlatıyorlar.

"Geri ver onu!" diye bağılıyor, parmak uçlarında zıplıyor ama nafile.

İki elimle ağzımı kapatıyorum. "Hey!"

Kafalar bana doğru dönüyor. Andy beni görüyor ve gülüyor, ben hızımı artırırken bana içten bir selam gönderiyor. İki sınıf arkadaşım daha iskelenin girişinde durmuş, neşeyle eğleniyor gibi görünüyorlar. Lanet olası hayvanlar. İleri atılıyorum, keskin eğimden aşağı inerken birkaç kez kayıyorum ve baldırımın arkası dikenli çalılıklara sürtünüyor. Umurumda değil.

Andy yaklaşmamı izlerken bana sesleniyor. "Gösterinin tadını çıkarmaya mı geldin, Manning?"

"Onu rahat bırak," diye homurdanıyorum.

Ella dehşete düşmüş görünüyor. Gözyaşları güneşte kızarmış yanaklarından aşağı süzülüyor, saçları darmadağın. Andy'ye saldırıp iki yumruğunu birden indirmeden önce bana şöyle bir bakıyor.

"Seni *pislik*." Adam dönüp onu tam arkasından tutup kaldırına kadar sırtını yumrukluyor.

İki futbol serserisi beni durdurup kurtarma girişimimi engellediğinde uçurumun dibine kadar geldim. Heath beni kolumdan yakaladı ve arkadaşı Lisbon diğer kolumu kaptı. Beni geride tutuyor. Beni zaptediyor.

Andy Ella'yı omzunun üzerinden çekiyor, Ella'nın yumrukları hâlâ adamın belini dövüyor, tırnakları kaşınıyor, protestoları alacakaranlığın durgunluğunda yankılanıyor. Başka bir adam Ella'nın kitap çantasını büyük bir **gürültüyle** göle fırlatıyor. Ella çığlık atıyor.

Andy iskelenin kenarına doğru yürüyor, Ella onun iri omzunun üstünde kıvranıyor ve çırpınıyor.

İki kişilik tutuştan kurtulmak için mücadele etmeye çalışıyorum ama beni daha sıkı kavıyorlar, tırnakları pazularımı oyuyor. Orospu çocukları. Bunun için onları öldüreceğim.

"Çöpü çıkarırken beni izle Manning," diyor Andy, ılık çalarak suya yaklaşırken. "Bu kaltak buraya ait değil. O hasta herifi savunan medya röportajını gördün mü? O pislikten daha iyi değil. İyi ki kurtulmuş."

Sonra onu bir bez bebek gibi göle atıyor. Bir çuval piringç gibi.

Bir torba çöp.

Çılgılığı ormanı deliyor. Kalbimi boğuyor.

Andy ellerini temizler gibi birbirine vuruyor. "Bu kasabayı tüm atıklardan arındırma zamanı."

Kudurmuş bir köpek gibi hırlıyor, Ella'nın su yüzeyine çıkıp bulanık gölde kaybolmasını izlerken iki et kafalıya karşı mücadele ediyorum. Her an tekrar su yüzüne çıkabilir ve bu piçler beni bırakır, ben de onu kurutup eve götürebilirim. Sonra onları çarmıha gereceğim. Bir şekilde, bir şekilde. Ne yapmayı planladığımı bilmiyorum ama iyi olmayacak. Ona el sürdüklerine pişman olacaklar.

"Ella!" Şişman parmaklar tenimi morartırken sesleniyorum. Benim dışımda herkes gülüyor.

Herkes onun battığı yerde suyun dalgalanmasını ve kabarmasını izler.

Herkes bekler.

Ve bekler.

Bekliyoru

m.

Saniyeler bir dakikaya dönüşüyor ve korku bana bir kazma gibi saplanıyor. Heath ve Lisbon sonunda tutuşlarını gevşetiyor, Ella yeniden ortaya çıkmayınca kahkahaları sönüyor.

Boğuluyor mu? Yüzme bilmiyor mu?

Lanet olsun!

Kendimi kurtarıyorum ve Andy'nin çok sakın suya boş boş bakarkenki temkinli ifadesini yakalıyorum. "Yüzme bilmediğini bilmiyordum..." diye kekeledi. "Ben sadece... Kahretsin..."

Onun ve arkadaşlarının yanından uçarak geçiyorum, spor ayakkabılarımın bağları çözülmüş ve göle doğru koşarken cılız ahşap tahtalara çarpıyorum. Ayakkabılarımı çıkarıp ciğerlerime hava çekiyorum. Kenara ulaştığımda hiç düşünmeden ileri atılıyor ve önce ayaklarımla suya dalıyorum.

Soğuk su etrafımı sarıyor, beni yiyor. Beni yutuyor. Ayaklarımı tekmeleyerek gözlerimi gri bulanıklığın içinden açmaya zorluyorum ve Ella'yı arıyorum. Bir durgunluk dalgası içimi doldururken dünya yukarıda parıldıyor, çarpıtılmış ve rüya gibi. Her şey sessiz, sessiz, tanıdık.

Sonra onu görüyorum, çamurlu su duvarının içinden, saçları kızıl-kahverengi kurdeleler halinde etrafında uçuşuyor. Birkaç metre ötede, ben de yüzüyorum, yüzüyorum ve yaklaştıkça daha da netleşiyor.

Gözleri açık. Kollarını iki yana açmış, tembel ve havada duruyor. Bana bakıyor, bakışlarındaki hafif parlama bana

boğulmadığını söylüyor. Boğulmuyor.
O seçiyor.

Ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Ben onu, o da beni izlerken zaman içinde donmuş sonsuz bir an gibi geliyor ve aramızdaki sulu boşlukta ham ve acı verici bir şey geçiyor. Ortak bir konu.

Huzurlu görünüyor. Ethereal.

Tamamdır.

Zihnim geçmiş yıllara koşuyor, buraya daha önce de geldiğimi hatırlıyorum. McKay ve ben gölün yüzeyinin altında nefesimizi tutar ve birbirimize bakardık, tıpkı bunun gibi, bir irade savaşı ve güçlü ciğerler. Kim en uzun süre dayanacak yarışması.

İlk kimin pes edeceğini hep merak etmişimdir. Kim pes edecek. Kim pes edecek ve sonsuza dek batacaktı. Ama biz korkaktık. Sadece çocuktuk. Oksijenimiz tükenmek üzereyken ayaklarımızı tekmeler, temiz havaya ve güneş ışığına doğru süzülürdük ve yüzeye çıktığımızda asla bir başarı gibi hissetmezdik. Hastalıklı bir şekilde, sanki kazanan yokmuş gibi hissederdik.

İkimiz de kaybettik.

Ella'nın gözlerini devirmesiyle hayalden kopuyorum ve o anın sonsuz olmadığını fark ediyorum. Sonsuz değil ama olacak. *Hay sikeyim.* Ne yapıyorum ben, onu kurtarmam gerekirken ona mı bakıyorum? İçgüdülerim tekrar devreye giriyor ve göğsüm ağrıyarak, ciğerlerim gerilerek ve morararak ileriye doğru kürek çekiyorum. Zamanı tükeniyor, gözlerimin önünde ölüyor. Sessiz ana teslim oluyor ve ben bunun olmasına izin vermeyi reddediyorum.

Ona uzanıyorum. Onu mandalina rengi bluzunun önünden yakaladım ve oksijenim azaldıkça onu gökyüzüne doğru çektim.

Yıldızları gör. Savaşmıyor, yüzmüyor. Ağırlıksız ve sürükleniyor. Bilinçsiz, başka bir yerde. Kızın bu üzgün kabuğu yanımda sallanırken kendimi yukarı ve yukarı itiyorum ve bunun için benden nefret edip etmeyeceğini merak ediyorum... onu kurtarmam trajik bir kayıp gibi hissedecek mi?

Yüzeye çıkıyoruz ve nefes alıyorum. Büyük, derin, açgözlü nefesler.

Ella bana yaslanmış, kemiksiz, cansız. Nefes almıyor. Benim gibi ılık sonbahar havasını besin olarak içmiyor.

Hayır, hayır, hayır.

Onu rıhtımın çıkıntısına sürükleyerek yukarı çekiyorum ve sırt üstü yatırıyorum, bacaklarını düzleştirip başını geriye yatırıyorum.

Onun yanında dizlerimin üzerine çöküyorum.

Diğer herkes gitmiş. Olay yerinden kaçmışlar.

İki avucumu da göğsüne dayayıp pompalıyorum, ıslak perçemlerim gözlerimin önünde zıplarken dehşet beni sersemletiyor.

Nefes al, nefes al, nefes al.

Titriyorum, çaresizim, çıldırıyorum.

Pompalamaya devam ediyorum.

Denemeye devam. Yalvarmaya devam.

"Hadi, Ella. Hadi."

Eğildim. Ona temiz hava ve yeni bir hayat vermek için dudaklarımı dudaklarına bastırmak üzereydim ki güverteden doğrulup nefesini tuttu ve gözleri fal taşı gibi açıldı.

İçinden göl suyu akıyor.

Yan yatar ve öğürür, safra ve ağız dolusu berrak sıvı

öksürür.

Öksürüyor, öksürüyor, boğuluyor ve sığırıyor, sonra sırtına dönüp daha hırıltılı nefesler alıyor. Düğümlemiş saç tellerini gözlerinden uzaklaştırıp başparmağımın ucuyla alnını okşuyorum. Bu samimi bir jest ama birinin hayatını kurtarmak da samimi bir olaydır. Yersiz görünmüyor.

Ella su dolu nefesler alıyor, ciğerleri boşalıyor, vücudu hayata dönerken sarsılıyor. Islak üst kısmı kıvrımlarına yapışırken, saçları sırlıklam, koyu renk düğümler halinde iskeleye yayılıyor. Alnını okşamaya devam ediyorum, ona iyi olduğunu söylüyorum, gözlerinin feri sönüp benimkine dönene kadar ona bakıyorum. Bana göz kırptıyor, göğsü hala inip kalkıyor. Uzuvarları titriyor. Dudakları aralanıyor, söyleyecek bir şey arıyor.

Konuşmasına izin vermiyorum. O kelimelerin ne olabileceğinden çok korkuyorum.

*Senden nefret
ediyorum.*

Bu ne cüret.

Boğulmama izin vermeliydin.

Bunun yerine eğilip kulağına usulca fısıldıyorum, tam da güneş ufkun ötesinde kaybolurken ve gökyüzünün ateşi sönerken. "Hey, Sunny."

Bölüm 10

Ella

Sanırım Noel müziği duyuyorum.

Johnny Mathis.

Kar ve ökseotu hakkında mırıldanıyor ve bir anlığına çocukluk hayallerime dalıp gidiyorum; nostaljinin, kurabiyelerin ve araba için küçük çam ağacı kokularının olduğu sıcak bir cennete. Jonah'ın çam iğnelerine alerjisi olduğu için ailem asla gerçek bir ağaç satın almazdı. Ben de doğaçlama yapardım. Harçlığımı toplar, bisikletimle markete gider ve en sevdiğim ladin kokulu oda spreylerinden hatırı sayılır miktarda toplardım. Eve döndüğümde ağacı onlarla süsler, ipleri plastik iğnelerden sarkıtır ve yapay çamın küf kokusunu içime çekerdim.

Yeterince yakın.

Johnny Mathis Aralık ayı boyunca bize serenat yapardı. Annem, Johnny'nin doksanların Noel kazaklarını giymiş insanlarla tatil fonlarında amaçsızca dolaştığı bu kalitesiz, eski VHS kaseti oynatmaya bayılırdı. Yayınlanan bir tür mevsimlik özel programdı ve saçmalığın da ötesindeydi ama annem buna bayılırdı. Annem sevdiği için biz de sevdik ve yıllar sonra sanırım ben de seviyorum. Bana

daha mutlu bir zaman, büyüü bir kar küresinin içine hapsolmuş tatlı anlar.

Başım zonklamaya başladı.

Kulaklarımda anıları kovalayan bir uğultu var. Annemin ev yapımı Chex Mix'i ve Jonah'ın çikolata kaplı şekerlemeleriyle şömine başında otururkenki görüntüler yerini ciğerlerimdeki yanmaya bırakıyor. Göğsüm ağrıyor. Ve bu seferki her zamanki üzüntü ağrısı değil. Bu fiziksel bir dolgunluk, bir ağırlık. Sıcak basınç kaburgalarımı boğuyor ve ciğerlerime tırmanıyor. Johnny Mathis'in zahmetsiz vibratosu boğuluyor ve kısa sürede tüm duyularım onu takip ediyor.

Gözlerim fal taşı

gibi açıldı.

Sendeliyorum.

Kaldırıy
orum.

Öğürüy
orum.

Nefes alıyorum.

İskeleden kalkıp yan yattığımda ağızımdan öfkeli bir fırtınanın şiddetiyle su fışkırıyor, parmak uçlarım tahta kalasları pençeliyor, boğazım yanıyor.

Sanırım neredeyse

boğuluyordum. Sanırım

boğulmak istedim.

Sanırım öyle demek istedim.

Şu anda hissedilecek onca şey varken, utanıyorum. Burada benimle birlikte olan biri var. Biri beni en dibe vurduğum anda gördü ve gölün dibinden çekip aldı.

Sadece biri değil.

Max.

Gözlerinde iç burkan bir bakışla beni derin sularda sürüklenirken izlediği anısı ruhuma sızarken sırtüstü yığılıyorum. Başım ağrırken ve ciğerlerim fazla mesai yapmaya devam ederken göz kapaklarım titreyerek açılıyor. Ne söyleyeceğimi bilemiyorum.

Üstümde bir bulanıklık, ısıltılı bir pus.

Tanrım, çok aptaldım... çok umursamazdım. Ona teşekkür etmeliyim. Özür dilemeliyim.

Ama ben daha kelimeleri boğamadan eğiliyor, dudakları kulağıma değiyor. "Hey, Sunny."

Duygularım içime akıyor. Gözyaşları gözlerimi yakıyor. Neredeyse ölüyordum ama gerçekten ölmek istediğimi sanmıyorum. Şimdi değil, henüz değil. Böyle korkutucu bir kalıcılığa hazır değilim. Hayatımı değiştirmeliyim; daha iyi olmak için ikinci bir şansa ihtiyacım var. Daha iyisini yapmak için. Ben-

"Kal."

Nefeslerim nihayet yatışmaya başladığında Max üzerime eğiliyor, ıslak saçlarımı geriye atıyor ve başparmağını alnıma sürtüyor.

Kal, diyor. Sadece tek bir kelime.

Duyduğumdan daha çok hissediyorum.

Sakinleştirici bir ışık ruhumu yutan kara bulutun içine sızıyor. Kulaklarımdaki uğultu, Johnny Mathis bir kez daha uzak bir yankı olup bana hala hayatta olduğumu hatırlatana kadar huzurlu bir uğultuya dönüşüyor. Daha yaşanacak Noeller var.

Sönüyorum ama
gitmiyorum. Kayıp

gidiyorum.

Ama ben hala buradayım.

Bütün yol boyunca beni taşıdı.

İki mil.

Bir kolum dizlerimin altında bağlı, diğeri sırtıma dolanmış ve sıırsıklam turuncu kitap çantam bir omzumdan sarkıyor.

Nefes almakta zorlanıyor, ayak sesleri kayalar ve toprak üzerinde çıtırdarken ağırlaşıyor. Arabalar yakın geçiyor. Sokak lambaları parıldıyor. Göz kapaklarım çırpınıyor, yorgunluk beni benden alıyor.

O sıcak, ben üşüyorum.

Göl suyu, toprak ve çam gibi kokuyor.

Ben şakağımı omzuna dayayıp gözlerimi kapatırken Max beni biraz daha sıkıyor.

Bana

sarılıyor. Ben

de izin

verdim.

Bölüm 11

Ella

Pnömoni.

Yüzeye geri dönmek için mücadele etmektense suda yüzmenin daha kolay olacağını düşündüğüm için başıma bunlar geldi. Gerçekten, her şey bu noktaya geldi. Aslında ölmek istediğimden değil. Sadece bir şekilde daha *kolay geldi*. Evrenin benimle yoluna devam etmesine izin vermek daha az işti.

Biz buna tembellik diyelim.

Şimdi, pişmemiş pirinç gibi kokan ve saçları orantısız bir arı kovanı gibi olan önlüklü bir kadın tarafından dürtüldüğüm üç günlük bir hastane ziyaretinin ardından evde yatalak olarak sonuçlarına katlanıyorum. İyi haber şu ki, iki hafta okuldan uzak kalacağım. Kazanabildiğim kadar kazanacağım.

Annem ölüme yakın deneyimimin tüm kanlı ayrıntılarını bilmiyor, hiçbir zaman da bilmeyecek. Max o akşam beni iki millik eve kadar taşıdıktan sonra, annem yirmi dakika sonra işten dönene kadar benimle kaldı. Ona gölde yüzmeye gittiğimi ve ayakkabı bağcıklarımın su altındaki bitki örtüsüne dolandığını söyledi.

Neyse ki, yüzerken neden ayakkabı giydiğimi sorgulayamayacak kadar endişeden gözü dönmüştü.

Küçük bir dikkatsizlik.

İçimdeki her şey Andy Sandwell ve onun et kafalı ahbablarına seslenmeyi arzuluyordu ama daha çok arzuladığım tek şey *huzurdu*. Ve Juniper Falls'ta bir kargaşa başlatırsam barış asla gelmeyecekti. Savaşlarla işim bitti, kazanılamayacak verimsiz savaşlarla işim bitti. Ayrıca, Andy beni boğmak niyetinde değildi. O Jonah gibi bir katil değil. Kılıcımı bırakmak benim seçimimdi.

Teslim oldum.

O kazandı.

İşte bu kadar.

Şimdi evde iyileşmemin beşinci gününde yatağında uzanıyordum ki Brynn! zıplayan saç örgüleri ve hayatımda gördüğüm en parlak gülümsemesiyle yatak odama girdi.

Çok parlak. Gözlerimi acıtıyor.

Yorganı yüzüme çekip saklanıyorum.

"Ella!"

Battaniye kozamın içinde inliyorum. "Ciğerlerim mukusla doldu. Vücudum bir UFC maçının kaybeden tarafındaymışım gibi hissediyor. Beynim bir AOL çevirmeli bağlantısı kadar duyarlı." Biraz hırıldıyorum. "Ayak gibi kokuyorum."

"AOL?"

"Wi-Fi bağlantısından şikayet ettiğimde annem hep böyle der."

Örtüler üstümden çekildi ve alçak durumum ortaya çıktı. Brynn! beni içine çekerken yüzünü buruşturuyor ama kendini toparlıyor. "Bunlar benden ve babamdan."

"Babalar mı?" Merak ediyorum, yavaşça göz kırpiyorum.

"Evet. İki tane var."

"Şanslısın. Benim bir tane bile yok." Bakışlarım ananas yıldızlarından ve kalp gözlü emojiilere dönüştürülmüş çileklerden oluşan çikolataya batırılmış meyve tabağına takılıyor. "Bu süper tatlı. Teşekkürler."

"Bir şey değil!" Tabağı kullanılmış mendiller, antibiyotikler ve elli bin su şişesiyle dolu komodininin üzerine bırakıyor ve bacaklarımın yanına oturuyor. "Nasıl olduğunu soracaktım ama bana zaten detaylı bir özet geçtin."

"Ayak gibi koktuğum için özür dilerim."

Beni kokluyor. "Kokmuyorsun. Aslında portakal kabuğu ve ter gibi kokuyorsun. Korkunç bir kombinasyon değil."

"Ateşim çıktığında portakal yiyordum," diyorum ona. Gücümü toplayarak oturur pozisyona geçiyorum ve iç çekerek ahşap yatak başlığına yaslanıyorum. Son duş girişimimden sonra havayla kurumuş saç tutamları yüzüme düşüyor ve onları bir kenara atıp yanıma tünemiş, ısıllı parlayan güneş topuna bakıyorum. Duruşu kusursuz. Saçları dut ipeği gibi. Dişleri yeni yağmış kardan daha beyaz. İnsan olamaz. "Beni ziyaret ettiğin için teşekkürler. Buna gerek yoktu."

"Gelmek istedim. Dün gelmeye çalıştım ama annen henüz ziyaretçi kabul etmeye hazır olmadığını söyledi."

Yeterince doğru. Annem tatil zamanını ben iyileşirken evde benimle kalmak için kullanıyor. Yeterince uyumam, susuz kalmam ve hastalığın nüksetmesini önlemek için antibiyotiklerimi tam zamanında almam konusunda çok kararlı. Devlet sağlık sigortamızın

Geçen ay kendi ayaklarımız üzerinde dururken, hastane faturalarım tamamen karşılandı. Aksi takdirde ne yapardık hiçbir fikrim yok.

Suçluluk duygusu içimi kemiriyor çünkü bundan ben sorumluyum. Keşke kendimi yüzeye çıkmaya zorlasaydım, bunların hiçbirisi olmazdı. Annem uykumda nalları dikeceğimi düşünerek sinir krizi geçiriyor.

Zayıf bir gülümsemeyi zorluyorum. "Okul nasıl?" Umursadığımdan değil, ama paylaştığımız tek ortak şey bu.

"Bu iyi bir şey. McKay bugün beni resmi olarak Güz Şenliği'ne davet etti." Işıldıyor. "Sence gidebilecek kadar iyi olacak mısın?"

"Muhtemelen."

"Yaşasın!"

"Bu gideceğim anlamına gelmiyor."

Burnu buruşuyor. "Oh, yapmalısın! Bizimle McKay'ın kamyonetine binebilirsin. Teknik olarak ailenin kamyoneti ama çok eski. Altmışlı yıllardan kalma klasik modellerden biri; bir Chevy sanırım-" Gözlerimin kapandığını fark edince omzuma vuruyor. "Birlikte hazırlanabiliriz. Benim hâlâ elbisemi seçmem gerekiyor."

"Pas," diye mırıldanıyorum halsizce.

"Hadi ama... Max'le gitmelisin. Geçen yıl Libby adında bir kızla gitmişti ama kız sıkıcıydı ve turşu kurmaya karşı garip bir hayranlığı vardı. Soğan, salatalık, pancar. Domuz ayağı bile. Sen çok daha eğlencelisin."

"Bu tartışılabilir."

İç çekiyor. "Max senin için gerçekten endişeleniyor bu arada."

Gözlerim teker teker açılıyor. "Öyle mi?"

"Evet. Senin hayatını kurtardığına dair bir söylenti dolaşıyor ama bu konuda konuşmak istemiyor." Duraksayarak gül goncası alt dudağını ısırtıyor ve ela gözlerini bana kaldırıyor. "Bu doğru mu? Seni kurtardı mı?"

Gözlerimi tekrar kapatıyorum ve göle geri dönüyorum. Sessiz sükunet. Durgunluk. Yüzeyin üzerinde dalgalanan turuncu ve sarı güneş ışığının çarpık parıltısı.

Max.

Suyun altında bana nasıl baktığını, kahverengi saçlarının sonbahar yapraklarından bir hale gibi etrafında uçtuğunu düşünüyorum. İçimden bir ses onun da benim gibi daha önce orada olduğunu söylüyordu. Batmak istemenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Ve sonra beni eve kadar tek bir şikâyet etmeden taşıdı, güçlü kollarının sıcaklığı kemiklerimi dondurmakla tehdit eden soğuk göl suyunu söndürmeye yetti.

Hey, Sunny.

Kal.

Beni kurtardığını inkar etmeyeceğim. Max Manning beni ölümden döndürdüğü için tüm övgüleri hak ediyor. "Evet, bu doğru," diye itiraf ediyorum. "Beni o kurtardı."

İki elini göğsünde kavuştururken gözlerinde yaşlar parlıyor. "Vay canına. Bu da bir şeydir."

Başımı çevirip çirkin patlamış mısırlı tavana bakıyorum. "Sanırım öyle."

"Oh! Aklıma geldi de," diyerek tulumunun cebini karıştırıyor. "Babasının bir tür kriz geçirdiğini, bu yüzden benimle buraya gelemediğini söyledi... ama o

bunu sana vermemi istedi. Eğer annen için bir sakıncası yoksa yarın seni ziyaret etmeye çalışacak."

Brynn! katlanmış bir kağıt parçası uzatıyor ve kalbim yerinden fırlıyor. Nota uzanırken parmaklarım titriyor. "Teşekkür ederim."

"Sorun değil! Şimdi dinlenmene izin vereceğim. Sadece nasıl olduğunu görmek istedim." Yataktan kalkıyor ve saç örgülerini çekiştiriyor. "Meyve tepsisinin tadını çıkar. Ananas benim favorim."

Ona gülümsüyorum - bu sefer gerçek bir gülümseme. "Babalarınıza teşekkür ettiğimi söyleyin. Belki bir ara onlarla tanışabilirim."

"Evet! Seni fondü ve sessiz sinema için davet ettiler bile. Bu bir şey." Uzaklaşırken bana coşkulu bir el sallıyor. "Kendine iyi bak, Ella."

"Güle güle."

O kapıdan çıkıp gittikten sonra, beni şekerli bir tatlılık bulutu içinde bırakarak, yatakta kayıyorum ve Max'ten gelen notu hızla açıyorum. Tanıdık siyah mürekkep bana bakıyor ve dudağımı ısıyorum.

Her Zaman Yüzeye Çıkmanız İçin Üç Neden

1. Yüzmek iyi bir egzersizdir. Kollarımın bu kadar iyi görünmesinin sebebi bu. (İnkar etme. Kollarımı sevdiğini biliyorum.)

2. Güneş yüzeyin üstünde. Güneş sana yakışıyor.

3. Seni özlerdim.

-Max

Annemin elinde bir fincan sıcak çay, saçları bigudili, gözleri kan çanağına dönmüş bir halde yatak odasına dalmasıyla blnyorum. Notu yastığımın altına koyuyorum ve ona yarı manyak bir glmsemi atıyorum. "Selam anne."

"Ateşin düştü." Rahat bir nefes alarak yaklaşıyor ve neon-turuncu kupayı lav lambamın yanına bırakıyor. "ksrğn nasıl?"

"Bacaklı ve grotesk."

Elinin tersini serin terlerle kaplı alnıma bastırarak usulca gülümsüyor. "Biraz daha iyi görünüyorsun. Daha az kızarmışsın."

"Evet." Onunla yüzleşmek için dönerken başım yatak başlığına düşüyor. "Standart ten rengim olan hayaletimsi ve solgun halime geri döndüm."

"Arkadaşın çok tatlı bu arada... Brynn." Annem yanıma oturdu. "Z o r l u k l a r ı atlattıktan sonra üzerinde çalışman için sana bazı ev ödevleri bıraktı."

İnledim. "Bu beklenti çok fazla. şu anki durumumda beni aşırı heyecanlandırmamalısın."

"Oh, Ella." İ çekerek avucunu bacaklarımlın bulunduğu battaniye tomarına bastırıyor. "Max için ne kadar minnettar olduğumu bilemezsin. Hayal bile edemiyorum..." Gözyaşlarından oluşan bir duvarı kırıpıştırıyor. "Seni düşünmek... Yapamam..."

Sesi atlıyor. Kelimeleri bile çıkaramıyorum.

Etrafımda gavur gavur sesleri yükselirken suçluluk duygusu tekrar yüzeye çıkıyor.

Çok bencildim. Neredeyse onu tamamen yalnız bırakacaktım.

Çocuksuz ve yaslı.

Cevap vermeyeceğim.

Korkunç günahımı itiraf edeceğimden ve cezamın yavaş bir ölüm olacağından çok korkuyorum.

Kendini toparlayarak boğazındaki acıyı temizler ve gülümsemeye zorlar. "Büyükanne Shirley sana güzel bir kart ve elli dolarlık bir çek gönderdi. Ona iş bulmakta zorlandığını ve bu enfeksiyonun seni geriye götüreceğini söyledim."

Büyükanne Shirley, tüm hayatını parasını biriktirerek geçirmiş cimri yaşlı kadınlardan biridir. Çok zengin. Sorumluluk sahibi olduğunu iddia ediyor ama bu yıl seksen yaşına giriyor.

İhtiyaç duyduğumuz zamanlarda bize ikinci el bir araba alarak ve annem Jonah'ın yasal faturalarını ödemekten neredeyse iflas ettikten sonra bize bu küçük evi satın alarak yardımcı olsa da, yine de bize çukurdan kendi başımıza çıkmanın ne kadar önemli olduğu konusunda bir ders verdi.

Yatak örtülerini çeneme kadar çekiyorum ve uğultulu bir ses çıkarıyorum. "Güzel. Teşekkürler."

"Yarın kuaföre geri dönüyorum," diye devam ediyor annem. "Tek başına iyi olacak mısın? Birkaç gün daha beklemeli miyim?"

"Hayır, ben iyiyim. Sanırım en kötüsünü atlattım." Sokağın karşısında bir tür çarpma sesi duyduğumda pencereden dışarı bakıyorum. Dışarıdan bakıldığında Manning'lerin evinde hiçbir sorun görünmüyor ama dış görünüşün aldatıcı olabileceğini herkesten iyi biliyorum. Gözlerimi kırpıştırarak anneme dönüyorum. "Bir şeye ihtiyacım olursa seni ararım."

"Pekâlâ." Kalçamı sıkıyor ve kısa bir süre tereddüt etmeden önce şilteden kalkıyor. "Peki ya Ella?"

Ona baktım. "Öyle mi?"

Annem bir süre beni inceliyor, gözleri dalgın dalgın bakıyor. Sonra pembe buklelerle dolu başını sallıyor ve kaşlarını çatarak soruyor: "Neden ayakkabılarınıla yüzüyordun?"

Bir tıkırtı sesi beni ölümden uyandırdı.

Dokun, dokun.

Gözlerimi açtığımda karanlıkla karşılaşıyorum. Yanımda şarj olan cep telefonumu ararken saatin 22:00'yi biraz geçtiğini görüyorum. Bezelye çorbası ve yıllanmış tuzlu kraker ziyafetimden sonra uyuyakalmış olmalıyım. Esneyerek iki avucumun içiyle göz çukurlarımı ovuyorum.

Sonra tekrar duydum.

Tap, tap, tap.

Çatlak pencereme bakıyorum. Hafif bir esinti içeri süzülüyor ve şeftali rengi perdelerimin önseziyle dans etmesine neden oluyor. Hareketli bir ağaç dalından başka bir şey olmadığından emin olsam da tüylerim diken diken oluyor. Jonah'ın endişe ve telaşa daha yatkın olduğu yerde, ben her zaman "Sadece rüzgârdır" diyen bir insan olmuşumdur - özellikle de konu ben olduğumda.

Yatak örtülerimden sıyrılıp yatağımdan kalkıyorum, lav lambama uzanarak kablosunu duvardan çekiyorum ve çıplak ayaklarımla, gözlerim kan çanağına dönmüş bir halde pencereme doğru yürüyorum. Yorgunum, terden sıırılsıklamım ve ya davetsiz bir misafiri eski bir aydınlatma armatürüyle sarsmak üzereyim,

ya da masum bir ağaç dalına çok kötü bir gece yaşatacağım. Her iki durumda da, sallanıyorum.

Kendimi korumayı pek umursamadan ileri atılarak perdeyi aralıyorum ve saldırmak için kolumu kaldırıyorum.

Max cam bölmenin arkasından bana bakıyor, kollarını kavuşturmuş.

Eğlenerek bak.

Gecenin karanlığında bile görülebilen kaşlarını kaldırdı. "Ne oluyor lan?" Ona bağıyorum, ama sesimi alçaltmıyorum. Kolumu. Ona vurup vurmayaçağıma karar veremedim.

Parmağını havada daireler çizdirerek pencereyi daha geniş açmamı işaret ediyor.

Hayır.

Bunu kesinlikle yapmayacağım.

"Max," diye fısıldadım. "Evine git."

Yapışmaya meyilli olduğu için pencere kısmen açık, bu yüzden onu daha iyi duyabilmem için çömeliyor. "İçeri girebilir miyim?"

"İçeri girebilirmişsiniz gibi görünüyor mu?" Lav lambasını tehditkâr bir edayla sallıyorum, avokadolu tulumumu bir sap ve tepesinde bir yaprak bulunan kapüşonla süslüyorum ki bu da tehdidi ortadan kaldırıyor. "Hastayım ve muhtemelen ölüyorum. Lütfen gidin."

"Neden burada olduğumu merak etmiyor musun?" "Hayır. Hoşça kal."

"Beni guacamole'a mı çevireceksin?"

Gözlerim küçümsemeye kısıldı. "Avokadolu pijamalarımın alay etme yoksa üzerine öksürürüm."

"Zatürre bulaşıcı değildir," diye karşı çıkıyor.

Ona ters ters bakıyorum çünkü bu benim tek savunmam. *Bunu biliyordum.*

Gitmeye hazırlanıyor gibi görünmüyor, bu yüzden sonunda kolumu bırakıyorum, omuzlarım yenilgiyle çöküyor. İyi. Sanırım neden burada olduğunu biraz merak ediyorum. Gece lambasını yere bırakıp eğildim ve perdesiz pencereyi tırmanabileceği kadar genişlettim.

Uzun bacaklarından biri içeri kayarken zaferle sırtıyor, ardından diğeri geliyor.

Bu çok garip.

Ben ateş teri ve bezelye çorbası kokarken gecenin bir yarısı pencereden sürünerek giren bir çocuk var.

Ancak o benim hayatımı kurtardı, bu yüzden yüzümü daha az sert bir hale getiriyorum. "Çalmak için kapılar var. Aramak ve mesajlaşmak için telefonlar var."

Siyah botlu iki ayağını bej halımın üzerine sağlamca basan Max önümde doğrulurken dudakları hâlâ sırtıyor. "Kapıyı çalmak için çok geç olduğunda ve telefon numaran bende olmadığına aramak ya da mesaj atmak için tırmanabileceğin pencereler de var." Kollarını kavuşturuyor ve başını eğiyor, ifadesi yumuşuyor. "Nasıl hissediyorsun?"

Çok yakınımnda duruyor. Uzun boylu ve boğucu, temiz ve toprak kokuyor, tıpkı beni gölden eve getirdiğinde olduğu gibi. Tıkalı burun deliklerim bile onun çekici erkek kokularına karşı bağışık değil. Yutkunarak bakışlarımı başka yöne çeviriyorum. "Ben iyiyim. Daha iyiyim."

"Sana bir şey getirdim," diyor. Bir kolunu arkasında dolaştırarak, belinden bir nesne çıkarıyor.

ve bana uzatıyor. Açık pencereden süzülen ay ışığı küçük bir saksıya benzeyen şeyi aydınlatıyor. "Çok fazla çiçek alacağını düşündüm, bu yüzden alışılmışın dışında düşünmeye çalıştım. Bir geçmiş olsun hediyesi."

Bol miktarda görünmez çiçekle dolu yatak odasına göz atmaktan kaçınıyorum. Sonra avucunun içinde tuttuğu nesneye doğru bakıyorum. Eğilip gözlerimi kıstığımda daha da netleşiyor.

Aman Tanrım.

Toprak bir kaptan çıkan turuncu bir boya kalemi.

Gözlerimi onunkilere dikmeden önce binlerce kez kırıştırıyorum. "Nedir bu?"

"Belki bir gün havuca dönüşür. Ben umutluyum."

Ağzım kapandı. Göğsüm sıkışıyor. Düzensiz kalp atışlarımla eş zamanlı olarak tekrar tekrar göz kırpmamı durduramıyorum. "Ağzımdan çıkan her kelimeyi hatırlıyor musun?"

"Evet." Omuz silkiyor. "İyi bir dinleyiciyimdir."

Pişmiş topraktan küçük çömleği almak için uzandığımda hain ellerim titriyor. Ateşten olmalı, çünkü duygular içime doluyor ve gözlerime yerleşiyor. Kanıtı fark etmesin diye göz kırpmaya devam etmek zorunda kalıyorum. "Teşekkürler. Bu...güzel." Gerçekten çok hoş. Düşünceli. Saçma sapan ama düşünceli. "Yani gecenin onunda penceremden tırmanıp bana saksı pastel boya mı verdin?"

Max gülümseyerek benden uzaklaşıyor ve yatak odamın etrafına bakmaya başlıyor. "Elbette," diye yanıtlıyor.

Lav lambasına uzanıp komodine koşuyorum, fişini tekrar takıp açıyorum. Sessiz bir fuşya parıltısı

Tencereyi yere bırakıp ona doğru döndüğümde odayı dolduruyor. "Ya çıplak uyursam?"

"Pek olası değil. Çok fazla korumacısın." Odayı adımlıyor, posterlerle kaplı duvarları ve romanlar ve biblolarla dolu kitap raflarını inceliyor. "Yine de merak ediyorsan çıplak uyuyorum. Penceremin kilidini açık tutacağım."

"İğrenç."

Dönerek bana bir sırtış fırlatıyor. "Ben de seni kontrol etmek istedim. İyi olduğundan emin olmak istedim."

"Evet, böyle iyiyim. Bu arada liste için teşekkür ederim."

"Tabii ki." Başını sallıyor, mavi gözleri ayak parmaklarımdan tepeme kadar beni takip ediyor. "Gün içinde gelmek istedim ama babamın... bazı sorunları vardı."

Brynn'in şenlik ateşinde bundan bahsettiğini hatırlıyorum. Duruşum biraz daha yumuşuyor ve ona doğru bir adım atıyorum. "Babanın nesi var?"

Boğazını temizleyen Max, konu onu rahatsız etmiş gibi görünerek ensesini avuçluyor.

Bu anlatılabilir, o yüzden burnumu sokmayacağım. "Cevap vermek zorunda değilsin
_"

"O bir alkolik," diyor. "Yıllar önce zayıflatıcı bir sakatlık geçirdi ve başa çıkmasına yardımcı olması için içkiye yöneldi. Çoğunlukla viski. İyi bir insan ama sürekli bir bakıcıya ihtiyacı var, özellikle de eline içki geçtiğinde." Max iç geçiriyor, benim hissettiğim kadar bitkin görünüyor. "Her neyse... Stevie'yi ben de severim."

Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. "Ne?"

"Stevie Nicks." Posterlerime bir el sallıyor. "O bir efsane."

"Evet, harika biri. Seni Fleetwood Mac hayranı olarak görmemiştim," diye itiraf ediyorum. "Seni daha çok death-metal, mosh-pit tutkunu olarak gördüm. Biraz karanlık ve düşünceli birisin."

Bana sırtıyor, gözleri loş fuşya ışıktta neredeyse menekşe renginde parlıyor. "Ama hüzünlü değil, değil mi?"

"Hayır." Başımı sallıyorum ve dudağımı çiğniyorum.

"Mopey değil." "En sevdiğin şarkıları hangisi?" diye merak ediyor.

Yatağımın kenarında kıpırdanırken bana yaklaştı.

"Yere Atılmış."

"Onu bilmiyorum."

"*Say You Will* adlı sonraki bir albümde. 2003," diye açıkladım. "Hmm. Kontrol edeceğim."

O yaklaştıkça yanaklarım daha da ısınıyor. Acaba ateşim yeniden mi yükseliyor? Max yatağımdan birkaç adım ötede duruyor, bakışları yüzümde sabitleniyor. Bakışlarında tanıdık bir şeyler titreşiyor. Bir anlığına yine suyun içindeyiz, aramızdaki bulanık boşluktan bir ciddiyet geçiyor. Bir bağ. Ortak bir bağ. Tekrar yutkunuyorum, boğazım düğümleniyor. "Sana doğru dürüst teşekkür ettiğimi sanmıyorum... hayatımı kurtardığın için," diyorum. "Kitap çantamı ve bisikletimi almak için geri döndüğün için de."

Savunmasız olmaya yatkın değilim ve Max de bunu biliyor. Sözlerime sinen samimiyeti beklediğini sanmıyorum. Bu sefer ısırik yok, kırılmış bir ton ya da çiğnenmiş kenarlar yok.

Ciddiyim. Çok minnettarım.

Daralan bir nefes eker içine. "Bir Şey değil Sunny."

Gsm ağrıyor. Jonah'ın bana taktığı lakaplar dışında lakaplardan nefret etmeye başladım. Çoğunlukla Piglet. Ben de ona Ayı Pooh ya da aptal gibi davrandığında Pooh Stain derdim.

Ancak son zamanlarda bana takılan lakapların hepsi acımasız ve inciticiydi.

Prenses.

Suç ortağı.

Pislik, Atık, öp.

Bugünlerde soyadım bile hakaret gibi geliyor.

Ama Sunny o kadar da kötü değil. Aslında, Max etraftayken hiçbir Şey o kadar kötü hissettirmiyor. Ve bunun iyi bir Şey mi yoksa endişe kaynağı mı olduğundan emin değilim.

Ben cevap veremeden Max'in bakışları sağa kayıyor ve komodin gibi görünen Şeyin zerine yerleşiyor. Bir Şeye odaklanırken gözlerinin kısılmasını izliyorum. Küçük bir gülümsemeden önce birkaç kez göz kırıyor ve sonra tekrar bana bakıyor.

İlgisinin kaynağını bulmaya çalışarak komodinime dönüyorum. Kullanılmış kağıt mendil tomarları, ateş düşürücü, su şişeleri ve yarısı yenmiş iğrenç çorba kasesi ile birlikte alanın çoğunu kaplıyor. Koyu yeşil ve kabuklu. Utanç verici. "Dağınıklık için zgnm." Yüzümü buruşturdum. "İstediğin kadar yargılayabilirsin."

Gülümsemesi sadece iek açar. "Sana fırlattiğım taşı saklamışsın. Açıklıktan."

Sözlerini duyunca gözlerim yuvalarından fırlıyor ve yanaklarım alev alıyor. "Oh, um... hayır. Ben yapmadım. Sana ateş bulaştırdım ve

Şimdi de halüsinasyon görüyorsun." Komodine doğru koşuyorum ve zaten keşfetmiş olduğu şeyi gizlemeye çalışarak açıkta bırakılan taşı kapıyorum.

Ama parmaklarımdan kayıyor ve masadan sekiyor.

Ve onu almak için çılgınca çabalarken omzum lav lambasına çarpıyor ve o da devrilerek ahşap komodine çarpıyor. "Kahretsin."

Yan odadan ayak sesleri geliyor. Annemin.

Kahretsin.

Yatak odamdaki çocuk.

Kahretsin!

Panik içime işliyor ve gözlerim faltaşı gibi açılmış, kollarımı savurarak Max'e doğru koşuyorum. "Saklan," diye tısılıyorum dişlerimin arasından.

Hâlâ gülümsüyor.

Onu kollarından tutup döndürüyorum ve dolabıma doğru geriye doğru yürütüyorum. Sonra kapıyı kırbaçla açıyorum ve gözleri eğlenceyle parıldarken onu içeri itiyorum. Bir an için ellerimin onun çıplak kollarının etrafında kıvrıldığının farkındayım. Sıcak ten, sert kaslar. Geniş göğsü benimkinden birkaç santim ötede. Karanlık dolap.

Annem kapıyı çalıyor. "Ella? Orada her şey yolunda mı?"

Geri sığıyorum ve annemle ilgilenmek için koşmadan önce dolabı çarparak kapatıyorum. O kadar telaşlıyım ki kapıların nasıl çalıştığını unutuyorum, bu yüzden başarılı bir şekilde açmadan önce iki kez çekmek yerine itiyorum. "Merhaba anne. Vay canına, geç oldu." Abartılı bir şekilde esnedim. "İyi geceler."

Ben yüzüne kapatmadan önce kapıyı yakalıyor. "Sen iyi misin? Bir çarpma sesi duyduğumu sandım."

"Egzersiz yapıyordum."

"Ella... saat gece on buçuk."

"Kardiyovasküler sağlığını bir öncelik haline getirmek için asla kötü bir zaman yoktur."

Bakışlarında şüphe parıldıyor. Kollarını deniz mavisi bir geceliğin üzerinde kavuşturuyor "Daha iyi hissediyor olmalısın?"

"Harika hissediyorum." Kollarımı uzatıyorum, sonra bir tanesini gece yarısı koşusuna hazırlanıyormuşum gibi arkamda döndürüyorum. "Bütün gün uyudum, şimdi uyandım. Özür dilerim... Zıplarken lav lambamı düşürdüm."

Karmakarışık komodinime bakıyor ve iki eliyle yüzünü ovalıyor. "Pekâlâ. Biraz dinlenmeye çalış. İhtiyacın olursa melatoninim var."

Gülümsüyorum ve başımı sallıyorum. "Evet. Harika. İyi geceler." O geri çekilince kapıyı kapatıp kilitliyorum, alnımı tahtaya dayayıp nefesimi üflüyorum. Hışırtı sesleri beni dolaba doğru sürüklüyor ve kapıyı tekrar açıyorum.

Max bir kaşını kaldırıyor. "Sanki senin küçük kirli sırrınmışım gibi beni buraya sakladın."

"Evet, şu anda en son istediğim şey annemin yatak odamda bir oğlan çocuğu bulduktan sonra kuşlar ve arılar gibi konuşması."

Açık bir kutudan eski pelüş hayvanlarımdan birini, Tweety Bird'ü çıkarıyor. "Yeterince makul. Kuşlar ve maymunlar arasındaki ilişkiler hakkında ebeveynleri derse çağırmak istemem."

Max Tweety'yi bana doğru fırlatıyor ve ben de kolaylıkla yakalıyorum. "Artık gitsen iyi olur," diyorum ona, gülümsememi tutarak.

"Yarın gelebilir miyim?" Dolaptan çıktı ve beni geçip pencereye doğru yürüdü.

"Neden?"

"Seni görmek için."

"Blender'dan geçirilmiş, mikrodalgada pişirilmiş ve sonra da çürümesi için güneşe bırakılmış bir ölü gibiyim."

Açık pencereden içeri süzülmeden önce bana doğru dönüyor. Gözleri eflatun sisin içinde yumuşuyor. "Ölü gibi görünmüyorsun Sunny," diyor. "Tam tersi gibi görünüyorsun."

Saksıdaki boya kaleminin ve küçük beyaz taşın bulunduğu komodinine göz atan Max bana bir veda selamı gönderiyor, sonra bir bacağını kaldırıp pencereden dışarı tırmanıyor ve beni sessiz odamda yalnız bırakıyor.

Yutkunuyorum ve onun figürü karanlıkta kaybolurken perdelerin gece esintisinde nasıl dalgalanıp sallandığına bakıyorum.

Onun varlığı devam ediyor.

Beni gölden eve taşırken kollarının beni sardığını hâlâ hissedebiliyorum.

Titreyerek, titrek bir nefes alıyorum ve yatağıma geri dönmeden önce kollarımı ovuşturuyorum. Başucumdaki masadan taşı alıp battaniyenin altına kıvrılıyorum.

Ertesi sabah güneş doğduğunda, hala orada, avucumun içinde duruyordu.

Bölüm 12

Ella

Andy Sandwell iki morarmış siyah gözüyle sınıfın öbür ucundan bana bakıyor.

Tükenmez kalemimin ucunu başparmağımla tıklatıyorum, göz temasını sürdürüyorum. Bu sefer teslim olmayacağım. Vazgeçmeyeceğim. Uğruna yaşayacak çok şeyim var -ev yapımı guacamole, iyi kitaplar, hemen köşede yasal yetişkinlik, bir portakalı tek seferde soymanın tatlı zaferi ve Max'in listeleri.

Bunu şimdi anlıyorum.

Andy'nin neden iki gözünün siyah olduğundan emin değilim ama kazara bir tuğla duvara çarpsa şaşırmazdım. Ona gülümseyerek boş bir defter sayfasına bir şeyler karalıyorum ve gizlice ona doğru eğiyorum:

Bu seksi dumanlı göz için bir öğretici isterim. Dans için alıştırma mı yapıyorsun?

Beni tersledi ve ben de ona göz kırptım.

Yanımda yeni bir öğrenci sessizce oturuyor, ben evde sinir bozucu bir akciğer enfeksiyonuyla savaşırken Filipinler'den buraya yeni taşınmış bir çocuk. Adı Kai, gözlerinin üzerinden bir perde gibi sarkan siyah saçları kadar kısa ve net bir isim. Dolabı benimkinin iki alt katında. Utangaç ve

Ama Andy'ye yazdığım notu yakalayınca hafif bir kahkaha attı.

Potansiyel bir müttefik. Güzelmiş.

Cebir öğretmenimiz sınıfın önünde volta atıyor, çarpanlara ayırmanın heyecanını anlatıyor. Kollarını bir orkestra şefi gibi sallıyor. Tebeşirle tozlanmış elleri, ya ders kitaplarını karalayan ya da gizli mesajlaşmaya katılan sınıfın çoğunluğuna ulaşamayan bir akademik coşku bulutu yaratıyor.

Defterimdeki boş bir sayfayı çevirip bir not daha karalıyorum, sonra da Kai'ye doğru çeviriyorum.

Bay Barker'ın parabol ve kökler konusundaki zevki manik sınırlarda geziniyor.

Bana sırtıyor ve bir şeyler karalıyor. Yan gözle okudum.

Saçmalık. Heyecanı bulaşıcıdır. Spoiler: Ne yazık ki bağıışıklığım var.

Bir kıkırdamayı engelleyerek, zil çalana ve öğrenciler dağılana kadar birkaç dakika daha defter sohbetine devam ediyoruz.

Kai koridorda beni durduruyor, simsiyah perçemlerini yüzünden uzaklaştırıyor. "Selam," diyor elini uzatarak. "Ben Kai."

"Ella," diye karşılık veriyorum, tokalaşmayı kabul ederek. "Muhtemelen Juniper Lisesi'ne hoş geldin demem gereken kısım burası ama yalan söylemiyorum. Buradan nefret ediyorum."

"Uzun zamandır mı burada yaşıyorsun?"

"Neyse ki hayır. Kasabaya birkaç ay önce geri taşındık." Ön verandamda tamamen kuruması günler süren sırt çantamı yeniden düzenliyorum. Bazı karalamalar ve desenler artık mürekkebi akmış ve renk lekelerinden başka bir şey değil. "Andy ve aptal arkadaşları sana sorun mu çıkarıyor?"

Omuz silkiyor. "Pek sayılmaz. Varlığımı kabul etmediler. Sanat sınıfımda gerçekten hoş bir kız var, Brynn Fisher." Bal rengi yanakları pembeleşiyor. "Onunla tanıştın mı?"

"Evet, o iyi biri. Bana gerçekten zaman ayıran tek kişiydi, onun dışında-"

"Sunny."

Max Manning'in zengin bariton sesi, gözlerimiz buluşana kadar tam bir daire çizmemi sağlıyor. Mavi dolaplardan oluşan bir duvara yaslanmış, gözleri üç ton açık renkte ve giydiği soluk siyah kapüşonlu tişört nedeniyle kolları görünmüyor. Kapüşonu yukarı doğru çekilmiş ve alnından dağınık bir şekilde dökülen birkaç tutam dışında ceviz kahvesi saçlarının çoğunu da gizliyor.

Omuzlarını dolaba dayamış, dikkatini önce Kai'ye sonra da bana yöneltiyor.

"Selam," diyorum, kuru öksürük nöbetleri yüzünden sesim hâlâ kısık. "Bu Kai. Buraya yeni taşındı."

Max dikkatini bana vermeden önce ona küçük bir baş selamı veriyor. "Bugün okuldan sonra benimle açıklıkta buluş. Biliyorsun işte."

"Oh." Sırt çantamın askılarıyla oynuyorum. "Okuldan sonra şehre inecektim. Walnut Caddesi'nde bir kahve dükkânında iş ilanı var."

Tekrar başını sallar. "Seni götürebilirim." "Beni götürmek mi?"

"Evet, tekerlekli kamyonetimle."

Göz kırpıyorum, sonra başımı sallıyorum. "Doğru. Tabii. Sanırım öksürüğüm geçene kadar bisiklete binmekten kaçınmalıyım." Tam o sırada boğazım gıdıklanıyor ve öksürmeye başlıyorum.

Tam da bu sırada adamın biri yanımdan geçip sırtıma vurdu. "Derin boğazlamayı bırak, Sunbury. Sesin sert geliyor."

Max ona doğru uçmak üzereymiş gibi görünüyor, ancak futbol arkadaşları ve amigo kızlardan oluşan bir barikat kahkahalar atarak etrafını sararken öğrenci korkmuş bir fare gibi kaçıyor.

Köşede kaybolmalarını izlerken utanç yanaklarımı ısıtıyor. Nedenini bilmiyorum. Bu aptallar beni sinirlendirmiyor - kimse sinirlendirmiyor, gerçekten- ama nedense, Max'in duyabileceği bir yerdeyken benim bir fahişe olduğumun ima edilmesinden hoşlanmıyorum.

Bakışlarım, gergin bir elini dolaba dayamış olan Max'e yöneliyor. Yüzü sert çizgiler ve kenarlarla dolu ve bana baktığında mavi gözleri ateşle parlıyor. O zaman yarılmış alt dudağını fark ediyorum, yara birkaç günlük görünüyor. Kaşlarımı çattım. Tam ona bunu soracaktım ki Brynn! McKay'i gömleğinin kolundan tutup arkasından sürükleyerek görüş alanıma giriyor.

"Hey, çocuklar!" Beyaz puantiyeli güneş sarısı bir elbise, açık renk bir kot ceket ve kanvas spor ayakkabılar giymiş olan genç kız gülümsüyor. Saçları örülmüş ve pembe kurdeleyle bağlanmış; gömme ışıkların altında altın rengi bir yaz gibi parlıyor.

O benim Monster High bebeğimin Barbie'si.

Kai öne çıkıp omzuma dokunduğunda neredeyse yanımda olduğunu unutuyordum. "Hey, seninle resmi olarak tanışmak güzeldi. Görüşmek üzere."

Yüzümü ona dönüyorum ve uzun, siyah kirpiklerinin arasından Brynn'e bakarken kahverengi gözlerindeki aşık parıltıyı fark ediyorum! Birileri aşık olmuş. Geri çekilmek için hamle yaptığında, onu sırt çantasının askısından yakaladım. "Dur bakalım. Seni resmi olarak arkadaşlarım Brynn, McKay ve Max ile tanıştırayım."

Yutkunuyor.

Brynn! Işıklar saçıyor, başını sallıyor. "Hey! Derslerimden birine giriyorsun. Sanat, sanırım?"

"Evet," diye yanıtlıyor, elleri ceplerinde.

Max araya giriyor. "*Bir nevi* arkadaş mı?" diye papağan gibi tekrarlıyor ve alaycı bir öfkeyle kaşlarını kaldırarak bana bakıyor.

Tek omuzumu silkiyorum ama bir adım öne çıkıp kolumu onunkine bağlıyorum. "Sanırım bir üst sınıfa geçmeyi hak ettin. Pastel boya bitkisi beni kazandı."

Kollarımız gevşediğinde herkes sessizleşir.

Bunu neden yaptım ki?

Şimdi ne kadar güzel koktuğunun tamamen farkındayım.

Ona neden dokunduğumu bilmiyorum. McKay'in de nedenini bilmediği bakışlarının birleşen kollarımıza kilitlenmesinden belli.

Max geri çekildiğimi hissediyor ve beni dirseğimden tutup kendine çekiyor. "Havuç oldu mu?" diye soruyor, kızarmış yüzüme ve patlak gözlü ifademe bakarak. Benimle dalga geçtiğini düşünüyorum, ama ağzını kaldırmıyor ve gözleri şakacı olmak yerine ateşli ve yoğun bakıyor.

"Metamorfoz başlıyor," diye mırıldanıyorum. "Kısa sürede güveç için hazır olacak."

Brynn'in kafası tamamen karışmış görünüyor ama o da kabul ediyor. "Güveci severim."

Kai kayboldu. "Şimdi öğle yemeğine gidiyorum. Güle güle." Başka bir şey söylemeden aceleyle geri çekiliyor ve ben hemen ona karşı bir yakınlık hissediyorum.

Boğazımı aşırı dramatik bir şekilde temizleyerek kolumu Max'in kolundan kurtarıyorum ve geriye doğru büyükçe bir adım atarak neredeyse başka bir öğrenciye çarpıyorum. McKay hâlâ bana bakıyor ve ben onu tam olarak okuyamıyorum, bu yüzden her şey garip. "Ee," diye mırıldanıyorum, kelimeyi uzatarak. "Öğle yemeği zamanı. En sevdiğim. Yemek yemek için sessiz bir tuvalet kabini bulmaya gidiyorum." Bir yanıt beklemeden, Kai'nin kaçışına paralel olarak ters yöne doğru dönüyorum.

Ayak seslerinin bana yetişmek için yarışması uzun sürmüyor. "Banyoda yemek yemeyeceksin," diyor Max, yanımda yürürken.

"Yemek yerken tezgahlardaki grafitileri okumayı seviyorum. Terapi gibi geliyor. Birinin ikinci tezgahı derme çatma bir 'Sevgili Abby' köşesine dönüştürdüğünü biliyor muydunuz? Yasak aşktan biyoloji ödevine kadar her konuda tavsiyeler veriyorlar. Canlı aksiyon, anonim bir Reddit başlığı gibi."

"Ella."

"Seni kafeteryada yemek yerken hiç görmedim, o yüzden beni yargılayamazsın." Bu doğru, onu orada bir kez bile görmedim. Brynn ve McKay genellikle kendi küçük a k baloncuklarının içindeler ve ben onları rahatsız edecek biri değilim. Beni birkaç kez onlarla oturmaya davet etti ama hindili sandviç yemeye çalışırken ancak bu kadar  p   me sesine dayanabilirim.

Max, "Genellikle dışarıda s   t ağacının yanında yerim ya da kütüphanede takılırım," diyor. "Gel bana katıl."

Ayaklarım hızla ilerlemeye devam ederken ona bir bakış atıyorum. "Sadece ikimiz mi?"

"Elbette."

"   nk  biz arkadaşız." "Evet.

Kol bağı bunu mühürledi."

Yüzüm yine ısınıyor. " z r dilerim. Bu garip ve rahatsız ediciydi."

"Yatak odanızın penceresinden    kez gizlice girdiğimden daha mı az, daha mı çok?"

Dudaklarım küçük bir gülümsemeye dönüşüyor ve onu bastırmak için ısııyorum.

Max'in ak am ziyaretinin ardından, geçen hafta okuldan sonra iki kez daha uğradı. Annem i teydi ve  n kapıyı kilitli tutuyordu, bu yüzden pencerenin daha uygun olduğunu iddia etti    nk  yataktan kalkıp kısa bir koridordan fuayeye y r mem gerekmiyordu. D   nceliydi sanırım. Ve yabancı bir yanım paylaştığımız bu küçük sırdan keyif aldı.

Ziyaretler oldukça olaysız geçti, ancak Fleetwood Mac  alma listelerini dinledik, sonbahar planları hakkında konuştuk ve ona yaptığım bazı ciltleme i lerini gösterdim. Konu malarımızı hafif tuttuk - ne olduğundan bahsetmedik

Yunus'u ya da babasını ve çalkantılı aile durumunu düşündüm. Her zamanki kara bulutlarımdan kurtulduğum için minnettarım.

Son ziyaretimde, ateşle son mücadelemi vermiş ve Max Sylvia Plath'ın *The Bell Jar* kitabını karıştırırken yatakta sızmıştım. Kapağını kendim hazırladığım deri ciltli roman, keçe ve kumaş parçalarından yapılmış bir incir ağacıyla süslenmişti; incirlerin bazıları olgun ve canlı, bazıları ise çürümüş ve pörsümüştü.

Saatler sonra uyandığımda Max gitmişti ama kitap masamın üzerinde açık bir şekilde duruyordu. Bir cümlenin altına, alıntının altını çizen turuncu bir post-it not yapıştırılmıştı:

"Ciğerlerimin manzarayla dolup taşığını hissettim: hava, dağlar, ağaçlar, insanlar. 'İşte mutlu olmak böyle bir şey' diye düşündüm."

Bu jest beni gülümsetti. Ayrıca, benim için altını çizip bırakacak kadar değerli bulduğu bir alıntıyı bulmasının ne kadar sürdüğünü merak etmeme neden oldu.

Biraz zaman almış olmalı. Çaba gerektirmiş olmalı.

Max şimdi yanımda vals yapıyor, duruşu daha gevşek, kolları iki yanında sallanıyor ve dikkati dağılmış öğrencilerin arasına girip çıkarken birkaç saniyede bir bana bakıyor.

Küçük bir gülümseme hala en sevdiğim yer imi gibi dudaklarımı çekiştiriyor, almak için sabırsızlandığım bir bölümdeki yerimi saklıyor

geri döndüm. "Ziyaretler umurumda değildi," diye itiraf ediyorum. "Bana eşlik ettiğin için teşekkürler."

Başını salladı. "Öğle yemeğinde söğüt ağacının yanında bana eşlik ederek bu iyiliğimin karşılığını verebilirsin."

İçimdeki inatçı yalnızlık onu geri çevirmek için kaşınıyor. Kaçmak. Kendimi bir tuvalet kabinine kilitlemek ve zilin çalmasını beklerken kuru hindili sandviçimi zorla mideye indirmek. Rahat ve güvenli. Bu düşünce, hissedebildiğim tek şey o olana kadar, yan tarafımı tekrar tekrar dürtmeye devam eden yumru bir parmak gibi.

Koş.

Ama sonra Max kolunu benimkinin içinden geçiriyor, ikisini birbirine bağlıyor ve koridorda ilerlerken beni kendine çekiyor.

Bana bakıyor, ifadesi yumuşak. Gözleri sıcak. Ve aniden... hissedebildiğim tek şey bu oluyor.

Okuldan sonra Max'i açıklıkta beklerken *Canavar'ı* okumaya devam ediyorum. Kitabın başında okuduğumdan beri aklımdan çıkmayan bir bölüm var:

"Tahmin etmeden öngörmeniz gerekir."

Bir filmin sonuyla ilgiliydi. Eğer filminizi çok tahmin edilebilir bir şekilde yazarsanız, izleyiciler daha film bitmeden kararlarını verirler.

Bir bakıma hayatlarımız bir film gibidir ve izleyiciler de çevremizdeki insanlardır. İçimden bir ses

Filmim oldukça tahmin edilebilir.

Üzgün kız üzgündür.

Üzgün kız, herkesin ondan nefret ettiği yeni bir kasabaya taşınır.

Üzgün kız işkenceye yenik düşer ve ü z ü c ü , dikkat çekici olmayan bir hayat sürer.

Son.

Belki de Andy beni göle attığında teslim olmam olay örgüsünü değiştirmek için umursamaz bir girişimdi. Herkes sudan çıkıp rıhtıma doğru ilerleyeceğimi tahmin ediyordu. Kendimi silkeleyeceğimi, göğsüm kabarmış ve yumruklarımı sıkmış bir halde batan güneşe küfürler savuracağımı ve sefil varlığımın buna göre devam edeceğini düşünüyorlardı.

Ama ben bunların hiçbirini

yapmadım. Battım.

Kendimi boğulmaya bırakarak herkesi şaşırttım.

Al sana, öngörülebilirlik.

Sonuçta, öngörülebilirlik heyecan hırsızından başka bir şey değildir.

Ayaklarımı el oyması bankın üzerine çekerken, güneşin açıklığa soluk ışık şeritleri saçmasını, ağaç dallarının çimen ve toprak parçaları boyunca dans eden gölgeler oluşturmasını izliyorum. Birkaç metre öteden gelen ayak sesleri hışırdıyor, çıtırdayan çubuklara vuran botların sesi çenemi yukarı çekiyor.

Max saniyeler sonra açılışa beliriyor ve az önce yaptığı şey için kalbime lanet ediyorum. Bir çeşit garip sıçrama şeyi.

Belki de bir EKG randevusu almalıyım.

Kitabı kapattım ve dik oturdum. "İşte buradayım, okuldan sonra seninle açıklıkta buluşmak için uğursuz isteğini yerine getiriyorum."

Hâlâ kapüşonlu tişörtünü giyiyor, kolları kıvrılmış. "Kulağa uğursuz geldiği için özür dilerim."

"Olma. Beni ikna eden de bu oldu."

Dudakları seğiriyor. "Gel hadi. Sana bir şey göstermek istiyorum." "Ooh, ayrıca uğursuz." Banktan atlıyorum, hazırım ve istekli. "Beni de yaz."

Tam bir gülümseme beliriyor ve bunu saklamaya çalışır gibi başını eğiyor. Kahretsin, bu çok şirin. Özellikle de sadece gözlerini bana kaldırırken saçını karıştırdığında.

Düşünceleri kovarak yutkunuyorum.

Sonra çantamı almak için eğilip kitabı içine yerleştirdikten sonra çantanın fermuarını kapatıyorum. Güneşten kırıışmış birkaç yaprak sonbaharın kar taneleri versiyonu gibi etrafımızda uçuşurken soğuk bir esinti tenimi öpüyor. Ben kitap çantamı omzuma yerleştirirken Max bir süre bana bakıyor. "Ne?" Araştırıyorum.

İleriye doğru kararsız bir adım atıyor ve elini uzatarak karışık saçlarımdan altın yeşili bir yaprak koparıyor. Biraz bocalıyor, parmakları ağır çekimde düşüyor. "Beni takip et," diyor ve arkasını dönüp uzaklaşıyor.

İçgüdüsel olarak onun peşinden koşmadan önce parmaklarımı az önce dokunduğu saçlarda gezdiriyorum. "Nereye gidiyoruz?"

"Meksika."

"Chilaquiles'e bayılırım." Birlikte hareket ederken başımı kaldırıp ona bakıyorum, arkaya doğru çekilmiş kapüşonunu ve dirseklerini geçen koyu renk kollarını inceliyorum. Arduvaz grisi kot pantolonu yıpranmış ve solmuş, iki uzun bacağını sarıyor ve ayakkabıları yanımdaki çakılları tekmelerken aşınmış ve çamur bulaşmış.

Kasım ayına yeni girdik ve havalar soğudu. Tennessee sonbaharda sıcak ve nemliden serin ve gevrek olana kadar geniş bir sıcaklık aralığı sunar. Bugün hava ellilerin ortasında, ki bence bu mükemmel. Soluk tenim kavurucu güneşte affetmiyor ve bu eyalette yaşarken tişörtü ve rahat kazakları tercih etmem her zaman sakıncalı olmuştur. Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen Meksika'yı sevmezdim. Plajlar kirli ve terli insanlarla dolu ve kum da doğanın acımasız parıltı versiyonu.

Hayalim bir gün yazların uysal, kışların soğuk ve karın elmas gibi parladığı Michigan'ın Yukarı Yarımadası'na taşınmak.

Tellico Gölü'nün su seviyesine yaklaştığımızda, beni buraya ne için getirdiğini zaten biliyorum. "Taş atlıyoruz, değil mi?"

"Taşı komodininizden mi getirdiniz?"

Evet, arka cebimde. "Hayır."

"Sorun değil. Bolca buluruz." Gölün kenarına doğru yöneliyor ve zeminde sekecek taş arıyor. "Kardeşinin sana öğretmeye çalıştığını söylemiştin?"

Kalbim küt küt atıyor. Kardeşim konusunu o kadar kolay açtı ki, sanki odadaki devasa, akli dengesi yerinde olmayan bir fil bize doğru saldırmıyormuş gibi. Yerimde kıpırdanarak başımı sallıyorum. "Denedi. Dans etmek gibi bir şey olduğunu söyledi."

kayma." Omuz silkiyorum. "Berbat bir dansçıyım, bu yüzden sonuç şaşırtıcı değildi. Hepsi göbek attı."

Yere çömelen Max bir an için bana baktı. "Bana ondan bahset."

"Ne?" Göz kırpiyorum.

"Kardeşim mi?" "Evet."

"Um..." Serin bir esintiyle dalgalanan saçlarımı düzeltirken, nasıl cevap vereceğimi bilemeden bir o yana bir bu yana gidip geliyorum. "Sana ne olduğunu anlattım."

Hiç etkilenmemiş görünüyor. "Bilmek istediğim bu değil," diyor, çakılların arasından gri-tan rengi bir taş koparıp başparmağının ucuyla okşayarak. "Bana önce ondan bahset."

Daha önce.

Kimse öncesini bilmek istemez. Kimsenin umurunda değildir. Sadece sonrasını bilmek isterler... Canavar hakkında, adam hakkında değil.

Canavarlar ilginçtir. İnsanlar sıradan.

Adam hikayenin öngörülebilir anlatısıdır, ancak canavar-

Canavar, sayfaları çevirmenizi sağlayan heyecan verici bir olay örgüsüdür.

Uzaktaki şenlik ateşlerinin dumanıyla renklenmiş topraksı havayı içime çekerek Max'in yanına çömelıyorum ve avucuma birkaç taş alıyorum. "Jonah benim en iyi arkadaşımdı," diye itiraf ediyorum. "Beni severdi. Hem de çok. Bir zamanlar benim için her şeyi yapacağına inanmıştım ama meğer durum öyle değilmiş." Max'e bakıyorum, sesim

yumuşuyor. "Tek istediğim onu sonsuza dek yanımda tutmaktı. Ama şimdi ona dokunmama bile izin yok."

Max beni inceliyor, dinlerken taşlarını elden ele geçiriyor.

Devam ediyorum. "Benden dört yaş büyüktü ama bu aramızdaki bağı asla zedeledi. Bence daha da güçlendirdi. O benden daha bilgeydi. Bana bir şeyler öğretti. Gitar çalmayı ve bana açıklamaya çalıştığı gerçekten sıkıcı edebiyat eserlerini okumayı severdi. Smoky Dağları'nda kamp yapmaktan hoşlanırdı... oh, ve sırf yaptığını söylemek için var olan en karmaşık tarifleri pişirmeyi severdi." Biraz kıkırdıyorum, anılar alacakaranlıktaki ateş böcekleri gibi canlanıyor. "Jonah sevginin her şeyi fethettiğini ve hayat zorlaştığında beni sevdiğini her zaman hatırlamamı söylerdi. Böyle bir sevgi varken başka hiçbir şeyin önemi olmamalı. Söylediği aptalca bir şeydi ve tek yaptığı aşka kızmak oldu. Kalpleri taşa, insanları canavara ve hayalleri küle çevirir. Bu bir peri masalı değil - bizi kaprisli ve özlem dolu tutmak için boğazımızdan aşağı itilen uzun bir masal. Ama aşk çürüdüğünde, biz de çürürüz. İnsanlar bunu düşünmek için asla durmazlar. Kötü bir aşkın ardından kime dönüşebileceklerini ya da bu zehrin *onları* sevenleri nasıl etkileyeceğini düşünmezler."

Kelimeler ağızımdan dökülüyor ve nefesimi tutmak için durmak zorunda kalıyorum. Duygular göğsümü ele geçiriyor, sıkıca tutuyor. Kasvetli kelimelerim hüznü küçük yağmur bulutları gibi etrafımızda dolanırken göle bakıyorum.

Max'e cesurca bir bakış attığımda, kaşlarının arasında bir kırıksıklıkla bana bakıyor. Yüz ifadesi sıkışık ve düşünceli. Endişeli, belki de -akıl sağlığımın örümcek ağı gibi bir ipliğe bağlı olmasından endişeli.

Öyle.

"Her neyse," diye mırıldanıyorum, bir nefes veriyorum ve ayağa kalkıyorum. Mavi kot pantolonumdaki kiri ve pası temizliyorum, iç karartıcı kelime kusmuğu için kendimi aptal gibi hissediyorum. "Kendimi kaptırdığım için özür dilerim. Sorduğun şey bu değildi."

"Ben de bunu bilmek istiyordum." Max yavaşça ayağa kalkıyor, iki yumruğu da zıplamak için yuvarlak, çok renkli taşlarla dolu. "Haydi. Su mükemmel."

Arkasına geçiyorum, boğazım hâlâ acının artıklarıyla yanıyor. Yutkunarak, o yüksüz göle bakarken yanına yaklaşıyorum.

"Kardeşin bunu bir dans gibi görme konusunda haklıymış," diyor Max bana, taş koleksiyonunu ayaklarının dibine koyarken, bir tanesi hariç. Taşın yüzeyi grimsi beyaz, yağmur ve zamanla aşınmış. "Her şey ritimde bitiyor."

"İki sol ayağım var," diye homurdanıyorum. "Ve görünüşe göre iki de sol elim var."

Max küçük taşı avucunda tartıyor, başparmağı ve işaret parmağı arasına yerleştirmeden önce birkaç kez aşağı yukarı hareket ettiriyor. "Bunu izle." Kolu geri çekilir, dirseği bükülür, eli omuz hizasının hemen üzerinde tutulur. Zahmetsizce öne doğru bir adım atıyor ve kolunu alçak bir kavisle savurarak bileğinin bir hareketiyle taşı serbest bırakıyor.

Taş elinden ayrılır ve suyun üzerinde hızla ilerler. Yüzeye dokunuyor, bir kez, iki kez, üç kez ve ötesine atlıyor, yerçekiminin kaçınılmaz çekimiyle batmadan önce her sıçrayışta art arda küçük dalgacıklar bırakıyor.

Max'e bakıyorum, gözlerim kocaman ve etkilenmiş. Yüzümde kocaman bir gülümseme var. Bunu hissedebiliyorum. Akıcı bir şekilde çiçek açtı

Max'in taşı sekerken.

Bana doğru dönüyor, bakışları ağızma dalıyor. Gülümsememe. Dudaklarımı boyayan gerçek neşeye; nadir, çok nadir bir şey. Dikkati gözlerime döndüğünde, kendi gülümsemesi de benimkiyle eşleşecek şekilde yükseliyor. Birbirimize bakıyoruz, berrak bir sonbahar gününde suyun üzerinde dans eden bir taşın basit, temel kavramına gülümsüyoruz.

Kaburgalarımın arasında bir gerginlik var, bu yüzden avucumun topuğunu pas rengi kapüşonuma bastırıyorum, göğsümü ovuyorum ve başka tarafa bakıyorum. "Deneyebilir miyim?"

"Elbette." Max çakıl taşlarını karıştırıyor ve yığından bir tane koparıyor. "Sana yardım edeceğim."

Arkamdan yaklaşırken ona bakmayı reddediyorum. Göğsünün ön kısmı omurgama baskı yaptığında ve her iki kolunu da nazik bir geri sarılma gibi etrafıma sardığında hareket etmiyorum, nefes almıyorum. Kalbim şimdi sıçramaktan daha fazlasını yapıyor. Atlıyor. Taklalar ve parende atıyor.

Jimnastikçi boku.

"Bunun gibi," diyor, çenesi omzumun üzerinde geziniyor, sıcak nefesi kulağımın üzerinde geziniyor. Avucumun ortasına küçük bir taş sıkıştırırken eli tüy gibi hafif bir dokunuşla kolumdan aşağı kayıyor. Parmak uçları nasırlı ama yumuşak. Parmak uçları benimkilere sürtünürken narin. Çam iğneleri, temiz sabun ve bir parça sigara dumanı kokusu etrafımda kıvrılıyor. Zorlayıcı bir iksir.

Kollarımız üst üste binmişken, atış taklidi yapmak için ikisini de yukarı doğru yönlendiriyor, sonunda bileğini dışarı çıkarıyor. "Ritmi hisset Sunny."

Hareketi birkaç kez uygulayacağız.

Odaklanmaya çalışıyorum.

Nefeslerime ve bana verdiği talimatlara konsantre olmaya çalışıyorum, tüm bunları yaparken sırtıma bastırıyor, vücut ısısı kapüşonumdan sızıyor.

Sonunda Max geri çekiliyor ve taşı atmam için bana alan a ç ı y o r . Gözlerini üzerimde hissediyorum, izliyor, bekliyor. Titrek bir nefes alıyorum, omuzlarımı dikleştiriyorum ve bana gösterdiği gibi kolumu geri çekiyorum. Taşı bırakıyorum ve havada süzülüşünü heyecanla izliyorum-

Ve hemen bir kaya gibi suya düşüyor.

Epik başarısızlık.

Kendimi küçümseyerek inleyerek kollarımı sallıyorum.

"Ben doğuştan yetenekliyim."

Max kıkırdıyor ve bana bir taş daha buluyor. "Fena değil. Başaracaksın."

"Bana olan sarsılmaz inancın senin çöküşün olacak."

"Ö l m e k için daha kötü yollar da var." Bana pürüzsüz bir çakıl taşı, öncekinden biraz daha küçük. "Tekrar dene."

Tekrar denerim.

Ve tekrar, ve tekrar.

Plop.

Plop.

Plop.

Buna kızgın bile değilim. Taş atlamadaki beceriksizliğim gerçekten çok komik.

Taşları fırlatmaya devam ediyorum, ta ki her yenilgide kahkahalar göğsümde kıpırdanıp yüzeye çıkana kadar. Max yanımda zarafet ve ustalıkla atlıyor, ben ise

kıkırdamaktan iki katına çıkar ve denemekten tamamen vazgeçerim. Şimdi sadece ne kadar uzağa fırlatabileceğimi görmek için suya taş atıyorum. Havadaki kaldırma kuvveti bulaşıcı ve Max de gülüyor, neredeyse bir saat geçene ve kolum düzinelerce verimsiz salınımdan dolayı ağrımaya başlayana kadar.

Sonunda taş koleksiyonumuz sona eriyor ve güneş gökyüzünde alçalırken Max bana dönüyor. "Kasabaya gitmeye hazır mısın?" diye soruyor. "Şansın bugün senden yana olduğu açık."

Dirseğimle kaburgalarına vuruyorum ama gülümsemem kaybolmuyor. Kalbimin etrafında parıldayan mutlu bir ışıltı var ve kendimi daha parlak hissediyorum. Daha hafif. Biraz daha az gömülmüş.

O öğleden sonra tek bir taşı bile atlamadım.

Tahmin edilebilir.

Ama Max'le birlikte kamyonetine doğru ilerlerken, gün batımı gökyüzünü kayısı-turuncusuna boyarken, amacımın bu olmadığını fark ediyorum.

Mesele şuydu ki, elimden çıkıp suya düşen her taşla birlikte... tüm dünya elimden kayıp gidiyordu.

Ve bu tahmin etmediğim bir şeydi.

Bölüm 13

Maksimum

McKay ve ben bir haftalık ekmek ve lavabo suyuyla doldurulmuş bardaklarla çorbayı höpürdeterek içerken kaşıkların seramik kaselere çarpma sesi küçük mutfağı dolduruyor. Babam arkamızdaki kanepede sızmış, bir kolu kenardan sarkarken saçları her yöne doğru uzamış ve onu laboratuvarda patlayıcı bir gün geçirmiş çılgın bir bilim adamı gibi gösteriyor.

McKay arada bir kâsesinden başını kaldırıp bakıyor, her kaşık arasında söylenmemiş sözler sallanıyor. Gözlerimiz nihayet buluştuğunda boğazını temizliyor ve çenesinden aşağı süzülen bir damla suyu silkeliyor. "Libby'yi bizimle Güz Şenliği'ne davet ettim."

Kaşığım havada donuyor ve az pişmiş bir havuç boğazıma takılıyor. Ona kaşlarımı çatıyorum. "Neden?"

Omuz silkiyor. "O bir bebek ve senin bir randevun yok." "Libby ile gitmek isteseydim, ona sorardım."

"Ella'yla mı gidiyorsun?"

Havuç, şuruplu bir denizdeki dalgaların sürüklediği bir odun parçası gibi boğazımdan aşağı süzülüyor. "Hayır." Burnumu çektim. "Beni geri çevirdi."

McKay başını sallayarak çorbasını yudumlamaya devam eder. "Brynn'i aldıktan sonra Libby'ye uğrayacağız. Komodininin üzerine prezervatif bıraktım."

"Bu ne lan, McKay?"

"Güzel. Çıplak gir o zaman. Brynn ve ben geçen ay prezervatif kullanmayı bıraktık. O doğum kontrol hapi kullanıyor. Bu bir oyun değiştirici."

Kendimi masadan uzaklaştırıyorum, sandalye ayaklarının gıcirtısı babamı hardalla ilgili bir şeyler mırıldanacak kadar uyandırmaya yetiyor. "Koşmaya gidiyorum." Yalnız, çıplak ampul kaçıışının gücüyle başımın üzerinde sallanırken, pembe yalıtım bitmemiş ahşap duvarlardan dışarı çıkıyor ve ben evin önüne doğru ilerlerken benimle alay ediyor. Bu, bir iç tasarım blogunda önerilen renklerden biri değil ve sadece daha hızlı hareket etmemi sağlıyor.

"Ben de seninle geliyorum." McKay ayağa kalkıyor ve beni takip etmek için masanın etrafında dönüyor.

"Hayır."

"Evet."

"Yalnız gitmeyi tercih ederim." Ayakkabılarımı bıraktığım fuayeye doğru yürürken arkamdan oflayıp pufluyor. Yüzü kanepenin minderine gömülmüş, yüzüstü yatan babama bakıyorum. "Siktir git, bu arada."

"Ne?" McKay gücenmiş bir şekilde alay eder. "Sanırım bir şey değil demek *istedin*."

"Hayır. Yani, *siktir git*. Libby ile dansa gitmeyeceğim ve Libby ile seks yapmayacağım. Benim işime karışma."

"Seni istiyor, adamım, ve çok da tatlı. Belki kendine biraz hareket katarsan son zamanlarda bu kadar sinirli olmazsın." McKay kendi spor ayakkabılarını giyiyor ve beni ön kapıdan dışarı kadar takip ediyor.

Onun önünden koşuyorum, bakışlarım kısa bir süreliğine Ella'nın sokağın karşısındaki çiftlik evine kayıyor. Verandasında bağdaş kurmuş oturuyor, kucağında kocaman bir kitap ve dişlerinin arasında bir iplik makarası var. Bu görüntü beni adımlarımı yavaşlatmaya ve araba yolunun kenarında duraksamaya itiyor. Gözlerimiz toprak yolda buluşuyor ve elimi bir el sallamak için kaldırıyorum.

El sallayışıma karşılık veriyor, beyazla örülü iğneyi tükürüyor ve iki elini ağzına götürüyor. "Hey, Max!"

McKay arkamdan gelip omzumu omzuyla çarptığında aptal gibi sırtıyorum.

"Kaçıyor muyuz?" diye soruyor, sabırsız bir ses tonuyla.

Cevap vermiyorum ve bunun yerine sokağın karşısındaki Ella'nın ön bahçesine doğru koşuyorum. "Selam," diyorum ona. "Ciltçilik mi?"

"Evet. İngilizce dersinde okuduğumuz kitabın bir kopyasını aldım. Hoşuma gidiyor." Gözleri soluma kayıyor.

McKay yanımda duruyor, bir toprak yığınının ayak basıyor. "Hey, Sunbury."

"Merhaba."

"Max ve ben de tam gelecek haftaki Güz Şenliği'ni konuşuyorduk. Libby'yi de davet ettim. Eğer bir araca ihtiyacın olursa, seni seve seve götürürüz. Kızların arasına sıkışmak sorun olmayacaksa kamyonda yer var."

Kanım kaynıyor. Çenemi döndürüp gözlerimi kapatırken tüm kaslarım kilitleniyor. Yavaşça açıp sakinleştirici bir nefes verdiğimde, Ella'nın yüzündeki gülümsemenin ışıltısı kayboldu.

Gözleri kararıyor ama kendini toparlıyor. "Ben gitmiyorum ama teklifin için teşekkürler. İyi eğlenceler." Sanki biz orada değildik gibi kitap ciltleme işine geri dönüyor.

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Aptal danslara gitmekten hep nefret etmişimdir ama McKay her yıl beni de sürüklüyor. Geçen Sonbahar Balosu tam bir fiyaskoydu. Tatlı ama yapışkan ve turşu gibi kokan Libby ile gitmiştim. Ella ile gitme fikri ilgimi çekene kadar bu yıl gitmeye hiç niyetim yoktu.

Geçen gün gölde attığı kahkahanın sesi, tüm çıplaklığıyla neşe ve ham duygularla döküldüğünden beri aklımdan çıkmıyor. Yankısı hala aklımda, onu tekrar böyle güldüren kişi olma arzusu uyandırıyor.

Dostça bir şekilde tabii ki.

Çünkü artık arkadaş olduğumuza eminim. *Gerçek* arkadaş. Ve uzun zamandır böyle bir şey yaşamamıştım.

Bir elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum ve onun ipliği kurcalayıp nefesinin altında bir şeyler mırıldanmasını izliyorum. "Gitmek istemediğine emin misin? Libby'yi McKay davet etti. Ben onunla gitmiyorum." İçimden bir ses bunu açıklığa kavuşturmamı söylüyor. "Eğlenceli olabilir."

"Olabilir," diye cevap veriyor umursamazca. Başını kaldırdığında gülümsemesi geri gelir. Gözlerine ulaşmıyor ama orada. "Abartılı balon kemerlerin, çukur lekeleri kokan bir spor salonunun ve dans pistini seksenlerin müziği eşliğinde dönüp duran terli gençlerle paylaşmanın şüpheli onurunun tadını çıkarırken, ebeveyn refakatçileri bizi hamle yapmak için bekleyen gizli ajanlar gibi gözlüyorlarsa, kesinlikle eğlenceli olabilir."

Çok dramatik.

Ağzımın kenarı yukarı kıvrılıyor ve kollarımı kavuşturuyorum. "Bunu eğlenceli hale getireceğiz."

Tereddüt ediyor.

Yapacağımızı biliyor.

Ella yine de burnunu kırıstırıyor ve gözlerini indiriyor. "Ben iyiyim. Ölümle burun buruna geldiğimden beri yetiştirmem gereken bir ton ödevim var. Nasıl gittiğini bana haber ver."

Hayal kırıklığı içime işliyor.

Bu kızın dans ettiğini, başını arkaya atıp güldüğünü ve güzel bir elbiseyle süslenip hayatının en güzel anlarını yaşadığını görmek için oldukça karanlık şeyler yapardım. Ne yazık ki, bu noktada yalvarıyormuşum gibi görüneceğim, bu yüzden onurlu bir şekilde geri çekiliyorum. "Pekâlâ Sunny. Yarın görüşürüz."

"Görüşürüz." Yukarı bakmıyor.

"Sunny?" McKay, Ella'nın ön bahçesinden çıkarken beni takip ederken lakabımı kötü bir şeymiş gibi tekrarlayarak soruyor. "Senden hoşlanmıyor, kardeşim."

Dişlerimi sıkıyorum. "Anlayışın için teşekkürler." "Sadece nasıl gördüğümü söylüyorum."

"Ella'yla öyle değil," diye araya giriyorum, tembel tembel koşmaya başlıyorum. "Biz sadece arkadaşız."

"Evet. Çünkü senden hoşlanmıyor."

Hızımı artırıyorum, kardeşimin yapacak daha iyi bir şey bulacağını ve böylece huzur içinde koşabileceğimi umuyorum. Normalde, koşarken, yürüyüş yaparken, yüzerken ya da kamp yaparken paylaştığımız nadir anların tadını çıkarırım ama son zamanlarda onun varlığı sadece içimde kör bir diken görevi görüyor. Kan akıtacak kadar keskin değil ama yine de rahatsız edici.

"Sadece senin için endişeleniyorum dostum," diye devam ediyor McKay, patikalara doğru ilerlemeden önce daha işlek

bir caddeye saparken.

"O kızın dramıyla boğuştuğunu görmek istemiyorum."

Cevap vermeyeceğim.

Ella ek bir ağırlık değil, bir rahatlama. Onunla gölde taş sektirmek, Tennessee'nin temiz havasını içmek kadar ruhu iyileştiren bir şeydi. Onun kahkahası bir engel değil, bir çareydi. Gülüşü bana yükseklerde uçuyormuşum gibi hissettirdi, tıpkı yüce ağaçlar ve çan çiçeği çalıları arasında koşarken, her şeyden uzaklaşmaya çalışırken hissettiğim gibi.

Ama daha fazla soru sormadan bunu ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum.

Ve kesinlikle bu sorulara verecek cevabım yok. McKay,

"Oh, ve unutma," diye ekliyor, koşarak
açılış . a çalışan yol. "Prezervatifler vardır
üzerinde senin
komodin."

Başımı sallayarak yorumu duymazdan geliyorum ve koşunun geri kalanını sessizlik içinde, sadece tabanlarımızın toprağa vuruşunu ve nefeslerimizin soluk soluğa ritmini dinleyerek geçiriyoruz.

Eve gider gitmez prezervatifleri çöpe atıyorum.

Kaza.

Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi yataktan fırladım. Bacaklarımı şiltenin üzerine atarak dün giydiğim kot pantolonun içine girmeye çalışıyorum, bu sırada babamın tedirgin sesleri küçük evde yankılanıyor. Kemerimi çözerek yatak odamdan çıktım ve çıplak göğüslü, bulanık gözlü bir halde köşeyi döndüm.

Babam karyolasının yanında amaçsız daireler çizerek volta atıyor, kafasını ileri geri sallayarak anlaşılmaz bir şeyler geveliyor. Bu yeni bir şey değil. Babam sık sık gece terörü geçirir ve bu yüzden ben de pek iyi uyuyamam. McKay kulağında kulaklıklarla yatağa giriyor, mutlu bir şekilde cahil.

Gece terörü hakkında bir şeyler okudum, bu yüzden sessiz bir dikkatle yaklaşmam gerektiğini biliyorum. Onu uyandırmamak için elimden geleni yapıyorum. Ses tonum her zaman yumuşak ve nazik, sözlerim güven verici. Çoğu zaman onu olaysız bir şekilde yatağına geri götürebiliyorum ve gün doğduğunda hiçbir şey hatırlamadan uykuya dalıyor.

Öne çıktığımda nefesinde likör kokusu almıyorum, bu da iyi bir şey. "Baba, sorun yok," diyorum kısık bir sesle.

Babam karanlıktan hoşlanmaz, bu yüzden masa lambası açık uyur. Annem onu gecenin bir yarısı, gökyüzü gece mavisiyken ve ay sisle örtülüymüşken terk etmiş. Tek başına uyanmış, gölgelerde onu aramış ama boşuna. Çoktan gitmişti, bir daha dönmeyecekti.

Şimdi karanlık bir tetikleyici, kaybettiklerini hatırlatan bir şey. "Hadi seni yatağına geri götürelim," diyorum ona.

"Karımı beceriyorsun Rick," diye bağılıyor bana, vahşi gözleri omzumun hemen ötesine yerleşmiş. "Seni oltamla deşeceğim."

Önseziyle tüylerim diken diken oluyor. Bir yanım onu kendi haline bıraksam mı diye düşünüyor ama bir keresinde evin yandığını düşünerek kahve fincanıyla pencereyi kırmaya çalışmıştı. Elini üç yerden kesti.

Yaralanabilir. Kendini öldürebilirdi. "Baba, sorun yok. Sen iyisin. Benim. Max-"

Sonrasında ne olacağını tahmin edemiyorum. Her Şey çok hızlı geliŐiyor.

Bir adım daha yaklaştığımda, babam masa lambasını kaptığı gibi ne atılıyor ve kil tabanı başımın yan tarafına çarpıyor. Ben daha ne olduğunu anlayamadan üzerime çullandı ve iki eliyle kalın parmaklı bir ilmik gibi boynuma sarılıp beni yatak odasının zeminine yapıŐtırdı.

Sol Őakađımın arkasında acı patlıyor.

Gözüme kan damlıyor.

z babam beni boğmaya çalışırken başımın arkası ham tahtalara çarpıyor.

Gafil avlandım.

Babam gszdr. Onu kolayca alt edebilirim. Ama zihnim bulanık, içgüdülerim hayatta kalmak ve aşk arasında sıkışmış durumda. Bilinçsizlik benimle alay ediyor, beni bütünüyle yutmakla tehdit ediyor.

Oda artık karanlık ve o hırlayıp tkrrken üstümdeki buğulu gözleri zar zor görebiliyorum. "Seni canavar," diye hırlıyor babam, daha da sıkarak. "Lanet olası hayatımı mahvettin."

Koridorda bir ışık yanıp sönüyor. Ayak sesleri tahtaya çarpıyor.

Çevremde, kardeşimin kapı aralığında belirdeğini görüyorum.

"Max! Ne oluyor lan...?" McKay ileri atıldı, yanımızda dizlerinin üzerine çöktü ve babama uzanarak onu saçlarından tutup kaldırdı. "Bırak onu!"

Eller beni bıraktı.

Eller lanet babama ait.

Sağlıklı düşünemiyor. Rüya görüyor. Benim kim olduğumu bilmiyor.

Gergin nefeslerle çöküyorum, bir dizimi yukarı çekip boğazıma masaj yapıyorum. Koridordan gelen bir parça ışık kendi kişisel cehennemimi aydınlatırken McKay'in babamızı yerde sürüklediğini hayal meyal fark ediyorum. Başım zonklarken kendimi dirseklerimin üzerinde yukarı çekiyorum, şakaklarım acıyla zonkluyor.

Babam farkındalıkla sarsılır ve McKay onu bıraktığı anda uzak duvara doğru koşmaya başlar. "Ne... neler oluyor...?"

McKay öfkeli, işkence görmüş bir adamın üzerinde tehditkâr bir gölge gibi belirliyor. "Neredeyse kendi oğlunu öldürüyordun. Olan buydu."

"Hayır, ben asla..." Başını iki yana sallayıp iki elini bitkin ve bıyıklı yüzünde gezdirirken babamın gözleri loş gölgeler arasında açılıyor. "Maxwell."

Şoka girdim. Yüzümün kenarından kan sızmaya devam ederken nefesimi zor tutuyorum. Yutkunuyorum, boğazım kelimeler oluşturmamaya kadar yaralı.

Ben burada olamam.

Delici bir panik beni bıçaklıyor ve dışarı çıkmam gerekiyor. Koş, kaç. Asla arkama bakmamalıyım. Belki McKay başından beri haklıydı. Belki de babamız gerçekten umudun ötesindedir. Programları ve kaynakları araştırmaya başlamalıyım; babamın maluliyet çekleri ve Ek Güvenlik Geliri ile hayatta kaldığımız için hiçbir şeye gücümüz yetmiyor. Her ay geçinecek kadar paramız var.

Bir iş bulamadım çünkü onun tam zamanlı bakıcısıyım. Okul ve onunla ilgilenmekten

Koşarken ya da yüzerken elde ettiğim küçük özgürlük alanları dışında herhangi bir şeye zaman ayıramıyorum; bu ihtiyaçlar aklımı başımda tutuyor ve sorumluluklarımın yönetilebilir kalmasını sağlıyor.

Sikeyim.

Kendimi zorla yerden kaldırıyorum, titreyen bacaklarımın üzerinde yükseliyorum. McKay tökezleyerek odadan çıkışımı izlerken hâlâ gerginlikle titriyor.

"Max!" diye sesleniyor arkamdan. "Hangi cehenneme gidiyorsun?" Ona cevap vermedim. Bir kereliğine babamla uğraşabilir.

Ben burada olamam.

Fuayeye gidip spor ayakkabılarımı ararken dengem sarsılıyor, fırtına sırasında dala tutunmuş bir yaprak gibi sallanıyorum. Bir çift ayakkabı buluyorum. Birinin ayakkabısı. Bağları çözülmüş ve bir numara küçük, beni kapıdan dışarı ve serin gecenin içine taşımayı başarıyorlar.

Kafamda kanlı bir yarayla ön bahçede sendeleyerek yürüyorum.

Kafası karışık ve kalbi kırık.

Tişörtsüz titriyor.

Ve iki dakika sonra, Ella'nın penceresini çalıyorum.

Bölüm 14

Maksimum

Buraya neden geldiğimi bilmiyorum.

Ella muhtemelen gecenin köründe penceresinin önünde beni üstsüz, kayıp ve yaralı bir hayvan gibi gördüğünde lav lambasıyla kafama bir yara daha açacak.

Nihayet ayak seslerinin yaklaştığını duyana kadar birkaç vuruş geçiyor. Perdeler çatırdayıp Ella göründüğünde kendimi çarpışmaya hazırlıyorum.

Göz kırpıyor.

Olduğu yerde

donuyor.

Üzerinde sadece beyaz bir atlet ve soluk gri uyku şortu var, bana bakıyor, varlığını kaydediyor. İçinde bulunduğum durumu değerlendiriyor. Orada durup tozlu camdan beni tepeden tırnağa tararken teni külleniyor, gözleri bir hayalet görmüş gibi kamaşıyor.

Belki de ben bir hayaletim. Babam beni yatak odasında öldürmüş olabilir.

Eğer durum buysa, burada olduğum için onur duymalı. Öbür dünyada musallat olacak kadar önemsedğim pek fazla insan yok. Ella Sunbury kesimi yaptı.

Ona bakakalıyorum, kelimeler kifayetsiz kalıyor. Ne söyleyeceğimi ya da kendimi nasıl açıklayacağımı bilemiyorum.

Hayaletler konuşabilir mi?

Pencere açılır ve parmakları pervazın etrafında kıvrılmış bir şekilde dışarıya doğru eğilir. "Vay anasını. Ne oldu sana böyle?"

Boğazım ağırlı bir yutkunmayla çalışıyor. Başımı hafifçe sallıyorum ve bu hafif hareket gözlerimin arkasında bir basınç dalgalanmasına neden oluyor. Baş dönmesi beni ele geçiriyor. Yerimde sallanıyorum, neredeyse sağa doğru devrilecekken Ella'nın eli yılan gibi uzanıyor, beni bileğimden yakalayıp sıkıyor.

Başparmağı tenimde tozlanırken endişeli yeşil gözleri parlıyor ve kara kaşları bükülüyor. "Vay... Hey, içeri gel." Beni küçük bir çekiştirmeye öne doğru itiyor. "Gel hadi. Annemi uyandıracığım ve seni hastaneye götüreceğiz."

"Hayır."

"Max...kanaman var."

"Hastane yok." Boştaki elimi kaldırıyorum ve iki parmağımın ucuyla şakağıma dokunuyorum. Babamın masa lambası tarafından saç çizgime yakın bir yere oyulmuş yarığa. Parmaklarım yapışkan ve ıslak bir şekilde geri geliyor. "İyi olacağım," diye mırıldanıyorum. "Gece kalabilir miyim?"

Aptalca bir soru. Çılgınca uygunsuz. Hâlâ birbirimizi tanımaya çalışıyoruz ve ben onun yatak odasında yatıya kalıp kalamayacağımı soruyorum. Geri dönmeye çalışırken gözlerim kısa süreliğine kapanıyor. "Özür dilerim. Ben sadece-"

"İçeri gir, olur mu?"

Ses tonunda ne bir tereddüt ne de bir kararsızlık var. İçimde herhangi bir şeyi sorgulamak yok, bu yüzden daveti kabul ediyorum ve eli hala bileğimde kıvrılmış halde ileri doğru adım atıyorum. Yatak odasının penceresi yer seviyesindeydi, bu da yeterince kolaydı.

Muhtemel bir beyin sarsıntısıyla bile tırmanmak için. Ella içeri girmeme yardım ediyor, sıcak elleri çıplak kollarımdan yukarı kayıyor, omuzlarımı sabitliyor ve ben uyumsuz ayakkabılarımın tabanlarını yatak odasının zeminine yerleştirirken ayağımı sabit tutuyor.

Gözlerim karanlık odaya alışırken bir an oyalanıyoruz, avuç içleri pazularıma doğru kayıyor ve endişeli ifadesi her geçen saniye daha da belirginleşiyor. Uzaklaştığında, ayaklarının dibine yığılmamak için dikkatlice, ağır çekimde geri çekiliyor.

Kendimi dik tutuyorum ve sırtımı duvarına yaslıyorum. "Teşekkürler. Üzgünüm... Geç olduğunu biliyorum."

Ella etrafımda dolanıyor ve masasındaki sandalyeyi alıp yanıma getiriyor. "Otur." Sonra komodine koşuyor ve oda mor-pembe bir renkle kaplanana kadar lav lambasını yakıyor. "Ne oldu sana böyle? Kavga mı ettin?"

Oturup başımı öne eğiyorum ve parmaklarımı boynumun arkasında birleştiriyorum. Bu hareket içimde daha fazla acının dalgalanmasına neden oluyor ama dalgalarla savaşıyor onu bir kenara itiyorum. "Babam. Bir gece terörü geçirdi... Beni başka biri sandı ve lambayla bayıltmaya çalıştı."

"Aman Tanrım." Ella bana doğru koşuyor ve hemen dizlerimin arasına çöküp ellerini sanki hiçbir şey olmamış gibi her iki kalçamın üzerine koyuyor. Sanki tamamen doğalmış gibi. "Burada istediğin kadar kalabilirsin. Annen iyi olacak. Her şeyi açıklayacağım."

"Hayır, sadece bir geceye ihtiyacım var. Ona bir şey söyleme. Sabah gideceğim." Sözcükleri aceleyle söyledim.

Küçük eller üst baldırlarımı sıkıyor. Kemerim hâlâ gevşek ama umurunda değil gibi görünüyor. "O şiddet yanlısı biri değil. Bir şeyler yolunda gitmiyor. Sanki tamamen kendinden geçmiş gibi ve bazen beni tanımıyor bile."

"Doktora gitti mi?"

Kahkaha atar gibi bir ses çıkarıyorum ama aslında hiç de öyle değil. "Hayır. Onu asla gönderemem. McKay onu bir destekli yaşam tesisine bırakmamı ve bir daha arkama bakmamamı istiyor ama... bunu yapamam. O benim ailem."

Anlamış gibi başını sallıyor ve sanırım anlıyor. Kamburunun üzerine çökerek beni inceliyor, sözlerini tartıyor. "Hastaneye gitmelisin. Kontrolden geçmelisin. Muhtemelen beyin sarsıntısı geçiriyorsun."

"Muhtemelen. Ama ne söylemem gerekiyor?" Başımı kaldırıp parmaklarımı çeneme dikerek karşı çıkıyorum. "Babam bana lanet bir masa lambasıyla mı saldırdı? Tutuklanacak. Geceyi bir hapisane hücresinde geçirecek. Bunu ona yapamam."

"Max, yapman gerek-"

"Sandwell seni göle attıktan sonra polise gittin mi?" Ben de ona karşılık verdim. İkimiz de bazı savaşların peşinden gitmeye değmeyeceğini biliyoruz.

Başını sallarken gözlerinde paralelliği fark ediyor. "Hayır," diye fısıldıyor.

Eflatun sisin içinden, odağının ağzıma kayışını izliyorum, alt dudağımdaki hala iyileşmekte olan kesiğe yerleşiyor. Pürüzlü ve kabuk bağlamış. Gözlerini dikmiş bakıyor, ikiye ikiye bir araya getiriyor.

"Andy'ye o siyah gözleri sen verdin, değil mi?"

Yutkunuyorum. "Daha kötüsünü hak ediyordu."

Ella uzaklara bakıyor, bana geri dönmeden önce bu imayı derinlemesine düşünüyor.

Sonra eli yüzüme doğru kalkıyor. Kararsız. Hafifçe titriyor. Parmak uçları yaklaşıp alt dudağımı sıyırırken beklentiyle kaskatı kesiliyor ve nefesimi tutuyorum.

Çok hafif. Zar zor orada.

Göz kapaklarım çırpınarak kapandı. Hâlâ nefesimi tutuyorum, ellerim kucağımdaki taşlara kenetlenmiş, parmaklarının yukarı doğru hareket ettiğini ve kanlı perçemimi nazikçe kenara ittiğini hissediyorum. Bu bir bakıma samimi hissettiriyor. Orada bir şefkat var, yabancı ama garip bir şekilde rahatlatıcı ve sıcak bir şey. Ella şakağıma dokunuyor, dikkatli parmakları taze yaramın nabzının attığı yerin dış hatlarını çiziyor.

"Hemen döneceğim."

Sesi beni gerçekliğe geri döndürüyor. Gözlerimi açtığımda çoktan ayağa kalkmış, halının üzerinden yatak odasının kapısına doğru ilerliyor ve sessizce dışarı çıkıyor. Birkaç dakika sonra elinde bir kucak dolusu bandaj ve küçük beyaz bir ilk yardım çantasıyla geri dönüyor. Masanın üzerine koyduğu eşyalar sessiz fonda tıngırdıyor ve merhem, gazlı bez ve ıslak bir bezden oluşan yığının ortaya çıkarıyor.

Gözlerim loş ışıktaki onu takip ederken, o yığını karıştırıyor ve önümdeki pozisyonuna dönüp, açılmış bacaklarımın arasına dizlerinin üzerine yerleşiyor.

"Hemşireden çok uzağım ama eskiden çiftliğimizdeki atlara bakardım" diyor ve elindeki nemli bezle yarayı temizlemek için uzanıyor.

Temas karşısında irkildim ama tıslamamak için kendimi zor tuttum.

"Phoenix adında bir at vardı, başını belaya sokmaya bayılırdı. Alıngandı, enerji doluydu. Böğrünü ahır duvarına sürtmek gibi bir huyu vardı ve bir gün kötü bir yara ile sonuçlandı."

Ella dizlerinin üzerine çökmüş, porselen yüzü benimkinden birkaç santim ötede. Gözleri yapacağı işe odaklanmışken, zihni çok uzaklarda, Nashville'deki bir at çiftliğinin anılarında kaybolmuş durumda. Bedenim gevşerken ellerim çözülüyor, onun yakınlığının sıcaklığı duvarlarımı eritiyor.

Ya da... belki de duvarlarım yoktur.

Onunla de ğil.

Devam ediyor, bakışları kısa bir süre bana kayıyor, sonra tekrar kesi ğe dönüyor. "Yarayı temizlemek için saatler harcadım. Pansuman yaptım. Enfeksiyonu uzaklaştırmak için bal, taze otlar ve ekmekten oluşan bir karışım hazırladım - Jonah'ın bana verdiği bir tarif," diye açıklıyor. "Phoenix ilk başta bundan nefret etti. İnsanların üzerine titremesinden hoşlanmıyordu. Ama sonunda... sadece yardım etmeye çalıştığımı fark etti. Aptalca ama bir zamanlar o inatçı at benim en iyi arkadaşım gibiydi." Bordo paçavrayı bir tüp merhemle değiştirirken sesine yumuşak bir melankoli bulaşıyor. "Atlar benim için hayvandan daha fazlasıydı. Onlar benim ailemdi. O kasabadaki her i ğrenç insan benden kaçtığında, bana eziyet ettiğinde, benimle alay ettiğinde, atlar oradaydı. Phoenix bana asla bir canavarmışım gibi bakmadı. Ben sadece... Ella'ydım."

Onun sözlerini, geçmişini, yitip giden hayallerini içime çekerken sessiz ve hareketsizim. Merhemi şaka ğıma sürüyor ve krem yaranın acısını dindiriyor, ondan bir parçayı daha ortaya çıkardığım için duyduğum mutlulu ğa katkıda bulunuyor. Yutkunuyorum.

Dikkatimi onun profilinde tutuyor, konsantre olurken kaşlarının çatılışını, sıcak nefesler tenime çarparken dudaklarının eğilişini ezberliyorum.

Konfor.

Şu anda hissettiğim şey bu.

Bu sert tahta sandalyede gömleksiz, yara bere içinde oturmak ve beni düzeltmesi için bu kırık kıza güvenmek...

Kendimi son derece huzurlu hissediyorum.

O bir kelebek bandajıyla uğraşırken ben nefes alıyorum ve nefesim tehlikeli bir şekilde titreyerek dışarı çıkıyor. "Atları gerçekten özlemiş olmalısın."

Gülümsüyor. "Pek çok şeyi
özlüyorum." "Bir daha ata
binebileceğini düşünüyor musun?"

"Umarım öyledir," diye mırıldanıyor, bandajın yapışkan kanatlarını iki sabit eliyle cildime uyguluyor. Daha da yaklaşarak, kesik boyunca uzanan bir dizi küçük köprüyü değerlendirmek için duraklıyor. "Mezun olduktan sonra Michigan'ın Yukarı Yarımadası'na taşınmak istiyorum. Bir karavan için para biriktirip yollara düşmek. Fazla bir şeye ihtiyacım yok. Kök salmak için sakın bir yer bulacağım ve sonunda kendime ait bir at satın alacağım. Belki kendi at çiftliğim bile olur. Bu benim en büyük hayalim olurdu." Kelebek bandajı sabitlendikten sonra Ella, koruma amaçlı bir parça gazlı bezle bandajın üzerini örtüyor. "Ve sonra tekrar ata bineceğim."

"Neden Michigan?" Merak ediyorum.

"Gerçekten bilmiyorum. Sadece hep orada yaşamak istemişimdir" diyor. "Hiç sahip olmadığım bir ev gibi geliyor. Sanki var olmayan anıları hayal ediyormuşum gibi bir nostalji var. Garip, değil mi?" Gözleri pembe pırıltılı ışıklar

altında parlıyor. "Yazın kano yapmak ve yazın kardan adam yapmak istiyorum.

Kışın. Arazide yaşayın. At binmek ve gökkuşağı alabalığı yakalamak. Ve yirmi birinci yaş günümün gecesinde Porcupine Mountains Wilderness State Park'a gidip kuzey ışıklarını görmeye çalışmak istiyorum. Bu benim en büyük hayalim ve o parkın tüm Birleşik Devletler'de kuzey ışıklarını görebileceğim en iyi yerlerden biri olması gerekiyor."

Acaba gülümsediğinin farkında mı, gözlerinin ardında hayaller ve dilekler belirirken dudaklarında tamamen otantik bir uç var. "Doğum günün ne zaman?" diye soruyorum.

"Yirminci Kasım." Ella arkasına yaslanıp zafer kazanmış bir edayla eserini inceliyor. "İşte oldu. Her şey hazır."

Parmaklarım kalkıp sargılı yaranın üzerinde geziniyor. Aramızda neredeyse elle tutulur bir şey yaratan o huzur cebi kabarıp kaynarken kendi gülümsememin de yükseldiğini hissediyorum. Hareket halindeki bir dostluk.

Bir dans.

Ritim.

Gazlı bezin kenarlarına dokunduğumda bakışlarımız birbirine karışıyor. "Teşekkürler."

"Tabii ki." Boğazını temizleyip ayağa kalkıyor ve ellerini pamuklu şortunun üzerinde gezdiriyor. "Benim yatağımı alabilirsin. Ben yerde uyurum."

"Asla olmaz."

"Bana aslan yürekli davranma. Kafanda bir delik var. Rahat yatağı al." Büyük boy yatağına doğru ilerleyip yorgani arkaya atarken duraksadı. Sonra dönüp bana baktı. "Bekle. Beyin sarsıntısı geçiriyorsan uyumamalıydın."

Lanet olsun.

Kabarık battaniyelerine ve on bin yastık koleksiyonuna bakarken yorgunluk yüzeye çıkıyor. "Ben iyi olacağım."

"Hayır. Seni uyanık tutacağım." Nefes verirken yanakları şişiyor. "Sana giymen için bir gömlek bulayım. Dolabımda hâlâ Jonah'ın giysilerinden oluşan bir kutu var... Onun en sevdiği tişört ve kapüşonlulardan ayrılmaya dayanamadım." Dolaba doğru döndü. "Muhtemelen küflü bir tavan arası gibi kokuyorlardır, bu da seni fazla rahat etmekten alıkoyacaktır. Tabii..." Bocalayarak geri dönüyor. "Onun eşyalarını giymek tuhaf mı?"

"Hayır. Sorun değil."

Bu onu yatıştırmış gibi görünüyor ve dolaba giriyor.

Ella kutuları karıştırırken ben de sandalyeden kalkıp dengemi kontrol ediyorum. Kendimi o kadar sersemlemiş hissetmiyorum ve yana doğru sendelemiyorum, bu yüzden yatağa doğru birkaç temkinli adım atıyorum. Ella dolaba doğru eğilmiş, uyku şortu kalçalarına kadar inmiş.

O zaman biraz sendeliyorum.

Gözlerimi kaçırıyorum. "Beni nasıl uyanık tutmayı planlıyorsun?" Yatağının kenarına oturduğumda, bunun çok müstehcen olup olmadığını merak ediyorum. Yatağında yarı çıplak oturuyorum, bir sapık gibi kıvrımlarına bakmamaya çalışıyorum.

Neyse ki, benim rahatsız edici düşüncelerimden haberdar değil, bu yüzden ayağa kalkıp elinde beyaz bir tişörtle bana yaklaşırken herhangi bir imada bulunmuyor. "Ne kadar sinir bozucu olabileceğimi hafife alıyorsun."

Yüzümde bir gülümseme beliriyor. Tişörtü alıyorum ve ön tarafındaki desene bakıyorum. "Winnie the Pooh?"

Tek söylediği "Evet," oluyor.

Ben gömleği başımın üzerine çekerken Ella başka tarafa bakıyor ve gevşek saçlarıyla oynamak için dönüyor. Gömlek pazularımı biraz sıkıyor ama idare eder. Küflü karton kutu ve adaçayı kokusu burnuma doluyor, yatağın üzerinden yatak başlığına doğru ilerlerken bazanın yayları gıcırđıyor.

Ella yavaşça yanıma sokuluyor.

Zihnim boşalıyor.

Ben bacaklarımı uzatırken ve kal alarımız birbirine çarparken pamuk topları ağzımı dolduruyor.

On sekiz yaşındayım, bu yüzden Ella ile öyle olmasa da güzel bir kızın yatağında yatıyor olduğum gerçeğine takılmak zor değil.

Sanki burası aramızda garip bir sessizliğin oluşmak üzere olduğu kısım mış gibi hissediyorum. Yan yanayız, sırtımız yatak başlığına dönük, omuzlarımız birbirine çarpmış.

Ama şimdiye kadar onu bundan daha iyi tanımalıydım.

Hemen şarkı söylemeye başlar. Tiz ve ekstra berbat.

Fleetwood Mac'in "Rhiannon" şarkısının kendi yorumu.

Bence gerçekten sinir bozucu olmaya  alışıyor. Ses çatlaması,

şarkı sözleri karmakarışık, Ella eğiliyor, kulağıma doğru mırıldanıyor ve bana hayatımın performansını sunuyor. Nefesi her notada kulak mememi gıdıklarken tüylerim diken diken oluyor.

Bir kahkaha attı. "İşe yarıyor mu?"

Başımı eğiyorum, yüzlerimiz birbirinden birkaç santim uzakta. Gülümsemesini ezberliyorum çünkü bu çok nadir, geçici bir şey. Tek söylediğim, "Kesinlikle uyanığım."

"Güzel. Daha yeni başlıyorum." Şarkı sözlerinin geri kalanını unuttuğunda, devam ediyor. "*Ophiocordyceps unilateralis* olarak bilinen ve karıncalara bulaşıp vücutlarını ele geçirerek onları zombi karıncalara dönüştüren bir mantar türü olduğunu biliyor muydunuz? Google'da aramalısınız."

Ürperdim. "Hayır, teşekkürler."

"Google'da ara, Max. Karınca çenesini kullanarak bitki yapraklarına tutunur ve sonra ölür. Mantar başının arkasından püskürür ve aşağıdaki diğer karıncaları enfekte etmek için sporlar salan bir sapa dönüşür."

"Tanrım. Bunu asla Google'da aratmam." Bunu benim yerime o yapıyor, cep telefonuna dokunuyor ve yüzüme korkunç resimler fırlatıyor. "Ne oluyor, Ella?"

"Seni uyanık tutmaya çalışıyorum. Bir daha asla uyumak istemeyeceksin."

"Doğru. Bundan emin olabilirsin," diye homurdanıyorum ve hâlâ gözlerimin önünde sallanan telefona vuruyorum. "İronik olan şu ki, her gece yapacak bir şeyim olmadan uyanık olacağım, bu yüzden pencereden tırmanmak zorunda kalacağım. Ve karşılığında *seni* uyanık tutuyor olacağım."

"Başka ne ironik biliyor musunuz?" diye cıvıldıyor. "Hippopotomonstrosesquippedaliophobia uzun kelimelerden korkmak anlamına geliyor."

Burnumun kenarını çimdikleyip iç çekiyorum, bu vahyi içime çekiyorum. Sonra içimden bir kahkaha patlaması geliyor ve başım tekrar yatak başlığına düşüyor. İrkildim. "Bunları nereden öğreniyorsun?"

Omuz silkiyor. "Yalnız ve inek olmanın gücünü asla küçümsemeyin."

"Artık yalnız olmana gerek yok. Ben varım." "Doğru. Oh, bilek güreşi yapabiliriz. Bir süredir sol kolum."

Kıkırdıyorum. "Hayır. Sıkılmadım."

"Bu doğru. Şu anda sıkılmak için fazla sinirlisin." Derme çatma bir yay gibi küçük bir el manevrası yapıyor. "Bütün gece burada olacağım."

Derin bir nefes alırken göğsüm hafif bir sıcaklıkla doluyor, sanki güneşin öptüğü bir sabahın havasını içime çekiyormuşum gibi. Ona yandan bir bakış gönderiyorum, ses tonum yumuşuyor. "Bunun için gerçekten minnettarım."

O gece ben uyuyamadım ama Ella uyudu.

Gece ilerledikçe ve saatler ilerledikçe başını omzuma yaslayarak uzaklaşıyor. Hareket eden tek şey kalbim. Kaslarım sert ve sıkı, ama kalbimin telleri esnek, atışları sekiyor ve canlı. Bu his onun gülümsemesi kadar nadir.

Güneş tepeye çıktığında ondan uzaklaşıyorum, kendimi dikkatlice şilteden kaldırıyorum. Uyanmıyor. Uyanmıyor. Uyurken bir meleğe benziyor, doğan güneşle haleleniyor. İlk allık yatak odasına dökülüp turuncu duvarlarını altın rengi sıçramalarla renklendirdiği anda pencereden geri çıkıyorum.

Gitmek için dönmeden önce camdan bakıyorum, başucuma yaslanmış, başı bir zamanlar omzumun olduğu yerde hafifçe yana eğilmiş yatarken rüyalarından çalınmış yüzüne bakıyorum. Küçük bir gülümseme dudaklarını boyuyor ve nerede olduğunu merak ediyorum.

Büyük Göller'de balık tutmak ve ateş yakıp pembe somon pişirmek.

Kendi at çiftliğinin açık tarlalarından gün doğumunu izliyor.

Kuzey ışıkları gökyüzünde dans ederken yıldızların altında uzanmak.

En sevdiği ata biniyor.

Saçlarında rüzgâr, teninde güneş, gülümsemesi ısıltı ısıltı, yüksüz ve parlak, dört nala özgürce koşuyor.

Bir gün, belki... birlikte at sürebiliriz.

Bu düşünceyle içim ısınarak eve dönüyorum ve kendimi tamamen yenilenmiş hissederek avlu kapısından içeri sızıyorum.

Bölüm 15

Ella

"İstediğin kadar deneyebilirsin, ama seni temin ederim ki Güz Şenliği'ne gitmeyeceğim."

Dün okul koridorunda Brynn'le birlikte yürürken, Güz Şenliği'nin lise deneyiminin gerekli bir parçası olduğuna ve ben katılmazsam hafızamda sonsuza dek eksik bir leke olarak kalacak bir geçiş töreni olduğuna beni umutsuzca ikna etmeye çalışıyordu.

Ünlü son sözler, sanırım.

Görünüşe göre Güz Şenliği'ne gidiyorum.

Ama bilin ki ben bekarlığa veda partisine gidiyorum. Randevu yok. Herhangi bir romantik arkadaşlık yok. Kelimenin tam anlamıyla hiç kimse yok çünkü bana teklif eden tek kişiyi reddettim.

Onunla gitmeyecek olsam da Max'e kalbimi değiştirdiği için teşekkür etmeliyim. Ve bu sorun değil. Libby ve onun domuz ayağı turşusuyla eğlenecektir. Ne de olsa turşu kurmak bir sanattır. Eminim Libby salamura oranları ve fermantasyon süreleri hakkında eğlenceli bilgilerle doludur. Unutulmayacak bir gece olacak.

Her neyse.

Şimdi gitmemin nedeni Max'in dün okuldan sonra uğradığında kitaplarımdan birine bir not daha bırakmış olması. Bu bir gelenek haline geldi. O gece penceremde belirmesinin üzerinden bir hafta geçti, kanlar içinde ve yıkılmıştı, bir kaçışa ihtiyacı vardı. Bana neden geldiğini hala bilmiyorum ama belki de o gün gölde hissettiklerimin aynısını hissetmiştir. Taşları sektirdiğimiz ve kendi kahkahalarımın yabancı sesinin esintiyile birleştiği gün.

O öğleden sonra kesinlikle bir kaçış gibi hissettirdi. Yani, belki de anlıyorum.

Benim için açık bıraktığı kitap bir şiir derlemesiydi. T. S. Eliot'ın *Dört Dörtlükler* adlı şiirini okudu. Şiirin başlığı "Little Gidding" idi ve aşağıdaki bölümün altı çizilmişti:

"Başlangıç dediğimiz şey çoğu zaman sondur. Ve bir son yaratmak, bir başlangıç yaratmaktır. Son, başladığımız yerdir."

Bu alıntının son sınıf Güz Şenlikleri ile pek ilgisi yok, ancak bir şey beni yeniden düşünmeye sevk etti.

Bir elbise bile aldım.

Bugün dersler bittikten sonra bisikletimle şehre indim. Yakınlardaki bir konsinye mağazasına girdim ve şeytana pabucunu ters giydiren bir tavır ve Shirley Nine'den aldığım elli dolarla elbise seçeneklerine göz attım. Dağınık bir elbise rafında iki siyah elbisenin arasına sıkışmış olan elbiseyi hemen fark ettim. Canlı turuncu bir fener. Ergenlik hayallerinin ateş topu.

Sıkıcı nötrler denizinin ortasında parlayan mandalina rengi bir t p elbise.

Kaderim mühürlenmişti.

Aptal dansına gidiyordum.

Yeni elbiseyi yatak  rt m n üzerine yayıyor, kırışıklıkları düzeltiyor ve parmak uçlarını parlak turuncu  n kısmında gezdiriyorum. Düz kesim yakalı, kolsuz, sade bir elbise. Bel kısmı hafifçe kıvrılırken etek ucu dizlerimin hemen üstünü öpüyor.

Onu önümde tutup aynaya döndüğümde annem kapıyı çalıyor. "Ella?"

"Mevcut."

Kafasını içeri sokarak içeri girdi. Beni somurtmaktan başka bir şey yaparken gördüğünde nefesi kesiliyor ve kapı daha geniş açılıyor. "Tatlım, bu çok güzel. Müthiş görünüyorsun."

Suratımı ekşittim. *Müthiş*  ok tuhaf bir kelime. "Sorun değil," diye omuz silkerek cevap veriyorum, dudaklarımda bir gülümseme belirse de.

"Bu Fall Fling için mi?"

"Hayır, bu bir cenaze için. Sanırım  ld m ve okul danslarına katılan bir genç olarak yeniden doğdum." Başımı eğip bir kalça çıkardım ve elbiseyi tüm açılardan değerlendirdim. " l  Ben güçlü bir uğurlamayı hak ediyor."

Annem esprilerimi hiç takdir etmez. Kollarını kavuşturup kapı pervazına yaslanıyor, kestane rengi saçları yeni boyanmış, omuzlarından aşağı dökülüyor. Kırk beş yaşında neredeyse orta yaş krizine girmesine neden olan gümüş benekler ortaya çıkmaya başlamıştı. Sanırım zamanı gelmek üzere.

Neyse ki, bir kuaför salonunda çalışıyor, yani artık dünyada her şey yolunda. Kriz ertelendi.

"Max'le mi gidiyorsun?" Annem merak ediyor.

İçgüdüsel olarak yatağıma bakıyorum - geçen hafta sanki her gün yaptığım normal bir şeymiş gibi omzuna yaslanıp uyuduğum yatağı. Yanaklarımda bir sıcaklık oluşuyor ve elbiseyi atmak için annemin araştıran gözlerinden uzaklaşıyorum. "Hayır, yalnız gidiyorum. Yarın gece beni bırakabilir misin?"

"Tabii ki. Neden yalnız gidiyorsun?"

"Çünkü Max bana sordu ve ben hayır dedim. Şimdi Libby ile gidiyor." Ses tonumda bir ısıklık yok. Yok.

"Hmm," diye *mırıldanıyor annem*. "Çok yakışıklı."

Kalbim biraz hızlı atıyor. "O iyi. Moleküler genetik hakkında ne düşünüyorsunuz? Biyolojide bunu öğreniyoruz."

İç çekiyor. "Benim düşüncem, tıpkı babanın yaptığı gibi hızlı konu değiştirme genini kapmış olduğun-" Başım ona doğru savrulduğunda annem kısa kesiyor ve kelimeleri göz kırparak uzaklaştırmaya çalışıyor. "Özür dilerim."

Jonah'ın adının dudaklarımdan kaç kez döküldüğünü göz önünde bulundurursak, baba kayması için onu suçlarsam ikiyüzlü davranmış olurum. Hayatımızdaki en önemli iki insanın anlık sohbet katillerine dönüşmesi çok komik. "Sorun yok."

"Aslında senin için bir şeyim var. Bunlar postayla geldi." Kapı çerçevesinden doğrulan annem, siyah elbise pantolonunun cebinden bir şey çıkarır. İkiye katlanmış zarflar. "Al bakalım."

İlk başta bunların Büyükanne Shirley'den gelen çekler olduğunu düşünüyorum, çünkü bana posta gönderen tek kişi o ve Tanrı biliyor ki bir elli doları daha kaçırmaz. Ama yaklaşıp birinin ön yüzüne karalanmış harfleri taradığımda el yazısının uyuşmadığını görüyorum. Hem de hiç uyuşmuyor.

Midem bulanıyor.

RIVERBEND MAKSİMUM GÜVENLİK KURUMU

NASHVILLE, TENNESSEE

Gözlerimiz buluştu. Benimkiler genişliyor, anneminkiler gözyaşlarıyla buğulanıyor. Elim zarflara uzanırken titriyor ve sesimi bulmaya çalışıyorum. "Teşekkür ederim."

"Onları okumadım. Bir süredir onları saklıyordum... Nasıl tepki vereceğin konusunda endişeliydim."

Tek yaptığım başımı sallamak.

"Ella... Son birkaç haftada ilerleme kaydettiğini gördüm." Yutkunarak bir kolunu kaldırıyor ve omzumu sıkıyor. "Tekrar gülümsüyorsun. Daha iyi bir yerdeymişsin gibi görünüyorsun."

Akılsızca başımı sallamaya devam ediyorum. Başımı sallıyorum çünkü dikkatimi dağıtacak bir şey yapmazsam gözyaşlarına boğulup ayaklarının dibine yığılacağım. Gözyaşlarına boğulmak istemiyorum. Yere yığılmak istemiyorum. Ağlamak çok yorucu ve çökmek dizlerimin derisini yüzüp kanamama neden olacak. Acı çekmekten bıktım. Yeni kitaplar topladığım kadar sık taze yaralar topluyorum.

Annem gözlerini kaçırıyor ve yavaşça geri çekilerek durumumu izliyor. Aşırı baş sallama durumumu. "Bana ihtiyacın olursa buradayım," diyor. "Ben mutfakta olacağım."

Yatak odasının kapısı kapanır kapanmaz yatağıma koşuyorum ve zarflardan birini yırtarak açıyorum, içinden elle karalanmış bir not çıkıyor.

Jonah.

Jonah, Jonah, Jonah.

Bir elimi ağzıma götürüyorum ve okumaya başlıyorum.

Piglet,

Dün gece rüyamda Yüz Dönüm Ormanı'nı gördüm. Günler uzun ve geceler uzun olduğunda oraya çok giderim ve seni orada bulurum. Her zaman iki ayaklı bir ev gibi beni bekliyorsun. Ama dün gece farklıydı... Sen orada değildin. Elimde bir sopayla en sevdiğimiz köprünün üzerinde durdum ve ağaçları izledim, gelip bana katılmanı bekledim. Ama orman sessiz kaldı ve sopam parmaklarımdan kayıp aşağıdaki nehre düştü, su tarafından sürüklendi.

Senden haber alamadım ve nedenini anlıyorum. Onları benim öldürdüğümü düşünüyorsun. Mahkemedeki o son gün bunu gözlerinde gördüm. Susamış savcılar ve medya tarafından kurgulanmış bir suç için ölüm cezasına çarptırılmayı hak ettiğimi düşünüyorsun.

Buraya ait olduğumu düşünüyorsun.

Ama rüyalarımda eve aitim. Seninle ve annemle. Küçük kız kardeşime göz kulak olmalıydım, her zaman yemin ettiğim gibi onu korumalıydım.

Bugünlerde pek çok isimle anılıyorum: Canavar. Katil. Psikopat. Sicko. Mahkum #829. Ama umarım beni düşündüğünüzde.

Sonsuza dek senin Ayı Pooh'n olacağım.

*Her zaman sevgiyle,
Jonah*

Boğazımdan acı dolu bir nefes çıkarken mektup yatağımın örtüsüne çarpıyor.

Gözyaşlarına boğuldum ve yere yığıldım.

Jonah'nın mektupları, ertesi akşam saat yedi buçuktaki dansa giderken bir tür güvenlik battaniyesi gibi serseri çantamın içine sıkıştırılmıştı. Onları neden getirdiğimi bilmiyorum. Kırım yolcu koltuğuna yapışık bir şekilde spor salonunun flaşla aydınlatılmış camına bakarken kelimeler ve duygular aklımdan geçiyor.

Piglet,

Sana hâlâ öyle diyebilir miyim? Umarım diyebilirsiniz.

Pek çok şey değişti, ama bunun asla onlardan biri olmaması için dua ediyorum.

Gardiyanlardan biri olan Olsen ile kavga ettim. Pek çok açıdan iyi bir hıyar değil ama neden sinirlendiğimi bilmek ister misiniz?

Küçük kız kardeşime saygısızlık etti.

Sana ne yapmak istediğini ayrıntılı olarak anlatmadan önce annemin bana gönderdiği bir resmini gördü. Ben de ona bu düşüncenin onu nereye götüreceğini gösterdim.

Bir işe yaramaz nefes daha alamadan kelepçeli ellerim boynuna dolanmıştı. Bayılmış gibiydim ama sanırım başka bir gardiyan beni ondan ayırmadan önce iyi bir vuruş yapmayı başarmıştım.

Beni bir süreliğine tecrit ünitesine koydular ve eminim daha da saçma sonuçları olacak. Olsen'ın iyileşeceğini söylüyorlar ama bahse girerim paramparça burnu ona lanet diline dikkat etmesi gerektiğini hatırlatacaktır.

Her neyse, seni hâlâ koruyorum.

Yüzlerce mil öteden bile. Ölüm hücrelerinde bile.

Jonah

Ben kasvetten kurtulmaya çalışırken annem bana bakıyor, Jonah'ın bir gardiyanı dövdüğü görüntü zihnimde tekrar tekrar canlanıyor. Küçükken Jonah'ın benim şerefime yaptığı şiddet patlamalarının saygıdeğer ve cesurca olduğunu düşünürdüm. Şimdi ise neden idam hücrelerinde oturduğunun tüyler ürpertici bir hatırlatıcısı.

"İyi misin?" diye soruyor.

"Peki." Mektuplarında kayboldum, tecritte nasıl dayandığını merak ediyorum, sonuçları olup olmadığını merak ediyorum ve neden umursamam gerektiğini merak ediyorum.

Umursamayı bırak, Ella.

Umursamayı bırakırsanız hayat çok daha kolay olacak.

Elimin içinde küçük beyaz bir taş var, her geçen saniye daha da terliyor. Bugünlerde onu neden yanımda taşıdığımı düşünmeyi bıraktım; sadece taşıyorum. Nedeni ne olursa olsun, bana rahatlık veriyor. Beni merkeze alıyor, bir zamanlar olduğum kızla aramda sakinleştirici bir bağ görevi görüyor. Saçlarını kıvıran ve ağladığından daha çok gülen kıza.

Bu gece saçımı kıvırmayı düşündüm ama yapmadım. Her zamanki gibi fönlü ve gevşek, kızıl-kahverengi dalgalar halinde omuzlarımdan sarkıyor. Uykusuz gecemin izlerini kapatıcı ve birkaç damla ışıltılı şampanya rengi göz farıyla örtmeye çalıştım. Dudaklarım parlak. Elbisem üzerime tam oturdu. Genel olarak, hissettiğim kadar berbat görünmüyorum.

Annem bana bakıyor. Karşımızdaki farlar gerginliğime ışık tutarken onun beni incelediğini görüyorum. Taşı daha sıkı sıkıyorum.

"Bu gece çok eğleneceksin," diyor bana, ben kıpırdamayınca arabayı park ediyor. "Ve çok güzel görünüyorsun."

Güzelmiş.

Birlikte göle bakarken ve arkamızda şenlik ateşi kahkahalarla gürlerken Max bana güzel olduğumu söyledi. Bu, yıllardır birinin bana söylediği en güzel şeydi. İltifattan kaçtım, tıpkı dansa birlikte gitme teklifinden kaçtığım gibi. Bunu eğlenceli hale getireceğimizi söyledi ve ben de ona inandım. Şu anda burada güzel görünmemin tek nedeni bu. "Teşekkürler," diye mırıldandım ve anneme zayıf bir gülümseme attım. "Daha sonra eve dönecek bir araç bulurum."

"Uyanık kalacağım. Zaten yapacak çok işim var. Gelip seni almamı istersen mesaj at."

Ne iş yapması gerektiğini bilmiyorum ama zorla başımı sallıyorum.

Çıplak dizimi sıkıyor, gözleri grimsi yeşil parıldıyor. Annem eskisinden daha mutlu görünüyor. Gerçek bir sevinç parıltısı bana geri dönüyor.

Ben atlamadan önce "İyi eğlenceler," diyor.

Koltuktan kalkıp yolcu kapısını iterek açıyorum ve taşı eski püskü serseri çantama yerleştiriyorum. Pek havalı bir dans aksesuarı sayılmaz ama havalı olmak da artık bana uymuyor. "Sonra görüşürüz," diyorum. Sonra kapıyı kapatıyorum ve araba uzaklaşıp gecenin içinde kaybolurken kaldırımda garip ve yalnız bir şekilde oyalanıyorum.

Başparmağımın tırnağını karıştırarak binanın önüne bakıyorum. Renkli elbiseler ve sallanan saçlardan oluşan bir bulanıklık, aşırı üretilmiş müzik eşliğinde hareket ederken, nöbet geçirmeye neden olan ışıklar çift camlı kapılardan süzülüyor.

Derin bir nefes alarak yıpranmış topuklu ayakkabılarımla öne doğru adım atıyorum ve binaya giriyorum. DJ, Eddie Money'nin "Take Me Home Tonight" şarkısını bangır bangır çalarken, ben serseri çantamın kayışını tutuyor ve ayağımın takılıp sim dolu balon denizine yüzüstü düşmemeye çalışıyorum. Neyse ki spor salonunun köşesine bir panç standı kurulmuş, ben de dikkatimi dağıtmak için ona doğru yöneliyorum.

Sanat sınıfımdan biri yanıma geldiğinde ikinci porsiyonumu yutuyordum. Sanırım adı Brandon'dı.

"Ella, değil mi?" diyor, plastik bir punç bardağına uzanarak. "Ben Landon. Birlikte sanat yapıyoruz."

"Havalı." Pek havalı olduğunu sanmıyorum.

Başını sallıyor, bakışları kayısı rengi topuklu ayakkabılarımdan yakamdan görünen göğüs dekolteme kadar tembel bir çekişle beni değerlendiriyor. "Harika görünüyorsun," diyor.

Göz kırpıyorum.

Müthiş.

"Müthiş", ne kadar çok söylerseniz o kadar az kullanılan kelimelerden biri. Neden bilmiyorum. Her duyduğumda burnumun kıvrılmasına ve kaşlarımın kırıışmasına neden oluyor ve sonra kelime olmaktan çıkana kadar kafamın içinde defalarca tekrarlamaya devam ediyorum.

Yüzümün bir iltifatın ardından yapması gerekenin tam tersini yaptığını fark ediyorum, bu yüzden çılgın gözler, tam dişli bir sırtıma ve halsiz bir baş sallama ile aşırı telafi ediyorum, bu da beni Jack Nicholson'ın *Anger Management* filminde ürpertici bir şekilde baş sallayan GIF'i gibi gösteriyor.

Landon yavaşça geri çekiliyor.

Biri gitti.

Mesanemin beni bu kâbustan kurtaracağını ve bir süre banyoda saklanabileceğimi umarak bir bardak daha punç çalıyorum. İnsan temasının olmadığı uzak duvara doğru sürünerek arkama yaslanıyorum ve fincanı parmaklarımın arasında çeviriyorum. Bakışlarım bir o yana bir bu yana salınan bedenler arasında gezinip tutunabileceğim tanıdık birini ararken spor salonu flaşlar ve gürültülerle canlanıyor.

Brynn!

Kai.

McKay bile.

Çoğunlukla, arıyorum...

Max.

Duvara yaslanıp doğruluyorum, onu yuvarlak masalardan birinin yanında gördüğümde fincanı sıkıca kavıyorum. Brynn flamingo pembesi içinde McKay'in kulağına bir şeyler fısıldarken ikisi de sırtıyor, Libby ise Max'in yanında gümüş sırmalı elbisesi ve parıltılı iğnelerle kısmen toplanmış kısa sarı saçıyla duruyor.

Manikürlü eli adamın pazusuna kenetlenmiş. Adam odaya bakarken ona doğru eğiliyor, belirgin bir şekilde kıpır kıpır. Muhtemelen sıkılmış. Koyu renk pantolonun içine sokulmuş mütevazı beyaz düğmeli bir gömlek giymiş olmasına rağmen yine de çarpıcı görünmeyi başarıyor. Saçları jöleyle hafifçe savrulmuş ve kolları dirseklerini geçecek şekilde kıvrılmış olan Max, bir elini yüzünde gezdiriyor ve çenesindeki kirli sakalın gölgesini kaşıyor.

Etrafına bakıp duruyor. Tarıyor.

Arıyor, tıpkı benim yaptığım gibi.

İçgüdülerim kaçmamı, koşmamı, o beni görmeden olay yerinden uzaklaşmamı söylüyor. Gelmemeliydim. Libby açıkça onun randevusu ve ben de onun birçok davetini geri çevirdikten sonra odanın öbür ucundan onu süzen garip bir kızım. Kendime karşı dürüst olursam bu biraz acınası bir durum ve bunu da göze batan kusurlar listeme eklemek istemiyorum.

Ama ayaklarım muşamba zemine sıkıca basmaya devam ediyor. Vücudum hareket etmiyor.

Acınası galibiyetler.

Max'in duraksadığını, sonra da göz kırptığını fark edince daha da donakalıyorum. Sanki beni bir şekilde hissetmiş gibi bana doğru dönüyor. Dikkati önce yerde, bakışları topuklarıma yönelmiş,

Bacaklarımdan yukarı doğru yavaşça kayıyor ve sonunda yüzüme iniyor.

Gözlerimiz takılıyor.

Nabzım hızlanırken ve kalbim yerinden fırlarken, flaşlarla aydınlatılmış dans pistinde birbirimize sımsıkı sarılıyoruz.

Yüzündeki ifadeyi izliyorum. Tarif edemeyeceğim bir şey. Neredeyse zamanın durduğu saf bir huşu ritmi gibi.

Yutkunarak etrafıma bakıyorum, belki de solumda kışını sallayan slip elbiseli seksi amigo kızlardan birine bakıyordur diye düşünüyorum. Ama bakışlarım tekrar ona döndüğünde, öyle olmadığını anlıyorum. Doğrudan bana bakıyordu. İfadesi hiç değişmedi, solmadı ya da grileşmedi. Beni görüyor ve ona huşu veren bir şey görüyor.

Yorgun gözlerle ve kıvrılmamış günlük saçlarla ben.

İkinci el eşya satan bir dükkandan alınmış neon-turuncu bir elbise giymiştim.

Ben..

Gözlerimde aynı bakışla ona bakıyordum.

Bölüm 16

Maksimum

Birinin kapıdan içeri girmesini beklerken sonunda girdiğinde insanın üzerine çöken bir his vardır. Bir partide ya da bir randevuda. Bu sınırsız bir sevinç anıdır, neredeyse tarif edilemez bir şeydir ve yine de hepimiz o anı yaşamışızdır - sabırsızlıkla beklemek, sinirden endişelenmek, belki de kapıdan hiç girmeyeceklerini merak etmek. Belki de gelmeyecekler. Belki de fikirlerini değiştirmişlerdir.

Ve sonra kapı çatırdayarak
açılır. Yukarı bakarsın.

Gözleriniz önce ayaklarına takılır, onlar için aldığınız o yıpranmış spor ayakkabıyı ya da en sevdikleri mücevherli yüksek topuğu bir an olsun görebilmek için sabırsızlanırsınız. Bakışlarınız yukarıya doğru kayıyor, sonunda beklediğiniz yüzle karşılaştığınızda mideniz zaferle, huşu ile, *şükürle dolup taşıyor*.

Ella da benzer bir ifadeyle bana bakıyor, sonra omuzlarını hafifçe kaldırıyor. Kendini küçümseyen bir omuz silkme, sanki "İşte buradayım" der gibi.

Geldi.

O gerçekten burada ve gözlerimiz yirmi metre öteden birbirine karışmaya devam ederken yavaşça yayılan gülümsememi engelleyemiyorum.

"Dans etmek ister misin?"

Kolumu sıkkan bir el olduğunu unutarak irkiliyorum. Yüksek perdeden bir ses kulağıma doğru süzülüp bağlantıyı koparıyor ve bu duymayı arzuladığım ses değil. Yanımdaki kız turşu kavanozları ve çiçek parfümü gibi kokuyor ama ben narenciye ve hanımeli kokusunu özlüyorum.

"Pek sayılmaz." Elini kolumdan silktim. Orada olduğunu fark etmemiştim bile çünkü bulmayı hiç beklemediğim birini aramakla meşguldüm.

Tam ileri adım atacakken McKay beni geri çekiyor, diğer kolunu Brynn'in omuzlarına doluyor. "Şuna bak dostum," diyor mesajlarını karıştırırken. "Danstan sonra Morrison'da parti var. Bir fıçısı var."

"Bu bir patlama olacak!" Brynn de katılıyor. "Morrison'ın ailesi gölün hemen kıyısında yaşıyor. Daha sonra havai fişek gösterisi yapacaklar." İki elini kalbinin üzerinde kavuşturuyor ve hülyalı bir ifadeyle kardeşime bakıyor. "Suyun tüm o renklere boyanmış halinin ne kadar güzel görüneceğini bir düşünsene. Ne kadar romantik!"

Daha az yapmayı tercih edeceğim çok fazla şey yok. "Harika. Gelirken beni eve bırak, böylece bundan kaçınabilirim." Odak noktam Ella'ya döndüğünde, McKay'in basketbolcu arkadaşlarından Jon tarafından köşeye sıkıştırılmıştı bile. Öne doğru eğilmiş, kulağına bir şeyler fısıldıyor. Etli ellerinden biri beline doğru kalkarken, parmak eklemleri yumruğundaki yumruk bardağının etrafında bembeyaz oluyor.

Hareket halindeyim.

"Max!" Libby arkamdan sesleniyor. "Nereye gidiyorsun?"

Onu görmezden geliyorum. O benim randevum değil, bu yüzden kendimi kötü hissetmiyorum. Üç saniye içinde Ella ile basketbolcu hödüğün arasına girdim. "Hey, Jon. Panç standında bedava bira dağıttıklarını duydum. Her yaşa. Sadece bu gece."

Jon'un gözleri büyür. "Güzel." Kalabalığın içinde kaybolmadan önce Ella'ya göz kırparak uzaklaşır.

Yumruğu Ella'nın elinden alıp yere bırakıyorum, sonra da fırsattan istifade kollarımı beline dolayarak onu kendime doğru çekiyorum.

"Max." Ella'nın avuç içleri göğsüme yerleşiyor ama beni itmiyor. "Ne yapıyorsun sen? Reşit olmayanlara asla bira vermezler. Ve o da bana sokaktan bahsediyordu- oops." İlgileniyormuş gibi yapıyor.

"İyi bir arkadaş oluyorum ve seni kurtarıyorum."

"Beni masum bir sohbetten kurtarmak mı?" Sadece gözleriyle bana bakıyor, uzun kirpikleri düşünceli bir şekilde dalgalanıyor. "Beni çok iyi tanıyorsun."

Ellerim kalçalarına doğru inip, ayaklarımız hareket etmeye başlarken gevşekçe tutarken bir sırtış yayılıyor. Ella bakışlarımı kaçırıyor ama ellerini çekmiyor. Parmakları göğsümün ön tarafına doğru yayılıyor, sonra yavaşça pazılarıma doğru kayıyor ve orada dinlenmelerine izin veriyor.

Yutkunuyorum. Dokunuşu yumuşak ve tereddütlü, sanki ellerini tam olarak nereye koyacağını biliyor ama koyması gerekip gerekmediğini bilmiyor. "Bu gece geleceğini düşünmemiştim," diyorum ona, sesim hafifçe titreyerek. "Etkilendim."

Hareket etmeye devam ediyoruz, sallanmaya devam ediyoruz. Şarkı daha yavaş bir şeye dönüşüyor, uykulu bir country şarkısına. Dans pistinin karşısındaki masama doğru bakıyor. "Seni randevundan çalmak istememiştim."

"O benim randevum değil."

"O notu aldığını sanmıyorum."

"Sanırım şimdi aldı."

Ella'nın gözleri tekrar benimkilere dikildi. Kararsız, emin değil. Elleri kollarımda, benim ellerim onun kalçalarında ve bahardaki turunç ağaçları gibi kokuyor. Göğsümde bir his var. O gece onun yatak odasındaiken, bacaklarımın arasına diz çöküp dikkatli parmaklarını yüzümde gezdirdiğinde, başımdaki yaradan daha fazlasını yamaladığında hissettiğim duyguyla aynı.

Tam o sırada dikkati hâlâ şakağıma bantlanmış olan kelebek bandaja kayıyor. "Başın nasıl?"

"İyileşmek." Kalbim de iyileşiyormuş gibi hissediyor ama bunu söylemiyorum.

"Elbise giyiyorum." Ella bu fikir iğrençmiş gibi burnunu kıvrıyor, sonra da bıyık altından gülüyor. "Yıllardır elbise giymedim."

"Hoşuma gitti." Gülümseyerek bir adım geri atıyorum, ellerinden birini kolumdan çekiyorum ve onu döndürmek için hareket ediyorum. İlk başta hazırlıksız yakalanıyor, şeftali rengi topuklu ayakkabılarıyla tökezliyor ama beni takip ediyor ve gövdemine üzerine yuvarlanmadan önce hantal bir pirouette yapıyor.

Kendini yukarı ittiğinde yanakları kızarıyor ve mahcup bir gülümseme yayılıyor. "Özür dilerim. Sana dans edemeyeceğimi söylemiştim."

"Her şey ritim ve süzülmeyle ilgili," diye hatırlatıyorum ona.

"Doğru ya. Çünkü iş taş atlamaya geldiğinde bu çok işe yaradı."

Onu tekrar döndürüyorum ve bu biraz daha zarif. "Alışacaksın."

"Dans etmek mi, taş sektirmek mi?" "İkisi de."

Bir gevşeme omuzlarını çalıyor ve bir hafiflik gözlerindeki belirsizliği bastırıyor. Sağ elim sol eliyle birleştğinde ve karşılıklı bir ritim bulduğumuzda ağır bir nefes vererek rahatlıyor. Ella bana bakmadan önce ayaklarımıza bakıyor, hâlâ gülümsemeye devam ediyor. "Dev bir havuca benziyorum," diyor.

"Havuç severim." Onu döndürüyorum ve bu sefer zahmetsizce. "Pastel boya nasıl gidiyor?"

"Sağlıklı ve başarılı."

Döndür.

"Suladın mı?" Ben soruyorum.

Döndür.

"Evet. Hatta en iyi gün ışığı için masama bile taşıdım."

Şarkı tekrar değişiyor. Sahneye yerleştirilmiş iki dev hoparlörden The Ivy'nin "Gold" şarkısı dökülürken müzik daha canlı bir ritimle yükseliyor. Ayaklarımız daha hızlı hareket ediyor. Onu birkaç kez daha döndürüyorum ve saç çizgisinde bir ter pırlıtsı parlarken ve çok renkli flaşlar gözlerine değerli taşlar serperken izliyorum. Elleri yine pazılarımın etrafında kıvrılıyor, bu sefer inançla. Daha gevşek, daha rahat. Göğüslerimiz birbirine bastırıyor ve gözlerimiz yanıp sönen ışıklar arasında buluştuğunda, ona dalmaya karar veriyorum.

Onu dik tutmak için elini tutarken elim sırtına dolanıyor.

Ve onu geriye doğru daldırdığımda... ciyaklıyor.

Bu organik bir neşe patlaması, bacağı kalkıyor, saçları kırmızı kurdeleler halinde arkasından akıyor. Elimi ölümcül bir şekilde sıkıyor, sonra ben onu geri savuruyorum ve o da kahkahalar atarak bana doğru yığılıyor.

Bir şeyden sarhoş olmuş gibi sırtıyorum. Dudaklarım gerilmiş, dişlerim parlıyor, yanaklarım ağrıyor. Kollarımın ikisi de onu sarıyor ve dans etmeye devam ederken onu kendime doğru çekiyorum.

"Beni düşürmediğine inanamıyorum," diyor, kalçaları sallanıyor, bacakları hareket halinde.

"Gerçekten mi? Kollarıma daha çok güvendiğini sanıyordum. Sürekli onlara bakıyorsun."

"Ugh." Tırnaklarını söz konusu kollara geçiriyor. "Hayal görüyorsun. Kolların en iyi ihtimalle sönük."

"Bilek güreşi yapmaya karar verdiğimizde bunu göreceğiz."

"Hemen şimdi yapabiliriz. Bunu ilk ve son kez halledelim." Başımı sallıyorum. "Sıkılmadım."

Onu başarılı bir şekilde döndürdükten sonra, şansımı deniyorum ve tekrar daldırıyorum. Bu kez manevrayı beklemediği için bileği tutmuyor ve pazılarına sıkıca tutunuyor, bacağı sabit durmak için kalçama sarılıyor. Onu yakalamakla o kadar meşgulüm ki, tehlikeli bir şekilde birbirine dolanmış uzuvlarımıza odaklanamıyorum. Onu dik bir pozisyona çekip dengesinin yeniden sağlandığından emin olmadan önce kalbim bir an için tekliyor.

İkimiz de durakladık, nefes nefese kaldık, yüzlerimiz birbirinden sadece birkaç santim uzakta. Sonra göğsüme bir şaplak attı.

"Ne oluyor Max?" Sesindeki öfkeyi bastıran kocaman bir gülümseme yayıldı. "Neredeyse beni düşürüyordun."

"Seni asla bırakmam." Topukları tekrar dans pistine dikilene kadar bacağı benimkinden aşağı kayıyor ve hızımız daha sabit bir ritme doğru yavaşlıyor. "Ben de bir şeyleri yakalamakta iyiyimdir."

Çok geçmeden Brynn bize doğru koşuyor ve McKay tek eliyle telefonuyla mesajlaşmaya devam ederken onu da yanına çekiyor.

"Ella!" diye tiz bir sesle müziğin gürültüsünü bastırıyor. "Aman Tanrım, burada olmana çok sevindim."

Brynn sıcak pembe bir ışıltıyla aramızda süzülürken isteksizce Ella'yı bırakıyorum. Ella'nın gözleri benimkilere kayıyor, bakışları Brynn'e kaymadan önce gülümsemesi hala muhteşem bir şekilde bozulmamış.

"Buradayım," diyor, saçları düğümlenmiş ve dans eder gibi toplanmış.

Brynn bana yandan bir bakış attı. "Kız arkadaşını çalmamın sakıncası var mı?" Bunu bir göz kırpmayla takip ediyor.

Ellerim ceplerime kayıyor. "O benim kızım değil, Brynn. Sadece dans ediyorduk."

"Sanırım senin için sakıncası yok." Ella'yı iki eliyle kavıyor ve kollarını sallıyor. "Woo!"

Gülmekten kendimi alamıyorum ve Ella da alamıyor. Saçları uçuşan, payetleri ışıltılı parlayan ve sırtarak salınan kızları izliyorum.

McKay yanıma sokuluyor ve omzuma vuruyor. "Eğleniyor

gibi görünüyordun."

"Öyleydim."

İkimiz de aynı anda Libby'ye bakıyoruz. Jon ve başka bir grup kızla dans ediyor. McKay'in iğneleyici bir şey söylemesini bekliyorum. Taşaklarımı patlatmasını ya da bana bok atmasını.

Ama beni şaşırttı.

"Bunu gördüğüme
sevindim."

Yumuşak bir bakış atıyoruz ve ben de onun omzuna vuruyorum.

Dans, kahkaha ve tropikal punçla dolu bir saat daha geçti. McKay içkisini güçlendirmek için bir matara getirdi, bu da babamızın madde bağımlılığı geçmişi nedeniyle beni endişelendiriyor. Eğlenmek için alkole ihtiyaç duymasından nefret ediyorum.

Buna ihtiyacım olmadığına eminim. Ella'nın saçları terden ıslanmış, rimeli akmış ve gözleri daha önce hiç görmediğim kadar canlı bir şekilde okulun spor salonunda kendini bırakıp özgürleşmesini izlerken, doğal bir vızıltıyla çoktan uçuyorum.

Bana bir gülümseme daha hediye ederken, burnunun kenarındaki çillere odaklanıyorum. Onları daha önce hiç fark etmemiştim. Silik bir takımyıldızını andırırlar, sadece gerçekten bakmak için zaman ayırdığınızda canlanan küçük yıldızlar.

Kaşlarımı çattım.

İşte o zaman başımın belada olabileceğini fark ediyorum, çünkü böyle şeyleri fark etmemem gerekiyor.

Bacaklar mı? Tabii.

Göğüsler? Tabii ki. Burun
çilleri?

Lanetlenmiş.

Kısa bir yolculuktan sonra eve dönüyoruz ve birahaneden önce beni ve Ella'yı bırakmak için mola veriyoruz. Ben kamyonetin arka koltuğunda Libby ve Ella'nın arasına sıkışmışken, Brynn önde McKay ile oturuyor ve son birkaç saatin her saniyesini detaylandırıyor. McKay içkili olduğu için ve ayrıca nihayet hurda kamyonetimizi sürmek onun "hayattaki en büyük hayali" olduğu için arabayı o kullanıyor.

Sesinin coşkulu tonu kayboluyor çünkü solumda Ella'ninkine bastırılmış bedenimin çok fazla farkındayım. Kollar kızarmış, kalçalar birbirine yapışmış, tekerlekler her çukurdan geçtiğinde çıplak dizi benimkine çarpıyor. Uzun saçları omzumu gıdıklıyor, kokusu bayat sigara dumanı ve eski deri iç kokusunu bastırıyor.

Devasa çantası ayaklarının arasında dururken ellerini kucağında sıkıca kavuşturmuş, arada bir bana bakışını yakalıyorum. Gecenin adrenalini onu sessizleştirmiş ve avuçlarımdan diz kapaklarımdan etrafında kenetlenmesini engellemek için cesurca bir çaba sarf ediyorum. Tek yapmak istediğim onun eline uzanmak ve parmaklarımızı birleştirmek, ki bu da endişe verici. Bunu neden yapmak istediğimi bilmiyorum.

Arabayı garaj yoluna çektiğimizde, Ella önce kamyonundan iniyor, topukları çakılların üzerinde çıtırdıyor. "Bıraktığınız için teşekkürler," diyor ve sokağın karşısına geçmemizi işaret ediyor. "Pazartesi görüşürüz çocuklar."

Arkasından çıkıp gruba aceleyle veda ettikten sonra kapıyı çarparak kapatıyorum ve evinin yolunu yarılarmış olan Ella'nın peşinden gidiyorum. "Hey, bekle." Kamyonet garaj yolundan çıkıyor ve sessiz sokaktan aşağıya doğru hızla ilerliyor.

Yüksek topuklu ayakkabıların kaldırım boyunca el çırttığını ve ağustos böceklerinin şarkı söylediğini duyuyorum. "Ella."

Duraksıyor, omzunun üzerinden bana bakıyor. "Ne oldu?"

"Kaçıyorsun."

"Kaçmıyorum. Sadece düşündüm ki..." Ayaklarını yavaşlatıyor, yolun karşısındaki evime bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Gecenin bittiğini sanmıştım."

Gözlerim gökyüzüne doğru kayıyor. Ay yüksekte asılı duruyor, siyahın içinde gümüş bir parıltı ve yıldızlar pırıl pırıl ve parlak. Dans bitmiş olabilir ama gece bitmedi. "Hadi kayalıklara gidelim."

Bu onu tamamen durma noktasına getiriyor. Ella yüzünü tamamen bana dönüyor, esinti saçlarından birkaç parça çalıp yüzüne savuruyor. "Kayalıklar mı?"

"Evet. Sana yıldızları seyretme sözü vermiştim ve bunun için mükemmel bir gece."

Göz kırpmıyor. "Yıldız gözlemi." "Neden olmasın?"

"Ben..." Çantasının askısını sıkarak elbisesine ve yüksek topuklu ayakkabılarına bakıyor. "Şu halime bak. Bu elbisenin üzerimden çıkarılıp yatak odamın zeminine atılmasından daha çok istediğim bir şey yok."

Gözleri patlıyor.

Göğsümde bir sıcaklık titreşimi oluşurken boğazım çalışıyor.

"Yikes." Gülmeye zorluyor ve başka tarafa bakıyor. "Bu oldukça müstehcen oldu. Ve şimdi mahcup oldum."

Beynimi daha az uygunsuz düşünceler üretmesi için eğitiyorum çünkü arkadaşlar arkadaşlarını çıplak resmetmezler. Bu kaba ve uygunsuz olurdu.

Yönlendirme çabalarıma rağmen beynim kaba ve uygunsuz davrandığı için yanıt vermediğimde, Ella boğazını temizliyor ve bana doğru adım atıyor. "Biliyor musun? Sorun değil. Bu gece yıldızlar için süslü olabiliriz. Bu elbiseyi tek giyişim olacak, o yüzden son kez giyebilirim."

İçime bir sevinç akıyor. "Öyle mi?"

"Tabii. Hadi yapalım."

Onunla daha fazla zaman geçirmeyi düşündüğümde dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Sadece ikimiz, baş başa. Ne zaman bir başkasının arkadaşlığını kendi yalnızlığıma tercih ettiğimi hatırlayamıyorum bile, ama yıllar oldu. McKay eskiden o kişiydi. "Harika," diyorum çok hevesli görünmemeye çalışarak. "Hemen babamı kontrol edeceğim ve bir battaniye alacağım. Burada beklemenin bir sakıncası var mı?"

Bakışları sokağın karşısındaki evime kayıyor, derme çatma perdelerin arkasından sarımsı bir ışığın parladığı yan pencereye yerleşiyor. Bana bakıyor, göz kırpmıyor. "Sorun değil. Ayakkabılarımı değiştirim."

Bana katılmak istediğini söyleyebilirim ama bu söz konusu bile olamaz. Sonunda arkadaşlık konusunda ilerleme kaydediyoruz ve yapmak istediğim son şey, o boktan dış cephe kaplamasının diğer tarafında yatan felaketi tam olarak anladığında onu korkutup kaçırmak.

Ona hızlıca başımı sallayarak evime doğru koşuyorum ve ön kapıdan içeri süzülüyorum. Babam danstan önce uyku hapi almıştı, o yüzden muhtemelen bayılmıştır. Elime eski bir

ona seslenmeden önce kanepenin arkasından yorganını çıkardı. "Baba?"

Beni şaşırtarak cevap verdi. "Buradayım, evlat."

Yatak odasına ulaştığımda, onu kucağında bir kitapla yatakta otururken görüyorum. "Hey," dedim. "Uyuduğunu sanıyordum."

"Öyleydim." Bana doğru bakmadan önce boşluğa bakıyor. Bana kısa bir bakış atarken buğulu gözleri buğulanıyor. "Yakışıklı görünüyorsun, Maxwell."

"Teşekkürler. Güz Şenliği dansı bu akşamdı." "Güzel bir kız aldın mı?"

Kollarımda dans eden Ella'yı düşünüyorum, güneşli turuncu elbisesinin içinde göz kamaştırıcı görünüyor, gözleri ve gülümsemesi de bir o kadar parlak. "Evet, yaptım."

"Bu babanı gururlandırıyor. Duvar için birkaç resim almalıyım."

Bir zamanlar duvarlarımız fotoğraflarla, tuvalle ve uyumsuz çerçevelerle doluydu. Anılar sıvaları kaplardı. Balık tutma gezileri, kamp maceraları ve aile barbeküleri her koridorda ve sevgi dolu odalarda sergilenirdi.

Artık koridorlar boş, odalar çorak ve soğuk. Duvarlarımız olduğunu söylemek bile abartı olur.

Ben cevap veremedim babam daha dik oturuyor ve dikkati kelebek bandajıma takılıyor. "Başına ne oldu?" diye soruyor, sesi telaşla karışık.

Yutkunarak elimi kapalı yaraya götürüyorum. O geceyi hatırlamıyor. O geceyi hatırlamıyor.

Kafamın yan tarafına bir lamba çarpıyor ve beni tam durduğum yerde yere düşürüyor. "Gölün oraya düştüm," diye yalan söyledim. "Koşuyordum ve çitlere takıldım."

Yüzü sıkıntıyla allak bullak oluyor. "Senin için endişeleniyorum, Max. Her zaman tek başına kaçıyorsun ve bir gün asla geri dönmeyeceğinden korkuyorum."

Odadan geri geri çıkarken içimi karanlık bir hüznün kaplıyor. "Her zaman geri geleceğim baba. Merak etme." Eklemek istediğim şey şu: *Gidecek başka yerim yok.*

Ama benim yok.

"Ona çiçek vermelisin."

Tereddüt ediyorum, çıkmadan önce olduğum yerde duruyorum. "Çiçekler mi?"

"Dansa getirdiğin kız için," diyor. "Kızlar çiçekleri sever. Annen beyaz gülleri severdi çünkü onlar sonsuz sadakati simgelerdi." Gümüş mavisi gözleri bir an için dalıyor, sonra kucağındaki kitabı alıp iç çekerek derme çatma yatak başlığına yerleşiyor. "Ben ona kırmızı güller almayı tercih ettim. Belki de beni bu yüzden terk etti."

Saçımı kaşıyıp odadan çıkmadan önce birkaç nefes ona bakıyorum. "İyi geceler, baba."

"İyi geceler."

Birkaç dakika sonra kolumun altında fildişi bir yorganla caddenin ortasındayım. Ella yolun kenarında kıpırdanıyor, yeni bir çift spor ayakkabı giymiş bir çim parçasına basıyor. Hâlâ elbisesini giyiyor. "Beklettiğim için özür dilerim," diyorum ona. "Hazır mısın?"

Başını sallamadan önce gözlerinin evime kayışını izliyorum. "Hazır."

Rahat bir sessizlik içinde yürüdükten sonra kayalıklara varıyoruz ve Ella'yı yıldızlarla dolu bir gökyüzünün altında, çimenli bir tepenin üstündeki küçük bir açıklığa götürüyorum. Kalbim, asıl niyetime rağmen sahnenin ne kadar romantik hissettirdiğine şaşırıyor. Aramızda bir şeyler değişti ve ben bu konuda ne hissettiğimden emin değilim. Endişe verici, heyecan verici... Beklenmedik. İstedğim son şey bu ama yine de bu duygunun peşinden koşuyor, yeni duyguların kasırgasına kapılmış gibiyim.

Ayaklarımın altındaki otlar ezilirken küçük vahaya bakıyorum, son yağışlardan dolayı hala nemli. Ufukta koyu toprakla daha derin mavi bir gökyüzü birbirine karışıyor ve her şey çok... *büyülü* görünüyor. Buraya yüzlerce kez geldim ama hiçbir zaman yıldız ışığıyla aydınlanmış bir doğadan daha fazlasını hissetmedim.

Fark şu ki, ben buraya onunla hiç gelmedim.

İlerlerken boğazım düğümleniyor ve mırıldanıyorum, "Hadi. Battaniyeyi şuraya sereceğim."

"Bekle." Ella bileğimi tutup beni durduruyor, gözleri ayın eski ışıltısıyla dolu. İç çekerek doğruldu ve çenesini kaldırdı. "Turuncu elbisemle seninle yıldızları seyredeceğim Max Manning, ama tek bir şartla."

"Tamam. Ne istersen."

Bileğimi bırakıyor, gökyüzüne bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Bunun bir randevu olmadığına söz ver."

Yüzünde bir gülümseme beliriyor. Yorganı kolumun altından çıkarıp çimenlerin üzerine seriyorum ve ona bir şeyler içmesi için işaret ediyorum.

Koltuk. "Sana söz veriyorum, Ella Sunbury," diye dişlerimin arasından yalan söylüyorum. "Bu bir randevu değil."

Bölüm 17

Ella

"Bu bir randevu gibi hissettiriyor." Max'in yanındaki yorgana uzanmış, gözlerini Tennessee gökyüzüne çevirmiştim. Çiğli otların ve nemli toprağın kokusu havada asılı dururken, uzaklardaki bir baykuşun donuk ötüşü karanlığa serenat yapıyor.

Burnumu kırıstırarak tepkisini ölçmek için Max'e dönüyorum. Tepki verecek gibi görünmüyor. "Belki de bu bir randevudur."

"Ne dedin? Hayır. Söz vermiştin." Ona ve yalan ağına ters ters bakıyorum. "Ben kimseyle çıkmam. Romantizm, öpüşme ya da bunların hiçbirini yapmıyorum. Bakire ve muhtemelen bir rahibe olarak öleceğim. Henüz karar vermedim. Kiliseler tuhaf kokuyor ama rahibeler gerçekten hoş ve *Sister Act* bunu çekici gösterdi. Artılar ve eksiler, sanırım."

Bacaklarını uzatıyor ve koyu renk pantolonu kısmen açıkta kalan kalçama sürtünüyor. "Bekaretin bununla ne alakası var?"

Yanaklarım ısındı. "Bilmiyorum."

"Romantik bir randevu olmak zorunda değil," diyor, hâlâ gökyüzüne bakarak. "Biz sadece arkadaşız. Arkadaşlar her zaman platonik randevulara çıkar."

"Birlikte dans ettik ve şimdi yıldızları izliyoruz."

"Ve bekaretini kaybetmek listede bir sonraki mi? Kulağa mantıklı geliyor."

"Eğer bu gerçek bir liste olsaydı, evet, muhtemelen dördüncü ya da beşinci olurdu. Öpüşmek üçüncü sırada. Ya da belki el ele tutuşmak." Hayali listeyi düşünüyorum ve maddeler bir araya geldiğinde başımı sallıyorum. "Dans etmek, yıldızları seyretmek, el ele tutuşmak, sonra öpüşmek. Bekaretini kaybetmek kesinlikle beşinci."

"Eğer bu Andy Sandwell'in listesi olsaydı, belki de haklı olurdun." "Hayır. Andy asla yıldızlara bakarken yakalanmazdı."

Bu onun sırtmasına neden oluyor. Max başını bana doğru eğiyor, gözleri ıslıl ıslıl parlıyor. "Benim listem farklı. Öpüşmek yok, bekaretini kaybetmek yok. Benimle güvendesin."

Havada soğuk bir ısırik var ama üşümüyorum. Konuşmamızın iyi bir eğlence olduğunu biliyorum, ama bu ifade sanki beni uzandığımız sıcak yorgana sarmış gibi içimde gümbürdüyor. Yıldız desenlerine bakmak için başımı arkaya eğdiğimde küçük bir iç çekiyorum. "Seninle kendimi güvende hissediyorum," diye itiraf ediyorum. "Bana kendimi..." gibi hissettiriyorsun.

Bir süre sessiz kaldı. "Ne gibi?"

Boğazımda bir düğüm var. Yutup yutmayacağımı ya da içimden atıp atmayacağımı bilemediğim yakıcı bir duygu yumağı. "Beni sıradan bir kız gibi hissettiriyorsun."

"Öylesin," diyor usulca.

"Değilim. Ama bazen öyleymişim gibi hissetmek güzel." Hemen cevap vermeyince, omuzlarımız birbirine sürtünürken ve battaniyedeki yıpranmış delikten boynumun arkasını gıdıklayan çimen yaprakları arasında onun yanında kıpırdanıyorum. Düşüncelerim

"Jonah bana hapishaneden mektuplar gönderdi."

Max bana bakıyor. "Genelde mektup gönderir misin?"

"Hayır. Onunla iletişime geçmeyi düşündüm... ama henüz yapmadım. En son yazıştığımızda, gardiyanların onu kelepçeleyerek mahkeme salonundan çıkarışını izliyordum ve bu neredeyse iki yıl önceydi."

O an beynime kötü bir yanık gibi kazındı. Karar okundu:

Tüm suçlardan suçlu.

Her kelimeyi, her fısıltıyı, Yargıç McClarren'in kararı içtenlikle dinleyip düşüncelerini toparladığı her gergin sessizlik anını hatırlıyorum.

Sonra da tıklım tıklım dolu mahkeme salonuna Jonah'ın kararını okudu. "Kürsüde geçirdiğim bunca yıl boyunca, hem bir yargıç hem de bir insan olarak beni bu kadar derinden etkileyen bir davayla nadiren karşılaştım. Erin Kingston ve Tyler Mack'in anlamsız kaybı, yaşamın kırılganlığını ve insanlığın içinde barındırabileceği karanlığı keskin bir şekilde hatırlatıyor. Bu karar, hukuka uygun olsa da, böylesine korkunç bir trajedinin ardından kalan boşluğu asla tam anlamıyla telafi edemeyecektir."

Kalbim boğazımdaydı. Dişlerimin arasındaydı. Kan dilimin üzerinde akarken onu çiğniyormuşum gibi hissediyordum ama ısırduğım sadece yanaklarımın parçalanmış iç astarıydı.

Tırnaklarım avuç içlerimin topuklarını oyuyordu.

Terliyordum, zorlukla nefes alabiliyordum.

Gümüş gözlüklerini düzelteren yargıç derin bir nefes aldı ve ses tonu sert ve ciddi bir şekilde devam etti. "Suçun ciddiyeti, kurbanların ailelerinin çektiği acılar ve sunulan tüm kanıt ve ifadeler göz önüne alındığında, bu mahkemenin kararı, sanığın bu eyaletin yasalarında öngörüldüğü şekilde ölüm cezasına çarptırılması yönündedir."

Çığlık attım.

Annem yere yığılırken yanımda uludu.

O mahkeme salonunda yas tutan sadece iki kişiydik, diğer herkes ayaktaydı, alkışlıyordu ve bambaşka gözyaşları döküyordu.

Annem ve ben de o gün ölüm cezasına çarptırıldık.

Jonah mahkeme salonundan çıkarılırken bize baktı, yüzü saf bir acı maskesiydi. Birkaç metre öteden bakışlarımız birbirine takıldı ve yüksek sesle, acı içinde, kırmızı çerçeveli gözlerinden yanaklarına süzülen yaşlarla, "Ben yapmadım. Lütfen, bana inanın."

Ona inanmamaktan nefret ediyorum.

Onu hala sevdiğimden, özlediğimden, en karanlık günlerimde yanımda olmasına, bana sıcaklık vermesine ihtiyaç duyduğumdan nefret ediyorum. Sanırım bu yüzden bu kadar yıkılmış ve zarar görmüş durumdayım.

Sevgi olmadan affetmek başka bir şeydir.

Ama bağışlama olmadan sevgi? Bu köksüz bir ağaç gibidir; uzun süre ayakta kalamaz. Asla gerçekten yaşayamaz.

Bu yüzden aşık olma fikrine karşı bu kadar dirençliyim. Bunu tekrar yaşayamam.

Brynn! bana "aşk karşıtı" gözlerim olduğunu söyledi ve sanırım bunun nedeni aşk adına gördükleri tüm korkunç şeyler.

Max'e dönüyorum ve gözyaşlarının bulanıklığı yüzünden yüz ifadesini güçlükle seçebiliyorum. Tek bildiğim bana baktığı. Yıldızlarla dolu bir gökyüzü üzerimizde asılı durmasına rağmen gözlerini ayırmıyor. " z r dilerim," diye mırıldanıyorum. "Duygusallaşıyorum."

" z lme. Biliyorum aynı şey değil ama bir bakıma... Anlayabiliyorum."

"Yapabilir misin?"

G z temasını koruyarak başıını sallıyor. "Annem bizi terk etti ve bir daha geri dönmedi," diyor. " lmedi ama burada da değil. Ona sarılamıyorum ya da yaban mersinli waffle'larını yiyemiyorum ama mezar taşına  i ek de g t remiyorum ya da bulutlara bir şeyler fısıldayıp beni duyuyormuş gibi davranamıyorum."

Max'in parmak eklemleri benimkilere sürtünüyor. Kasıtlı olup olmadığından emin değilim ama uzaklaşmıyorum. Tam tersini yapıyorum, elimi onunkine yaklaştırıyorum, ta ki tüy gibi hafif dokunuşu kasıtlı fırça darbelerine dönüşene kadar. Ritim. Bu his karnımın sıkışmasına ve tenimin cızırdamasına neden oluyor.

"Böyle bir şeyde kapanış yoktur," diye devam ediyor, kelimeler nefes nefese. "Bu tür bir yas tamamen farklı bir canavar. Hâlâ hayatta olan birinin yasını tutmak bir şans değil, bir seçim haline geliyor ve benim bu konuda çok deneyimim var." Yutkunuyor ve başparmağını elimin arkasında gezdiriyor. "Bazen bu dünyada ölümden daha kötü olan tek şeyin bu olduğunu düşünüyorum."

Onu duyuyorum ama dokunuşu daha yüksek. Kan dolaşımda bir şarkı, bir orkestra trompeti gibi hissediyorum. Kalbim bir bas davul ve onun parmakları yavaşça, nazikçe benimkilerle birleşmeye başladığında, davulun vuruşları kreşendo yapıyor.

Bir şeyleri yakalamakta ne kadar iyi olsam da nefesimi zor tutuyorum. Zaman gibi nefesim de elimden kayıp gidiyor. Birbirimize bakıyoruz, parmaklarımız hafifçe birbirine dolanıyor, ellerimiz bakışlarımıza paralel olacak şekilde kilitleniyor. Max'in nefes alış verişti titriyor, benim uzuvlarım titriyor ve daha önce hiç kimseye bu kadar yakın olmamıştım. Bu kadar değil. Yıldızlar tepemde, ama bazıları düşüp göğsüme çarpmış olabilir. En azından birkaç tane. En azından bir tane.

Max'in gözleri yavaş, tembel bir kırpışla bir anlığına kapanıyor. Ve sonra fısıldıyor, "Gökyüzüne bak, Sunny."

Sözcükleri pekmez gibi akıyor ve ben gözlerimi ondan ayıramıyorum. Sanırım trans halindeyim. Bir büyü sersemliği.

Bana gülümsüyor, elimi şefkatle sıkıyor. "Yukarı bak."

Sonunda o nefesi yakalıyorum. İçimden süzülüyor, kilidimi açıyor ve garip pus dağılırken kendimi kayalıklara geri döndürüp sözlerinin içime işlemesine izin veriyorum.

Yukarı bakıyorum.

Üstümde yıldızlar birer birer ortaya çıkmaya başlıyor, sanki biri dev bir kozmik panoyu yavaş yavaş aydınlatıyormuş gibi. Karanlık açılıp takımyıldızların abartılı gösterisini ortaya çıkarırken gözlerim geceye alışıyor. Sonra, birdenbire, gökyüzünde parlak bir çizgi parlıyor.

Tekrar Max'e bakmak için dönüyorum. "Neydi o?" Kelimeler soluk soluğa ve şaşkınlıkla çıkıyor.

"Taurid meteor yağmuru."

Bakışlarım tekrar yukarı kayıyor ve kalbim yerinden fırlıyor. Taurid meteor yağmuru. Meteor geceyi mürekkepli bir tuval üzerindeki keskin, hızlı bir fırça çizgisi gibi kesiyor. Sonra bir tane daha, bir tane daha geliyor, her biri bir öncekinden daha büyüleyici.

Her bir meteorun ritmine uyarak nabzımın hızlandığını hissedebiliyorum. Her ateşli iz, uzayın en uzak noktalarından bir merhaba, bir kartpostal gibi geliyor. Açık gökyüzünün altında olmak bana kendimi küçük ve önemsiz hissettiriyor. Ama aynı zamanda, ışık huzmeleri derin, masmavi bir zemini keserken garip bir aidiyet duygusu da var.

"Ella?" Max fısıldar.

Göğsüm boğucu bir hisle dolarken gözyaşlarım gözlerimde toplanıyor. "Öyle mi?"

"Bir konuda yalan söyledim."

Kaşlarımı çatıyorum, başımı ona doğru eğiyorum. "Sen mi yaptın?"

"Evet. Senin sıradan bir kız olduğunu söylemiştim... ama değilsin." Dili dudaklarını ıslatmak için dışarı çıkıyor ve gözlerime bakıyor. "Sen daha fazlasısın."

Ayrıntıya girmiyor. Ve söylenmeyen her şeyin içinde, göğsümdeki o ağır his yırtılıyor ve gözlerimden o yaşlar sızmaya başlıyor. Bu sefer özür dilemiyorum. Ona, duygularımın dökülmesine izin verdiğim için, bu anın bana hiçliğin rahat yıkamasından başka bir şey hissettirmesine izin verdiğim için üzgün olduğumu söylemiyorum. Üzgün değilim.

Minnettarım.

Gözyaşları dudaklarımın kenarında toplandığında, tuzu yalayarak uzaklaştırıyorum ve titrek bir nefes alıyorum. "El ele tutuşuyoruz," diyorum. "Listende sırada ne var?"

Öpüşme olamaz. Öpüşme olmayacağını söylemişti.

Dudaklarının ne kadar yumuşak olduğunu ya da kirli sakalının çenemin derisinde ne kadar sert bir his yaratacağını bilmek istemiyorum. Dilini benimkine karşı hissetmek istemiyorum. Bunların hiçbirini istemiyorum.

Bilmiyorum.

Max'in bakışları ağzıma kayıyor ve öylece kalıyor. "Hiçbir şey," diye cevap veriyor, gözleri tekrar yukarı kaymadan önce yavaş bir gülümseme yayılıyor. "Liste burada bitiyor."

Kelimeleri duyunca benim de gülümsemem yayılıyor ve avucunu nazikçe sıkıyorum. Elleri benimkilerle, gözleri yıldızlarla dolu Max'e bakarken aklımdan "Little Gidding"den bir alıntı geçiyor.

"Başlangıç dediğimiz şey çoğu zaman sondur. Ve bir son yaratmak, bir başlangıç yaratmaktır. Son, başladığımız yerdir."

Bu sonu sevdim.

"Güneş Nasıl Yakalanır"

İkinci Adım:

Altın Saati Kucaklayın

Sıcaklığı kaybolmadan önce yakalayın.

Bölüm 18

Ella

On sekizinci doğum günüm iki hafta sonra geldi ve ön verandamda bir buket turuncu gülle uyandım. Kasım sonu güneşi onları bir sonbahar kamp ateşinin közleri gibi alevlendiriyor ve sanki ortanca çalılarımın arasında gizli bir hayran gizleniyor olabilirmiş gibi bahçeye bakıyorum. Annem çoktan işe gitmiş, en sevdiğim kahvaltıyı, kurdeleleri sandalyelerin arkalıklarına bağlanmış bir demet balonla birlikte mutfak masasının üzerinde bırakmıştı.

Portakal suyunu yudumladım, ardından turunçgilli kek ve pastırma şekerlemeli çırpılmış yumurta ile ziyafet çektim. Birkaç ay önce doğum günümünden korkuyordum. Planım yoktu, arkadaşım yoktu, kutlayacak hiçbir şeyim yoktu ama üzüntüyle geçen bir yıl daha vardı. Ama bugün tuhaf bir şekilde yenilenmiş hissederek uyandım. Karnım tok, parlak ve ışıltılı bir Cumartesi sabahı ve kapımın önünde turuncu güller var.

Eğilerek onları saplarından tutup kaldırdım ve ekteki notu okudum.

Kalbim küt küt atıyor.

Ella,

Doğum günün kutlu olsun. Turuncu güllerin anlamını Google'da araştırdım ve sanırım enerjiyi, yeni başlangıçları ve iyi şanssı simgeliyorlar. Ayrıca şunu da buldum: "Turuncu çiçekler güneşin ve pozitif olan her şeyin sembolüdür." Mükemmel olduklarını düşündüm çünkü güneş size yakışıyor. Çiçekler de öyle.

-Max Not:

Dans ayakkabılarınızı giyin, Knoxville'e gidiyoruz.

Gülümsüyorum.

Sanırım Knoxville'e gidiyorum.

Bir saat sonra Brynn'den gelen aşırı coşkulu bir mesajın ardından, Max ve McKay'in arabasına atladıktan sonra şimdi onun kitsch oturma odasının ortasında duruyorum. Duvarlar erik moru. Halı parlak yeşil. Neon kırmızısı mobilyalar her yere yayılmış, eklektik sanat eserleri her açıdan bana bakıyor ve Cher'in "If I Could Turn Back Time" şarkısı odanın köşesindeki bir pikaptan bize serenat yapıyor.

"Ella!" Üzerinde siyah yarasa ve fenerler olan Cadılar Bayramı kazağı giymiş bir adam mutfaktan çıkıyor, saçları bembeyaz.

Aman Tanrım. Başka bir Brynn!

İkinci bir adam beliriyor, saçları daha koyu, kazağı daha parlak ve arkasına yaslanıp gevşerken bir spatulaya şarkı söylüyormuş gibi yapıyor. Sonra bana dönüyor ve kocaman sırıtıyor. "Ella!"

Aman Tanrım. Bu da *başka bir* Brynn!

Elimde olmadan gülümsemesine karşılık veriyorum çünkü vermemek imkânsız. "Hey." Aldığım selamın yanında ezik ve cansız kalan küçük bir el sallıyorum. Sonra şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum. "Cadılar Bayramı geçen aydı. Neredeyse Şükran Günü oldu."

"Cadılar Bayramı buralarda Noel arifesine kadar sürer" diyor bir adam.

"*Hokus pokus* her zaman mevsimindedir," diye ekliyor diğeri. Yavaşça göz kırpiyorum. "Oh."

Brynn! iki adamın arasından atlıyor ve bana çılgınca el sallıyor. "Ella!" diye sesleniyor, coşkusu başka bir seviyede. "Sonunda babalarımın tanışacaksın. Bu Matty Baba," diyor sarışın adamı göstererek. "Ve bu da Papa Pete. Ben onlara Baba ve Pops diyorum."

Max ve McKay kırmızı çiçekli koltukta yan yana oturuyorlar. Max bana küçük bir gülümseme fırlatıyor, gözleri parlıyor.

Matty ve Pete'e göz kırpiyorum. "Sonunda sizinle tanışmak çok güzel. Hastayken getirdiğiniz meyve tepsisi için teşekkür ederim."

"Akciğer enfeksiyonu geçirdiğimde bana iyi gelen tek şey şeker," diyor Pete, spatulayı beline sokarken. "Daha iyi hissediyor musun?"

"Öyleyim."

"Şeker yüzünden."

Sırıyorum. "Antibiyotikler abartılıyor."

Brynn, dizlerine kadar uzanan kovboy çizmeleri ve kot eteğiyle ilerleyip kanepede McKay'in yanına oturur. Oturur oturmaz kapı çalıyor ve ayağa fırlıyor.

"Oh, bu Kai! Sanat sınıfında kaynaşıyorduk, ben de onu davet ettim. Umarım sorun olmaz?" Ön kapıya doğru ilerlemeden önce bana baktı. "Doğum günün olduğunu biliyorum. Umarım ihlal etmemişimdir."

"Tabii ki hayır. Kai harika biri."

Kai çekingen ve son derece yersiz bir ifadeyle eşikten içeri giriyor. Beşimizin arasına bakıyor, simsiyah perçemlerini gözlerinden uzaklaştırıyor ve ellerini ceplerine sokuyor. "Merhaba."

Kai köpek gösterisindeki bir kedi gibi orada dururken, hem babaları hem de Brynn aynı anda "Kai!" diye anons ediyor.

Beş dakika sonra, grubumuz Knoxville'e doğru bir saatten fazla sürecek yolculuğumuza hazırlanmak üzere kapıdan çıktı.

Araba yoluna yığılmış bir sürü araca doğru ilerlerken Matty verandanın basamağından sesleniyor. "Döndüğünüzde bol bol ikram olacak! Örumcek ağı taco sosu, sosisli mummyalar, mezarlık pastası ve benim ultra meşhur yarasa kanatlarım. Mwahaha!"

Pete hemen belindeki spatulayı çıkarıp Matty'nin suratına fırlatıyor. "Tekrar yap."

"Mwahaha!" Matty spatulaya doğru tekrarlar.

Hepimiz el sallayarak vedalaşırken içimden bir kıkırtı kopuyor ve Max'in kamyonetinin arka koltuğuna doğru ilerliyorum.

"Sen de benimle geliyorsun," diyor Max.

McKay homurdanıyor. "Tabii ki hayır. Ben her zaman ön koltukta otururum. Bayanlar kız kıza dedikodularını arkada yapabilirler." Kai boğazını temizleyince McKay ekliyor, "Ve Kai."

"Aslında iki araba alalım," diye öneriyor Max. "Brynn, sen sürebilir misin?"

"Elbette!" diye cıvıltıyor.

McKay, "O zaman iki DD'ye ihtiyacımız var," diye tersliyor.

"Sorun değil. Kolasında viski olan bir tek sen varsın."

"İki araca ihtiyacımız yok, Max. Benzin israfı. Hepimiz sığabiliriz."

"Ella ile biraz yalnız kalmak istiyorum."

Herkes sessizleşiyor. Bakışlarım yüzler arasında gidip gelirken kulaklarım beremin altında yanıyor. Taurid meteor yağmurunun altında Max'in elini tuttuğum anı, gökyüzünde hızla kayan bir yıldız gibi zihnimden geçiyor ve kulaklarımdaki sıcaklık yanaklarıma doğru yayılıyor.

McKay çenesini tutuyor ve Max'e anahtarları gereğinden fazla güç kullanarak fırlatıyor. "Tamam. Orada görüşürüz."

Herkes kendi araçlarına doğru koştururken Brynn komik, aceleci bir sıçrayışla bana doğru geliyor. Her iki bileğimi de tutuyor ve küçük bir ciyaklamayla aşağı yukarı sallıyor, saç örgüleri omuzlarının üzerinde sallanıyor. "Ella!" Adımı hem bağırarak hem de fısıldayarak söylemeyi başarıyor ki bu çok etkileyici. "*Gerçekten* kardeş olma ihtimalimiz var."

Olaylar kızıştı. "Kız kardeşler?"

"Eğer sen Max'le ben de McKay'le evlenirsek, kayınbirader oluruz. Bu harika olur!"

Yanaklarım soğumaya fırsat bulamadan yeni bir sıcaklık dalgası onları sardı. "O kadar da ciddi değil."

Biz sadece arkadaşız."

"Yine de sana bakma şekli! Ve seninle 'yalnız zaman' geçirmek istiyor." Bileklerimdeki tutuşu güçleniyor. "Güz Şenliği'nde birlikte nasıl dans ettiğinizi gördüm. Max daha önce kızlarla hiç bu kadar ilgilenmemiştii. Eşcinsel olduğunu düşünmüştüm."

"Olabilir. Biz sadece arkadaşız, o yüzden bilemem." İçimden bir ses öyle olmadığını söylüyor.

Max yolcu tarafındaki camı indiriyor ve konsolun üzerine eğiliyor. "Hazır mısın Sunny?"

Brynn daha da geniş sırtıyor, gözleri dışarı fırlıyor. "Sunny. Aman Tanrım, araba yolculuğu sırasında bana güncellemeleri mesaj at!" Bir ciyaklama daha ve sonra neredeyse devrilene kadar ekstra bir sarılma. "Orada görüşürüz!"

Sonunda beni bıraktığında berem yamuk yumuk ve saçlarım elektriklenmişti. Kamyonun yanındaki siyah sedana doğru fırlayıp içine atlayışını izlerken kıkırdamadan edemiyorum.

Kapıyı hızla açıyorum ve ağırlığından neredeyse tekrar düşüyorum. "Hazır," diye mırıldanıyorum, beremi çıkarıp kamyonun zeminine atmadañ önce dengemi sağlıyorum.

"Bu tam bir kucaklaşmaydı. Sanki seni bir daha görmeyi hiç planlamamış gibiydi."

"Tam tersi aslında." Kapıyı çarparak kapattım ve emniyet kemerini göğsüme doğru çektim. "Kayınbirader olmak istiyor. Manning ikizleriyle olan evliliğimiz sayesinde birbirimize bağlıyız."

Max anahtarı kontağa sokmadan önce duraksıyor. "İlginç."

"Mm-hmm."

"Şimdi teklif için baskı var," diyor. "En azından güllerle ortamı hazırladım. Beğendin mi?"

Garaj yolundan geri geri çıkarken arka camdan dışarı bakmak için arkasına döndüğünde, koltuğumda daha fazla eğilip dümdüz karşıya bakmadan önce bir süre pazularının şişmesini ve esnemesini izliyorum. Sonra yola çıkarken tırnaklarımı inceliyorum. "Elbette. Çok güzellerdi."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Ne tür yüzüklerden hoşlanırsın?"

Kıkırdıyorum ve dudağımı ısıyorum. "Şekerli olanlar. Özellikle portakallı."

"Az bakım gerektirir. Bunu takdir edebilirim."

"Teşekkür ederim, bu arada. Çiçekler için." Hâlâ dudağımı kemirirken ona bakıyorum ve yüzündeki gülümsemeyi yakalıyorum. "Biri bana en son çiçek verdiğinde yedi yaşındaydım," diyorum dikkatle, oyun alanı büyüğü hafızama serpiliyor. "Sonra babam geldi ve her şeyi mahvetti."

"O çiçeği senin için topladığımı hâlâ hatırlıyorum. Güneş gibi parlaktı ve güneş de senin gibi parlaktı." Max usulca gülümseyerek ön panelin üzerindeki sigara paketine uzanıyor, sonra duraksıyor. Sigarayı dokunmadan orada bırakıyor ve açık pencereden keskin bir rüzgâr süzülürken radyonun kadrânını açıyor. "Bana ondan bahset."

"Babam mı? O olaydan birkaç ay sonra hepimizi terk etti. Beni annemle yaşamam için Nashville'e geri götürdü çünkü öğretmenimin göğüsleri kızına bakmaktan daha çekiciydi. Aptalca bir nedenden dolayı kardeşleri ayırmaya karar vermişlerdi ve babam Jonah'ın öfke sorunlarıyla uğraşmak istemedi, bu yüzden beni seçti. Annem ve Jonah

ayrı kaldığımız o yıl boyunca yakınlaştık." Pencereden dışarı bakarken dişlerim birbirine çarpıyor. Kin kalbe yükür, bu yüzden kalbimi taşa çevirdim. Çatlaklar olması çok kötü. Eğer olmasaydı ondan nefret etmek çok daha kolay olurdu. Jonah'tan nefret etmek de daha kolay olurdu. "Her neyse... O bir piç."

Max bir anlık sessizlikten sonra, "Bana öncesini anlat," diye soruyor. "O gitmeden önce."

Ellerimi kucağımda birleştirip aşağıya bakıyorum. Hatıralar, tıpkı su gibi, en küçük çatlaklardan bile yolunu buluyor. Aşkın zahmetsiz olduğu ve güvenin bu kadar zor olmadığı zamanları düşünüyorum. Keşke çatlakları kapatabilsem ve su geçirmez kalabilsem, ama kalpler - taştan olanlar bile - bir zamanlar değer verdikleri şeyleri hatırlamanın bir yolunu bulur. "Babam beni öğretmenim için terk etmeden bir hafta önce Stevie Nicks konserine götürmüştü," diyorum Max'e boğazımdaki düğümlemeye aldırmadan. "Daha iyi görebilmem için beni omuzlarına aldı. O zamanlar çok küçüktüm ama o anın büyüsunü hâlâ hissediyorum."

Max dirseğini aramızdaki konsolun üzerine koyuyor, çıplak kolu kazağımın kolunu sıyrıyor. Havada ağır bir yük var, o da bunu şarkı söyleyerek bastırıyor. "'Bu sihirli an...'"

Üzüntümü bir gülümseme dağıtıyor ve ruh halimi değiştirdiği için ona minnettarlık dolu bir bakış fırlatıyorum. Ardından gelen sözleri düşünmekten bilerek kaçınıyorum. Dudaklarla ilgili kısmı. "Bu gece grupları göreceğim için heyecanlıyım. Benim için bazı şarkılarını çalmalısın."

"Spotify'ımı aç," diyor telefonunu göstererek. "Sana bir çalma listesi hazırladım."

"Ooh, başka bir liste. Ama şarkı şeklinde."

"Evet. Üzgünüm bu eski kamyonunda Bluetooth yok, ama telefonumdan çalabilirsiniz."

Başımı sallayarak cep telefonuna uzanıyorum ve tek bir çalma listesi içeren kütüphanesine göz atıyorum.

Bir başlığı var.

Güneşli Şarkılar.

Ona doğru göz kırpiyorum.

Keşfini sorgulamama fırsat vermeden cevap veriyor. "Bunlar en sevdiğim gruplardan bazıları ve şarkılarının çoğunda güneşle ilgili sözler var. Bana seni düşündürüyorlar." Bir elini saçlarının arasında gezdiriyor ve boğazını temizliyor. "Bu gruplardan ikisi bu akşam konserde çalıyor. Wilderado ve Bear's Den. Onlar-"

"Sana beni düşündüren şarkıların mı var?" Sözünü kestim, çünkü aklıma gelen tek şey buydu.

Tereddüt ediyor, yutkunuyor. "Evet." Kırmızı ışıktaki durduğumuzda Max telefonu elimden alıyor ve listede gezinerek bir şarkıya geliyor. Play tuşuna basıyor. "Özellikle de bunu. Wilderado'dan 'Surefire'."

Sesi açtığında melodiler canlanıyor. Şarkı neşeli. Mutlu. Neden ona beni düşündürdüğünü merak ediyorum. Ben sürekli onun üzerine yağan kara bir bulutum ve bu şarkı çok saf. Yaşamak gibi hissettiriyor. Gerçek, otantik bir yaşam.

Ve aniden...

Kızgınım.

Her şey çok hızlı oluyor.

Şarkı sözleri yüksek sesle çınlarken ve gözlerimin arkasında sıcak bir basınç yanarken ellerim kucağımda kenetleniyor. Max'in çevresel görüşümde dönüp bana baktığını görüyorum.

"Sorun ne?" diye merak ediyor, güneş ışığı önümüzde uzanan sonsuzluğa dökülürken açık bir yola sapıyor. Kayalar ve çakıl taşları ışıltıyor, altından bir goblen. Ağaç dalları sallanıyor ve titriyor.

Tırnaklarım avuç içlerimin topuklarına batarken "Hiçbir şey," diye mırıldanıyorum.

Gaza basıyor ve manzara bir hareket bulanıklığına dönüşüyor. "Eğer kızgınsan, bırak içindekileri döksün. Benimle güvendesin."

Başımı salladım. "Hayır."

"Bırak çıksın, Sunny." İki camı da sonuna kadar açıyor. "Bırak gitsin. Daha iyi hissedeceksin."

"Yapamam."

"Evet, yapabilirsin."

Öfke göğsümde çiçek açıyor, bir çıkış yolu arıyor. Her zaman yaptığım gibi onu kontrol altında tutmaya çalışıyorum, ama benimle alay ediyor, beni dürtüyor ve sonra pençelemeye başlıyor. Tam kaburgalarımın arasına. Keskin bir pençe, sivri ve acımasız. Nefes alışverişim hızlanıyor, düzenli pantolonlara dönüşüyor. "Jonah'ı sikeyim," diye tısılıyorum dişlerimin arasından, duygularım boğazımda düğümleniyor. "Ölüm hücresinde olduğu için, beni terk ettiği için onu sikeyim. Bizi arkasına bile bakmadan terk ettiği için babamı da sikeyim, birinci sınıf öğretmenimi ve onun aptal memelerini de sikeyim. Birbirlerini hak ettiler."

"Siktir et onları," diye onaylıyor Max, parmakları direksiyonun etrafında beyazlaşıyor. "Hepsinin canı cehenneme."

"Hepsinin canı cehenneme," diye tekrarlıyorum. "Ve bana bir tür canavarmışım gibi bakan okuldaki çocukların da canı cehenneme. Öğretmenlerin de. Özellikle Bayan Caulfield. Onu da, sivri kafasını da, acımasız sözlerini de sikeyim. Sözde öğretmen ama bana öğrettiği tek şey insanların birbirlerine karşı ne kadar korkunç olabileceği."

"Siktir et onu."

"Andy Sandwell'i, Heath'i ve onların tüm pislik arkadaşlarını da sikeyim. Parası için o kadar çok çalışıp sonra da onu kaybetmek için o kadar çok uğraşan, en iyi avukatları tutup Jonah'ı serbest bırakabileceğini düşünen annemin de canı cehenneme," diye itiraf ediyorum, kendimi son derece öfkeli hissederek. "İtiraf anlaşmasını kabul etmek istedi, biliyorsun. Şartlı tahliyesiz müebbet için suçunu kabul etti. Annem mahkemeye gitmesi için ona yalvardı. Kurtulacağından emindi, çünkü onun yapmadığına inanıyordu. Yanıldığı ortaya çıktı. Onu ölüme mahkum etti."

Max sessizliğini koruyor, boş toprak yolda ilerlerken birkaç saniyede bir bana bakıyor.

Devam ediyorum.

"O röportaj yüzünden beni çarmıha geren, üzgün, kanayan kalbim yüzünden beni cezalandıran herkesin canı cehenneme. Bu adil değil. Berbat bir şey. Bu kadar kızgın olmaktan nefret ediyorum." Neredeyse histerik bir haldeydim, bu yüzden Max'e döndüm ve acımdan geriye kalanlarla onu pusuya düşürdüm. "Senin de canın cehenneme Max Manning. Bana karşı nazik olduğun için siktir git. Bunun bir hata olduğunu bildiğim halde beni güvende ve savunmasız hissettirdiğin için. Benimle dans ettiğin, yıldızların altında elimi tuttuğun ve hâlâ gülmeye değer şeyler varmış gibi beni güldürdüğün için. O zaman ve şimdi, sanki senin için gerçekten önemliymişim gibi bana

çiçek verdiğın ve doğum günümü özel kıldığın için siktir git.
Ve bana bu aptal şarkıyı çaldığın için.

kesinlikle seviyorum çünkü *senin bana hissettirdiğin gibi hissettiriyor.*" Nefesimi tutuyorum ve sertçe yutkunuyorum, sesim yumuşayarak boğuk bir fısıltıya dönüşüyor. "Sanki... Artık kızgın olmak için bir nedenim yok."

Birkaç gergin vuruş geçiyor.

Hiçbir şey söylemiyor, elleri hâlâ direksiyonun etrafında kıvrılmış, çenesi gergin. Dümdüz önüne bakıyor, tiradımı inceliyor, muhtemelen aklımı kaçırdığımı düşünüyor.

Yaptım. Gerçekten.

Yüzüm utançtan yanıyor. Avuçlarım öfkeli tırnaklarımdan kanamaya yakın ve midem endişeli düğümler halinde kıvrılıyor.

Özür dilemek üzereyim. Belki de yetmiş kırık boyunla giderken arabadan yuvarlanırsınız. Yapacağım. Yapacağım.

Ama sonra.

"Siktir git, Dr Pepper," diyor Max sonunda.

Keskin bir nefes alıyorum. Neredeyse bir kahkaha atacaktım ama şu anda gülemeyecek kadar sersemlemiş durumdayım. O gün otomatta beni duymuştu. Beni duydu ve hatırladı.

Ona bakıyorum ve yavaşça başımı sallıyorum, kalp atışlarım hızlanıyor. "Siktir git, Dr Pepper," diye mırıldanıyorum.

"Daha yüksek sesle söyle."

Koltuğumda doğruldum ve yüzümü kamyonun tavanına doğru çevirdim. "Siktir git, Dr Pepper!"

"Tekrar."

Maraton koşmuş gibi nefes alıyorum. Yüksek atlama, uzun atlama, sıırıkla atlama. Yukarı kalkıp, açık pencereden dışarı eğildim.

Gevşek saçlarım görüşümü engelliyor ve rüzgar beni boğmaya çalışıyor. Ve sonra avazım çıktığı kadar bağıyorum, "*Siktir git, Dr Pepper!*"

Etrafımızda kimse yok, yolda tek bir araba bile yok. Sadece Max beni duyabiliyor. Ellerim yolcu tarafındaki kapıya yapışmış, kalbim boğazımda, kederimi çılgınca serbest bıraktığımda sadece rüzgar hissediyor. Tekrar bağıyorum. Ve tekrar. Boşalıyorum, çığlık atıyorum, bükülüyorum ve kırılıyorum.

Gülüyorum.

Çılgınca, meydan okuyarak, ruhumu çalkalayan bir farkındalıkla gülüyorum. Şarkı yüksek sesle çalıyor, sesi sonuna kadar açık, bu anın sonsuza dek müziği.

Bu sihirli an.

Yolcu koltuğuna yığıldığımda nefessiz, kemiksiz ve daha önce hiç olmadığım kadar canlıydım. Elmacık kemiklerimden aşağı süzülen, dudaklarım ve çenem boyunca küçük havuzlar oluşturan ıslaklığı fark etmem bir saniye sürüyor. Dilimi çıkarıp tuzun tadına bakıyorum.

Gözyaşları. Ağlıyorum.

Ağlıyorum.

Kazağımın koluyla gözyaşlarımı siliyorum, dudaklarımdan hıçkırıklarla ıslanmış bir kahkaha daha dökülüyor. Ağlıyorum ama üzgün olduğum için değil. Aradığım şeyi sonunda bulduğum için. Yıllardır umutsuzca arzuladığım şeyi.

Barış.

Sadece huzurlu bir an.

Kırılmadım. Umudun ötesinde değilim. Ben değerliyim; bu ana *çok değerliyim*. Bu değerli huzur cebine.

İşte

burada.

O benim.

Onu ben

buldum.

Onu açık bir yolda, müziğin gürültülü, güneşin kan turuncusu olduğu bu paslı eski kamyonunda buldum. Max elime uzanıp parmaklarımızı şefkatle sıkarak birbirine bağlarken gözlerimde toz, saçlarımda rüzgârla buldum.

Ve bunun ilk kez bulduğum bir şey olmadığını fark ettim. Sadece ilk kez kendime bunu kabul ettiriyorum.

Max'e baktığımda gözyaşlarım ve sevincim birbirine karışmış, ellerimiz birbirine sıkıca kenetlenmişti. Bana tutunuyor. O da benimle. O da bunu hissediyor.

Gerçek şu ki, pek çok huzurlu anım oldu.

Ve her biri onunla birlikte oldu.

Bölüm 19

Ella

Brynn! Üniversiteli gençlerin ve el ele tutuşan sevgililerin arasından geçerken yanımda zıplıyor, müzik havayı dolduruyor ve kalabalık mekandan dışarı taşıyor. Kollarımızı birbirine bağladığında mavi ahududulu bir slushie'yi höpürdeterek yudumluyorum.

"Kai hakkında ne düşünüyorsun?" diye soruyor bana.

Garip bir soru. Ona baktığımda daimi gülümsemesi dalgalanıyor. "O gerçekten çok tatlı. Utangaç, içe dönük. Seninle rahat olduğunda şaşırtıcı derecede komik. Neden?"

"Sebebi yok."

Her zaman bir nedeni vardır. "Detaylandır."

"McKay bana aşık olduğunda ısrar ediyor ve onu bugün davet ettiğim için çok kızgın. Yanılıyor, değil mi? Kai'nin sadece arkadaşına ihtiyacı var. Ve ben arkadaş edinmeyi seviyorum."

"McKay'e katılıyorum." Brynn başını bana doğru çevirdiğinde biraz yüzü kızardı. Dürüstlük benim için hiçbir zaman zor olmamıştır. "Üzgünüm ama Kai kesinlikle senden hoşlanıyor. McKay'i bundan bahsettiği için suçlamıyorum ama seni de Kai'ye dahil olduğunu hissettirdiğin için suçlamıyorum. Sadece dikkatli ol."

Pembe, parlak dudaklarının arasından uzun bir nefes üfleyerek iç geçiriyor. "Bu benim Christopher Robin gözlerim."

İfadeyi algılamam bir dakika sürüyor ve algıladığımda içimden bir kahkaha kopuyor. "Bu kötü bir şey değil. Keşke herkes Christopher Robin gözlerine sahip olsa."

"Hayır. Bu bir lanet. Ve şimdi McKay onu aldatabileceğimi düşünerek deliye döndü."

"O öyle düşünmüyor."

"Beni arabanın dışında köşeye sıkıştırdı ve tam olarak bu sözleri söyledi. Son zamanlarda gerçekten kıskanç ve öfkeli davranıyor ve bu beni strese sokuyor."

Burnum kırılıyor ve Yunus'u düşünmeden edemiyorum.

Hayır.

McKay Jonah değil; o sadece liseli bir çocuk.

Bu düşünceyi kovuyorum ve onun endişelerini gidermeye çalışıyorum. "Sarhoş ve kendine güveni yok. Christopher Robin sadıktır."

"Sen hangi karaktersin?" diye soruyor.

Duraksadım. Piglet diyeceğim ama sonra merak ediyorum... *Ayı Pooh olmadan Piglet kim ki?* Boğazımda hızla oluşan düğümü yutarak omuz silkiyorum. "Artık bilmiyorum."

Brynn elma şarabını yudumluyor ve usulca gülümsüyor, kalabalığın arasından geçerken hâlâ koluma tutunuyor. Elli derece soğuk bir akşam ve herkes sıkı sıkıya sarınmış, arkadaşları ve sevdikleriyle birlikte mekânın dışında oyalanıyor. Aralık ayına girdiğimizi düşünürsek, pek çok insan bayramlık kazaklar giymiş. Ben tamamen siyah kıyafetlerim, mavimsi dudaklarım ve soluk tenimle hala Cadılar Bayramı'nda takılı kaldım, bu yüzden muhtemelen Wednesday Addams'a benziyorum.

Eminim Matty ve Pete gurur duyuyorlardır.

Çocuklar rahat giyinmişler. Max park ettikten sonra kamyonetinin arkasından kapüşonlu bir tişört kaptı ve birkaç adım sağında yürürken ona gizlice baktığımda, havadaki soğuğa karşı koymak için kapüşonunu başının üzerine çekti.

Gözlerimiz buluştu.

Umarım benimkiler yolda yaşadıkları utanç verici sulanmadan dolayı kırmızıya boyanmamıştır. Onunkiler hiç olmadıkları kadar yumuşak ve mavi.

McKay Max'in diğer tarafında, Kai ise grubun arkasından yere bakarak ilerliyor. Brynn kollarımızı çözüyor ve Tennessee'nin en iyi barbekülerini sunan yemek kamyonlarına bakıyor. "Ooh! Vegan kebapları var. Mola verelim mi?" Gruba bakıyor.

Başımı salladım. "Ben iyiyim."

Kai hemen peşlerine takılarak McKay'in ters ters bakmasına neden olurken, Max de dumanlı sarımsaklı domuz etiyle ilgili bir yorum yapıyor. Böylece ben ve McKay kenarda durup bir grup sarhoş yirmilikten kaçmaya çalıştık.

Kolasının kapağını açıyor ve büyük bir yudum alıyor, gözlerini Brynn'in kabaaran at kuyruğuna dikeyyor. "Ondan hoşlanıyor," diye mırıldanıyor, soda karışımını amaçsız daireler çizerek sallıyor. "Yani, o mükemmel. Adamı suçlamıyorum. Ama onunla flört ediyor."

McKay ve ben çok az konuşuruz, ciddi bir şey hakkında bile. Aslına bakarsanız, benden pek hoşlanmadığına bahse girerdim. Boğazımı temizleyerek kaldırımdaki bir oyuğa ayak basıyorum ve soğukkanlı davranmaya çalışıyorum. "O da bana karşı aynı şekilde davranıyor. Arkadaş canlısı biri."

"Bu farklı. Yolda giderken dikiz aynasından ona bakıp durdu."

"Bunun bir anlamı y o k . Eminim sadece onun rahat olmasını sağlamaya çalışıyordu."

"Evet. Sanırım."

"Aynı üniversiteye mi gidiyorsunuz?" Dönüyorum.

Burnunu çekiyor. "Hayır. L i s e d e n sonra büyük planlarım yok.

Dünyayı görebilir de, göremeyebilir de."

Bu garip bir şekilde bağdaştırılabilir. Ona bir bakış atıp gülümsüyorum. "Dünya uçsuz bucaksız ve göz korkutucu. Belki de mesele her şeyi görmekten ziyade içindeki yerimizi bulmaktır."

Bana baktığında ağzı seğiriyor. McKay başını sallayarak bir elini bol kot pantolonunun cebine sokuyor. Omuzlarına kadar uzanan saçları bir esintiyle arkaya doğru uçuşuyor ve bir an için Max'e çarpıcı bir benzerlik gösteriyor. Minik gülümsemesi, duruşu, alçakta asılı duran güneşin altında mavinin benzer tonundaki gözleri. Ama gamzelerden eser yok.

Tam başka bir şey söyleyecekken Max geri dönüyor ve kapüşonunu kafasından çekip bana uzatıyor. "İşte, al bunu. Donmuş görünüyorsun."

"Ama o zaman donarsın," diye cevap veriyorum, çıplak kollarına bakarken kaşlarımı çatıyorum. "Soğuk bir günde slushie içen salak benim."

"İyi olacağım. Al şunu, Ella."

İsteksizce, minnettar bir bakışla teklifi kabul ediyorum. "Teşekkürler." Kapüşon sıcak, toprak kolonyası ve hafif sigara dumanı kokuyor. Kolları sarkıyor

Kendimi tek kişilik bir kucağa sarıp derin nefes alırken avuç içlerimi geçiyorum.

Max bana doğru adım atıyor, boğazı düğümlenirken bakışları beni takip ediyor. "Sana yakışmış."

"Çok rahat," diyorum gülümseyerek.

"Müzik için hazır mısın?" Cevap vermemi beklemeden aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve gizlediğim ellerimden birine uzanıyor.

Kol deliğinden sallıyorum ve parmaklarımız birbirine kenetleniyor. Zahmetsiz bir his, sanki ellerimiz tutmak için yaratılmış ve sıcaklık her uzvumuza yayılıyor. Bir adım üstümde yükselirken gözlerimi onunkilere dikiyorum. "Hazırım," diyorum.

Onun eli benim elimdeyken her şeye hazır olurdum.

Dev bir sahneye bakan yüksek bir masayı ele geçiriyoruz. Katılımcılar dans pistinde ellerini sallarken ve müzik herkesi ayağa kaldırırken göz kamaştırıcı flaşlar grubun üzerine bir dizi renk sıçratıyor.

Bear's Den çalışıyor. Max'in en sevdiği gruplardan biri. Yolda çalan birkaç şarkıyı hatırlıyorum. Kai sağımda ileri geri sallanıyor, ben de dirseğimle onu dürtüyorum. "Eğleniyor musun?"

Boğazını temizlemeden önce yanındaki Brynn'e bakıyor. "Elbette. Müzik güzel."

"Ve şirket olağanüstü."

"Şirket çoğunlukla olağanüstü."

Bakışıyoruz ve McKay'in pasif agresif yorumlarının bu istisnai şirketi lekelediğini biliyorum.

Grup bir sonraki şarkıları "Red Earth & Pouring Rain "i anons ettiğinde Max sol tarafımdan bana doğru eğiliyor. Zengin sesi kulağımı gıdıklıyor ve omurgama bir ürperti gönderiyor. "Bu benim favorim."

"Oh, öyle mi?" Ona bakmak için dönüyorum ve beklediğimden daha yakın. Burunlarımız neredeyse öpüşürken hızlı bir nefes çekiyorum. "Duymak için sabırsızlanıyorum."

İlk akor çaldığında kalabalık çılgına döner. Işıklar söner ve tek bir spot ışığı solistin üzerinde parlayarak onu beyaz bir ışıltıya büründürür. Sesi mikrofona doğru mırıldanırken, enstrümanlarla mükemmel bir senkronizasyon içinde, enerji seyirciye doğru dalgalanıyor ve vücutların dalgalanmasına ve kolların ileri geri sallanmasına neden oluyor. Omzum Max'in koluna yapışmış, şaşkınlıkla izlerken yüzümde kocaman bir gülümseme beliriyor. Yüz ifadesini yakalamak için çenemi yukarı çektiğimde, kapalı gözlerini ve yumuşak gülümsemesini içime çekiyorum. Alnında hülyalı, duygulu bir kırıksıklık var ve kendimi grup yerine ona bakarken buluyorum. Dikkatimin onun üzerinde olduğunu hissetmiş olmalı, çünkü bir an sonra kolu bana dolanıyor ve beni daha yakına çekiyor.

Onun içinde eriyorum.

Şarkı hızlanıyor, kalabalık ıslık çalıp zıplıyor. Çiftler sallanıp yavaşça dans ederken sihir tenimin altına işliyor ve kalbimi çarptırıyor. Tüm ağırlığımla Max'e yaslanıyorum, kolunun kıvrımına sokuluyorum, beni bir hazine gibi tutarken gövdesine yaslanıyorum. Tıpkı şarkıcı gibi

sağanak yağmurla ilgili şarkı sözlerini söylerken, bir fıskiye sistemi devreye giriyor ve kalabalığı serin bir duşa sokuyor. Nefesim kesildi. Ardından bir kahkaha geliyor ve hafif bir su akışı yüzümü buğularken başımı arkaya yatırıyorum.

Max bana göz kırpmıyor, dudaklarında bir gülümseme beliriyor, tepeden gelen nem perçemini alnına yapışana kadar ıslatıyor.

Başka hiçbir şey yok. Sadece bu şarkı, bu çocuk ve aramızdaki bu bakış.

Sonra eğilip beni arkasına doğru götürüyor. "Tırman," diyor, sesi gitar riff'inin üzerinde yükseliyor.

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Ne?"

"Omuzlarıma tırman. Daha iyi görebilmen için seni yukarı kaldıracığım."

O çok ciddi.

Bir an bocalıyorum ama sonra bacaklarım hareket ediyor ve beni onun arkasına götürüyor. Max iki kolunu da dizlerimin altından geçiriyor ve hiç ağırlık yokmuş gibi beni yukarı çekiyor. Omuzlarına dayanana, bacaklarım göğsünde çaprazlanana ve ellerim denge için saçlarına uçana kadar gökyüzüne yükseliyorum. Bir çığlık boğazımı parçalıyor. Yana doğru sallanıyorum ve Max beni sabit tutmak için ön kollarını kalçalarımın altına kilitliyor.

Eğer hayatım bir kitap olsaydı, bu her şeyin değiştiği an olurdu. Okuyucuların tablolaştıracığı, vurgulayacağı ve tekrar ziyaret edeceği bir sahne. Kahramanın hikayeyi sadece gözlemlemediği, gerçekten içinde yaşadığı yer. Burada, dünya farklı hissettiriyor. Hem kalabalığın bir parçası hem de üstündeyim, Max benim

Sözler, melodiler ve derme çatma yağmurla beni topraklıyor. Eğer anı yaşamak böyle bir şeyse, her bölümün tıpkı bunun gibi olmasını istiyorum.

Bir elimle saçlarını avuçlarken diğer elimi sevinç çığlıklarıyla tavana doğru fırlatıyorum. Şarkıcı eğilip şarkı sözlerini kelimelerden çok daha fazlasıymış gibi söylerken su damlacıkları sahne ışıklarının altında parıldıyor. Ben de Max'e bir çift sağlam omuzdan çok daha fazlasıymış gibi tutunuyorum. Bir bağ, bir cankurtaran halatı gibi hissediyorum. Bir kaçış. Bir köprünün üzerinden atılmış, yan yana yüzen, her şeyden uzaklaşan iki çubuk gibiyiz.

Şarkı bittiğinde Max beni sırtından aşağı kaydırıyor ve botlarım yere vuruyor. Ellerim onu hemen bırakmıyor. Yanağımı omurgasının kavisine bastırmak istiyorum ama bunun yerine kollarım yanlarımda sallanana kadar ellerimi yavaşça kalçalarından aşağı indiriyorum. Daha yavaş bir şarkı çalmaya başlıyor ve ben tekrar Max'in yanına yerleşirken Brynn! uzun sandalyelerden birinde McKay'in kucağına oturuyor ve Kai kenarda durup gazozunu yudumluyor. Brynn'e bir bakış atıyorum ve paylaştığımız gülümseme binlerce kelime söylüyor.

Bunlar benim insanlarım. Sonunda kendimi buraya ait hissediyorum. "Buraya gel."

Max'in sesi beni irkiltiyor ve bana doğru uzattığı koluna bakıyorum. "Ne?" diye soruyorum.

"Buraya gel Sunny."

Bakışlarım onun zayıf bedeninde geziniyor, sonra tekrar yüzüne dönüyor. Islak saçları şakakları ve alnı boyunca kıvrılırken küçük bir gülümseme bana parıldıyor. Kalp atışlarım onun kucağında tamamen sarılmış olma fikriyle karışıyor, sırtım

yavaş, hülyalı bir şarkı sahnedən bize serenat yaparken ve o güçlü kollar beni sıkıca tutarken göğsüne bastırdı.

Ona doğru yaklaştığımda kelekler baş döndürücü kanatlarıyla karnımda uçuşuyor ve her iki kolunun da ortama dolanmasına izin veriyorum. "Tamam," diye mırıldanıyorum, göz temasından kaçınarak. Tereddütlü ve dikkatli bir şekilde arkama yaslanıyorum. Gergin ve korkudan ödüm patlıyor. Neden korktuğumdan emin değilim ama kalbim ölümcül bir hızla çarpıyor ve oksijen boğazımın arkasında elle tutulur bir düğüm gibi hissediyorum.

Max biraz öne eğiliyor. Kapüşonunun arkasından kendi kalp atışlarını hissediyorum ve o da benzer bir hızda atıyor. Beni sıkıştırıyor, öne doğru bir adım atıyor, böylece bacakları beni içine hapsediyor ve leğen kemiği sırtımla aynı hizaya geliyor. Ilık nefesi başımın tepesine hızlı ve düzenli nefesler halinde çarpıyor. Kokusu etrafımda dolaşıyor, çam sabunu ve odunsu kolonya, havadaki sis makineleri ve kızarmış yiyeceklerin aromasıyla kaynaşıyor.

Şarkı çalıyor, kalabalığın içinde yankılanıyor. Adı "Shadows." Daha yavaş ve hüzünlü bir şarkı ve önümüzde birkaç kız ağlıyor ama mucizevi bir şekilde ben bunu anlayamıyorum. Şu anda üzgün değilim.

Max'in göğsüne daha da yaslanıyorum ve dudakları kulağıma fısıldayana kadar başının öne düşmesini sağlıyorum. Nefes alış verişinden onun da üzgün olmadığını anlayabiliyorum. Melankoli havada asılı duruyor ama biz kendi baloncuğumuzdayız ve tek hissettiğim onun vücut ısısının beni ısıtması, titrek nefeslerinin kulağımı öpmesi ve elinin kalçamdan uyluğuma doğru kayarak nemli kotun üzerinde aşağı yukarı gezinmeye başlaması. Göz kapaklarım çırpınarak kapanırken, ipeksi sıcaklık dalları içime doğru süzülüyor.

"Bu iyi mi?" diye soruyor usulca.

Nefesinden saçlarım, sözlerinden kalbim titriyor. Bunun iyi olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok, ama yine de cevap dökülüyor. "Evet." İçimden bir ses bunun doğru olduğunu söylüyor.

Max iç çekerek bana doğru bastırıyor ve sonra diğer kolu ortama dolanıyor ve beni daha da yakına çekiyor.

Bir ses çıkarıyorum.

İsteyerek yapmıyorum; hava gibi akıp gidiyor.

Eli kalçamda, kolu bana sarılmış durumda ve daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Bu sesi hiç çıkarmadım.

O da bunu duyuyor ve hemen kulağımın dibinde benzer bir ses çıkarıyor. Nefes nefese bir inilti, kalbimde bir ateş topu gibi hissediyorum, güneye doğru ilerleyen ve bacaklarımın arasında zonklayan bir sıcaklığın ortaya çıkmasına neden olan bir patlama alevi.

Aman Tanrım.

Bu da ne?

Neler oluyor?

Uzuvlarım felçli ama içim hareket halinde. Dönüyorum ve serbest düşüyorum. Donmuşum ama eriyorum. Hiçbir şeyin anlamı yok.

Her şey mantıklı.

Max'in eli kalçamda bir aşağı bir yukarı gezinirken, diğeri karnımda geziniyor ve arıyor. Parmak uçları kapüşonun eteğinin altından zar zor geçiyor. Ağırlıksız bir dokunuş. Bir parmağı kotumun kemerini sıyrıyor ve başparmağı karnımın derisini okşuyor. Sanki düzinelerce titrek ateşböceği içime girmiş gibi hissediyorum.

Yıldız ışığı sızıyor. Gün ışığı ruhuma sızıyor ve her bir kırağı parçasını çözüyor.

Ve boynumun kıvrımına doğru adımı fısıldadığında, her şey altın rengine bürünüyor. "Ella."

Tüylerim diken diken oluyor. Kalbim çarpıyor, karnım ağrıyor.

Kafamın içindeki küçük bir ses elini daha aşağıya, bacaklarımın arasındaki boşluğa daldırmasını istiyor.

Hayır, hayır, hayır. Kes şunu, Ella.

Tuhaf yeni düşüncelerden dehşete düşerek başımı yana eğiyorum ve ona bakıyorum. Bunu neden yaptığımdan emin değilim ama bir parçam onun ne düşündüğünü ve hissettiğini bilmek istiyor. Gözlerini görmek istiyorum. Belki onun için bu zararsız, arkadaşça, eğlenceli bir şeydir. Belki de vücudum yanlış tepkiler veriyordur ve ben buna gülüp geçebilirim ve tekrar normal olabiliriz.

Ama ona bakmak bir hata.

Başını kaldırdığında, gözleri kristal bir yoğunlukla parlıyor, kahkaha ya da şakacılığı yansıtmaktan çok uzak. Bakışları tereddütsüz, ateşli, kararlı ve o bir saniyede aynı sayfada olduğumuzu, aynı gerilimle, aynı çekimle tüketildiğimizi fark ediyorum. Normallik kilometrelerce uzakta hissediliyor.

Daha yakına eğiliyor.

Kirpikleri titriyor, dudakları ayrılıyor.

Ağzlarımızın birbirine kenetlenmesine bir santimetre kaldı. İçgüdülerim ateşleniyor ve panik beni ele geçiriyor.

Ben ondan uzaklaşmaya çalışırken ışık sönüyor. "Sanırım gitmem gerek."

Max bir nefes alıyor ve sızan ışığım onu yakmış gibi beni bırakıyor. "Gitmek mi?"

"Biraz hava almam lazım." Sallanan bacaklarımla uzaklaşıyorum, ona bakamıyorum. Bana tekrar sesleniyor ama ben çoktan kaçmaya başlamıştım. Bir korkak gibi kaçıyorum.

Bir yığın bedeninin arasından ite kaka ilerliyorum, sandalye ayaklarına takılıyorum, kalabalığın bakışlarına ve sinirli sözlerine maruz kalıyorum.

Brynn! adımı haykırıyor.

Koşmaya devam
ediyorum.

"Ella!" Bu sefer Max, peşimden geliyor.

Gözyaşları görüşümü bulandırıyor. Dehşet ve kafa karışıklığının gözyaşları. Bunu ben istemedim... *Bunu* ben istemedim. Karnımda yanan bir ihtiyaç yumağı var ve onu içimden söküp atmak istiyorum. Bu sefil bir istilacı. Bir izinsiz giren. Çift kapıdan geçip serin havaya çıktığımda hızımı yavaşlatıyor, eğiliyor ve nefesimi tutmaya çalışırken ellerimi dizlerimin etrafında kenetliyorum.

Max koşarak yanıma geliyor, spor ayakkabıları kaldırımda beliriyor. "Ella."

"Yapma... Yapamam."

"Neyi yapamam?"

Hâlâ soluk soluğayken ayağa kalkıyorum ve nemli saçlarımı gözlerimden uzaklaştırıyorum. Kaşları endişeyle eğilmiş, ama bana gönderdiği bakışta küçük bir gülümseme var. Yumuşak, nazik. Nazik. Bakışları yüzümü, pembe yanaklarımı, vahşi gözlerimi ve karışmış saçlarımı tarıyor. Neden gülümsediğini bilmiyorum. Gülümsemesinden nefret ediyorum. "Yapma, Max," diye tekrarlıyorum. "Bana böyle

gölümseme

Bu." Sözlerimde bir tıslama var. Her hece ölümcül yılan ısırığı zehriyle aşılanmış.

Gülümsemesi soluyor, zehirlenerek ölüyor. "Neden olmasın?"

"Çünkü bana *önemliymişim* gibi gülümsüyorsun," diye çıkışıyorum. "Sanki senin için bir şey ifade ediyormuşum gibi."

"Sen önemlisin. Benim için bir şey ifade ediyorsun." Boğazını bir yutkunmayla zorluyor ve sanki kelimelerimi stratosferden silkeleyebilirmiş gibi başını sallıyor. "Çok önemlisin. Sen benim arkadaşımsın, Güneşli Kız."

"Öyle miyim?"

"Evet."

"O zaman neydi o?"

Max hiç istifini bozmadan başını öne eğerek "Ne olmasını istiyordun?" diye soruyor.

Cevaptan korkmuyor çünkü benim sesli tepkime rağmen cevap gün gibi ortada. Cam gibi bakışlarımda ve yanaklarımdaki arzu kızarıklığında yazılı. Titreyen uzuvlarımda ve titreyen dudaklarımda. Tam olarak ne istediğimi biliyor ve bu yüzden kaçıyorum.

Bunu asla kabul etmeyeceğimi de biliyor.

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ve tekrar yukarı bakmadan önce betona bakıyorum. "Sanırım... Sanırım beni eve götürmeni istiyorum."

Max bir kez göz kırptıyor, sonra başını sallıyor. "Tamam. McKay'e gideceğimizi mesaj atarım."

"Tamam. Teşekkür ederim."

Aynı anda Brynn'e mesaj gönderiyorum ve anında cevap veriyor.

Ben: Karnım ağrıyor. Çok fazla slushie içtim. Sorun olmazsa Max ve ben gidiyoruz. Babalarınıza bu akşamki atıştırmalık daveti için minnettar olduğumu ama eve gideceğimi söyleyin.

Brynn! Sorun değil! Bu seksi, çıplak saçmalıklar için bir kod mu? *Shifty eyes*

Ben: Olumsuz.

Brynn! Bu gece kalabalıktaki HERKESE göre sadece bir zaman meselesi ;) Bana sonra mesaj at!!

Şimdi gerçek bir karın ağrım var.

Telefonumu cebime atıyorum ve birkaç saniye sonra Max'i otoparka kadar takip ediyorum. Bir saatten fazla süren eve dönüş yolunda pek konuşmuyoruz. Elimi tutmuyor. Sadece benim için hazırladığı çalma listesi, ben pencereden dışarı bakarken ve güneşin ufkun ardında sonsuza dek batışını izlerken çalkantılı iç düşüncelerime serenat yapıyor.

O gece uykuya daldığımda, Max oradaydı.

Rüyalarım giriyor. Rüyalarımı değiştiriyor.

Atlara biniyoruz, yan yana, bulutlar ve maviden oluşan bir gökyüzünün altında bir patıkada dörtnala gidiyoruz. Bana dönüyor, şapkasının kenarı kristal gibi iki gözünü gölgeliyor. "Güneş bugün ekstra parlak, Sunny. Onu yakalamaya çalışmalıyız."

Gökyüzündeki sarı-turuncu ateş topuna bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Sakin ol," diyor. "Ağınızı hazırlayın ve şafakta başlayın."

Bu hiç mantıklı değil.

Ona cevap vermiyorum ve at nalları tozlu arazide şakırdarken ufka doğru bakıyorum. Orada Jonah'ı görüyorum, bir vadinin kenarında duruyor, ağzından anlam veremediğim kelimeler dökölüyor. Bakır rengi saçları ışığı yakalıyor ve gülümsemesi bana doğru parlıyor.

Ona sarılmak istiyorum. Ona doğru koşmak, onu kollarımın arasına almak ve asla bırakmamak istiyorum. Ama o çok uzakta, ulaşamayacağım kadar uzakta. Güneş batmadan ve karanlık dünyayı siyaha boyamadan asla başaramayacağım. Gözyaşlarıma karşı koyarak gözlerimi kısıyorum ve Jonah'ın bir zamanlar durduğu yere bakmadan önce güneşe bakıyorum.

Gitmiş.

Bazı şeyleri yakalamak çok zor, benim için bile.

Bölüm 20

Maksimum

Aklımı kaçırdım.

Çılgınlık beni ele geçirdi ve bu boktan evi yeniden hayata döndürmek gibi saçma bir fikre kapıldım. Konserden sonraki günlerde beni neyin ele geçirdiğinden tam olarak emin değilim ama bir sabah babamla yıllar önce başladığımız işi bitirme arzusuyla uyandım. Belki de Ella yüzündendir. Kırık dökük şeylerin her zaman harabe olarak kalmak zorunda olmadığına inanmamı sağladı.

Kalbim, birincisi.

Ve şimdi... bu ev.

Komşum Chevy ile ayaküstü sohbet ederken, bana ikinci bir kafam çıkmış gibi bakacağını düşünerek çiçek açma fikrinden bahsettim. Ama bakmadı. Tek söylediği, "Ne zaman başlıyoruz?" oldu.

Restorasyonun şakası olmadığını çabucak anladım. Zor, yorucu ve zaman alıcı. Bir şeyin çürümesine izin vermek onu restore etmekten daha kolay.

Ama sokağın karşısında, saçlarında güneş ve dudaklarında gülümseme ile kırmızı bisikletiyle evinin önünden aşağıya doğru pedal çeviren Ella'ya bakarken, bunun imkansız olmadığını biliyorum.

İki ayağını da yere basarak bahçemin önünde durdu. "Hey," diye selamlıyor beni. Geçen hafta müzik festivalinde onu öpmekten bir kalp atışı uzakta olmama rağmen gülümsemesi yapışıyor. Neyse ki, gariplik içinde kaynamamıza izin vermeyi reddettim, bu yüzden Pazartesi sabahı okuldan önce yatak odasının penceresine bir liste yapıştırdım:

Benden Sonsuza Kadar Uzak Durmamanız İçin Nedenler

- 1. Muhteşem listelerimi çok özlersin.*
- 2. Pooh çubuklarını kiminle oynayacaksın? Kendinle mi? Eziksin ve bunu biliyorsun.*
- 3. Hâlâ bilek güreşi yapmadık. Pişmanlık dolu bir hayat, boşa harcanmış bir hayattır.*

-Max

Aptalcaydı ama işe yarıyor gibiydi. Ella o öğleden sonra ve o günden sonra her gün okuldaki söğüt ağacının yanında benimle birlikte öğle yemeği yedi. Tek düşündüğüm bu olmasına rağmen onu bir daha öpmeye çalışmadım. Ella'ya karşı değişen ve büyüyen duygularımla barışmış olsam da, onun duvarlarının benimkilerden daha kırılmaz olduğunu fark ettim. Tıpkı bu eski ev gibi, kırılanları onarmak ve yeni bir şey inşa etmek zaman ve sabır gerektirecek.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor, ön bahçeme yayılmış aletlere bakarak.

"Evi onarıyorum."

Kaşları saç çizgisine doğru sallanıyor. "Gerçekten mi?"

"Chevy bana yardım etmeyi teklif etti. Zaten buradan bir mil ötedeki büyük bir mülkü yeniliyor, yani işini biliyor ve elinde bir ton artık malzeme var. McKay de teklif etti ama onun için nefesimi tutmuyorum." Bir çekici havaya kaldırıp bir tur attıktan sonra sapından tutuyorum. "Aylar, hatta belki bir yıl sürebileceğini düşünüyorum ama eninde sonunda olacak. Emek verdiğinizde ilerleme kaçınılmazdır."

Chevy yan bahçeden koşarak yanımıza geliyor, başında ters bir kasket ve yağ lekeli bir atlet var. Her tarafı dövmelerle kaplı, benim tek dövmemi utandırıyor. Chevy otuzlu yaşlarının ortasında, tek başına yaşayan ve aynı anda binlerce projeyle uğraşan bir bekar. Araba tamiri, ev çevirme, çevre düzenlemesi, aklınıza ne gelirse.

"Hey, sevgilim." Yaklaşırken Ella'ya başıyla selam veriyor, kasketinin altından birkaç tutam bal sarısı saç fışkırıyor. "Max seni çalıştırıyor mu?"

Burnunu kırıştırıyor ve ağırlığını bisikletin üzerinde kaydırıyor. "Hayır, Brynn ile kahve içmek için şehre gidiyorum. Bu noktada iş aramaktan vazgeçtim, bu yüzden üzüntülerimi ölümcül miktarda espresso ile boğmaya razı olacağım."

"Bu işe yarar," diyor.

"Bu arada bisiklet için teşekkür ederim. Bunu henüz söylemediğim için üzgünüm."

Göz kırpıyorum. *Hoppala.*

"Tabii." Chevy bana bakıyor ve şapkasını çeviriyor. "Yıllar önce Max henüz çocukken tamir edip ona vermiştim. Birinin onu tekrar kullanmasına sevindim."

Ella'ya bakarken ve enseme ovalarken hiçbir şey söylemiyorum.

Farkına varıyor, gözleri doluyor. Dudakları inceliyor ve bakışlarını bana sabitleyerek yavaşça başını sallıyor. "Evet," diye mırıldanıyor. "Ben de memnunum."

Arkamızdan gıcırdayarak açılan kapının sesiyle dönüp bakıyorum ve dikkatim verandanın basamağında topallayarak yürüyen babama kilitleniyor.

Bastonuna dayanarak öne doğru eğiliyor, pantolonu iki beden büyük ve kalçalarından sarkıyor. "Dansa getirdiğin güzel kız bu mu?" diye merak ediyor, Ella'yı işaret ederek.

Tüm dünyalarım çarpışıyor. Yanıt vermekte zorlanıyorum, boğazım düğümleniyor. "Evet, baba. Bu Ella. Sokağın karşısında oturuyor."

Ella bisikletini yere atıp avluya doğru ilerliyor. "Sonunda sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bay Manning."

"Bana Chuck de." Yüzü aydınlandı. "Oğlum sana çiçek mi aldı?"

İç çekerek gözlerimin arasını ovuşturuyorum ve hızlı bir ölüm diliyorum. "Baba, hadi ama. Gitmesi gereken bir yer var."

"Aslında o yaptı," diye yanıtlıyor. "Portakal gülleri."

"Portakal mı?" Kaşlarını çatıyor. "İlginç. Bunları daha önce hiç almamıştım."

"Turuncu benim en sevdiğim renktir."

"Sana yakışıyor. Neden bu hafta sonu akşam yemeğine gelmiyorsun? Göğüs eti yapıyorum."

Gözlerim yerinden fırlıyor ve babamla Ella'nın arasına girerek ileri atılıyorum. Akşam yemeğine gelmesinin imkanı yok. Bir kredi kartı çıkaracağım ve bulabildiğim en otantik, en pahalı İtalyan mutfağı için onu birinci sınıf İtalya'ya uçuracağım

onu o utanç verici evin içine ve babamın sarhoş patlamalarına maruz bırakmadan önce. *Hayatta olmaz.* "Ella göğüs eti yemez."

Ofluyor. "Göğüs etine bayılırım. Davetiniz için teşekkür ederim. Yarın boşum."

"Hayır, değilsin." Yüzümü tamamen ona dönüyorum, gözlerim yalvarıyor. "O şey bizde."

"Ne şeyi?"

"Şu şeyle olan şey. O şeyi unuttuğuna inanamıyorum."

Chevy beni kurtarmaya çalışıyor. "O şeyi hatırlıyorum. Bu muhteşem bir şey. Bunu kaçıramazsınız."

Ella üçümüzün arasına bakıyor, tırnağını çiğniyor. Omuzları bir an için gevşiyor ve ben de kabul etmek üzere olduğunu düşünüyorum. Ama sonra doğruldu, tam dişli bir sırtışla gerindi ve başını babama doğru eğdi. "Altıda orada olacağım." El sallıyor ve geri çekiliyor.

Kahretsın.

Babam tokat yemiş gibi mutlu görünüyor. Kucağıma bir yığın hasar kontrolü bırakılmamış olsaydı, gözlerindeki yeni pırıltı beni rahatlatırdı. Chevy bana özür dileyen bir bakış fırlattıktan sonra Ella'yı bisikletine doğru kovalıyorum. "Ella, bekle."

Beni görmezden geliyor ve pedal çevirmeye başlıyor, yokuş yukarı çıkarken hızı yavaş ve halsiz.

"Ella." Yanında koşuyorum, kumral saçlarının arkasında dağılışını izliyorum. "Akşam yemeğine gelemezsin. Babam on yıldır yemek yapmadı. Gerçek bir fırınımız bile yok."

Utanç yanaklarımı ısıtıyor, ama onun yanında koşmaya devam ediyorum, o hızlandığında yürüyüşüm koşuya dönüşüyor.

"Beni yargılayacağını mı sanıyorsun?" diye alay ediyor, nefes nefese kalmış bir halde. "Hâlâ kutularda yaşıyorum çünkü bazı eski eşyalarımı gözden geçirmeye dayanamıyorum."

"Duvarlarımız bile yok."

"Sorun değil. Göğüs eti yemekle o kadar meşgul olacağım ki duvarları fark etmeyeceğim."

"Ben ciddiym. Eğer benimle gerçekten çıkmak istiyorsan seni yemeğe çıkarırım." Şaşı bir bakışla yan gözle bana bakıyor. "Braxton'da bir yer var. Harika risottoları var."

"Göğüs etini tercih ederim."

"Kahretsin Sunny. Yavaşla da bunu konuşabilelim."

"Kahveye geç kalamam." Ella bana baktı, sonra da Sanki ayak uydurduğuma inanamıyormuş gibi hızlı adımlarla ilerliyor.

Onunla birlikte. Pedalları daha hızlı çeviriyor. "Yarın altıda görüşürüz." Ben pes edip yavaşlayarak yolun ortasında durana kadar tüm gücünü kullanarak önümden gidiyor.

Yirmi dört saat içinde bir evi yenileyerek tarihe geçip geçemeyeceğimi merak ederek iki elimi yüzümde ovuşturuyorum.

Hayatımı sikeyim.

Buna bir son vermeliyim.

Ella'nın akşam karanlığında eve geldiğini ve bisikletini evin kenarına park ettiğini gördüğüm anda ayakkabılarımı giyiyorum. Birkaç dakika onun içeri yerleşmesini beklerken

ben de oturma odasını adımlıyorum.

odaya girip camı açılmamış pencereden dışarı bakıyor, ucuz stor perdeleri indiriyor, sonra da hışımla ön kapıdan çıkıyor. Babam uyuyor. Muhtemelen yarın da uyuyacak, Ella hayali göğüs eti yemeye geldiğinde. Tabii viskiyle kendinden geçmemişse.

Bu olası senaryonun dehşeti beni rekor bir sürede caddenin karşısına koşturdu.

Ön verandasına vardığımda kapıyı usulca çaldım. Ayak sesleri yaklaşıyor ve kapı aralanıyor, al bir pijama takımı giymiş orta yaşlı bir kadın ortaya çıkıyor. Ella'ninkinden bir ton daha koyu olan iki yeşil göz, ellerimi ceplerime gömmüş kapının eşiğinde durduğumu fark edince parlıyor. "Oh, merhaba."

"Merhaba." Terbiyemi takınıyorum ve bir adım öne çıkarak elimi uzatıyorum. "Max Manning."

Beni şaşkın bir gülümsemeyle karşıladı. "Candice. Ella'yı mı arıyorsun?"

"Evet, evde mi?" Evde olduğunu biliyorum ama Ella'nın annesiyle ilk gerçek izleniminin sapık izlenimi vermesini istemiyorum, bu yüzden ilgisiz görünmeye çalışıyorum.

"Eve yeni geldi. Odasında." "Teşekkür ederim."

"Max," diye ekliyor Candice ben koridorda ilerlemeden önce. "Sonunda seninle tanışmak büyük bir zevk. O gün gölde kızımın hayatını kurtardığın için sana hiç teşekkür etmedim."

"Oh, uh..." Ensemi kaşımak için duraklıyorum. "İyi ki oradaydım. Doğru yer, doğru zaman."

"Siz ikiniz yakınlaştınız, değil mi?"

"Oldukça yakın. Biz arkadaşız."

"O gülleri ona sen mi aldın?" Gözleri, bitişik odadaki mutfak masasına kayıyor; orada, hafifçe sarkmış bir buketin durduğu serulean mavisi bir vazo var.

O çiçekler bana musallat oluyor. Dudaklarımı büküp başımı sallıyorum.

"Çok güzeller." Parlak bir şekilde sırtıyor. "İkiniz için biraz yemek hazırlayabilirsem haber verin."

"Bunu takdir ediyorum. Fazla kalmayacağım... Sadece birlikte bir proje üzerinde çalışıyoruz. Okul için." Bir başka sıcak gülümsemeye beni uğurladığında, kapalı bir kapıya gelene kadar kısa koridorda ilerliyorum. Üç tane kapalı kapı var ama bu kapının çerçevesindeki çividen sarkan at şeklindeki özel ahşap askının üzerinde blok harflerle Ella'nın adı yazıyor.

Bingo.

Kapıyı çalmayı unuttum ve yatak odasının kapısını kırbaçla açtım. Sonra donup kaldım.

Ella dönüp bana bakıyor, üzerinde sadece dantelli siyah bir sütyen ve ona uygun bir külot var. Şaşkınlıktan ağzı bir karış açık bana bakıyor.

Bana gelince, orada öylece durup ona bakıyorum, kıpırdamadan, dudaklarım şokla aralanmış bir halde. Şoktan da öte. Bakışlarım ağır çekimde onun kıvrımları ve kaymaktaşı teni üzerinde geziniyor, sonra tekrar yüzüne ve elektriklenmiş saçlarına yöneliyor.

Hala hareket etmiyorum.

Değil. Taşınıyoruz.

"Max, ık dışarı! Tanrım!" diye bağııyor, yanakları alev alev yanıyor. İçgüdüsel olarak yataktan bir yorgan kapıyor ve kendini mahcup bir burrito gibi sarıyor.

"Doğru. Kahretsin. Özü dilerim."

Hala hareket etmiyor. Bana bir terlik fırlattı.

"Tanrım... Gidiyorum," diye telaşlanıyorum ve yatak odasından hızla çıkıp kapıyı arkamdan kapatıyorum. Tahtaya yaslanıp derin bir nefes alıyorum ve alt bölgelerimin sakinleşmesi için yalvarıyorum. Başımı geriye attığımda at isimliğı üzerime düşüyor ve her şey kaosa dönüşüyor.

Tam yerine koyuyordum ki kapı tekrar açıldı ve Ella karşımda durdu, üzerinde yeni giyinmiş bir pijama pantolonu ve ters çevrilmiş, etiketi göğsünün üstünden dışarı fırlamış bir atlet vardı.

Ona göz kırpmıyorum.

"Annem seni içeri aldı mı?"

"Evet." Nefesimi üfleyerek zihnimi son otuz saniyeden arındırmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum ama büyük ölçüde başarısız oluyorum. "Özü dilerim. Önce kapıyı almalıydım."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Göz temasından kaçınırken yanaklarında ve boynunda parlak pembe lekeler beliriyor.

"Artık içeri girebilir miyim?"

"Hayır." Yutkunur, kollarını kavuşturur. "Peki."

Onu geçip yatak odasına giriyorum ve yerdeki battaniyeye takılmamaya çalışıyorum. Yatağın kenarına çöktüğümde ona cesurca bir bakış atıyorum. "Pencerenden tırmanmaya alışkırım. Kapının bir basamak yukarıda olduğunu sanıyordum."

"Kapı çalmak her iki senaryoda da standart görgü kurallarıdır."

"Not edildi." Dudaklarımı büküp odanın içinde gezinirken, çamaşırları kutulara atarken ve ders kitaplarını üst üste yığarken onu takip ediyorum. "Kahve nasıldı?"

"Harikaydı. Oradaki barista süper havalı. Saçları mavi."

"Mavi saçla ortalamanın altında olmak imkansız."

Bana küçük bir sırtış fırlatıyor ama sonra sırtışı dağılıyor. "Andy ve okuldan bazı çocuklar kahve içmeye geldiler ve zeka yoksunluklarıyla beni eğlendirdiler, bu yüzden eğleneliydi."

Sinirlerim tepeme çıktı. "Yüzlerine yumruk attın mı? Lütfen evet deyin."

"Hayır. Sicilimin temiz olması hoşuma gidiyor, teşekkürler."

"Nefsi müdafaa, tabii ki. Onların varlığı saldırgan."

Bir kıkırdama duyuldu. "Andy'ye göre, eminim iyi bir davranış sergilemiştir. Tek yaptığı kiraz şuruplu bir kahve sipariş etmek ve kirazımı patlatmakla ilgili bir yorum yapmaktı."

"Bekâretini almak istediğine dair bir yorum mu yaptı?" Yataktan kalkıyorum, tüm kaslarım kaskatı kesilmiş bir şekilde odanın içinde, masasının yanında durduğu yere doğru ilerliyorum. Masanın üstü cilt aksesuarları, fildişi ve krem rengi kâğıt yığınları ve rengârenk el işleri ile dolu. Peri masalları ve hayal gücüyle dolu küçük bir edebi vaha.

Kollarımı kavuşturup ona bakıyorum ve cevabını bekliyorum.

Ella şaşkın görünüyor. "Evet. Sanırım hedefler söz konusu olduğunda çıtayı her zaman yüksek tutmalısın. O kızdan sonra

Geçen hafta bir flört dolabıma 'fahişe' kelimesini karalayınca kendimi kaybettim ve hepsine bakire olduğumu söyledim. İşte bu yeni bir bakış açısı. Pantolonuma girmek."

"Sen, uh... ilgilenmiyorsun, elbette." Belli ki balık tutuyorum. Masasını amaçsızca düzenlerken ve sonra aynı şeyi kitaplığıyla yapmak için atlarken onun yanında duruyorum. Sanki fiziksel olarak konudan kaçmaya çalışıyor.

"Bekaretimi o sürüngenlerden birine kaybetmekle ilgileniyor muyum?" Tiksintiyle burnunu kıvırdı. "Eww. Hayır. Tanrım."

İçimde bir rahatlama hissettim. Ona uzanıyorum ve parmaklarımı gevşekçe bileğine dolayarak dikkatini dağınık kitaplardan uzaklaştırıyorum. Gözleri önce elime, sonra yüzüme kayıyor. Bir sonraki ifadeyi neyin tetiklediği hakkında hiçbir fikrim yok ama muhtemelen onu yarı çıplak görmemle ve şimdi de seks hakkında konuşuyor olmamızla bir ilgisi var. "Yani... sen bakırsın."

Kaşlarını çattı. "Bu kadar şaşırmış gibi davranma. Sana şaşırdığımı söylemiştim."

"Bana son söylediğinizden bu yana durumun değişip değişmediğini bilmiyordum."

"Bu sadece birkaç hafta önceydi, Max. Ve eğer değişirse... bunu ilk bilen sen olursun." "Ben mi?"

"Elbette. Yemin ederim. Bacaklarımı açarsam, bilmemen mümkün değil. Hemen. İlk elden."

Bir tür gizli anlam seziyorum, bu yüzden gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "Nedenmiş o?"

"Çünkü..." Önce iç geçiriyor, sonra bana bakıyor. Elmacık kemikleri kırılırken yüzünde sinirler kayıyor.

pembenin pembe bir tonuna büründü. "Bekaretimi kaybetmek gibi bir arzum olsaydı, bu muhtemelen seninle olurdu."

Nefes almayı bıraktım.

Sanırım boğulma sesi çıkarıyorum.

Bayılma ve ardından gelen aşağılanma kaçınılmazdı, bu yüzden sertçe yutkundum ve titreyen bir nefes aldım. "Ben mi?"

Gözlerini tekrar tekrar kırıştıtararak uzaklaşıyor ve odanın diğer tarafına doğru yürüyor, şimdi köşedeki örümcek ağıyla ilgileniyor. Çekmeceden bir toz bezi çıkararak ağıları silip süpürüyor. "O kısmın konuyla ilgisi yok."

Pardon? Onu kovaladım. "Bu benim için önemsiz değil, Ella." Yüzü pancar gibi kızarmış ama toz bezini çekmeceye geri koyup bana sırtını dönerken soğukkanlılığını koruyor. Bu kız az önce dolambaçlı bir yoldan benimle yatmak istediğini itiraf etti. Dilimi kurcalayan binlerce soru var ama tek söyleyebildiğim "Neden ben?"

Ella boğazını temizliyor ve küçük bir omuz silkme hareketi yapıyor. "Yani... sen benim en iyi arkadaşımsın. Ve sana güveniyorum."

Kalbim gökyüzünü özleyen kafesteki bir kuş gibi çarpıyor. Sözleri damarlarıma vuran bir güneş ışığı gibi. Yine de başımı eğip kısık gözlerle onu incelerken sinirlenmemiş gibi davranmaya çalışıyorum. Arkasını döndüğünde profilini inceliyorum, sonra kollarımı kavuşturup ses tonumdan kendini beğenmişliği uzak tutmaya çalışıyorum. "Genelde seks bir miktar cazibe içerir. Sen benden etkileniyor musun Sunny?"

Yanakları daha da pembeleşir. "Hayır, asla," diye atıldı. "Belki de eninde sonunda yapmam gereken bir şeydir ve bunu itici bulmadığım biriyle de yapabilirim."

"Bu çok kasvetli."

"Düşüncelerimin daha eğlenceli bir yöne kaydığını düşünmeniz için size herhangi bir sebep verdiysem, gerçekten özür dilerim. Utanıyorum."

İçimi çekerek dilimi üst dişlerimde gezdiriyorum. "İlgileneceğimi düşünmen çok küstahça."

"Olurdun."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Bana bakıyor ve kaşlarını çatıyor. "Sen on sekiz yaşında heteroseksüel bir erkeksin. Ve kişilik kusurlarımın listesine rağmen, korkunç bir dev değilim. Fiziksel olarak en az altı nokta beş boyundayım. Belki yedi." Tekrar omuz silkiyor. "Ayrıca, şu anda göğüslerime bakıyorsun."

Bakışlarım tekrar yukarı fırlıyor. "Göğsünde küçük bir ben var. Her zaman sevimli olduğunu düşünmüşümdür. Şekli *T. rex'e benziyor*."

Ella kıpırdanıyor, bir ayağından diğerine zıplıyor. "İyi." Boğazını temizliyor, gözlerini tavana dikeyyor. "Yedi nokta beş. İlgi çekici dinozor köstebek için. Ama ben de bu noktada pes ediyorum."

Bir sırtıış yayılıyor ve bakışlarının tekrar aşağı inip bir süre ağzıma yerleşmesini yakalıyorum. Yutkunuyor, gözlerini benimkilere dikeyyor, sonra dönüp benden kaçıyor.

Tekrar.

"Ella. Gel hadi." İstemeye istemeye, yatağını yapmak için odanın içinde süzülürken üçüncü kez peşinden gidiyorum. Yerdeki dev battaniyeyi toplayıp yatağın üzerine örtmesini izliyorum. "Bana o bombayı atıp hiçbir şey değişmemiş gibi davranamazsın."

"Hiçbir şeyin değişmesi gerekmiyor. Ben sadece dürüst davranıyordum."

"Dürüstlüğünüzü seviyorum. Ama dürüstlük genellikle bir sonraki konuşmayla birlikte gelir. Az önce benimle seks yapmak istediğini söyledin."

Yastıklarını kabartıyor, kabarmasının tam tersi olana kadar defalarca vuruyor. Şimdi yatağının başucunda yassılaştırmış, pamuklu krepler gibi duruyorlar. "Ben öyle bir şey demedim. *Eğer* biriyle yatmak isteseydim, bu *muhtemelen* seninle olurdu dedim. Ama sana bakire olarak ölmek üzere olduğumu da söyledim, o yüzden hesabı sen yap."

Birkaç saniye ona bakıp durumu değerlendiriyorum. Hesabı yapıyorum.

Matematik, kamyonetimin camından eğilip ruhunu bana açışında, ellerimiz birbirine kenetlenmişken ağlayışında, ben parçaları toplayıp bazılarını kendi güvenliğim için saklarken kalbinin kanamasında yatıyor.

Bilim, konserde en sevdiğim şarkılar havada canlanırken, beni umut ve vaatle doldururken bana karşı eriyişinde.

Aramızdaki kimya, gözlerimiz her buluştuğunda Taurid meteor yağmurundan daha parlak bir şekilde ışıldamasında yatıyor.

Matematikte iyiyimdir.

Matematik tek bir şey ifade ediyor.

Gövdem neredeyse omurgasıyla aynı hizaya gelene kadar arkasından yaklaşıyorum. İrkilerek etrafında dönüyor, avuç içleri havaya kalkıyor ve göğsümde hafifçe yayılıyor. Geri çekilmiyor. Geniş, meraklı gözlerle bana bakıyor ve konuşmamı bekliyor.

Pasif kalmak için ifademi eğitiyorum. Hızla çarpan kalbimi kontrol altında tutuyorum ve titremeyi önlemek için elimden geleni yapıyorum.

sesimden. "Şey... bir konuda haklıydın," diyorum ona, dudaklarım kulağının kabuğuna değene kadar hafifçe eğilerek. "İlgimi çekmedi."

Siktir et, ben de dürüst olabilirim.

Titriyor, keskin bir nefes alıyor, parmakları kıvrılıyor ve göğsümün sert tahtalarına bastırıyor.

Ella, elimi tutmasına, hararetli bakışlara, iltifatlara ve flörtlere rağmen benden etkilenmemiş gibi davranmayı seviyor. Mesafeli duruşu bir başa çıkma mekanizması olarak hizmet ediyor, ona güç veriyor ve onu hayatta kalma modunda tutuyor. Bu nedenle, beni başından savmasına ve taş duvarlarına saygı duydum. Rol yapmasına izin verdim çünkü geçinmek için buna ihtiyacı var.

Ama şu anda rol yapamaz.

Teninin ısındığını hissediyorum. Gözlerinin kapandığını görüyorum. Nefes alışları hızlanıyor ve göğsü beklentiyle inip kalkıyor. Tepki veriyor.

Beni hissediyor. Her yerde.

Daha da yaklaşarak mırıldandım: "Bu konuda haklıydın ama bir konuda yanılmışsın."

Gözleri çırpınarak kapanıyor. "O da ne?" diye soruyor nefes nefese.

Şakağına yumuşak, tüy kadar hafif bir öpücük konduruyorum, dudaklarımı yanağından aşağı sürüklüyorum, sonra kulağına fısıldıyorum. "Sen on numara bir kızsın."

Ve sonra uzaklaşıyorum.

Gözleri yavaşça açıldı, sanki sözlerim damarlarına ilaç gibi gelmişti. Hiçbir şey söylemiyor ve sadece geri çekilmemi izliyor.

Kolları titrek bacakları üzerinde sallanarak yanlarına doğru yavaşça inerken.

"Yarın akşam beş buçukta orada olacağım," diyorum, sesim çakıllı bir şekilde yatak odasının kapısına doğru yürürken. "Akşam yemeğine gelmiyorsun. Seni dışarı çıkaracağım."

"Max-"

Tartışmasına izin vermedim ve odadan çıktım, bir yandan da başının yan tarafına kondurduğum o küçük öpücük hayatımın en güzel anıymış gibi davranıyordum.

Bölüm 21

Maksimum

Koridordaki pis banyodan çıkarken duştan ıslanmış saçlarımı havluyla siliyorum. Aletler ayaklarımın dibine saçılmış. Sanki kirli alt zeminin korunmaya ihtiyacı varmış gibi brandalar serilmiş. Ev talaş ve umutsuzluğun iç içe geçmesi gibi kokuyor, ancak bu çorak duvarlar arasında Ella ile olan ilişkiye ince ama çarpıcı bir paralellik gibi gelen yenilenmiş bir iyimserlik titreşimi var. Chevy gece geç saatlere kadar çalışmama yardım etti ve ona borcumu nasıl ödeyebileceğime dair hiçbir fikrim yok. Diğer taraftan, son birkaç gündür McKay'in tek izine okul çevresinde rastladım ki bu da hiç şaşırtıcı değil. Geçen hafta yemek artıkları konusunda yarım ağızla yaptığı anlaşmaya rağmen tadilata yardım etmek için müsait olmayacağını hissetmiştim.

Temiz bir düğmeli bluz ve Sonbahar Balosu'nda giydiğim tek elbise pantolonumu giydikten sonra aynada saçlarımı jöleyle düzeltiyor, boynuma ve bileklerime elden düşme bir kolonya sürüyorum.

Komodininin üzerinde yeni bir kutu prezervatif var.

Hemen bir sonuca varmak gibi olmasın ama dün Ella ile yaptığım konuşmaya ve daha önce okulda aramızda geçen elektriğe dayanarak hazırlıklı olmakta fayda var.

Ne olur ne olmaz.

Saat beş buçukta cüzdanımı kaptığım gibi Ella'nın evine gidip onu akşam yemeği randevumuz için almaya hazırlanıyorum. Şehir merkezinde bir İtalyan restoranında rezervasyon yaptırdım. Birkaç kasaba ötede yaşayan teyzelerimden biri geçtiğimiz Eylül ayında doğum günüm için Roma'ya bir hediye kartı vermişti, bu yüzden onu kullanmak için mükemmel bir zaman.

Koridordan aşağı inmeden önce babama sesleniyorum. "Ben dışarı çıkıyorum baba. Eve geç gelebilirim."

Hışırtı sesleri geliyor. "Bekle, bekle... bekle, Maxwell."

İç çekerek yatak odasının kapısının önünde duruyorum. Birkaç saniye geçtikten sonra kapı açılıyor ve hiç beklemediğim bir manzara ortaya çıkıyor.

Kalbim çarpınıyor. Gözlerim şaşkınlıkla parlıyor.

Babam koyu gri takım elbisesi ve yeni şekillendirilmiş saçlarıyla karşımda duruyor.

Boğazını temizliyor ve zümrüt rengi kravatını düzeltiyor, ağzında ürkek bir gülümseme belirliyor. "Eee?" diye soruyor, kollarını iki yana açarak. "Nasıl görünüyorum?"

Başımı kaşıdım ve elimi yüzümde gezdirdim. "Um... harika görünüyorsun, baba. Neden böyle giyindin?"

"Bu akşamki yemek için tabii ki. Kız arkadaşın göğüs eti yemeye gelecek."

"I..." Ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Sadece yemek davetini anında unuttuğunu düşünmekle kalmamış, aynı zamanda uyku hapları ya da içkiyle kendinden geçmiş olacağını da tahmin etmişim. Milyon yıl geçse de onu takım elbise içinde görmeyi beklemiyordum. Babam hasta kıyafeti dışında bir şey giymezdi.

kot pantolon ve kirli tişörtler giyiyorum. "Baba, yemeği iptal ettim. Hiç göğüs etimiz yok."

"Hmm." Gözleri kısıldı. "Ben de nereye kaçtığını merak ediyordum. Neyse, önemli değil. Başka bir şeyler yapabiliriz. Kiler makarna ve kavanoz soslarla dolu. Ben hazırlarım."

"Kilerimiz yok. Son kullanma tarihi geçmiş konserve yiyeceklerle dolu bir rafımız var ve buzdolabını henüz doldurmadım. Hiçbir şey yok." Şokum dehşete dönüştü çünkü adam ciddiydi. Ama ciddi olamaz. Ella buraya gelip "sınırlı sayıdaki" gizemli et konservelerimizi yerse utancımдан ölürüm. "Yeniden planlayabiliriz. Yarın taze yiyecek alırım."

"Saçmalık." McKay'in kolonyası gibi kokarak yanımdan hızla geçti. "Bir yolunu buluruz. Saat altıda burada olacak, değil mi?"

"Hayır, ben-"

Ön kapı çalındı.

Öldür beni şimdi.

Yüzüm kızarıyor, tenim terlemeye başlıyor.

"Erkencidir. Bu parlayan bir özellik, Max. Bugünlerde herkes geç kalıyor ve başkalarını düşünmüyor." Gülümseyerek topallaya topallaya evin önüne gidiyor, alüminyum bastonu alt döşemeye vuruyor.

Ella'dan kurtulmak için elektrikli aletlerin ve testerelerin üzerinden atlayarak onun önüne geçiyorum. Bu Ella olmalı. Belli ki beni yanlış duymuş ve burada buluşacağımızı sanmış.

Küçük fuayeye ulaştığımda kapıyı çekip açıyorum ve saf bir güzellikle yüz yüze geliyorum.

Kelimeler boğazımda düğümleniyor, durmuş nefeslerime takılıyor. "Hey."

Ella küçük siyah elbisesiyle göz kamaştırıyor, saçları koyu kırmızı bukleler halinde iki omzunun üzerinden akıyor. Elinde folyoya sarılmış bir tabak var. Onu yüksekte tutuyor. "Göğüs etini getirdim."

Göğüs etini getirdi.

Göğüs etini getirdi.

Ona bağırsam mı yoksa bir aşk itirafı mı kussam bilemiyorum. Gözlerimi elindeki tabaktan yüzüne doğru kaydırarak birkaç kez yavaşça kırıştırmakla yetiniyorum. Biraz makyaj yapmış, dudakları yakut kırmızısı ve göz kapakları gümüşü bir farla boyanmış. Uzun, mürekkep rengi kirpikleri bana doğru dalgalanırken gülümsemesi daha parlak görünüyor. "Sen... göğüs eti getirdin," diye şaşkınlıkla tekrarlıyorum.

Başını sallıyor. "Evet. Fırının olmadığını söylemiştin."

"Yemek yemek için uygun bir masamız bile yok. Katlanır bir masa ve garajda satılan sandalyeler."

"Uyum sağlayabilirim."

Sen mükemmelsin.

Ben de bunu söylemek istiyorum ama babam açık kapıya doğru ilerliyor ve kafasını bana doğru uzatıyor.

"Çok tatlısın, değil mi?" diyor ses tonunda sihirli bir hava ile. "Max, ona bak. Çok güzel."

Babam gururlu bir sıkmayla omzuma yapışıyor. Sonunda bir öksürük sesi çıkarıyorum ve onu içeri almaktan başka çarem olmadığını bilerek bir adım geri çekiliyorum. "Evet, öyle."

Ella bana gülümseyerek eşikten geçiyor ve bakışları dağınık oturma alanında dans ediyor. Normalde, kısıtlı boş zamanlarımda her şeyi temiz ve düzenli tutmak için elimden geleni yaparım, ama bu tadilata yeni başladık, bu yüzden alan hiç olmadığı kadar kötü. Her yerde toz ve alçıpan var. Kanepenin üzerinde mavi bir muşamba var çünkü sahip olduğumuz tek düzgün mobilya o ve boya ve döküntüler yüzünden mahvolmasını istemedim.

Hızla aşık olduğum bu muhteşem kız mevcut yaşam koşullarımı değerlendirirken şu anda nasıl hissettiğimi tek bir kelime özetleyebilir.

Mahcup oldum.

Ama gülümsemesi etrafına göz gezdirdikten sonra tekrar bana bakarken hiç değişmiyor. "Beni ağırladığınız için teşekkürler."

Zayıf bir bakışla içimi çektim. "Kesinlikle."

Babam bitişikteki mutfağa doğru başını sallıyor. "Hadi masayı hazırlayalım. Açlıktan ölüyorum. En son ne zaman sıcak bir göğüs eti yediğimi hatırlamıyorum. Bunu kendin mi yaptın?" diye sorar Ella'ya.

"Evet," diyor. "Annemin yakın zamanda *MasterChef* seçmelerine katılmayacağını söyleyelim."

"Etkileyici."

Etkileyici. Hangisinin daha etkileyici olduğundan emin değilim - Ella'nın bize göğüs eti pişirmesi mi, yoksa babamın tutarlı, ayık ve tam takım elbise giyiyor olması mı? Duygularım karmakarışık. Utanç tenimi ısıtıyor, ama babamı böyle görmek kalbimi ısıtıyor. Ve Ella'yı güzel bir elbise içinde, saçları bukleli ve yüzünde bir gülümsemeyle görmek tüm ruhumu ısıtıyor.

Topuklu ayakkabılarıyla katlanır masaya doğru ilerliyor ve folyo tabağı yere bırakıyor. "Tabak ya da çatal bıçak lazım mı? Herhangi bir şey için eve koştuktan mutluluk duyarım."

"Biz iyiyiz." Koridordaki dolaba gidip eski bir masa örtüsü alıyorum, sonra da annemin eski yemek takımlarını dolaptan çıkarıyorum. Yanında ısıtabileceğimiz spagetti artıkları var. Ayrıca hazır salata setlerimizden biri ve bir kavanoz Fransız sosumuz var. Ve yarısı dolu bir sürahi portakal suyu.

İşe yaramak zorunda.

Babam Ella için bir sandalye çektiğinde sandalyenin ayakları zeminin altındaki çığ zeminde gıcırıyor. Tezgâhtan buzdolabına ve dolaba geçerken onları dikkatle izliyorum.

"Sen ve oğlum liseden sevgilisiniz, değil mi?" Babam yavaşça masanın karşısındaki kendi sandalyesine doğru inerek soruyor. Bastonunu plastik, çiçek desenli masa örtüsüne dayıyor. "Karımla lise ikinci sınıfta tanıştık. Mezuniyetine kadar her gün ona gül aldım. Oğlumu çok mutlu edeceğinizi biliyorum."

Ella telaşla uzun bir bukleye oynuyor. "Oh, ben..." Kendini toparlar gibi oldu, boğazını temizledi ve gözlerini bana çevirdi. "Teşekkür ederim. Harika bir evlat yetiştirmişsiniz Bay Manning."

Son altı yıldır kendi kendimi yetiştirdim ama bunu söylemiyorum. Dökme demir tavaya bir topak spagetti atıp odun sobasını yakıyorum.

"Bana Chuck de," diye hatırlatıyor babası. "Hey, Scrabble oynar mısın?"

"Pek sayılmaz. Yıllar önce kardeşimle birkaç kez oynamıştım," diye yanıtlıyor Ella.

"Öyle mi? Onu buralarda görmedim."

"O... taşındı. Benden dört yaş büyük."

"Eminim dünyayı geziyorsundur. Bu harika. Zekice." Başını sallıyor. "O da senin gibi romantik mi?"

İnleyerek masaya doğru yürüyorum ve üç tabak koyduktan sonra göğüs etini folyodan çıkarıyorum. "Baba," diye uyarıyorum. Tuhaf konu değişiklikleri ve kişisel soruları neredeyse yeniden ısıttığım bu bir günlük spagetti kadar itici.

Ella başını sallayarak bana küçük bir gülümseme gönderiyor. "Sorun değil. Dürüst olmak gerekirse ben romantik biri değilim. Ben tam tersiyim."

"Saçmalık." Babam sanki onun sözlerini paramparça edecekmiş gibi elini havada gezdiriyor. "Gözlerinde çok fazla sevgi var. Hem de çok fazla. Sadece onu içinden çıkarıp dünyayla paylaşman gerekiyor. Şu anda kapana kısılmış durumda. Kendi hayatını romantikleştir."

Tekrar araya girmek üzereyim ama Ella araya girdiğimi hissederek elini kaldırıyor. Gözlerinde cam gibi bir bakışla babama bakıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Dediğimde ciddiym tatlım. Hayatını romantikleştir. Her günü son gününmüş gibi yaşama. Her günü ilk gününmüş gibi yaşa. Sonlar trajiktir. İlkler heyecan verici ve kutlama doludur. Her gün doğumuna sanki daha önce böyle renkleri ilk kez görüyormuşsunuz gibi bakın. En sevdiğiniz şarkıyı daha önce hiç böyle değerli bir melodi duymamışsınız gibi dinleyin. Her günü bir kutlama haline getirerseniz, kendi hikayenizde asla sıkılmazsınız."

Ocağa geri dönerken durakladım. Babamın sözleri bir sıcaklık dalgası gibi içime doluyor. Yıllardır bu kadar mantıklı konuştuğunu duymamıştım.

Bu duygu beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertiyor. Ella'ya baktığımda, benimkini yansıtan bir ifadeyle ona bakıyor. Gözleri yaşlarla parlıyor; dudakları yumuşak bir merakla yukarı kalkıyor.

Ona ne oldu böyle?

Ella derin bir nefes alır. "Bu... çok akıllıca. Teşekkür ederim."

"Benim de bazı anlarım oluyor." Babam servis çatalına uzanıyor ve göğüs etine dalıyor. "Hadi yiyelim."

Yemek

yeriz.

Gülüyoru

z.

Güneş batana kadar Scrabble oynuyoruz ve Ella'nın sandalyesi benimkine yaklaşıyor, çıplak bacağı pantolonumun paçasına değiyor. Elini tutmak için uzandığımda parmaklarımız birbirine kenetleniyor ve sobanın ateşi titreyerek kor haline gelene ve pencereden yıldız ışığı sızana kadar öyle kalıyoruz. Bu ilk el ele tutuşmamız değil ama öyleymiş gibi davranıyorum.

Öyle gibi geliyor.

Gece ilerlerken tozlu bir rafa uzanıyorum ve orada duran, akşam yemeğinde Ella'ya vermeyi planladığım kitabı alıyorum. "Hey, senin için bir şeyim var," diyerek kitabı ona fırlatıyorum. Kitabı yakaladı. "Bunu okudun mu?"

To Kill a Mockingbird.

"Tabii ki," diye
yanıtlıyor.

Sırtarak kucağına bakmasını ve kitabın eski nüshasını karıştırmasını, içinde saklı olduğunu bildiği bir şeyi aramasını izliyorum. Bulduğunda başını eğerek duraklıyor,

turuncu uçlu parmakları kitabın kenarlarında kıvrılıyor.

Ella bana bakıyor, gülümsemesi ışığı yakaladıkça ısı ısı oluyor.

"Nadiren kazanırsınız, ama bazen kazanırsınız."

Bir Scrabble oyunu daha oynayacağız.

Hep birlikte oturmuş, normal bir sohbet ediyor, şakalar yapıyor ve şimdiye kadar yapılmış en iyi göğüs etini yedikten sonra masa oyunları oynuyoruz, kitap sessiz bir hatırlatıcı gibi yanımızda duruyor.

Ve her nasılsa, yıkık dökük duvarlar, plastik brandalar ve boyasız sıvalara rağmen...

Ella bu evi nihayet bir ev gibi hissettiriyor.

Bölüm 22

Ella

Geceyi, ay ışığının suda parıldadığı bir köprünün üzerinde sopa fırlatarak sonlandırmamız mantıklı. Yan yana eğilip karşıdaki korkuluklara koşarken gümüş dalgalar bize bakıyor.

Gülerek dereyi işaret ediyorum. "Yine ben kazandım. Bu işte berbatsın."

"İşin içinde strateji olduğunu fark etmemiştim."

"Öyle olmalı. Her seferinde kaybeden birini hiç görmemişim."

Max küpeştenin üzerine eğilirken başını sallayarak iç geçiriyor. "Su lanetli."

"Benim bakış açımdan değil." Korkuluklara karşı duruşunu eşleştiriyorum ve dirseklerimiz birbirine çarpıyor. En ufak bir sürtünme bile içimde bir sıcaklık yaratıyor. Ona bakarak, gözlerimi siyah kapüşonundan görünen profilinin üzerinde gezdiriyorum. "Baban... beklenmedik biriydi," diye mırıldanıyorum. "Olacağını düşündüğüm kişi değil."

Parıldayan dereye bakarken çenesi titriyor. "Evet. Onu yıllardır bu kadar berrak görmemişim." Max çenesini yukarı çekip gökyüzüne bakıyor. "Son zamanlarda içtiğini fark etmedim. Detoks aşamasını geçmiş olmalı."

Arkamı döndüm, sırtım parmaklıklara dönüktü. "Yolunu kaybetmiş iyi bir adama benziyor."

"Ben de bunu söylüyordum," diye katılıyor Max. "McKay onun ümitsiz vaka olduğunu düşünüyor."

Uzun, bol kolumla oynarken, "Kardeşin bu akşam yemekte yoktu," diye not ediyorum. Festivalde ödünç almama izin verdiği siyah kokteyl elbisemin üzerine Max'in kapüşonlu tişörtünü giyiyorum. Hâlâ onun gibi kokuyor. "Daha destekleyici olmadığı için üzgünüm."

Sert bir rüzgâr yüzümüzü kamçılادığında ve soğuk çıplak bacaklarımdan aşağı indiğinde dizlerim birbirine çarpıyor.

Yanımda aynı pozisyona dönen Max kollarını kavuşturuyor ve köprüye bakıyor. "Evet. Onu geri çekmeye çalışıyorum ama o sürekli daha uzağa kaçıyor. Ama o benim ailem, bu yüzden vazgeçmeyeceğim. Kan sudan daha kalındır, biliyor musun?"

İfadesi içimde katran gibi kayarken dudağımı kemiriyorum. "Yeterince komik, bu cümle bugünlerde söylediğimiz tam tersi bir anlama geliyordu."

Max kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Nasıl anladın?"

"Orijinal pasaj aslında 'Antlaşmanın kanı rahim suyundan daha kalındır' şeklindedir," diyorum gözlerine bakarak. "Popüler inanışın aksine, seçtiğimiz ilişkilerin aile bağlarımızdan daha güçlü olabileceğini vurguluyor. Seçerek oluşturduğumuz bağların, içine doğduğumuz bağlardan daha değerli olduğunu vurgular."

"Bu çok ilginç."

"Evet. Ne zaman Jonah'tan biraz daha fazla nefret etmek istesem, kendime bunu hatırlatmaya çalışıyorum. O kanımdan ama artık benim değil."

aile. O tetiği çektiğinde unvanını kaybetti." Omuz silkip tırnaklarımı inceliyorum. "Gerçekten işe yaramıyor. Onu hala seviyorum, bu yüzden sadece kendimden nefret etmeme neden oluyor."

İnsan zihni pervasız bir canavardır. Mantık bize aksini ne kadar söylerse söylesin, anılara ve bağlara tutunur. Sevgiyi kızgınlıktan ayırmaya çalışmak, özellikle de aile için, iç içe geçmiş ipleri çözmeye çalışmak gibidir. Biri her zaman diğeriini takip eder.

"Donuyorsun."

Bacaklarım aşağı yukarı sallanıyor ve dişlerim takırdıyor. "Dışarısı soğuk."

"Michigan daha soğuk," diyor.

Ona bakarken gülümsemekten kendimi alamıyorum. Max Manning'in hafızası çelik bir tuzak. "Orada üşümeyi tercih ederim."

"Nedenmiş o?" Bana tam olarak bakmak için hareket ettiğinde yüzü düşüyor, kaşları kırışıyor.

"Buradan çok uzakta."

Ben de kendime bunu söyleyip duruyorum zaten. Bu ruh emici anılardan, bu yargılayıcı kasabadan ve sadece üç saat uzaklıktaki yüksek güvenliikli hapishaneden kilometrelerce uzakta - açıklanamaz bir şekilde çekildiğim bir yer. Sevgisinin ve birikiminin her zerresini katil oğluna akıtan ve sonrasında kızını kötüleşmeye terk eden annemden çok uzakta.

Ama açık gökyüzüne bakmak için arkamı döndüğümde, bir elin beni geri çekmek için pazıma dolandığını hissediyorum.

Max usulca fısıldıyor, "Benden çok uzakta."

İçimi bir hüznün kaplıyor ve bakışlarımız ay ışığının altında birbirine karışıyor. "Max..."

Elini bırakır ve cebinden cep telefonunu çıkarır, sonra kaydırmaya başlar. Birkaç dakika sonra bir şarkı çalmaya başlar.

Duygularımı dizginlemek için dişlerimi sıkıyorum. "Bunun adı ne?"

"Eyes on the Shore'dan 'Atoms to Atoms'," diyor bana, telefonu köprü korkuluğunun üzerine koyarken. "Dans etmek ister misin?"

"Evet."

Cevap çok kolay ortaya çıkıyor.

Gelecek yaz Tennessee'yi tamamen geride bırakıp at çiftliği hayalime başlamayı planlıyorum. Ucuz bir araba için para biriktireceğim ya da belki Chevy bana ucuz ama güvenilir bir şey ayarlar. Gerekirse otostop çekerim.

Ama Max kalmamı isterse.

Aynı cevabın kolayca düşüp düşmeyeceğini merak etmekten kendimi alamıyorum.

Hey, Sunny.

Burada kal.

Beni gölden çıkardığında söylediği buydu ve bu sözler hâlâ aklımdan geçiyor. Ama onları çok uzun süre düşünmeden onun kollarındayım. Beni kendine çekerek kemiklerimdeki soğuğu söndürüyor. İki güçlü kolunu etrafıma sarıyor ve çenesini başımın tepesine dayıyor. Müzik eşliğinde sallanmaya başladığımızda yüzüm göğsünün ön tarafına gömülüyor ve karla kaplı Michigan'ın arka planına dair hayallerim, tıpkı bunun gibi bir geleceğin görüntüleri içinde eriyip gidiyor. Zamanın sonuna kadar köprülerin üzerinde dans edeceğiz. Acaba bunu görüyor mu? Acaba bunu istiyor mu?

Bunu isteyip istemediğimi merak ediyorum.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum, ellerim aşağıya iniyor ve kalçalarına yapışıyor. "Para, zaman ve mesafe söz konusu olmasaydı ve her şeyi yapabilseydin... şu anda ne yapıyor olurdun?" diye soruyorum. Onun hayallerini bilmek istiyorum. Burada benimle olur muydu? Buradan uzakta bir yerde, farklı bir hayatın peşinde mi olurdu? Bir dağa tırmanıyor, dalgalı denizin derinliklerine dalıyor ya da ormanda تنها bir kulübede hikayeler yazıyor olur muydu?

Belki dünyayı görmek istiyordur. Belki de dünyayı değiştirmek istiyordur.

"Herhangi bir şey?" diye

fısıldar. "Evet. Her şeyi."

"Seni öpüyor olurdum, Ella."

Kalbim göğsümün içinde duracakmış gibi çarpıyor. Sanki kırmızı ışık yeşilden kırmızıya dönmüş ve sarıyı unutmuş gibi. Nefesimi zorlukla tutarak geriye doğru çekiliyorum. "Ne?"

"Seni öpüyor

olurdum." "Seni

duydum."

Gülümsüyor ve başını eğiyor, kolları iki yanına düşerken sadece gözlerini yüzüme kaldırıyor. "Daha iyi açıklamamı ister misin?"

Bir adım daha geri atıyorum, sonra bir adım daha. Bunun olacağını bildiğim halde dehşet kaplıyor içimi. Bu tür şeyler böyle başlar. Jonah ve Erin'le de böyle başlamıştı.

Arkadaşlık.

Elle tutma.

Bir
öpücü
k.

Sevgil
er.

Herkes kanlı bir şekilde ölür.

Son.

Başımı ileri geri sallayıp sertçe yutkunurken panik ve dehşet birbirine karışıyor. "Sana zaten söyledim... Ben romantizm aramıyorum. Bunu istemiyorum."

"Ama bekaretini benimle kaybetmek istiyorsun."

Tekrar yutkunuyorum. Daha sert. Dün yatak odamda yaptığım itirafı yutmaya ve zihninden söküp atmaya çalışıyorum. Evrenden. Dürüst ya da değil, aptalca bir şeydi ve şimdi Max bunu yaşamama asla izin vermeyecek. "Öyle demek istemedim. Bu yakınlık ya da Tanrı korusun *aşk*la ilgili olmayacaktı. Sadece-"

"Sevişmek mi?" Kaşlarını çattı. "Bu senin yapacağın bir şey değil." "Bir deneyim. Güvendiğim biriyle bir deneyim."

"Öpüşmek de bir deneyimdir. Daha önce hiç öpüldün mü?"

Gözlerimi kapatıp başımı sallamaya devam ediyorum, Max'in dudaklarını dudaklarımın üzerinde hayal ederken karnımın alt kısmında yanan ateş topunu görmezden geliyorum. "Öpüşmek farklıdır. Daha fazlası."

Bana bir adım daha yaklaşıyor. "Mantığın hatalı Sunny. Benimle sadece anlamsız, deneyim odaklı seks yapabileceğini ve *daha fazlasını* hissetmeyeceğini düşünüyorsan blöfünü görmeye hazırım."

Bu his havai fişeklere dönüşüyor ve kalçalarımı birbirine sıkıştırıyorum. "Daha fazlasını istediğini mi ima ediyorsun?"

"Ne istediğim konunun dışında. Daha fazlası olurdu. Bu sadece bir gerçek."

"Çünkü yatak odasında çok ustasın," diyorum kıkırdamaya zorlayarak. "Sana delicesine aşık olmaktan başka çarem yok mu?"

Esprî girişimim boşa çıktı. Max'in gözlerindeki bakış, mizaha benzeyen herhangi bir şeyden ışık yılı uzakta.

Yavaşça ileri doğru bir adım atıyor, bakışları beni delip geçiyor. Ve yıldızların altındaki bu eski köprüde yüz yüze geldiğimizde, bir elini kaldırıp parmak eklemlerini çenemde gezdiriyor. "Bilemiyorum."

Sözleri, teninin çeneme verdiği his tarafından bastırılıyor. Sert bir başparmak alt dudağımı okşuyor ve ben küçük bir nefeste boğuluyorum, gözlerim dalgalanarak kapanıyor. Kokusu beni istila ediyor, saf ve temiz. Dokunuşu beni çözüyor. Bacaklarım titriyor, kalbim güm güm atıyor ve birkaç göz kamaştırıcı atışın ardından nihayet söyledikleri aklıma geliyor. "Neyi bilmiyorsun?" Mırıldanıyorum.

"Yatak odasında usta olup olmadığımı."

Gözlerim yavaşça açıldı. "Eminim farkındasınızdır."

Tek önerdiği sert bir kafa sallamak.

Kaşlarımın arasında bir çatıklık oluşuyor, imalar göğsümde açılıyor ve "Ne diyorsun?" diye mırıldanıyorum.

Max kesik kesik bir nefes veriyor ve yakınımaya eğiliyor, dudakları kulağımın tozunu alıyor ve tüylerimi diken diken ediyor. Sonra nazikçe itiraf ediyor: "Ben de bakireyim Ella."

Dünya durur.

Dünyam durdu.

Max Manning'in on sekiz yaşında bakire olduğu, onunki gibi bir yüze, onunki gibi bir kalbe sahip olduğu, benim romantizm konusundaki kasvetli, iğrenç duruşumu alıp küçük parçalara ayıracak ve bu parçaları rüzgâra savuracak sessiz bir güce sahip olduğu fikrini bir kez bile düşünmedim.

Max bir bakire.

Geri çekildiğinde, sersemlemiş, ayrılmış dudaklarıma bakıyor. Avuçları çenemi kavlıyor, parmakları gevşeyen buklelerimin arasına kayıyor. "Ben de bunu istemiyordum," diye itiraf ediyor, boğazı çalışıyor, gözleri hâlâ ağzımda sabit. "Hayatımda kızlara ya da ilişkilere yer yoktu. Çok fazla yüküm var, çok fazla sorumluluğum var, iyi olan hiçbir şey yok." Diğer eli titreyen avucuma uzanıyor ve göğsüne bastırıyor. Orada tutuyor, baş döndürücü kalp atışları parmak uçlarımda titreşiyor. "Ama senin için bir yer var Ella," diyor. "Eğer olmak istediğin yer burasıysa, senin için yerim var."

Gözlerimden yaşlar akıyor.

Bu çok fazla. Bu an, onun sözleri, parmaklarımdan onun güzel kalbinin üzerinde gezinmesi.

Elimi onun elinden çekip koşuyorum.

"Ella."

Spor ayakkabılarım kalp atışlarımla eş zamanlı olarak köprü tahtalarına vururken arkamdan sesleniyor. Keskin hava tenimi ısıyor. İstek, kararlılığımı kemiriyor. Kararsızlık beni çiğneyip tükürüyor, ta ki ben artık koşmak istemeyene kadar.

Yavaşlayarak duruyorum, nefes nefese.

Dönüp ona baktığımda hâlâ aynı yerde durduğunu görüyorum. Peşimden koşmuyordu. O değil

hareket etti, ama yüzünde işkence ve umut bir aradaydı. Kapüşonu geriye çekilmiş ve elleri sanki ayaklarını köprüdeki o noktaya yapıştırmak için tüm öz kontrolünü kullanıyormuş gibi iki yanında toplanmış.

"Kal," diyor, o kadar alçak sesle ki rüzgârın uğultusundan neredeyse onu duyamıyorum.

Ama ben biliyorum.

Onu duyuyorum.

Tekrar koşmaya başladım.

Bu sefer ona doğru koşuyorum. Ona *doğru* koşuyorum. Yorgun yanımda, ciğerlerim kabararak ve göğsüm ağrıyarak benimle birlikte koşuyor ve daha önce hiç geçemediğim bu yürek parçalayıcı yarışta onu geçmeye çalışıyorum.

O değerli bir rakip, ama ben onu toz içinde bırakıyorum. Onu yakalayana kadar koşacağım.

Kollarımı boynuna dolayana kadar koşuyorum, ayak parmaklarımın üzerinde yükseliyorum ve şarkı doruğa ulaşıp kalbim yerinden çıkarken yüzünü kendime çekiyorum.

Ben kazandım.

Benim ödülüm, ellerinin havalanıp yüzümü kavrayışında. Altın madalya dudaklarının dudaklarıma değdiği ilk anda.

Max'in nefesi kesiliyor ve ağzı içgüdüsel olarak beni içeri almak için açılıyor. Dillerimiz birbirine değiyor, ilk başta nazikçe. Bir şarkının ilk notası ya da bulutlardan kaçan tek bir yağmur damlası gibi. Dilinin tek bir hareketiyle içime dolan sıcaklığı beklemeden, nefesinin kesilmesine uygun bir inleme sesi çıkarıyorum.

Dili benimkiyle bir kez daha oynaşıyor, sonra geri çekiliyor ve ikimiz de hareketsiz, nefessiz bekliyoruz. Hafifçe geri çekiliyor, gözleri kapalı, sadece dudaklarımız birbirine değiyor. "Bu benim ilk öpücüğüm," diye mırıldanıyor ağzıma karşı, bir eli başımın arkasına dolanıyor ve alnımızı birbirine yaklaştırıyor.

"Benim de," diye fısıldıyorum, kelimeler titriyor, bacaklarım daha da titriyor.

İlk öpücüğüm.

İlk öpüşmemiz.

Tekrar içeri girip dudaklarımızı birbirine bastırmadan önce gözleri kısa bir süreliğine açılıyor. Ellerim saçlarına dalıyor ve o diliyle dudaklarımı ayırırken ben gecenin karanlığındaki telleri avuçluyorum. Onun için açılıyorum. Onu tamamen içeri alıyorum ve bu artık bir ilk nota ya da yoldan çıkmış bir yağmur damlası değil. Bu bir kreşendo. Bir fırtına. Şimşek, gök gürültüsü, kalp durduran bir orkestra.

Dillerimiz sıcak bir şekilde birbirine karıştığında inliyorum. Tüm tereddütler yok oldu.

Her şey mükemmel, sihirli bir şekilde *doğru* hissettiriyor. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

Max beni döndürüyor ve korkuluklara yaslıyor, bir eli çenemde, diğeri gevşek buklelerimin arasına kayıyor, yumruğunu sıkıyor ve beni kendisine doğru tutuyor. Dili ağzımı keşfederken aç bir şekilde benimkine vuruyor. Naneli sakızın tadı duyularımı alevlendiriyor, onun topraksı kolonyasının kokusu ve havadaki çam iziyle birleşiyor. Yüzlerimiz aç yapıyor, daha derin bir tat alıyoruz ve bacağım üst uyluğunun etrafına dolanmak için yukarı

çekiliyor. Biz yalayıp ararken ve tadını çıkarırken boğazından
bir inilti yükseliyor. Ben çekiyorum

saçlarını ve o da benimkileri çekiyor. Ona sürtünüyorum, ereksiyonunun bacaklarımın arasına girdiğini hissediyorum. Başım bir nefesle geriye düşüyor ve boğazımın kenarından aşağıya doğru ağzı açık öpücükler bırakıyor. Ona daha fazla bastırıyorum, bu hissi kovalıyorum. Karıncalanmalar çiçek açıyor ve tırmanıyor, beni aydınlatıyor. Elbisem kalçalarımın yukarı çıkarken ıslaklık iç çamaşıma bulaşıyor.

Ağırlıksızım ve süzülüyorum. Başka hiçbir şey yok. Dili boynumdan yukarı kayarken tüm vücudum titriyor ve düzensiz bir nefes verirken dişleriyle çenemi çentiyor.

Onu öpmeye devam etmek istiyorum. Asla durmak istemiyorum.

"Max," diye mırıldanıyorum, parmaklarım dokunurken saçlarını kavrayışım gevşiyor.

Dudakları pembe ve şiş, öpüşmelerimizden kalan yıldız ışığı altında parlıyor. Ellerini kalçalarımın doğru uzatıp beni kendine çekerken uykulu, yarı kapalı gözleri bana bakıyor. "Tadın çok güzel."

"Seni öpmeyi seviyorum."

"Durmak zorunda değiliz."

Başım dönüyor, ellerimi omuzlarına götürüp ona tutunurken göz kapaklarım çırpınarak kapanıyor. "İstemiyorum."

Alnımdan öpüyor. "Buraya gel."

Max köprüye oturmak için alçalıyor ve beni kucağına çekiyor, sırtı korkuluklara dayanıyor ve göğsüm onunkiyle aynı hizaya geliyor. Bacaklarının arasındaki sertlik beni ateşe verirken, onu kucaklarken kirli yanaklarını avuçlarımın arasına alıyorum.

Tekrar öpüşüyoruz. Zaman donana, dünya dönmeyi bırakana ve onun dili ağızımda var olan tek şey olana kadar

öpüşüyoruz.

Geri çekildiğimde nefesim kesilmişti, her yerim uğulduyordu. Daha fazlası için can atıyorum. Parmak uçlarımı yanağında gezdiriyorum, kıllar tenimi gıdıklıyor. Açık mavi gözlerini kaldırdığında, zihnimde bir görüntü yanıp sönüyor. Her zaman hayal ettiğimden çok farklı bir gelecek görüyorum. Açık alanlarda yıldız gözlemi, ayın altında dans ve müzik havayı doldururken yavaşça süzülen bir akarsuyun üzerinde büyülu öpücükler. "Gözlerin," diye mırıldanıyorum, bir elimle yanağını kavrayarak. "Bana görüldüğümü hissettiriyorlar."

Gülümsüyor, sözlerimden, dokunuşumdan sarhoş olmuş gibi yavaşça gözlerini kırıştırıyor.

İç çekerek dudaklarımı onun saç çizgisine bastırıyorum ve yeni, tuhaf düşünceleri uzaklaştırıyorum. Tek düşünmek istediğim bu an. "Gülüşün bana değer verildiğimi hissettiriyor." Sonra ona daha da sokuluyorum ve bitiriyorum: "Ve kolların beni güvende hissettiriyor."

Max eğilip başımın yan tarafına yumuşak bir öpücük konduruyor ve "Kollarıma karşı bir ilgin olduğunu hep biliyordum" diye fısıldarken dudaklarının sırtarak açıldığını hissediyorum.

Bölüm 23

Maksimum

Ertesi akşam rüyamda güneşin aydınlattığı bir at çiftliği görüyorum.

Bakışlarımı etrafta gezdirirken altın şeritleri yonca tarlalarında ve çikolata kahvesi yelelerde parıldıyor. Deri ve samanın tatlı kokusu gübreye karışıyor ve ben uzakta yükselen kırmızı bir ahıra doğru adım atıyorum. Kilitli bir çitin arkasında üç at otluyor, parlak turuncu bir güneş elbisesi ve hasır şapka giymiş bir kız duruyor. Atlardan birini okşuyor ve bir ninni mırıldanıyor. Melodi kulaklarıma doğru süzülüyor, kulağımı tırmalıyor.

İlerlemeye devam ediyorum, kızı merak ediyorum. Yüzünü görmek istiyorum.

Saçları şapkanın içine sıkışmış, rengini gizliyor. Ona sesleniyorum ama ağzımdan hiçbir ses çıkmıyor. Sessiz bir yakarış bu. Ayaklarım hızlanıp koşmaya başladığımda kulaklarımda sadece onun ürkütücü türküsü yankılanıyor.

Yaklaştığımı duydu.

Konuşamasam da beni hissediyor. Onunla birlikte şarkı söyleyemiyorum. Koşmaktan başka bir şey yapamıyorum, kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor ve botlarım çamura gömülüyor.

Şapkasının kenarıyla gözlerini siper ederek bana doğru döndüğü anda görüntü dağılıyor. Onun tarafından çekiliyorum.

Bir şey.

Gerçeklik içime işlerken irkilerek gözlerimi açıyorum ve yatağımda uzanıyorum, oda karanlık, zihnim bulanık. Açık pencereden giren serin bir rüzgâr çıplak tenimi üşütürken gözlerimi kırıpıştırarak uyanıyorum. Siyahın bulanıklığına alışmaya çalışırken görüşüm bulanıklaşıyor.

Ve sonra narenciye kokusu etrafımı sarıyor. Portakal hanımeli ve temiz şampuan.

Yatak ilave bir ağırlıkla kayar.

Oturur pozisyona geçiyorum ve başımı sola çeviriyorum, gözlerim karanlıkta Ella'ninkilerle buluşuyor. "Ella? Ne..." Sesim kesiliyor.

Ağlıyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor, kelimeler boğuk boğuk. "Ben... bir kabus gördüm."

"Kahretsin. Gel buraya." Kolumu omuzlarına dolamakta ve onu göğsüme doğru çekmekte tereddüt etmiyorum. Üzerime yığılıyor, ılık gözyaşları tenimi ıslatıyor. "Her şey yolunda Sunny. Her şey yolunda."

Burnunu çekerek ellerimden birine uzandı ve sıkıca tuttu. "Bir rüya gördüm... seni öldürdü."

"Kim?"

"Jonah."

Göğsümdeki acıyla gözlerimi kapatarak onu sıkıca kavriyorum. "Ben buradayım. Sadece kötü bir rüyaydı."

"Çok gerçekçiydi." Başını sallıyor, mis gibi kokan saçları çenemi gıdıklıyor. "Gerçek olduğunu sanmıştım."

"Gerçek değildi. O hapiste ve asla çıkamayacak."

Daha sert ağlıyor, burnunu boynumun kıvrımına dayıyor. "Seni bıçakladı," diye fısıldıyor, parmaklarını kalbimin üzerinde gezdirerek. "Tam buradan. Ve sonra kan kaybediyordun. Önümde dizlerinin üzerine düşüyordun. Sana doğru koşmaya çalıştım ama bacaklarım donmuştu. Ayakkabılarım yere tutkal gibi yapışmıştı. Tek yapabildiğim izlemektir."

"Şşş." Başının üstünü öptüm. "Sadece bir rüyaydı."

"Dehşet içinde uyandım," diyor. "Seni görmek zorundaydım. Sana dokunmalıydım. Hâlâ burada olduğundan emin olmalıydım."

"Ben buradayım."

Gözyaşları dindiğinde, parmaklarını saçlarımin arasından geçirerek ayağa kalkıyor. "Seni uyandırdığım için özür dilerim."

"Olma. Her zaman pencereden tırmanabilirsin."

Sessiz bir ritim geçerken hüznölü bir gülümseme beliriyor. Sonra fısıldıyor, "Bisiklet sendendi."

Yutkunarak başımı salladım, ona daha sıkı sarıldım. Bu konuyu ne zaman açacağını merak ediyordum. "Evet."

"Neden? O zamanlar arkadaş bile değildik."

"Öyle değil miydik? Şenlik ateşinin yakıldığı gün açıklıkta bana arkadaşlık teklif ettiğini hatırlıyor gibiyim." Tereddüt ederek sözümü geri aldım. "Hayır... Ondan çok daha önce arkadaştık. Ben yedi yaşındayken seni okul bahçesinde kitap okurken görmüşüm. Bana gülümsemiştin. Ve hepsi bu kadardı."

Gözleri ay ışığının yumuşak parıltısında ışıldıyor, kirpikleri düşünceli bir şekilde dalgalanıyor. "Bisiklet için teşekkürler, Max."

"Bir şey değil."

Ella çenesini omzuma dayıyor ve şiş gözlerini bana doğru kaldırıyor. "Gerçekten çıplak mı uyuyorsun?" Bakışları

beyaz arşıfı kalçalarıma kadar çekip sonra tekrar yukarı kaldırıyor. "Sadece boxer."

Yutkunuyor, bakışlarını başka yöne çeviriyor. "Sanırım gitmeliyim."

Gitmesini istemiyorum. Narenciye gibi kokuyor ve güneş ışığı gibi hissettiriyor. Avuçları hâlâ göğsümün üzerinde, kaburgalarımı hafifçe sıyrıyor. Nefesi boynumun yan tarafını ısıtıyor. Bacaklarından biri yorganın altında benimkiyle sarmaş dolaş ve olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok.

Nefesi yatıştığında ve eli hareket etmeyi bıraktığında, şakağım onunkinin tepesini öpene kadar başımı eğiyorum. "Kal," diye fısıldıyorum.

Ama o çoktan uyudu.

Göz kapaklarım açıldığında ve rüyasız bir uykudan uyandığımda hala karanlık ve sessiz. Üzerimde fazladan bir ağırlık var. Gerinirken dudaklarıma uykulu bir gülümseme yayılıyor, uzuvlarım sert ama kalbim elastik bir memnuniyet bandı.

Ella yanımda ayağ a kalkıyor, göğsümdeki kolu, eli saçlarımda ve vücudu yanımda kaşıklaşana kadar yukarı kayıyor. Yeniden konumlandırılan bacağı, boxerımdaki elik ubuğ a sürtünene kadar yukarı kalkıyor. *Kahretsin*. Belki de rüya görüyordum.

Güzel bir rüya olmalı.

Fark ettiğinde donup kalıyor, çünkü fark etmemesi mümkün değıl.

Nefesinin kesildiğini duyuyorum, yanımda kıpırdamadan dururken boynuma çarpan titrek soluğunu hissediyorum. O an şarj oldu,

Ağır. Artık tamamen uyanığım, siyah tavana bakıyorum. Hareket etmiyorum. Yatağımda yarı çıplak ve taş gibi olmuş, hayallerimin kızı bana yapışmışken ona dokunmaktan korkuyorum.

Ağır, boğuk ve düzensiz nefes alıyor. Kulağımın altındaki deriye küçük bir öpücük kondurduğunda neredeyse sarsılıyorum. Bir dizim yorganın altından yukarı çekilirken yumruklarım sıkıca kenetleniyor. Sertçe yutkunarak, zayıf bir nefes alıyorum ve gözlerimi kapatıyorum, bir sonraki hamlesini görmek için bekliyorum.

Beni tekrar öpüyor, daha uzun süre. Sonra tekrar. Sağ eliyle saçlarımı çekiştirerek çenemin yan tarafını öpmek için yukarı kaldırıyor. Kıllarla kaplı kenarından aşağıya doğru öpücükler konduruyor ve acı dolu küçük bir iç çekme sesi çıkarıyor.

Ve dili dışarı çıktığında, kendimi kaybediyorum.

Başımı çeviriyorum, yumruğumu saçlarına gömüyorum ve ağzımı onunkine yapıştırıyorum.

Ella bir iniltiyle öpücüğün içinde eriyor, bacakları muhtaç bir tutuşla etrafımda kıvrılıyor, erkek şortu bacaklarını yukarı kaldırıyor. İnliyor, inliyor. Ben de inlerken kendini bana doğru itiyor, ayrılmış ağızlarımız bir anlığına durmuş gibi birbirine bastırıyor. Eli bir tutam saçımı bıraktığında, onu gövdemden aşağıya doğru sürüklüyor ve sertliğimin üzerinde gezdiriyor. Neredeyse ölüyordum. Ruhumun ağırlıksız, ilahi bir saniyeliğine bedenimi terk edip panelli tavana doğru havalandığına bahse girerim.

"Ella," diye mırıldanıyorum, geri çekiliyorum ve boxerımın üzerinden beni okşarken gözlerimi sıkıyorum. Boşalacağım için çok korkuyorum. Daha önce kimse orama dokunmamıştı,

Kendi elim hariç. Yüz yüze gelene kadar yastığın üzerinde dönüyorum, onun geniş, cam gibi gözleri benimkilerle buluşuyor. Ay ışığı açık pencereden içeri süzülüyor, kızarmış yanaklarını ve karmakarışık saçlarını aydınlatıyor.

Şeftali rengi atletinin içinde kabaran göğsüne bakıyorum. Çakıl taşlı meme uçları ince kumaş tabakasının arasından görünüyor ve içimdeki hayvan tepki veriyor. Boğazımda bir hırıltı gümbürdeyerek üstünün eteğine uzanıyor ve onu vücudundan yukarı doğru çekmeye başlıyorum. Ella tekrar nefes nefese kalıyor ve atmama yardım etmek için elini çekiyor. Gömlek yere atılıp süt beyazı göğüsleri göz hizasına geldiğinde saniyeler uçup gidiyor. Şilteden aşağı doğru inerek iki göğsünü de ellerimle avuçluyorum ve öne doğru eğilerek meme ucunu ağzıma alıyorum.

"Max... aman Tanrım..." diye inliyor, sırtını kamburlaştırıyor, pazılarıma yapışırken bana doğru bastırıyor.

Kıstırıp emiyorum, sonra diğer göğsüne geçiyorum. Yumuşacık bir teni ve güneşin öptüğü hayalleri var. Uzun saçları göğüslerinin üzerine dökülüyor ve nefesim kesildiğinde bir avuç tutup kendimi yukarı çekiyorum, derin nefes alıp tekrar ağzına dalıyorum. Her iki kolu da omuzlarıma dolanıyor ve beni olabildiğince yakınına çekiyor. Ben kalçalarının arasına sıkışana ve göğsü benimkine çarpana kadar bacakları etrafımda kıvrılıyor.

Temasla birlikte başı geriye düşüyor. "Max," diye inliyor. "Dokun bana."

Tereddüt etmiyorum.

İkimiz de deneyimsiziz ama ihtiyaçtan beslendiğinizde deneyimsizliğin hiçbir anlamı yok. Ham duygular tarafından yönlendirilir. Her şey doğru geliyor. Her dokunuş, her yeni keşif,

anlamalıdır. Dudaklar ve diller asırlık bir ritimle dans ederken eller nereye gideceğini bilir ve uzuvlar buna göre birbirine dolanır.

Elimi şortunun kemerinin içine sokuyorum ve bacaklarının arasındaki nemli kumaş parçasını okşuyorum.

Ağlıyor.

Diğer elim onun ağzını kapatmak, ağabeyimin ya da babamın odaya dalıp o anı mahvetmesine neden olacak çılgılığı engellemek için uzanıyor. Ve bu *beni* mahvedecek. Eğer Ella ben onu boşaltmadan yatağımdan zorla çıkarılırsa kesinlikle düşüp öleceğim.

Parmaklarımı iç çamaşırının içine soktuğumda gözleri elime kayıyor. Avucumu yavaşça geri çekip alnımı onunkine değdirmeden önce elime karşı çaresizce inliyor.

Parmağım içine girip pompalamaya başladığında kısık bir iniltiyle gözlerimi kapatıyorum. İpeksi sıcaklık içimi yırtıyor. Kadife ateşi. Yüzlerimiz yastığımın üzerinde santimetre aralıklarla duruyor ve boğazına küçük inilti takılırken sıcak nefesleri dudaklarıma çarpıyor. Parmağım kayganlaşıyor ve bacağının kıvrımı belime dolanırken bir tane daha sokuyorum.

Avucumun topuğu ona sürtündüğünde, bana karşı kükrüyor. "Tanrım..." diye inliyor, tırnakları çıplak kollarıma batıyor. "Max."

"Yanımdayım. Ben buradayım." Gözlerimi açıp onun çözülüşünü izliyorum. "Bana tutun. Bırak gitsin."

Beni daha sıkı sıkıyor. "Ben... Bu his..."

"İyi hissettiriyor, değil mi?" Yutkunuyorum, boxerım sıkıyor ve boğuyor. "Hoşuna gitti mi?"

"Evet."

"Gelmek ister misin?"

"Evet... Max..." Dudakları ayrılmış, yanakları pembeleşmiş.
"Çok iyi hissettiriyor."

Onu öpmek için eğildim, ağzım açık ve dilim aç. O da beni aynı ivedilikle öpüyor, ikimiz de inliyor, gıcırıyor ve *her şeyi* hissediyoruz. "Komodinimde prezervatif var," diye mırıldanıyorum, alınlarımızı tekrar birbirine bastırarak.

Başını sallamayı başarıyor. "Bu... bu iyi."

Elim hızlanıyor, iki parmağım onu derinlemesine dolduruyor, içine kıvrılıyor, daha yükseğe aç yapıyor. Sertçe itiyorum.

İşte o zaman küçük bir çığlık atarak donup kalıyor.

Yüzümü onunkinden çekiyorum, gözlerim parlıyor. "Seni incittim mi?"

Çenesi sıkıştı ama başını salladı. "Ben iyiyim... Devam et."

"Ella." Parmaklarım geri çekilmeye başlıyor ama beni orada tutmak için bileğimi tutuyor. Beni içinde tutmak için.

"Lütfen durma."

Kararsızlık beni kavıyor... ta ki o beni kavrayana kadar.

Ella elini yorganın altından kaydırıyor ve parmaklarını boxer'ımın bel bandının içine sokuyor.

"*Kahretsin*," diye küfrediyorum, başım omurgamda yayılan zevk dalgasıyla geriye doğru kalkıyor.

Beni okşuyor. Yukarı ve aşağı, parmakları sert.

Onu parmaklamaya devam ettim, elimi ona sürtmeye devam ettim. Öfkeli, çaresiz, ikimiz de sınırdayız.

Boxerımı kalçalarımın altına aşağı çekiyorum, kısıtlamalardan kurtulana kadar uyluğumun ortasına kaydırıyorum ve ona daha iyi erişim sağlıyorum. Ben onun elini sürerken o da benimkini sürerken utanmazca davranıyorum. Sıcaklık ortaya çıkıyor. Karıncalanmalar çiçek açıyor ve tırmanıyor. Yatak başlığı hafifçe duvara vururken yatak gıcırıyor. Ella bana sürtünüyor, parmaklarımın ona girip çıkarken çıkardığı kaygan ses hareketsiz odada yankılanıyor.

Dilim yine ağzının içinde, dağınık, beceriksiz, azgın bir ihtiyacın teşvikiyle.

Elim mükemmel ritmi bulduğunda geriliyor, miyavlamaları ve inlemeleri açık ağzıma dökülüyor. Gözleri çarparak kapanıyor. Çözülürken eli etrafımda sarsılıyor.

Gözlerimi zorla açarak yüzünün zevkten iki büklüm oluşunu ve kollarımda titreyerek sessiz, hırıltılı bir çığlık atmasını izliyorum.

Beni daha hızlı okşuyor, hatta içinden bile. Ve hepsi bu kadar.

Vücudum geriliyor, tutuşuyor ve serbest kalıyor.

İkimiz de eş zamanlı bir nefes patlamasıyla yere yığılmadan önce onun solgun karnına dökülürken içimden boğuk bir inilti dökülüyor.

Ella'nın gözleri karşımdaki yastığın üzerinde fıldır fıldır açılıyor, eli kaygan ve yapış yapış, tutuşunu gevşetiyor. Şaşkın şaşkın bana bakarken alnında ter parıldıyor. Parmaklarımı ondan çektiğimde irkiliyor, dişlerinin arasından hafif bir tıslama çıkıyor.

Nefesim kesildi. "Seni incittim." "Sen incitmedin. Ben iyiyim."

Gözlerimi kırıştırarak elimi iç çamaşırından çekiyorum, dönüyorum ve başucumdaki lambayı yakıyorum. Elime baktığımda iki parmağımın da kanla kaplı olduğunu gördüm.

Başımı ona doğru salladım. "Ella..."

"Ben iyiyim, Max. Sadece küçük bir baskı hissettim. Önemli bir şey değil." Yatağın kenarına eğiliyor ve temizlemek için bir şeyler arıyor.

Yataktan kalkarken boxer'ımı tekrar yerine oturtuyorum, sonra şifonyerimden yeni bir tişört çıkarıp ona getiriyorum. O temizlikle ilgilenirken ben arkamı dönüyorum. "Özür dilerim," diye mırıldanıyorum. "Kendimi o ana kaptırmıştım. Daha dikkatli olmalıydım." Omzumun üzerinden ona hızlı bir bakış atarak, atletini başının üzerinden geri çekişini izliyorum. "Nazik değildim."

Ella dağınık saçlarını düzleştiriyor, parmaklarını birbirine karışmış saç tellerinin arasında gezdiriyor. Bana bakıyor, yanakları pespembe ve gözleri hâlâ buğulu. "Ben iyiyim."

"Bu şekilde olmamalıydı. Biz..." Yutkunarak sesimin kesilmesine izin verdim, içim suçluluk duygusuyla titriyordu. Tam bir aptal gibi parmaklarımla onun değerli bariyerini kırdım. Gergin bir nefes vererek bir elimi saçlarımda gezdirdim ve bakışlarımı indirdim. "Hemen döneceğim."

Yatak odasından çıkıyorum ve koridorun karşısındaki banyoya doğru sessizce ilerliyorum. Yansımam bana bakıyor, kızarmış tenimi, dağınık saçlarımı ve kollarımın üstündeki tırnak izlerini ortaya çıkarıyor. Ella'nın tırnak izleri. Çünkü parmaklarım onun içindeydi ve onu boşaltmıştım.

Vay anasını.

Musluğu açıp ürpertici bir nefes verirken az önce olan şeyin ağırlığı bana çarpıyor. Lavaboda durulanırken, suyun onun kanıyla kıpkırmızı akmasını izliyorum.

Görüntü göğsüme saplanıyor.

Sıcak, nemli bir havluyla odaya döndüğümde Ella battaniyenin altına gömülmüş, sadece başı dışarıda görünüyordu. Ona havluyu veriyorum ve yanına tırmanıp ışığı kapatıyorum. Yatağımda yan yana uzanırken birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra ona dönüyorum. "İyi misin?"

"Evet," diye fısıldıyor. "Emin misin?"

"Eminim."

"Duygusal olarak iyi misin?"

"Max."

"Dün beni öpmeye bile çekiniyordun. Yirmi dört saat sonra yatağımdasın ve elin elime sarılmış-"

Üç parmağının ucuyla ağzıma vurup beni susturuyor. "Max," diye tekrarlıyor.

Ağzımı açıyorum ve parmaklarını ısıriyorum, yatakta bana yaklaşırken kahkahalarla ciyaklamasına neden oluyorum. Tekrar yüz yüze geldik. Gözlerim ışığa alıştığında porselen yüz hatları yavaşça netleşiyor ve parmaklarını indirip çenemde gezdirdikten sonra bırakıyor. Ella nefes alıyor, yıpranmış bir nefesi yutuyor. "Artık kaçmak istemiyorum," diye itiraf ediyor.

Bakışlarım karanlığın içinden yüzünü tarıyor. Bir şekilde daha hafif görünüyor. Daha yumuşak. "Bu konuda hemfikirim."

"Bunu söylemem bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim," diyor. "Seni kırbaçlamaya ya da aramızda olanlardan şüphe duymayı sağlamaya çalışmıyorum, çünkü bu adil değil. Ben sadece... Bunu asla yapmayacağıma dair kendime bir söz verdim. Kalbimi asla kimseye açmayacaktım çünkü bu beni gerçek acıya karşı savunmasız bırakacaktı. Bu yüzden yıllardır koşuyorum. Dinlenme molası yok. Su içmeden. Gergin kaslar, ağrıyan eklemler, morarmış ayaklar."

"Kulağa yorucu geliyor," diye mırıldandım.

"Öyleydi." Duraklıyor ve ekliyor: "Ama tüm o koşuşturmaya değdi."

"Öyle mi?" Alnına bir öpücük konduruyorum, devam etmesini beklerken elim kolunda aşağı yukarı kayıyor.

Ella avucunu yanağıma dayarken iç çekerek gözlerini kapatıyor. "Sonunda sana rastladım."

Kalbim çarpıyor, tamamlanmışlık hissiyle dolup taşıyor. Çünkü ben de koşuyordum. Sık bir ormanda döngü halinde koşuyor, yardım istiyor, güneş batmadan ve karanlık beni bütünüyle yutmadan önce birinin beni bulması için yalvarıyordum. Ve sonra Ella vardı. Turuncu bir elbise giymiş, kızıl saçları ve altın rengi gülümsemesiyle erimiş bir gün batımından daha güzel parlıyordu.

Benim çıkış yolum.

Elimi kaldırıyorum ve bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Olumlu bir çarpışma," diye fısıldıyorum, eğilip burnunun tepesini öpüyorum.

Uykulu bir gülümseme dudaklarını büküyor ve avuçlarını boynuma dolayarak esnemeye başlıyor. "Max?" diye mırıldanmadan önce birkaç keyifli dakika geçti.

"Ella," diye cevap veriyorum, uyku beni altına çekiyor. "Sanırım ben Eeyore'um."

Uykunun kıyısından gözlerimi kırpıştırıyorum, kaşlarım eğlenerek çatılıyor. "Ne?"

"Ben Eeyore'um. Winnie the Pooh'dan," diyor. "Olmak istemiyorum ama öyleyim. Arkadaşları onu neşelendirmeye, karanlık deliğinden çıkarmaya çalışırdı ve bu bir süre işe yarardı... ama sonra her zaman içine geri dönerdi." İç çekiyor, gözleri dalgalanarak kapanıyor. "Eeyore'un hiç mutlu sonu olmadı."

Melankoli içime akıyor. Onu daha yakına çekiyorum, yüzünü çenemle göğsüm arasındaki boşluğa indiriyorum, elimi saçlarının arasında gezdirirken çenem saçlarının tepesinde duruyor. "O zaman yeniden yazmamız gerekecek," diyorum ona usulca.

Ella iç geçiren bir ses çıkarıyor, vücudu bana karşı gevşiyor. "Nadiren kazanırsın... ama bazen kazanırsın, değil mi?" diye mırıldanıyor, sesi soluyor, uyku onu alıp götürürken nefesi daralıyor.

"Evet Sunny. Bazen yapıyorsun."

Dakikalar sonra bu anın bir başlangıç olduğunu bilerek gülümseyerek uykuya dalıyorum.

Ama herkesin bildiği gibi.

Başlangıç çoğu zaman bir sondur.

Bölüm 24

Ella

Johnny Mathis kulaklarıma müzik gibi geliyor.

Ama yankılanan tek şey, Max'in parmaklarını kalçalarımın arasına sokarak beni yatak odamın kapısına doğru kendinden geçirirken çıkardığım inilti. Yumuşak vokaller, Max'in dilinin ağzımdaki hissi tarafından bastırılıyor, diğer eli elbisemden yukarı kayıyor ve göğsümü kavlıyor. Bir iniltiyle ona doğru eğildim. "Oh Tanrım..."

"Mmm." Parmakları içeri ve dışarı pompalanıyor, hızı artıyor. "Seni öpmek güneşi yakalamak gibi hissettiriyor," diye geveliyor, dudakları boynuma dalıyor ve köprücük kemiğime doğru ıslak öpücükler bırakıyor.

Romantizmle ilgili çok fazla deneyimim olduğundan değil, ama bu şimdiye kadar duyduğum en romantik şey.

Üstesinden gelmek imkansız olacak.

Aşağıda vızıldayan spazmların arasından gülümsüyorum, bu spazmlar omurga karıncalanmasına dönüşüyor. Max hızı arttıkça yüzünü boynumun kıvrımına bastırıyor ve tam doğru noktaya vurarak dudaklarımdan bir inilti daha çıkmasına neden oluyor.

Boşta kalan eli ağzıma dolanmak için uzanıyor, ben nazikçe çözülüp öne doğru sarsılıyorum. Saçlarını çekiyorum.

Zümrüt rengi parti elbisem belimden bükülmüştü. "Mmmphxx," *Max'in* eli ağzımın üzerindeyken tam olarak ifade edemediğim boğuk versiyonum.

Yine de anlıyorum.

Babası koridorun sonunda oturma odasında. Ve kardeşi.

Benim annem de.

Aslında herkes burada ve muhtemelen hepsi beni duydu, Johnny Mathis de dahil.

Evet. Biliyor.

Yaşadığım coşkunun etkisinden kurtuluyorum ve kapıya yaslanıp yığılıyorum. Max elini yavaşça ağzımdan çekerken parmak uçları arı sokmuş alt dudağıma takılıyor. Görünüşe göre makyajla uğraşmama bile gerek kalmamıştı. Dudaklarım çiğ öpülmüş, rimel onarılamayacak kadar bulaşmış ve yanaklarım sadece orgazmın sağlayabileceği doğal allıkla lekelenmiş.

Uykulu, aptalca bir sırıtış atıyorum ve nefesimi toplarken kolumun arkasını gözlerimin üzerine örtüyorum.

Max elini bacaklarımın arasından çekip kendini beğenmiş bir ifadeyle bakıyor. "Sanırım sesin gittikçe yükseliyor."

"Bu işte gerçekten iyi olmaya başladın," diye mırıldanıyorum, çok çok uzaklarda bir yerde süzülürken. Kolumu kaldırıp ona göz kırpıyorum, yumruk sarhoşu gülümsemem hâlâ yerinde ve onunla eşleşiyor. "Sıra sende mi?"

Kaşları yay gibi. "Elbette."

Max kemerinin tokasını çıkarmak için uzandığında, arkamdaki yatak odasının kapısı çalınıyor.

Kahretsin!

McKay diğer taraftan, "Max, buraya gel ve şu aptal lazanya için bize yardım et," diye bağıyor. "Orta yaş krizine girmiş gibi görünüyor. Sonra sikişirsiniz."

Elbisemi yeniden düzenleyip yerde iç çamaşırlarımı ararken yanaklarım sıcak çarpması derecesinde yanıyor. "Geliyorum!" Geri sesleniyorum.

"Evet, duyduk. Duyduk." McKay'in ayak sesleri uzaklaşıyor.

Gözlerim dehşetle doluyor, iç çamaşırlarımın içine giriyorum ve tek ayakla zıplarken neredeyse devriliyordum. "Kahretsin. Ölümcül."

Max de aynaya bakarak gömleğinin düğmelerini düzeltiyor, saçını düzeltiyor ve kemerini yeniden takıyor. "Onlara bir projeyi çabucak bitirmemiz gerektiğini söyledim."

"Mm-hmm. Proje: 'Ella'yı Elinden Başka Hiçbir Şeyle Ruhunu Kaçıran Coşkuya Getir' Juniper Falls'ta iyi bir şekilde belgelenmiştir. Teşekkürler."

"Seni susturmaya çalıştım."

"Beklemeliydik. Şu anda evimde bir düzine insan var."

"Bana bir bakış attın Sunny. Saçların Noel ağacı ışıklarına karşı çok güzeldi. Ve o elbise..." Bana doğru dönüyor ve gözleriyle beni takdir eden bir bakış atıyor. "Kızarmış ekmek gibiydim."

"Ve sonra beni erimiş tereyağına çevirdin." Sırtarak aynada saçlarımı kabartıyorum ve kapıyı açmadan önce gözlerimin altındaki siyah çizgileri temizliyorum, bir yandan da seks ve ergenlik hormonlarının kokusunun dışarı sızmaması için dua ediyorum.

Max yanımdan çıkıyor, pantolonunun içinde kendini yeniden ayarlıyor. Daha geniş sırtıyorum.

Sonra öderim.

Brynn! ve babalarının getirdiği pikaptan müzik yayılıyor ve "Winter Wonderland" şarkısı havayı kar serpiştirilmiş bir sihirle dolduruyor, her ne kadar benim iç ısım Güney Florida'da yazın ölüsü civarında seyrediyor olsa da. Boğazımı temizleyerek oturma odasına doğru ilerliyorum ve etrafa dağılmış parti misafirlerine küçük bir el sallıyorum.

Herkes bakıyor.

Brynn, kar taneleri desenli kiraz kırmızısı elbisesiyle kanepeden fırladığında her şeyden habersizmiş gibi davranıyor. "Mutlu Noeller!" diye ışıltı ışıltı parlıyor. Bunu sanki dev bir hediye paketinden fırlamış gibi söylüyor, kollarını havaya kaldırmış, her tarafa cicili bicili şeyler yağıdırıyor.

Max, lazanyaya yardım etmek için McKay'e mutfakta katılmadan önce kalça kemiğimi sıkıyor, ben de Brynn'e "Mutlu Noeller!" diye mırıldanıyor ve elbisemin iç çamaşırlarına takılmamasını umuyorum. Olabilir.

Evimiz pırıl pırıl ışıklar, lezzetli güveçler ve en sevdiğim insanlarla dolu. Taze bir çam ağacı ana odada hafif eğik bir şekilde duruyor ve alanın yarısını kaplıyor. Max, annem ve benim ağacı kesmemize yardım etti; sonra da büyülü bir Pazar öğleden sonrasını eski renkli ampuller, gümüşü cicili bicili süsler ve kulübedeki tozlu kutulardan çıkardığımız nostaljik süslerle ağacı süsleyerek geçirdik.

Max ile köprüdeki ilk öpüşmemizin üzerinden neredeyse bir ay geçti ve şimdi Noel arifesindeyiz. İyi hissettiren Noel'i kutlamak için bir "Friendsmas" düzenlemeye karar verdik.

hepimiz için yeni bir başlangıç oldu. Dürüst olmak gerekirse, bu yıl kutlanacak çok şey var. İlişki durumum "ezik ve yalnız, sonsuza kadar ve sonsuza kadar" dan "unvanlardan nefret etmeme rağmen geçici kız arkadaş" a dönüşüyor. Son zamanlarda kayda değer bir ruhsal çöküntü yaşamadım, annemle aramız daha iyi çünkü son zamanlarda garip bir şekilde iyi bir ruh hali içinde ve Max'in babası görünüşe göre çizgiyi aşarak istikrarlı bir şekilde ayık kaldı.

Aralık iyi bir ay oldu.

Brynn, ışıltılı losyonlu kolunu bana doluyor ve beni kanepeye doğru götürüyor, elbisemi iç çamaşırlarımın arkasından gizlice çıkarıyor.

Ahh! Biliyordum.

Yanaklarım, yakındaki fırından odaya yayılan sıcaklığa paralel olarak ısınıyor. Matty ve Pete sağımızda, annem ve Kai'nin babası Ricardo solumuzda olmak üzere ikimiz de dev kanepeye yerleşiyoruz. Kai karşıımızdaki sedirde oturmuş, bir bardak bayram pançını yudumlarken, Manning'in adamları da mutfaktaki potluck ziyafetiyle nezaketle ilgileniyorlar.

Annemin Max'e bakışlarını yakalıyorum, dile getirmediği onayı mutfak eşyalarının şingirtisinden ve odadaki sohbetin hafif uğultusundan daha yüksek sesle yankılanıyor. Salata kâselerini ve güveç tabaklarını düzenlerken bakışları onu takip ediyor ve sonra bana sıcak, samimi bir gülümseme hediye ediyor. Hiçbir şey söylemiyor. Aramızda söylenmemiş kelimeler dökülüyor ve gözleri bana gurur duyduğunu söylüyor. Rahatlamış. Max'e ve beni dibe vurduğum yerden çekip çıkaran, bana bir can simidi veren, filizlenmekte olan ilişkimize minnettar.

Ricardo, "Oğlum ve ben davetiniz için çok teşekkür ederiz," diyerek sessiz anı bozuyor ve elinde bir kokteyllle arkasına yaslanıyor. "Yeni bir şehre alışmak çok zor."

Annem başını sallar. "Bu duyguyu çok iyi biliyoruz. Yalnız olmadığımızı bilmek güzel."

"Cesaretine ve gücüne hayranım Candice. Bu akşam seni tanımak son derece olumlu anlamda ufuk açıcı oldu." Annem kızarıp dudağını ısırduğında Ricardo çekingen bir gülümsemeye dönüyor. "Kai bana kızının ona karşı ne kadar nazik olduğunu söyledi."

"Buradayım baba," diye mırıldanıyor Kai bir höpürdetinin arasından, bronz yanakları pembeleşiyor.

Brynn! ayağını kaldırır ve bileğine hafifçe vurur. Gülümsüyorlar.

"*Nazik* diyebilir miyim bilmiyorum," diye omuz silkerek ekliyorum. "Onun arkadaşlığını az çok agresif bir şekilde sürdürdüm. İşin içinde güç vardı. Boyun eğmekten başka çaresi yoktu."

Brynn! Kıkırdıyor. "Ben de sana öyle yaptım, Ella. Ve şimdi hepimize bir bak!" Hülyalı hülyalı iç geçiriyor. "Büyük, mutlu bir aile."

Eğilip sırtarak kulağına fısıldıyorum: "Belki bir gün kız kardeş oluruz?"

Yüzü düşüyor.

Çabucak toparlanıyor, başını aşağı yukarı sallıyor ve gülümsüyor. "Evet."

Hmm.

Matty kucağında bir tepsi dolusu Noel kurabiyesiyle yanımıza geliyor. Ufalanmış bir ısırlıkla şöyle diyor: "Bu kurabiyeleri kim yaptıysa benim yeni en iyi arkadaşım. Ayrılmaz bir ikili olacağız."

"Evde boş bir odamız var," diye araya girdi Pete.

"Teklif masada."

"Kurabiyeler masada olduğu sürece."

Kai bir elini kaldırıp perçemini kenara fırçalıyor. "Teşekkürler. Oda ve yemek konusunu geçiyorum, ama ne zaman istersen sana kurabiye yapmaktan mutluluk duyarım."

Kurabiyeler *gerçekten de* harika görünüyor. Her biri kardan adamdan ren geyiğine kadar farklı bir tatil temasıyla karmaşık bir şekilde tasarlanmış ve doğrudan prestijli bir fırından çıkmış gibi görünüyorlar. Adamda yetenek var.

İki tur boyunca uzanıp bir şeker kamışı kurabiyesi kapıyorum, bir ısırlık aldığımda gözlerim yerinden fırlıyor. "Vay anasını. Bunlar çok güzel."

"Diline hakim ol, Ella," diye azarlıyor annem.

"Kutsal midyeler. Bunlar çok iyi."

"Midyeler korkunçtur," diyor Matty, gözle görülür bir şekilde titreyerek. "Tripofobisi var," diyor Pete.

Göz kırpıyorum. "Kutsal frijoles. Bunlar çok güzel."

Herkes memnun görünüyor. Annem ve Ricardo sohbele devam ediyor, romlu punçtan aldıkları her dev yudumda kanepede birbirlerine daha da yaklaşıyor, elleri daha bir şevkle sallanıyor ve kahkahalar yükseliyor. Matty ve Pete hâlâ tripofobi konusundalar, bu yüzden yetişkinlerden ayrılmaya karar veriyorum, Brynn! ve Kai'yi bileklerinden tutup sürüklüyorum

nilüfer kabuklarının neden böcek yumurtası kümelerinden daha rahatsız edici olduğuna dair yeni tartışmalardan uzak tutmaktadır.

Verandada kaynaşmak için ön kapıdan gizlice çıkarken Kai tuhaf bir şekilde çakırkeyif görünüyor. Gözlerimi ona dikiyorum, Aralık ayının keskin havası sadece parlak güneş tarafından yumuşatılmış. "Ne içiyorsun?"

"Yumruk," diyor.

"Daha belirgin."

"Yumruk gibi
yumruk."

Brynn! Nefes nefese. "Seni alçak! Biraz alabilir miyim?" Adam ona sırtarak bardağı uzatır ve o da ağzına atar.

Birkaç saniye boyunca onları izliyorum, dinamikliklerini kavırıyorum. Birbirlerine karşı rahat görünüyorlar. McKay'in beyaz kaplamanın diğer tarafında olduğunu düşünürsek, belki biraz *fazla rahat*. Brynn'in az önceki "kız kardeşler" yorumuma verdiği tepki aklımdan geçiyor ve cennette bir sorun olup olmadığını merak ediyorum.

Dilimi gevşetmek için alkole asla ihtiyaç duymadan şüphelerimi ağzımdan geçiriyorum. "McKay ile işler nasıl?"

Brynn'in boğazına bir yudum takılır ve yutmaya zorlar. "Ne? Neden?"

"Sadece merak ettim. İkiniz son zamanlarda mesafeli görünüyorsunuz."

"Şey... işler biraz gerginleşti. Daha çok tartışıyoruz ve o da sürekli kızgın görünüyor. Ayrıca, yakında üniversiteye gideceğim, bu yüzden bunun bizi nereye götüreceğinden emin değilim." Yakut kırmızısı dudaklarını dişleyerek bakışlarını kaçırıyor ve verandaya bakıyor. "Haziran'da Florida'ya taşıyorum. Alışana kadar teyzemin yanında kalacağım."

"Vay canına. Kabul edildin mi?"

Gülümsemesini engelleyemeyerek başını sallıyor. "Florida State." "Bu harika. Tebrikler," dedim ve ona bir dirseğimle kutlama dürtmesi yaptım. "McKay istemiyor seninle gelip bu işi yürütmeye çalışayım mı?"

Omuz silkiyor. "Hiç sanmıyorum. Burada Max'le kalmak istiyor."

"Gerçekten mi?"

"Sanırım. Çocukken bir anlaşma yaptıklarını söyledi. Birlikte seyahat edecekler. Dünyayı görecekler."

Bu benim için yeni bir şey. Max gelecek hakkında pek konuşmuyor ve sanırım bu bizim *kendi* tartışmamızı gerektiriyor. Tennessee'de kalmak gibi bir isteğim yok ama Max'i geride bırakmak kulağa korkunç geliyor. Belki o da benimle gelir. McKay kendi yolunu çizirken babalarına göz kulak olabilir.

Kai sırtını Brynn'in yanındaki verandanın demirine yaslıyor ve bardağı geri alıp son birkaç yudumu yutuyor. "Babam tıp okumamı istiyor. Kendisi bir dermatolog."

"Yapmak istediğin bu mu?" Ben soruyorum.

"Hayır. Ben bir sanatçı olmak istiyorum" diyor. "Babam 'sanatçı' teriminin 'mücadele etmek' ile eşleştirilmediği sürece var olmadığını söylüyor, bu yüzden beni daha uygun bir yöne çevirmeye çalışıyor. En azından onun için uygun." Burnu hayal kırıklığıyla kırışıyor. "Peki ya sen Ella?"

"Artık gerçekten bilmiyorum," diye itiraf ediyorum, göğsüm daha da ağırlaşıyor. "Hayalim hep Michigan'a taşınmak ve bir gün bir at çiftliğinde çalışmaktı. Hatta belki de satın almak... Tabii param yeterse. Bir sürü arazi, aileye dönüşen atlar,

ve ahırları aydınlatan en güzel gün doğumu ve gün batımı."

İkisi de bana gülümsüyor ama ben karşılık veremiyorum.

Hayallerim titriyor ve içimi kafa karışıklığıyla dolduruyor. Kalpten bağlanmış ipler ve duygusal düğümlerle parça parça özenle bir araya getirilmiş, ömür boyu süren bir rüyanın bu kadar kolay çözülebileceğini düşünmek garip. Bir çocuk, onun büyüğü öpücükleri ve güçlü kolları tarafından çözüldü. Bir köprü, bir çalma listesi ve sonsuza dek sürecek bir dans.

Kollarım başka şeylerle doluyken Michigan rüyasını yakalamak çok zor.

Böyle düşünmek için çok erken ama Max'in hiç beklemediğim ama görmezden gelemediğim *yeni bir* hayale dönüştüğü hissinden kaçamıyorum.

Kapı bir dakika sonra gıcırdayarak açılır ve McKay ortaya çıkar. Brynn ve Kai'nin parmaklıklara çok yakın durduklarını, kalçalarının birbirine değdiğini görünce kaşlarını çatar. Kai doğrulur ve bir elini saçlarında gezdirir.

McKay bana bakmadan önce "Yemek hazır," diye mırıldandı. "Max seni arıyordu."

Boğazımı temizliyorum. "Harika. Bir dakika içinde orada olacağım."

Bize kısa bir baş selamı gönderiyor, Brynn'e doğru bir bakış fırlatıyor ve sonra evin içinde kayboluyor. Brynn! yanımdan geçip giderken hiçbir şey söylemiyor, topukları verandaya çarpıyor ve sakız gibi gülümsemesi çiğneniyor.

McKay'le yuva kurma hayalleri Florida sahillerine dönüşürken, onun eve girmesini izliyorum.

umut verici yeni bir kariyer... kendi hayallerim dengede dururken.

Akşam yemeğinden sonra, Noel ağacının ve kırmızı-yeşil şamdanların ışığında kapış kapış hediyeleri açıyoruz. Karnımız kurabiye ve lazanya ile dolu, oda kahkahalar ve şarkılarla dolu. Ağacın yanında bağdaş kurmuş oturuyor, takasla aldığım yeni yeşim fularımın saçaklarıyla oynuyorum.

Max yanımda, bacaklarını iki yana açmış, avuçlarının üzerine yaslanmış. "Sana bir şey aldım," diyor usulca, böylece onu sadece ben duyabiliyorum.

"Yaptın mı?"

"Evet. Bunu sana özel olarak vermek istiyorum."

Gözlerim parlıyor ve yanaklarım ısınıyor. "Başka bir parmak numarası mı?"

Bir kahkaha attı. "Bunu sonraya saklıyorum."

Sırıtarak saçlarımı topluyorum ve bir omzuma atıyorum. Henüz seks yapmadık. Yıllarca taştan, çelikten ve acı tuğlalardan romantizm karşıtı duvarlar ördükten sonra hâlâ birinin kız arkadaşı olma fikrine alışmaya çalışıyorum. Ne zaman o kalp durdurucu çizgiye yaklaşırsak frene basıyorum, her şeyi fazla düşünüyorum. Bu çok saçma çünkü ikimiz de on sekiz yaşındayız ve onun hazır olduğunu biliyorum. Ben de hazır olduğumu düşünüyorum ama tam pes edeceğim anda derin korkularım hep içime sızıyor. Sanırım yıllarca kendini kaçmaya şartlandırırsan böyle oluyor.

duygusal bağ ve samimiyetten uzaklaşırsınız. Bunun, özlem duyduğunuzda tekrar açabileceğiniz bir anahtar olmadığını fark edersiniz.

Neyse ki Max sabırlı biri.

Kendimi yerden kaldırıyorum ve herkes sohbete dalmış ve içkiyle kafayı bulmuşken oturma odasından temiz bir kaçış yapıyorum. Max beni takip ediyor, elini hafifçe sırtıma bastırıyor ve yatak odama giriyoruz. Eğilip yatağın altından bir şey çıkarmasını izliyorum.

"Bu da ne?" Merak ediyorum, özenle paketlenmiş hediyeye bakıyorum. Tavandaki ışığın altında gümüşü kâğıtlar parıltıyor ve üzerinde büyük kırmızı bir fiyonk var.

"Hediyen."

"Sana sadece Spoon'dan bir hediye kartı aldım," diyorum sefil bir şekilde, kasabadaki yerel bir kahve dükkânı. En az elli dolar değerindeydi. Akıllıca kullanılırsa bütün bir ay yetecek kadar kahve ve çörek.

Gülümsüyor ve hediye bana uzatıyor. "Hediye kartına bayıldım. Seni kahve içmeye götürmek için bir bahane."

"Art niyetimi anladın, ha?" İç çekerek hediyeye uzanıyorum ve fiyonkuyla hafifçe oynuyorum. "Bu kadarı çok fazla Max."

"Daha ne olduğunu bile bilmiyorsun."

"Çok fazla olduğunu söyleyebilirim. Ve sen benden daha iyi sarıyorsun." "Evet."

Kıkırdarak yatağımın kenarına oturuyorum ve paket kâğıdını soymaya başlıyorum. Max yanıma oturuyor ve gözlerim doluyor. Henüz ne olduğunu bilmediğim doğru, ama

İçimden bir ses bunun kalbimin dışarı akmasına ve ayaklarımın dibinde yapışkan bir su birikintisi bırakmasına neden olacağını söylüyor.

Muhtemelen ona sıırıslıklam aşık olmama neden olacak.

Max parmaklarımın çalışmasını izlerken ellerini birbirine kenetliyor. Bandı yavaşça açıyorum çünkü onun ambalaj işi mahvedilemeyecek kadar değerli. Bant çözüldüğünde derin bir nefes alıyorum, duraklıyorum ve sonra dört tarafı da açıyorum.

Deri ciltli bir kitap bana bakıyor. Birkaç kez göz kırpıyorum.

Ona bak.

Nefesimi tut.

Kalbim tam da yapmasını beklediğim şeyi yaparken parmak uçlarım pürüzsüz, kahve-kahverengi dokuda kayıyor - eriyor.

"Aç şunu," diyor usulca, omuzlarımızı birbirine bastırarak.

Nemlenen kirpiklerimin arasından ona hızlı bir bakış atıyorum, sonra kitabı açıyorum. Başlık sayfası bana doğru parlıyor ve gözyaşlarım yağmur gibi yağıyor.

Eeyore'un Mutlu Sonu.

Hıçkırıklarımı bastırmak için elimi ağzıma götürüyorum.

Max yaklaşırken koluyla beni sarıyor. "Ben senin gibi uzman bir ciltçi değilim Sunny. Ama denedim."

"Aman Tanrım." Sayfalar dolusu krem ve mürekkebi sıyrırken ellerim şiddetle titriyor. "Max..."

"Kai çizimlerde bana yardımcı oldu," diyor renkli kalemlerle tasarladığı karmaşık eskizleri sergilerken. "Bu bizim hikâyemiz."

Derin ormanlar ve canlı renklerle bezenmiş sayfaları karıştırırken, hikâye canlanıyor ve beni Yüz Dönüm Ormanı'nda sık sık göz ardı edilen bir eşğin diğer münzevi bir eşekle mutluluğu bulduğu bir yolculuğa çıkarıyor. En sevdikleri yer, turuncu gün batımlarını ve büyümlü meteor yağmurlarını birlikte izledikleri küçük bir açıklık. Görüntüler onları gölün üzerinde taş sektirirken, güneşle yüklü çalma listeleriyle dans ederken ve en sevdikleri köprünün üzerinden sopa atarken detaylandırıyor ve hızla çiçek açan bir arkadaşlığı tetikliyor. Günler aylara dönüştükçe aralarındaki bağ derinleşiyor ve birbirlerine eşlik ederek teselli buluyorlar, kuyrukları sıkıca bağlanmış ve mutlulukla salınıyorlar. Belirleyici anlarımız fildişi sayfalara serpiştirilmiş ve kalp atışlarımı hızlandırıyor.

Eşğin dişleri arasına sıkışmış turuncu bir çiçekle bir çocukluk park randevusu.

Yıllar sonra bir şenlik ateşinde yan yana oturmak. Fall Fling'de birlikte dans etmek.

Tenha bir alanda Taurid meteor yağmurunu izlemek.

Gece tatlı bir öpücükle mühürlenene kadar köprüde Pooh çubukları oynamak.

Ve son sayfayı çevirdiğimde, yeni bir resim bana bakıyor. Henüz gelmemiş bir an.

Bir gelecek.

Güzel beyaz bir atın yanında oturmuş, üstümüzdeki gökyüzünün güzel yeşil ışıklarla parlamasını izliyoruz. "The End" (Son), resmin altına karmakarışık harflerle yazılmış.

Tüm vücudum ruhumu parçalayan sarsıntılarla titrerken iki elimle yüzümü kapatarak ağlıyorum.

"Ağlama Sunny," diye fısıldıyor Max, beni daha yakına çekerek. "Lütfen ağlama."

Dudaklarının şakağımı, saçlarımı, gözyaşı lekeli yanağımı okşadığını hissediyorum. Kelimeler zor bulunuyor. Böyle bir anda kelimeler tamamen anlamsız çünkü nasıl hissettiğimi tarif edebilecek hiçbir kelime yok.

İki kolumla ona sarılıp yatağa yatırıyorum, beni göğsüne bastırıp saçlarımı okşarken boynuna sarılıp ağlıyorum. "Teşekkür ederim." diye mırıldanırken nefesimi zor tutuyorum. Bu çok güzeldi."

"Ezik ve sevimsiz değil miydi?"

Başımı salladım. "Mükemmeldi. Sen mükemmelsin. Seni hak etmiyorum."

Başımın tepesini öpüyor, hâlâ saçlarımı düzeltiyor. "Sandığından çok daha fazlasını hak ediyorsun."

Burnumu çekerek ondan uzaklaşıp yanına kıvrılıyorum, parmağım göğsünde tembel desenler çizerken kapıdaki hafif bir tıkırtı bizi o andan uzaklaştırıyor. Yatakta doğrulup gözyaşlarımı yüzümden silerken bir yandan da dağınık saçlarımı düzeltiyorum.

Bay Manning kafasını içeri soktu. "Çocuklar iyi misiniz?"

Max boğazını temizleyerek, "Biz iyiyiz baba," diyor.

"Dışarıda olun

Bir dakika."

"Tamam. Kamp malzemeleri kamyonda. Karanlık çökmeden oraya varmaya çalışmalıyız," diyor bastonuna yaslanarak ve gözlerini başımızın üzerinden ayırmadan. "Annenizin karanlıkta çadır kurmaktan nefret ettiğini biliyorsunuz."

Max'in yanında kaskatı kesiliyorum, kalbim küt küt atarken ellerim birbirine kenetleniyor.

Bay Manning ivili kokteylin içine girmiş olmalı.

Max ayağa kalkıyor, babasına bakmadan önce bana bakıyor. "Baba?"

Hemen cevap vermiyor, kaşlarını çatarak uzaktaki pencereden dışarı bakıyor. Sonunda birkaç kez göz kırpıyor ve dikkatini Max'e veriyor. "Tatlı hazır. Yaban mersinli turta." İkimize de hızlıca başını sallayıp gülümseyerek yavaşça dönüyor ve kapı aralığından kayboluyor.

Max'in yumruklarının iki yanında toplanmasını, sırtındaki tahtaların gerginlikle dalgalanmasını izliyorum. Bu tuhaf etkileşimi kabul etmesini bekliyorum ama etmiyor. Sadece yutkunuyor ve bana doğru bakıyor. "Turta?"

Yavaşça başımı sallayarak gülümsemeye zorluyorum. "Turta kulağa harika geliyor."

Uzun bir nefes alan Max, çenesini göğsüne doğru eğerek odadan dışarı çıkar.

Hüzünlü bir duygu kalbimin üzerinde bir yağmur bulutu gibi süzülürken gözlerim kapanıyor. Ama bunun içinde debelenecek zamanım yok çünkü Brynn'in sesi beni irkilttiğinde olduğum yerde sarsılıyorum!

"Tatlı zamanı," diyor kapının arkasından bakarak. "Sen iyi misin?"

Ses tonu her zamanki coşkusundan yoksun, kelimeler nlem işaretlerinden yoksun. "Ben iyiyim. Sen iyi misin?" Yataktan ona baktığımda, gözlerinde yaş olduğuna yemin edebilirim. Kırmızı ve lekeli rimel kenarları.

Başını fazladan bir güçle sallıyor. "Tabii ki! Tabii ki. Tatlı için heyecanlıyım." Ellerini birbirine kavuştururken gülümsemesi de gergin. "Oh, hey... bizimle Morrison'ın Yeni Yıl partisine gelmelisin," diyor. "ok eğlenceli olacak. Canlı müzik, havai fişekler, yemek servisi."

"Oh, hmm. Max ve ben henüz planları konuşmadık." Dalgınca yatak örtüsündeki dikişleri karıştırıyorum. "Sana haber veririm."

"Max'in gideceğine eminim. Giyinebilir ve yeni yıla şık bir şekilde girebiliriz!" Sesine canlılık katıyor ama yine de düz kalıyor. "Mükemmel bir kıyafetim var. Birlikte hazırlanabiliriz. Sanırım tüm bu büyük kararlardan uzaklaşmaya ihtiyacım var."

"Üniversite mi demek istiyorsun?"

Dudağını ısıırıyor. "Onun gibi bir şey."

Başımı sallayarak yataktan kalkıyorum, dikkat dağıtıcı bir şeye ihtiyaç duymanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Bir arkadaş. Hayatın acı hesaplaşmalarından bir kaçış. Elbisemi ve saçımı düzelterek çenemi kaldırıyorum ve ona hoş bir gülümseme gönderiyorum. "Tamam, tabii. Kulağa eğlenceli geliyor," diye kabul ediyorum. "Bizi de say."

"Gerçekten mi?" diye gülümsüyor.

İçime ince bir huzursuzluk yerleşiyor, kafamın içindeki bir ses geri çekilmemi ve Max ile evde sakin bir gece geçirmemi fısıldıyor.

Ama ben dinlemiyorum.

Bu duyguyu bir kenara itiyorum ve gülümsememi genişletiyorum. "Evet," diyorum ona. "Orada olacağız."

Koridorda ona katıldığımda yüzü aydınlanıyor ve yaban mersinli turta için mutfağa gitmeden önce kollarımızı birleştirip şefkatli bir bakış paylaşıyoruz.

Evet diyorum.

Partiye gitmeyi kabul ediyorum.

Ve garip bir nedenden ötürü, yardım edemem ama sanki bir vedayı kabul etmişim gibi hissediyorum.

Bölüm 25

Maksimum

"Baba!"

Camlar kırılıyor. Küfürlü sözler yarı boyalı duvarlardan sekiyor. Midem ağzımdan çıkarken kalbim göğsümde geri tepiyor.

Bu gerçekleşiyor olamaz.

Hayır, hayır, hayır.

Omzumun üzerinden kardeşime sesleniyorum. "McKay, yardıma ihtiyacım var!"

McKay'in kesmeme yardım ettiği küçük Noel ağacı ayaklarımın dibine devrilmiş, rengârenk süslerin parçaları hâlâ işlenmekte olan zemine saçılmıştı. Babam kudurmuş durumda ve bir anda ortaya çıktı; önce bu akşamki yılbaşı partisi için kravatımı düzeltmeme yardım ediyordu, inatçı düğümü çözmeye çalışırken elleri titriyordu. Ella için güzel görünmek istiyordum, bu yüzden babam takım elbisesini ödünç vermeyi teklif etti. Para sıkıştı ve yeni bir şey almak mantıklı gelmiyordu.

"Çok yakışıklı görünüyorsun, Maxwell," dedi babam, gözleri gururlu, gülümsemesi sıcaktı.

"Teşekkürler, baba."

Titreyen parmaklar deniz mavisi kumaşla oynayarak kravatın uzunluğunu aşağı doğru kaydırđı. Her şey yolundaydı. Her şey mükemmeldi. Müzik, havai fişekler ve daha fazlasına yol açabilecek gece yarısı öpücükleriyle dolu büyölü bir akşam, saat 20:00'ye doğru ilerlerken zihnime hükmediyordu.

Sonra durakladı. Babam karşımdaki sandalyede sallandı, parıldayan gözleri donuklaştı ve sersemledi. Çenesi yavaşça yukarı kalkmadan ve bakışlarımız birbirine dolanmadan önce, dikkati göğsüme kilitlenmiş bir şekilde dümdüz karşıya baktı.

Kaşlarımı çattım.

Ona göz kırptım.

"Ne var-" diye
patladı.

Sendeleyerek yakındaki bir rafta duran annemin eski bulaşık takımına uzandı ve bulaşıkları birbiri ardına uzak duvara yığmaya başladı.

Şoktan donup kalmıştım.

"Seni orospu çocuğı," diye hırladı sararmış dişlerinin arasından. "Yaptığın şeyden sonra benim lanet olası evimde bulunmaya hakkın yok."

Onu durdurmak için bileklerinden tuttum. "Baba, yapma!" Yalvardım, şaşkınlığım beni boğuyordu. "Orada kimse yok. Sadece sen ve ben varız."

Salyaları çenesinden aşağı süzölürken gözleri vahşileşmişti ve elimden kurtulmak için mücadele etti. "Sen bir piçsin Rick. Benden her şeyimi çalan iyi olmayan bir parazit."

Bir tabak daha elinden ayrılıp ön kapının yanında parçalanmadan önce ona tekrar uzandım. "Seni hastaneye

götürüyorum.

hastane."

"Cehenneme kadar yolun var!" Babam bir kolunu havada savurdu ve mutfak masasındaki her şey uçu: Ella'nın annesinin hediye ettiği atatürk çiçeği vazosu, yarısı dolu iki fincan kakao ve dantelli masa örtüsüne takılıp hızla ölümcül bir kıvılcıma dönüşen bir mum. Tüm evi yakmadan önce alevleri söndürmek için acele ettim ve yatak odasına doğru giden babama baktım, yol boyunca ağacı devirmişti.

Kalbim her seferinde dehşete düşmüş bir parçaya ayrılırken dumanlar yükseliyor. "McKay! *Kahretsin*," diye feryat ediyorum, kardeşimin koridorun hemen aşağısındaki odasında olduğunu biliyorum. Masadaki bezi çekip öfkeli bir top haline getiriyorum, yanan kumaşın keskin kokusu midemi bulandırıyor.

McKay bok gibi görünerek koridorda ağır ağır ilerliyor. Göğsüm kabarıırken karanlık, parlak gözler benimkilerle buluşuyor. Masa örtüsünü bir kenara atıp saçlarımı yumrukluyorum. "Babama bir şeyler oluyor," diyorum ona, yerdeki dağınıklığı tekmeleyerek.

Kardeşim etrafındaki yıkıma bakarak burnunu çekiyor. "Şaşırmış gibisin."

"O ayık. *Ayıklı*," diye ısrar ediyorum. "Bir sorun var. Ne dediği umurumda değil, onu hastaneye götüreceğim."

"Sana iyi şanslar." Babamın yatak odasının kapısının diğer tarafından daha fazla çarpma sesi duyuldu.

Kaçlarımı çatarak gözlerimi McKay'e dikiyorum. "Ayık mısın?" "Hayır."

"Müthiş. Harika." Elimi yüzümde bir aşağı bir yukarı gezdiriyorum. "Sana ihtiyacım var dostum. Bunu tek başıma yapamam."

Mizahtan yoksun bir kıkırdama çıkarıyor. "Yalnız mı?" diye alaycı bir şekilde takılıyor. "Yalnız değilsin. Kolunda seni evreninin merkezi sanan güzel bir kızıl var. Babanın sonsuz sevgisine sahipsin ve her zaman da sahip olacaksın. Önünde parlak bir gelecek var."

Hâlâ kaşlarımı çatarak ona bakıyorum.

"Senin her şeyin var ama benim hiçbir şeyim yok." Kollarını kavuştururken çenesi geriliyor. "Brynn beni terk etti."

Her şeye rağmen içime saplanan sempati duygusuna engel olamıyorum. Yutkunarak başka tarafa, dağılmış bardaklara bakıyorum. "Özür dilerim."

"Eminim yıkılmışsınızdır."

"Öyleyim. Aranızdaki ilişkinin yürümesini umuyordum."

"Mmm." McKay öne doğru adım atar, dengesi sarsılır. "Olmayacağını biliyordun. Benim için işler ne zaman yolunda gider ki?"

Öfke sempatinin önüne geçer. "Şu kendinden nefret etme saçmalığını kes artık. Sen bundan daha iyisin."

"Ama senden daha iyi değil."

"Bu bir yarışma değil!" Ellerimi havaya kaldırarak bağıyorum. "Size ne oldu? Bize ne oldu?"

"*Sen* oldun." Parmağını yüzüme doğru itti. "Sen ve iyi şansın, ahlaki üstünlüğün, beni asla eşitin olarak görememen... ve o." Parmağı ön pencereye, Ella'nın evine doğru uzanıyor. "Senin mutlu sonun yıldızlarda yazılı, değil mi? Kızı alıyorsun. Peri masalını alıyorsun. Ve ben hiçbir şey alamıyorum. Lanet olası son." Her kelimeyi noktılıyor, öfkesi tırmanıyor.

Benimki de aynısını
yapıyor. Onun
sözleri adil değil.

"Sanırım öyle," diye mırıldandım. "Mezuniyetten sonra ayrılıyorum." Bu itiraf kalbimi çarptırıyor çünkü bu Ella'yla henüz konuştuğumuz bir konu değil. Ama onun istediği şeyin bu olduğunu biliyorum... ve sanırım benim de buna ihtiyacım var. Yaklaşıp kollarımı kavuşturuyorum ve ona dik dik bakıyorum. "Annem gittiğinden beri kaleyi yıllardır ben koruyorum. Senin için, babam için, bu ev ve bu aile için her şeyi feda ettim. Şimdi sıra sende. Bir kez olsun sorumluluk alabilirsin. Ben bir hayat sürmeye çalışırken sen de babama bakabilirsin."

McKay tiradımı değerlendirirken dişleri birbirine çarpıyor. "Onunla mı gidiyorsun?"

"Evet, öyleyim."

"Sen bir pisliksin."

"Pislik *ben miyim*?" Ben de karşı çıktım. "Tanrım, McKay. Senin için *her şeyi* yaptım. Yemek, çamaşır, sen arkadaşlarıyla içerken, basketbol oynarken, birileriyle çıkarken, yaşarken ve gençliğinin tadını çıkarırken babamın bakıcısı rolünü üstlendim. Sonunda artık yaşamaya değer bir şeyim var ve ben..." Sesimin kesilmesine izin verdim, kelimelerden anında pişmanlık duydum.

Kaşları belirgin bir incinmeyle kalkıyor. Aramızda sadece benim dikkatsiz sözlerimin yankısıyla bozulan bir sessizlik hüküm sürüyor. McKay ayaklarına bakıyor, yüz ifadesi soluyor. Kasları kilitleniyor. "Uğruna yaşamaya değer bir şey, ha?"

Başımı sallayarak göz kırpmıyorum. "Öyle demek istemedim." "Demek istedin."

"Hayır... hayır, sadece sonunda *kendim* için bir şeyim olduğunu kastetmiştim." Bir avucumu göğsüme vurdum. "Bunu hak ediyorum. Bunu hak ettim."

"Doğru." Bir adım geri çekilip koridordan aşağıya, gürültünün kesildiği yere bakarken kavga onu terk ediyor. "Kafamı boşaltmam gerek."

"McKay-"

"Beni takip etme," diyor topuğunun üzerinde dönerek. "Haklısın Max, işe yaramaz taklitçi kardeşinden uzak bir hayatı hak ediyorsun. Çocukken yaptığımız anlaşmanın bir önemi yok. Yıllarımı kendimi anlamsız saçmalıklarla oyalayarak, zamanın hızlanması için yalvararak geçirmiş olmamın bir önemi yok, böylece sonunda bu kasabadan birlikte çıkıp bana söz verdiğin hayalin peşinden gidebilecektik."

Dudaklarım aralanıyor ama
kelimeler dökülmüyor. Gözyaşları
görüşümü bulanıklaştırıyor.

Gölde suyun altına daldığımız ve karanlık ve gri duvarın ardından birbirimize baktığımız yazları düşünüyorum. Orada bir gelecek belirmişti, ikimiz için de bir gelecek. Buradan çok uzaklarda bir yerde, ikimiz dünyayı dolaşıyor, geziyor ve her şeyi sonsuza dek geride bırakıyorduk.

Ona söz verdim.

"Sen ve ben, McKay," dedim ona, setin kenarında kuruyup bulutlara bakarken. "Bir gün, sadece sen ve ben olacağız."

Suçluluk duygusu içimi kemiriyor, acı ve kemiklerimi parçalayan hüznle karışıyor. O zamanlar sadece çocuktuk. O masum kelimelere bu kadar bağlı kalacağını düşünmemiştim.

Yetişkinlik, bavulumu toplayıp onu buradan götürmemi bekliyor.

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Şimdi anlıyorum ki kelimelerin bir ağırlığı var. Sözcüklerin sonuçları vardır; bir insanın derinliklerine kök salma, geleceği şekillendirme ve en dayanıklı bağları bile parçalama gücü vardır. Kelimeler asla masum değildir. Ya silahtırlar ya da çare. Tohumlar gibi büyür ve genişler, gökdelen ağaçlara ya da istilacı yabancı otlara dönüşürler.

McKay tökezleyerek ayakkabılarını giyiyor ve kamyonetin anahtarlarını arıyor. "Mutlu yıllar," diye mırıldanarak ön kapıya yönelir.

"McKay, bekle. Araba kullanamazsın." "Beni durdurmaya çalış."

"Özür dilerim. Lütfen, bunu konuşalım ve-"

Kapı çarparak kapanıyor ve her şey sessizleşiyor. Kaotik evin etrafına bakıyorum, duygularım boğazımda düğümleniyor, kalbim hala çarpıyor. Ella'nın Brynn'le birlikte hazırlandığını, yeni yılı benimle birlikte karşılamak için heyecanlandığını, havai fişeklerin gölü her renge boyamasını izleyeceğimiz romantik bir gece için sabırsızlandığını düşünüyorum.

İki elimle yüzümü ovuyorum, sonra kravatımı gevşetiyorum. Banyoya doğru yürüyorum, ecza dolabından bir ilaç şişesi çıkarıyorum, avucuma iki tablet serpiyorum ve bir kâğıt bardağa su dolduruyorum.

Yatak odasına girdiğimde babam şiltenin üzerinde göbek atmış yatıyordu. "Baba," diye seslendim. "Uyumana yardımcı olması için bunları al."

"Mmmph," diyor.

"Lütfen."

Acaba bu tek hecede ne kadar acı olduğunu duyuyor mu? Hafifçe doğruluyor, başını yastığın üzerinde bana doğru çeviriyor. "Maxwell," diye halsiz bir selam veriyor.

"Yarın sabah ilk iş seni doktora götüreceğim. İyi değilsin."

İlaçları ve suyu yatağının başucundaki masaya koyarken bana doğru yavaşça göz kırpmıyor. Babam titreyen elleriyle ilaçlara uzanıyor ve uyku haplarını yutuyor. "Ben iyiyim oğlum. Sadece dinlenmeye ihtiyacım var." Suyu yudumluyor ve yorgun bir iç çekişle tekrar yatağa yığılıyor. "Benimle ilgilediğin için teşekkür ederim."

"Evet." Çenem gergin, mücadelem zayıf. "Mutlu yıllar."

"Hmm," diye mırıldanıyor, gözleri kapanıyor. "Kız arkadaşına bir gece yarısı öpücüğü."

Sözlerinin kalbimin etrafında bir yılan gibi dolanmasına izin vermemeye çalışıyorum. "İyi geceler," diye fısıldıyorum, odadan çıkarken ışığı açık bırakıyorum.

Şu anda babamı hastaneye tek başıma götürmemin imkanı yok. McKay'in yardımına ihtiyacım var ve o beni burada *yine* yalnız bıraktı. Tekerleğim yok, umudum yok ve gece yarısı öpecek bir kızım yok. Elimde sadece temizlemem gereken bu dağınıklık ve önümde çok daha az net görünen ürkütücü bir yeni yıl var.

Ağacı tekrar diktikten sonra Ella'yı arıyorum, bir elim saçlarımda, takım elbisemin içinde bir ileri bir geri yürürken, deniz mavisi kravatım sallanıyor.

İkinci zil sesinde telefonu açıyor, sesi neşeli. "Selam. Brynn ve ben partiye gitmek için neredeyse hazırız. Bize beş dakika daha ver-"

"Ben gidemem." Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, ağır bir hayal kırıklığı boğazımın arkasını yakıyor.

Uzun bir duraklama. "Ne?"

"Partiye gidemem Sunny. Babam yüzünden. Neler olduğunu bilmiyorum... Bir dakika önce kravatımı takmama yardım ediyordu, sonra duvara tabak fırlatmaya başladı." Sertçe yutkunuyorum, gözyaşlarımı zor tutuyorum. "Halüsinasyon görüyordu. Orada olmayan şeyler görüyordu."

"Aman Tanrım. Yola çıkıyorum. Brynn beni götürebilir-"

"Hayır," dedim çabucak. "Buraya gelemezsin. Burası güvenli değil."

"Max-"

"Ben ciddiym. Bir terslik var. Sanki sarhoşluk patlamalarından birini yaşıyor gibiydi ama üzerinde alkol kokusu almıyorum. Geceyi atlatması için ona uyku hapi verdim. Yarın onu hastaneye götüreceğim..." Çenemi ovarken sesim kesiliyor. "Daha önce içkiden olduğunu düşünmüştüm ama artık ayık Ella. Başka bir şey olmasından korkuyorum. Daha kötü bir şey."

"Max," diye fısıldıyor. "Yarın seninle geleceğim. Orada olmak istiyorum."

Dişlerimi birbirine geçirerek başımı sallıyorum. "Evet. Tamam. Yarın." Hırıltılı iç çekişi telefonda süzülüyor. "Çok özür dilerim,

Max. McKay nerede? Seninle mi?"

"Hayır. Kavgaya ettik ve birkaç dakika önce hışımla çıkıp gitti." Başımı sallayarak burnumun kenarını çimdikliyorum. "Brynn bugün onu terk etti, o yüzden sarhoş ve perişan halde."

"Evet," diye mırıldanıyor. "Bana söyledi."

"Kafasını boşaltmaya ihtiyacı olduğunu söyledi. Eğer geri gelirse, belki seninle bir süre dışarıda buluşabiliriz. McKay babama göz kulak olabilir. Aksi takdirde... iyi eğlenceler. İyi vakit geçirin, tamam mı?"

Sesi ağlayacakmış gibi geliyor. "Seninle olmak istiyorum."

"Biliyorum," diyorum ona, bunu her şeyden çok istiyordum. "Ama sen bunu hak ediyorsun. Brynn'le gece boyunca dans et, bir ton karbonhidrat ye, suyun üzerinde havai fişekleri izle. Sonra da bana her şeyi anlat. Lütfen benim için endişelenme."

"Max... Bilmiyorum. Buraya gelmem gerektiğini hissediyorum," diye ısrar ediyor. "Sensiz hiçbir şey aynı olmayacak."

Elimdeki cep telefonunu sıkıp dişlerimin arasından sert bir nefes alırken hüzünlü bir gülümseme beliriyor. "Beni sonra ara, tamam mı? Ben burada olacağım."

"İyi misin?" diye soruyor usulca. "Sana... zarar verdi mi?"

Evet.

Beni incitti.

Ama bunu söylemiyorum. "Bana zarar vermedi. Şu an uyuyor. Ben iyiyim."

"Emin misin?"

"Evet, eminim. I..." *Seni seviyorum. Daha sonra pencereye tırmanmak ve güneş doğup yeni bir yıl başlayana kadar seninle sevişmek istiyorum. Altın tarlalarında at sürmek, gün batımını yakalamak ve en sevdiğimiz köprüde seninle evlenmek istiyorum.* Duygularımı dizginleyerek telefonu kapatmadan önce son bir veda fısıldıyorum. "Mutlu Yıllar, Güneşli Kız."

Telefonumu kanepeye fırlatıyorum, kravatımı çıkarıyorum ve camlarla dolu yere yığılıyorum.

Bölüm 26

Ella

Brynn! Barbie pembesi kokteyl elbisesiyle insan denizinde bana rehberlik ederken parti gürültüsü kulak zarlarımı patlatıyor. Yatak odasında hazırlanırken bir saat boyunca omzumda ağladıktan sonra şişmiş gözlerini kapatmak için kusursuz bir iş çıkardı.

Max olmadan burada olmak istemiyorum ama arkadaşımın da bana ihtiyacı var.

Yas tutuyor.

Brynn! beni son sınıf arkadaşlarının arasına çekerken flamingo uçlu parmakları bileğimin etrafında kıvrılıyor. "Bu ev harika!" diye ilan ediyor bir bardak punç içerken.

Alkol sevmiyorum, bu yüzden Dr Pepper olmasını dileyerek sulandırılmış bir kola yudumluyorum. "Sanırım."

Dudaklarımı büzerek onu dört futbolcunun pinpon toplarını sıcak bira bardaklarına attığı yemek alanına kadar takip ediyorum. Ürküyorum. Adamlardan biri Andy'nin yardımcısı ve bana eziyet etme fırsatını değerlendirmezse karakterine haksızlık etmiş olur.

"Sunbury!" Bana doğru bir çağrı gönderdi. "Bizim için yatak odalarından birine talip oldum. Güzel bir kral yatak ve ipeksi

çarşafklar. İçinde şu vanilya kokulu mumlardan var. Afrodisyak olduğunu duydum."

Gözlerim biraz daha yuvarlansa geçen haftaya düşecekti. "Bir kullanım kılavuzu ve sorun giderme hattıyla gelsen bile beni tahrik edemezsin."

"Göreceğiz."

Gözleri göğüs dekoltemden Brynn'in pırıltılı vücut sisi sıkmakta ısrar ettiği çıplak bacaklarıma kadar vücudumda geziniyor. Hâlâ Michigan karı kadar solgunlar ama şimdi parlıyorlar. Siyah parti elbisem Max'le ilk öpüştüğümüz gece akşam yemeğinde giydiğim elbisenin aynısı ve şu anda sahip olduğum üç elbiseden biri.

Üç elbise, parıltı ve yıl sonu partisi. Kendimi bile tanıyamıyorum.

Parti flip cup turnuvaları, yüksek sesli müzik ve sarhoş kahkahaları arasında devam ederken ben duvara yaslanıp Kai'ye el sallıyorum.

"Kai!" Brynn!" diye bağırıyor, kemiklerini kıracak bir sarılma için kollarına atlıyor. "Başardın!"

Kai çarpmanın etkisiyle hafifçe homurdanıyor, sonra kızarıyor, dikkatli bir kolunu onun beline sararken yanakları pembeleşiyor. "Gizlice kaçmak zorunda kaldım. Babam partilerin baş belaları ve sosyal kelebekler için olduğunu söyler. Gecenin sonunda hangi tarafa meyilli olduğumu göreceğiz."

"Senden çok güzel bir kelebek olur," diyor Brynn, yakasını düzeltmek için geri çekilirken. "Bunun için gerekli zarafete zaten sahipsin. Tek eksiğin renkli kanatların ve çiçeklere olan tutkun."

Burnuna vuruyor, kahkahası bulaşıcı, McKay'in tüm kalıntıları şimdilik bir kenara saklanmış.

Max'i düşündüğümde hüzünlü bir gülümseme beliriyor. Onu burada şık kıyafetleri içinde, saçları jöleli, gamzeleri parlarken hayal ediyorum. İç çekerek, Kai ve Brynn'in karamsar bir balad eşliğinde yavaşça dans etmeye başladıklarını, mutfağa doğru sürüklendiklerini ve anın içinde kaybolduklarını izlediğimde bu hayal daha da güçleniyor. Aralarında bir şeyler olduğu çok açık ve bunun ayrılığı tetikleyip tetiklemediğini merak etmekten kendimi alamıyorum.

Duvara yaslanıp boş fincanımı ellerimin arasında döndürürken, veranda kapılarının diğer tarafında bir şey dikkatimi çekiyor.

Kalbim tekliyor.

Max mi?

Göz kırpıyorum, kaşlarımı çatıyorum.

Hayır... saçları çok uzun, omuzlarının genişliği belirgin bir şekilde farklı. Gözlerim daralıyor, her şeyi doğru gördüğümde emin oluyorum. Sistemimde alkol olmadığı için, sadece arka bahçede tökezleyerek yürüyen McKay'e baktığımı anlayabiliyorum.

Bu çok garip.

Brynn'in burada olacağını bile bile neden bu gece ortaya çıktığını bilmiyorum.

Yutkunarak duvardan kalkıyorum ve kalabalık odanın içinde dolanıyorum. McKay berbat görünüyor. Gömleği kırıışmış, saçları dağınık bir şekilde yamuk yakasına dolanıyor. Nabzım empatiyle atıyor. O erkek arkadaşımın ikiz kardeşi ve o da yas tutuyor.

Brynn! ayrılığı zor atlattığını söyledi.

Gölün kenarındaki çimenlere yığılıp dizlerinin arasında bir bira şişesi sallandırmasını izliyorum. Dudağımı ısırarak omzumun üzerinden Brynn'e bakıyorum, onu odanın köşesinde Kai'yle derin bir sohbete dalmış buluyorum, ikisi de kendi küçük dünyalarında müzik eşliğinde sallanıyorlar, aralarında küçük bir boşluk var.

Ona burada olduğunu söylememeliyim. Bu sadece gecesini mahveder.

Sadakatim bölünmüş gibi hissetsem de McKay'in iyi olup olmadığına bakmaya karar veriyorum ve sessizce arkamdan kapatarak veranda kapısından dışarı çıkıyorum.

Dışarısı neredeyse kırk derece ve Aralık sonu havası tenimi ısıtıyor. Siyah hırkamın kollarını avuçlarımın üzerine indiriyorum ve ısınmak için kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. McKay ters yöne bakarken beni fark etmiyor, birasını beceriksizce yudumluyor. Yaklaşırken boğazımı temizliyorum. "McKay?"

Yudumun ortasında duraklıyor ve şişeyi yavaşça indiriyor, ben onun çevresinde görünene kadar başı hafifçe eğiliyor.

"Seni burada göreceğimi sanmıyordum."

"Mmm. Bugünlerde ait olduğum bir yer bulamıyorum."

Babetlerim ürperti yüklü çimenlere çarpıyor. İnsanları rahatlatmakta hiçbir zaman başarılı olamadım ve bu muhtemelen hiçbir zaman kayda değer bir rahatlık kaynağı olmadığım içindir. Kasvetli gri bir bulutken birinin bulutlu gökyüzünde güneş ışığı olmak zor.

Göle bakıyorum, su sakın ve dalgasız. Tam onun yanında durduğumda, ısırın sıcaklığa karşı koymak için kendime daha sıkı sarılıyorum ve bir iç çekiyorum, nefesim

beyaz bir tüy halinde dökülüyor. "Hiçbir yere ait olmamak birbiriyle ilişkilendirilebilir," diyorum ona. "Eğer konuşacak birine ihtiya ın varsa, sana şüpheli hizmetlerimi sunmaya hazırım. Garanti yok, para iadesi yok."

Bana bakıyor, gözleri donuk ve sarhoş. "Neden seninle konuşmak isteyeyim ki?"

"Geçerli bir nokta."

Birasından bir yudum daha alarak, "Alınma," diye ekliyor.

"Hiç alınmadı. Bu da ba lı başına bir sebep olabilir. Beni gücendirmek imk nsızdır. Eğer sorununuzun bir par asıysam, öfkeniz ve mutsuzlu unuzla beni tuza a d  erebilirsiniz ve ben de bunu bir  ampiyon gibi kar ılarıım." Ona zoraki bir coşkuyla gülümsüyorum. "Bir dene bakalım. Elinden gelenin en kötüsünü yap."

Bana bakarken lo  ı ıkta gözleri kısılıyor. "Biraz tuhafısın."

"Bunu sevdim. Devam

et." " ok da itici."

"Cazibemin bir parçası, tabii eğer varsa."

"Karde imin sende ne buldu undan tam olarak emin değilim." "Seninle aynı fikirdeyim."

McKay ba ını kaldırıp bana bakarken kısmi bir gülümseme beliriyor, bira  ı esinin yarısı çimlere devrilmi . Tekrar yere baktığında gülümsemesi kayboluyor. "Mezun olduktan sonra seninle birlikte  ehri terk etmek istiyor ve ben bunu anlamıyorum. Benimle gidece ine söz vermişti. *Benimle*," diyor, kelimelerine acı doluyor. "Seni çok az tanıyor ve ben onun ikiz karde iyim. Bu saçmalık. Hiç adil değil. Onu terk ettiğimi söylüyor ama bir kez bile pe ime d  meye ya da beni kazanmaya  alı madı.

Geri. Hiç savaşmadı, beni bir takım olduğumuza inandırmadı... öyleyse neden uğraşayım? Varlığımdan bile haberi olmayan bir baba için neden savaşayım? Neden hiçbir zaman yuva gibi hissetmediğim bir evi yeniden inşa edeyim?" Gözlerini kapatıyor ve sarsıntılı bir nefes veriyor. "Son oyun, büyük plan olduğumu sanıyordum... ama sanırım ben hep *yedek* plan oldum. Daha iyi bir şey gelene kadar oradaydım." Başını kaldırdığında, koyu mavi gözleri siyah görünüyordu. "Sen geldin Ella. Oyunun sonu sensin."

Kalbim tekliyor.

şaşkınlıkla dörtmala koşuyor, çünkü Max'in benimle şehri terk etmek istediğini bilmiyordum.

Suçluluk duygusuyla titriyor, çünkü McKay artık kaçışımızda masum bir kayıp.

Ve bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Sevdiniz insanlar tarafından terk edilmenin ve göz ardı edilmenin nasıl bir his olduğunu anlıyorum. Güvendiğiniz insanlar. Her zaman yanında olacaklarını söyleyenler.

Gözlerimi buğulandıran buğuyu geri kırıyorum ve çenemi eğiyorum. Kırgın değilim... Sadece üzgünüm.

McKay için üzölüyorum.

Başını sallayarak, neredeyse boşalmış bira şişesini geride bırakarak, sallantılı bacaklarıyla kendini çimenlerden yukarı çekti. İçki ve ucuz kolonya kokarak yanımdan geçti. "Hadi biraz yürüyelim."

Kafamı kaldırıyorum, şaşkınlıktan kaşlarım çatılıyor. "Ne?" "Hadi ama."

Çoktan önümde, gölü çevreleyen ağaç sınırına doğru ilerliyor. Tereddüt ederek omzumun üzerinden hayat ve müzikle dolup taşan parlak ışıklı eve bakıyorum. Siluetler perdeli pencerelerin ardında dans edip salınıyor ve gençler ellerinde kokteyllerle fokurdayan bir jakuziyi dolduruyor, ciyaklıyor ve su sıçratıyor.

McKay'e dönüp baktığımda, benden metrelerce ileride, karanlığın içinde kayboluyordu.

Tek başına ve sarhoş bir halde ormana gitmesinden endişelenerek onu takip ettim.

Koşarak ilerliyorum ve ağaçlara ulaşmadan önce ona yetişiyorum. "Sana paha biçilmez tavsiyelerimi ve pozitif ruhumu bulaştırdım mı?" Ayaklarım onun hızına yetişmek için iki kat daha hızlı hareket ederken soruyorum. "Belki de düşündüğümünden daha havalıyım."

"Değilsin," diye mırıldandı. "Ama kötü bir dinleyici de değilsin."

"Ben alırım."

Birkaç dakika boyunca birlikte yürüyoruz, ayakkabı tabanlarımızın altında çıtırdayan sopalar ve yapraklar. McKay çıplak dalları yolundan çekerken ve sağa sola sendelerken dengesi bozuluyor. Hiçbir şey söylemiyor, bu yüzden yarı iyi bir dinleyici olarak tek becerim boşa gitmiş gibi hissediyorum.

Ormanın içinden geçen patika eğimli, baldırlarımın ağrmasına ve ince ayakkabılar yüzünden ayaklarımın altının zonklamasına neden oluyor. Şu anda yürüyüş yapacak durumda değilim. McKay'e bakıyorum, hâlâ onun uzun adımlarına ayak uydurmaya çalışıyor. "Muhtemelen geri dönmeliyiz. Ne kadar sarhoşsun?"

"Yeterli değil." Yapraksız bir dalın altına eğildi. "Benim hakkımda ne söyledi?"

"Brynn?" Merak
ediyorum. "Belli
ki."

Tellico Gölü'ne bakan eğimli bir kayalığın yanına gelene kadar sık ağaçların arasından ilerliyoruz. Ay ışığı ürkütücü bir el feneri görevi görerek durgun suyun üzerinde bir parıltı yaratıyor. "Gerçekten çok üzgün. Partiye gitmeden önce bütün gece ağladı."

Nefes verdiğinde nefesi somut bir buluta dönüşüyor. "İstediğim bu değildi."

Boğazım sıkılarak yutkunuyorum. Ayaklarımız durdu ve McKay burnun kenarına varmadan hemen önce oturur pozisyona geçerek zarif bir şekilde yere yığıldı. Ben de onu takip ederek yanına oturuyorum ve bacak bacak üstüne atıyorum. "Sadece bu işin yürümeyeceğini söyledi. Kai konusunda kıskanç davrandığını ve işlerin gergin olduğunu söyledi. Birkaç ay içinde Florida'ya gidecekmiş, sen de burada kalacakmışsın, o yüzden ayrılmak en doğrusu gibi geldi."

"Kıskanç," diye mırıldanıyor küçümseyerek. "Öyle mi düşünüyorsun? Buraya taşındığından beri birbirlerinin peşindeler. Onları sürekli birlikte, flört ederken ve birbirlerine ay gözüyle bakarken yakaladığımda sinirlenmemek ve incinmemek mümkün değil."

Otları koparıyorum. Arkadaşım adına konuşmak bana düşmez, o yüzden tek söylediğim "Acı çektiğin için üzgünüm. Berbat olduğunu biliyorum."

Homurdanarak ön cebinden bir şey çıkarır. Minyatür bir içki şişesiydi, hızla açtı ve

geri dönüp hepsini bir dikişte içti. "Kardeşimle aranızdaki ilişki uzun sürmeyecek, biliyorsun."

Kaşlarımı çattım. "Neden olmasın?"

"O asla vardı a kız arkadaş Daha önce. O tamamen clueless."

"I Yapma. düşünmek o meseleler. Ben asla olmuştur içinde bir ilişki de değil."

"Siz daha sikişmediniz mi?"

Ona göz kırpıyorum, havadaki soğuğa rağmen yanaklarım ısınıyor. "Bu seni ilgilendirmez."

Omuz silkiyor, boş şişeyi parmaklarının arasında döndürüyor. "Sadece bir soru. Bana iffetli biri gibi gelmedin."

Kollarımın paçalarını kurcalıyorum ve kollarımı kavuşturup tekrar çimlere bakıyorum. "Hayır, yapmadık."

"Nasıl olur?"

"Henüz kendimi hazır hissetmedim. Romantizm hiçbir zaman planımın bir parçası olmadı, bu yüzden ağırdan alıyorum." Bana baktığını, daha fazlasını beklediğini hissediyorum. "Seks işleri karmaşıklştırıyor. Bırakmayı zorlaştırıyor ve mezun olduktan sonra ne yöne gideceğimizden emin değildim."

Mırıldanır gibi bir ses çıkarıyor. "Pekala, tebrikler, kırbaçlandı." McKay şişeyi bir kenara fırlatıyor, sonra da ayakkabısıyla uçurumun kenarına tekmeliyor. Aşağıya düşerken çınlayan bir ses çıkarıyor ve bize ne kadar yüksekte olduğumuzu hatırlatıyor. "Söyle bana Sunbury... Onu benden daha iyi yapan ne?"

Kollarımı göğsümde daha sıkı kavuşturuyorum. "Bir şey yok. Sen sadece farklısın."

"Neredeyse birbirimizin aynısıyız."

"Kişilikleriniz farklı. Aynı kişi değilsiniz."

"Peki, onu benden daha iyi yapan ne?" McKay ikinci bir içki şişesi çıkarıp içiyor ve boş bardağı yanına fırlatıyor.

Sonra başını yavaşça bana doğru çeviriyor, gözleri ay ışığında bulanık ve buğulu görünüyor. Onu daha fazla üzmeden bu soruya nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Bir duyguya tanım koyamıyorum. Max ruhumla konuşuyor. Beni en iyi şekilde tamamlıyor.

Nefes alarak ona bakıyorum ve gözlerimiz buluşuyor. "Kimse görmezken o beni gördü," diye mırıldanıyorum. "Etrafımdaki herkes dedikodu ve yalan fısıldarken o benim gerçeğimi duydu. *Beni* tanımak istedi... dedikoduları değil. Geçmişimi değil. Sadece... Ella'yı." Düşünceli bir ifadeyle kaşlarının inişini izliyorum. "Max beni kaybolduğumda buldu," diyorum ona nazikçe. "Ve bence gerçek evini tanımanın tek yolu bu. Önce kaybolman gerekir. Dolaşman, unutulmuş olman, yanlış yerde olman gerekir. Ancak o zaman gerçekten nereye ait olduğunu bilebilirsin."

Kalbim aydınlanmayla çarpıyor. Farkına varmakla. Sözlerimin ağırlığı ılık bir şelale gibi içime akarken nabzım hızlanıyor ve nefeslerim kesiliyor.

McKay itirafımın ciddiyetini anlamış gibi görünüyor ve gözleri yumuşuyor. Başını sallayarak bacaklarını uzatıyor ve koyu gökyüzüne karışan karanlık suya bakıyor. "İkinize de imreniyorum. Sonunda bir yere ait olmak güzel bir his olmalı."

Küçük bir gülümseme beliriyor ve elimi uzatarak aramızdaki çimenlikte onun parmak eklemlerinin üzerine koyuyorum. "Bulacaksın

senin yerin. Yapacağını biliyorum. Kardeşim bana derdi ki..." Duygularım sesimin titremesine neden oluyor, bu yüzden yeniden toparlanmak için duraklıyorum. "Ağabeyim bana, işler yolunda gitmediğinde, daha iyi bir şeyin seni beklediğini söylerdi."

"Kulağa klişe geliyor. Kendimiz yapamadığımızda başa çıkmamıza yardımcı olacak saçmalıklar." McKay bir o yana bir bu yana sallanırken kelimeleri bulanıklaşmaya başlıyor. Elime bakıyor, adem elması boğazında sallanıyor. "Onun bir katil olduğundan bahsetmiyorum bile."

Son kısmı görmezden geliyorum. "Yardıma ihtiyaç duymakta yanlış bir şey yok."

"Bana yardım etmeyi mi teklif ediyorsun, Sunbury?" Koyu renk gözleri kalktı, yarı kapalı. "Belki de o kadar kötü değildir."

Bir parçam şöyle demek istiyor: *En başta benim "kötü" olduğumu düşünmüş olman seninle Max arasındaki en büyük farklardan biri.*

Ama işleri daha da kötüleştirmek istemiyorum.

Elimi çekiyorum ve omuz silkiyorum. "Elbette. Deneyebilirim."

"Öyle mi?" Kalçalarımız birbirine çarpana kadar çimlerin üzerinde bana yaklaşıyor. Yüzü eğilirken ve burnu saçlarımı sıyrırken alkolün etkisiyle neredeyse üzerime devrilecekti.

Kaskatı kesildim.

"Mmm," diyor. "Güzel kokuyorsun."

Karnım zonkluyor, onun yakınlığı uzaklaşmama neden oluyor. "Teşekkürler," diye mırıldanıyorum. "Muhtemelen buradan çıkmalıyız. Neredeyse gece yarısı oldu ve havai fişekler yakında başlayacak."

Ayağa kalkmak için hamle yaptığımda eli bileğime dolanıyor ve beni geri çekiyor. Kaşlarımı çatarak temasa bakıyorum.

"Gitme," diye mırıldanıyor.

"McKay," diyorum onun elinden kurtularak. "Gitmeliyiz."

"İstemiyorum. Sadece bir arkadaşla ihtiyacım var. Bana yardım etmeye çalışacağını söylemiştin."

"Şu anda sana nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum. Sarhoşsun. İstersen yarın kahve içebiliriz."

"Hayır." Bileğimi tekrar yakaladı. "Kal."

Kal.

Her nasılsa, bu kelime onun ağzından çıkınca kulağa çok daha az güven verici geliyor.

Başımı sallıyorum ve uzaklaşmaya çalışıyorum.

"İstemiyorum.

Üşüdüm."

"Seni sıcak tutabilirim." Gözleri ağzıma kayıyor.

Aramızda gergin bir ritim geçiyor ve ben olduğum yerde donup kalıyorum. Hareket edemiyorum, tutarlı bir düşünce oluşturamıyorum. Hâlâ sallanan, içki ve acıyla sarhoş olmuş dudaklarıma bakarken gözleri kapanıyor.

Ve sonra eğildi. Beni

öpmek için eğildi. *Aman*

Tanrım.

Tüm hislerim keskin bir rüzgâr gibi geri dönüyor ve dehşete düşmüş bir halde göğsünü iterek hızla geri çekiliyorum. "Ne halt ediyorsun sen?"

Kalbim çarpıyor.

Endişe ensemdede karıncalanıyor ve omurgamda dans ediyor.

Hâlâ eğilmiş, çok yaklaşmış, sırtarak ağzının yarısını kaldırıyor. "Sanırım seni öpecektim."

"Bu iyi değil. Artık gitmek istiyorum." Boş kayalıklara bakarken, burada yapayalnız olduğumuz gerçeğinin tamamen farkına varıyorum. Gölün karşısındaki evin ışıklarını zar zor seçebiliyorum. Soğuk esinti artıyor, kollarımın ve bacaklarımın tüylerini diken diken ediyor. "Ben partiye dönüyorum."

Kendimi yukarı çekmek için hareket ettiğimde McKay elini uzatıyor ve hırkama yapışıyor. "Neden oraya geri dönmek isteyeyim ki? Eski kız arkadaşım orada, muhtemelen Kai denen çocukla soyunuyordur. Siktir et onu. Burayı daha çok seviyorum." Beni şaşırtıcı bir güçle aşağı çekiyor ve kucağına yuvarlanıyorum. "Seni daha çok seviyorum. Kardeşimin sende ne bulduğunu bilmek istiyorum."

Korku beni dikenli bir ilmik gibi kavıyor. Her iki kolu da beni kucağında tutmak için ortama dolanırken kurtulmak için çabalıyorum. Kaçmaya çalışırken kığım kasıklarına sürtündüğünde inliyor. "McKay... bırak gideyim," diyorum, sesim titriyor, tonum yükseliyor. "Ben ciddiylim."

Mantık bana bunun McKay olduğunu söylüyor. Bu Max'in ikiz kardeşi ve bana asla zarar vermez. Sarhoş ve sağlıklı düşünemiyor ve her an özür dileyip gitmeme izin verebilir.

Bu bir yanlış anlaşılma.

Garip, rahatsız edici bir yanlış adım.

Ama içgüdülerim alevleniyor ve bana aksini söylüyor. Kim olursa olsun tehlikeyi seziyorlar.

"Bu iyi hissettiriyor," diye fısıldıyor kulağıma, burnunun ucunu saçlarımın arasından geçirerek. "Böyle kıpırdandığında iyi hissettiriyor."

Sonra eli göğsümü avuçlamak için gövdemde geziniyor ve yüzünü boynuma gömüp derin derin içine çekiyor.

Hayır, hayır, hayır.

Bu çok yanlış.

Bu çok yanlış.

"McKay, kes şunu. Dokunma bana." Elini göğsümden sıyrıyorum ve kalbim boğazımda, ileri doğru fırlıyorum.

Beni geri çekiyor.

Çığlık atıyorum.

"Ne oluyor be?" diye homurdanıyor, bir eli beni susturmak için ağzıma vururken kafasını kaldırıyor. "Tanrım. Biri seni duyacak."

Çığlık atmaya devam ediyorum, sesim avucuyla boğuluyor.

"Kes şunu, Ella. Siktir... kıpırdama!" Beni daha sıkı kavıyor, nefesimi zor tutana kadar sıkıyor.

Bacaklarımı tekmeleyerek kendimi yukarı çekecek bir denge bulmaya çalışıyorum. Kollarını tırmalıyorum, kıvranıyorum, çaresizce kaçmaya çalışıyorum. Adrenalinim yükselirken ve hayatta kalma içgüdülerim on katına çıkarken dehşet içime çöküyor. Ellerinden biri vücudumdan aşağı inip bacaklarımın arasına girerek onları birbirinden ayırdığında, kafatasım alnına değene kadar başımı geriye doğru sallıyorum.

Acı dolu bir inilti çıkarıyor ve beni bırakıyor. Ayaklarımın üzerinde durmaya çalışırken kemiklerimi titreten bir çığlık atıyorum ve sonra ayağa fırlayıp koşmaya başlıyorum.

Birkaç adım atmıştım ki bir el fırlayıp bileğimi kavradı.

Öne doğru fırladım, yüzüstü çimlere düştüm, çenem sert toprağa değdi. Dişlerim dilime çarpıyor ve ağzıma kan doluyor.

Acı beni McKay'in beni ters çevirip iki bileğimden tutarak başımın üzerinde sabitlemesine yetecek kadar felç ederken gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor.

Bana sarıldı.

Ona bakıyorum, ağzımı ve çenemi kan kaplıyor, göğsüm panikle kabarıyor. Koyu renk, dağınık saçları yüzüne dökülüyor ve gözleri siyah buzla parlıyor. "Lütfen, lütfen, bırak beni," diye yalvarıyorum, ağırlığının altında kıvranarak ellerimi kurtarmaya çalışıyorum. "*Bırak* beni!"

"Seni incitmek istemiyorum," diye mırıldanıyor. "Sadece kıpırdamadan dur." "McKay, dur! C a n ı m ı yakıyorsun!"

Bağırıyorum. Gözyaşları kayıyor yanaklarımdan aşağı süzüldü, kanla karıştı. "*Biri yardım etsin Ben!*"

Yüzüme vurdu. "Kapa çeneni.

Kapa çeneni," diye tıslıyor, gözleri vahşi.

Daha fazla acı içimden geçiyor, tepeden tırnağa. Bir şeyin onu şeytani bir ele geçirme gibi ele geçirmesini izliyorum. Çıldırılmış görünüyor, aklını kaçırmış.

Savaşırım.

Çığlık atıyor ve yalvarıyorum, bacaklarımı tekmeliyor ve kollarımı serbest bırakmak için mücadele ediyorum. Bir eliyle elbisemi kalçalarımdan yukarı çekip fermuarını indirdiği anda

dizlerimi yukarı çekip bacaklarımı öne doğru fırlatarak göğsüne tekme atabilecek kadar kaldırıyorum.

Ayağa fırlıyorum, dilim şişmiş, çenemden ve boynumdan kanlar akıyor. Elmacık kemiğim morarmış, vücudum titreme ve akıl almaz bir şokla sarsılıyor.

Ben daha hızlanamadan McKay üzerime atladı. Beni kollarımın üstünden tutup kendine doğru çekerek savuruyor.

Tökezleriz.

"Tanrım, kıpırdama!" diyor dişlerinin arasından, tükürüğü yüzümü buğulandırıyor. "Kaçmayı bırak!"

Hıçkırıklar göğsümü yırtıyor. Hiç bu kadar taşlaşmış olmamıştım. Benimle boğuşuyor, panik içindeki elleri saçlarımda, boynumda, beni zapt etmeye çalışıyor. "Kes şunu, kes şunu! Yardım edin bana!" Çığlık atıyorum, karşı koyuyorum, dizimi bacaklarının arasından geçirip kasıklarına çarpıyorum.

Acıyla uluyor ve beni bırakıyor. Ciğerlerimin izin verdiği kadar yüksek sesle bağıyorum ve kaçmak için dönüyorum, ama dirseğimi tutuyor ve beni ona doğru geri döndürüyor. Vücudumun kaldırabileceğinden daha fazla bir güçle beni sertçe çekiyor.

Kayıyorum.

Ayakkabılarım destek için mücadele ederken hiç çekiş gücü yok.

Kollarım umutsuzca sallanıyor, beni dik tutmak için soğuk rüzgâra tutunmaya çalışıyor.

O an ağır çekimde ilerliyor. McKay beni yakalamak, bana ulaşmak ve düşmemi engellemek için öne doğru hamle yapıyor.

Ama sonra tereddüt ediyor.

Ben geriye doğru yuvarlanırken, altımda kayalar ve molozlar yükselirken, o olduğu yerde durdu, gözleri büyüdü.

Uzanmıyor. Hareket etmiyor.

Sadece izliyor.

Ve o an arkamda ne olduğunu anlıyorum. Beni yakalamak için orada ne olduğunu çok iyi biliyorum.

Hiçbir şey.

Hiçlik beni kaptığı gibi boğazımdan bir çığlık patlıyor, beni geriye doğru sarsıyor ve düşüşün üzerinden geriye doğru devriliyorum.

Gördüğüm son şey McKay'in iki eliyle saçlarını yumrukladığı, turuncu havai fişekler gökyüzünde parlarken gözlerinin dehşetle yuvarlandığı.

Hissettiğim son şey midemin boğazıma düğümlenmesi, buz gibi rüzgâr ve düşerken, düşerken, düşerken derimi kesen ağaç dalları.

Bedenim yere çarpmadan önce düşündüğüm son şey... o.

Max.

Acaba kardeşinin beni öldürdüğünü öğrenecek mi?

Bölüm 27

Maksimum

Beni gece yarısı aramaz.

Yatak odamı adımlıyorum, elimdeki cep telefonuna bakarken terliyorum.

12:04.

12:05.

Onu üçüncü kez arıyorum ama cevap vermiyor.

Muhtemelen Brynn ile eğleniyor, havai fişekleri izliyor, gülüyor ve keyfine bakıyordur. Sorun değil. Beni unutmadı; sadece gecenin tadını çıkarıyor.

Nefesimi üfleyerek bir elimi saçlarımda gezdiriyorum ve kolumu indiriyorum, yatak odamın penceresinden dışarı bakarken telefonu kalçama vuruyorum. Annesini sokağın karşısındaki oturma odasında görüyorum, ışıklar sarı ve sıcak. Telefonla konuşuyor, tıpkı benim gibi amaçsız daireler çizerek volta atıyor. Tek fark gülümsüyor olması. Mutlu görünüyor.

Kendime telefonda Ella'nın olduğunu söyledim. Önce annesini aramak istedi.

Birkaç dakika daha bekledikten sonra koridorda biraz daha ilerliyorum. Oturma odası, mutfak.

12:11.

Onu tekrar
aradım. Cevap
vermedi.

Muhtemelen birlikte olduklarını bildiğim için Brynn'i aramaya karar veriyorum. Telefonu açana kadar üç kez çalıyor.

"Max, hey!" diye cıvıldıyor, sesi tiz ve her zamanki coşkusuyla dolu. Hoparlörden gürültü ve parazit süzülüyor. "Haaa mutlu yıllar!"

Tekrar volta atmaya başladım. "Ella seninle mi?"

Kıkırdamalar gürültülü tezahüratlarla birleşiyor. Uzaktan havai fişekler patlıyor.

"Brynn?"

"Özür dilerim, özür dilerim! Havai fişekler hala patlıyor. Çok gürültülü. Bir saniye." Birkaç saniye sonra sesler ve dış sesler kesilir ve avlu kapısı kayarak kapanır gibi olur. "Hey! N'aber?"

"Ella'yı arıyorum. Beni aramadı."

"Oh...um, o..." Bir uzun duraklama daha. "Onu hiçbir yerde göremiyorum."

"Ne demek istiyorsun? Yeni yıla birlikte gireceğinizi sanıyordum."

"Öyleydik. Burada olmadığını fark etmemiştim bile. Tanrım, özür dilerim. İçiyordum, Kai ile arayı kapatıyorduk ve..." Hat, çeşitli hışırtı sesleri dışında sessizleşir. "Ateş et. Onu bulamıyorum. Banyoda olmalı."

Burnumun kenarını çimdikliyorum, göğsüm endişeyle karıncalanıyor. Stres yapmak aptalca görünüyor. Ella'yı tanıyorsam, muhtemelen göl kenarında tek başına havai fişekleri izlemek için partiden kaçmıştır. "Onu en son ne zaman gördün?"

"Um, emin değilim. Belki bir saat önce? Hayır... muhtemelen daha az.

O kadar da uzun zaman olmadı."

"Tamam. Beni aramasını söyleyebilir misin?"

"Tabii ki! Özür dilerim. Daha dikkatli olmalıyđım. Berbat bir arkadaş gibi hissediyorum."

Yutkunuyorum. "Sorun değil. Ben de orada olmalıyđım. Sadece... beni hemen aramasını söyle. İyi geceler demek istiyorum."

"Yapacağım. Söz veriyorum."

Telefonu kapatıyorum, ana pencereden boş araba yoluna bakarken elimi ağzıma ve çeneme götürüyorum. Kamyonetim olsaydı, çoktan yola ık mış olurdum.

Sonra McKay'i arıyorum, bana biraz olsun acıyacağını ve kamyonu eve getireceğini umuyorum.

Numarasını tuşluyorum.

Direkt sesli mesaja.

Aynı sonuçla bir kez daha deniyorum.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, sa izgimde bir ter tabakası beliriyor. Hışım la dışarı çıktığında sarhoştu ve bu düşünce sinirlerimi daha da geriyor.

O iyi.

Ella iyi.

Bu kadar endişelenmek çok saçma. Saat gece yarısını çeyrek geçiyor ve burası geniş bir gl evi. Ella boş bir odada uyuyakalmış olabilir, McKay de muhtemelen bir arkadaşının evindedir.

Ama...

Ama.

Sorun da bu. Bir fırtına bulutu gibi üzerimde dolaşan, göğsümde uğuldayan ve midemde fırıl fırıl dönen dırdırcı bir "ama" var. Bunu açıklayamıyorum. İçimden geçen ve bana bir şeylerin yanlış olduğunu söyleyen bu garip, içgüdüsel hissi açıklamaya asla başlayamam.

Güneşli kızımın bana ihtiyacı var.

Babamı kontrol etmeden ve ayakkabılarımı çekiştirmeden önce on beş dakika daha bekliyorum. Mışıl mışıl uyuyor, yüzü yastığa gömülü, kolları iki yanında. Horultular yatak odasında yankılanıyor ve beni biraz olsun rahatlatıyor. On saniye sonra, ön bahçeden geçip sokağın karşısına geçiyorum ve Sunbury'lerin kapısının eşiğine varıyorum. Kapıyı üç kez çalıyorum ve ayak seslerinin yaklaşmasını bekliyorum.

Candice ön kapıyı kırarak açıyor ve bana bakıyor. Gözleri tanıdık gelince kapıyı aralıyor, bir kulağında cep telefonu, saçları maşalı.

"Max," diyor, kaşlarını çatmış bir şaşkınlık, tereddütlü bir gülümsemeyle yarışıyor. İşaret parmağını kaldırarak diğer hattaki kişiye onları geri araması gerektiğini söylüyor. Sonra aramayı kapatıyor, telefonu indiriyor ve tüm dikkatini bana veriyor. "Ella ile birlikte olduğunu sanıyordum?"

Kıpır kıpırım, huzursuzum, ellerimi iki cebime sokarken ayaklarımı ileri geri sürüyorum. Onu endişelendirmek istemiyorum, çünkü korkularım temelsiz, bu yüzden kendimi tarafsız kalmaya zorluyorum. Hareketsiz ve sakin. "Bir işim çıktı, o yüzden partiye gidemedim," diye açıklıyorum omzunun üzerinden bakarak. Oturma odasının köşesindeki çalışma masasının üzerinde bir sürü açık klasör ve kâğıt var. Dizüstü bilgisayar açık, etrafı rengârenk kahve fincanlarıyla çevrili. "Ben, uh, istedim

Senden bir iyilik isteyecektim. Kardeşim kamyoneti aldı ve ben de Ella ile buluşmaya çalışıyorum. Telefonu bozulmuş olmalı."

Gözlerinde endişe titreşiyor. Giydiği eşofmanla uyumlu pembe bir bigudiyle oynuyor. "Her şey yolunda mı?"

"Elbette." Boğazımı temizliyorum. "Tabii ki. Acil bir durum falan değil, o yüzden garip hissediyorum... ama arabayı ödünç alabilir miyim?"

Kestane rengi kaşları şaşkınlıkla kalkıyor. "Seni bırakmamı ister misin?"

Hemen başımı sallıyorum. "Hayır, hayır, o kadar da ciddi değil. Meşgul görünüyorsun," diyorum, gözlerim onun çalışma masasına kayıyor. "Parti buradan sadece birkaç mil uzakta. Eğer rahat değilsen yürüyebilirim."

"Her şeyin yolunda olduğuna emin misin? Ella'nın başı dertte mi?"

"O iyi. Az önce Brynn'le konuştum." İfademin muğlaklığının ona bir nebze teselli vereceğini umuyorum. "Onunla buluşmak istedim. Onu birazdan eve bırakacağım."

Tırnağını çiğniyor, sözlerimi tartıyor ve hareketlerimi, ifadelerimi not alıyor. İyi numara yapıyor olmalıyım çünkü yavaşça başını sallıyor, kapıdan uzaklaşıyor ve çantasından bir anahtarlık çıkarıyor. Döndüğünde anahtarları bana uzatıyor. "İçki içmiyor muydun?"

"Hiç de bile. Hayatımda hiç alkole dokunmadım." Hem babamın hem de erkek kardeşimin şişenin yıkıcı cazibesine yenik düştüğünü ilk elden deneyimlemem sayesinde gerçek bu.

Candice tekrar başını sallıyor ve dudaklarını büküyor. Sonra anahtarları elime tutuşturuyor. "Pekâlâ. Lütfen oraya varır varmaz Ella'ya beni aramasını söyle. Ben beklerim."

"Yapacağım. Teşekkür ederim." Gülümsemeye zorluyorum, anahtarlığı yumrukluyorum, sonra ön sahanlıkta dönüp duruyorum. Doğru anahtarı bulmaya çalışırken, kendimi ön koltuğa atarken ve kontağa sıkıştırırken yürüyüşüm panikle doluydu. Kırmızı Nissan Sentra gaza basıyor ve hiç vakit kaybetmeden garaj yolundan çıkıyorum, Ella'nın annesinin soluk pembe eşofmanının yakasını yumruklayarak ön verandadan beni izlediğini umursamadan.

O iyi, o iyi, o iyi.

Tanıdık arka yollarda otomatik pilotta, kendi korkumdan boğulmamak için camı indirerek sürüyorum. Morrison'ın tıklım tıklım dolu garaj yoluna girdiğimde, birden fazla aracın önünü kesecek şekilde yana doğru park ediyorum ve motoru kapatıyorum. Umurumda değil. Tek umursadığım Ella'yı bulmak. İçgüdüsel olarak gözlerim loş sokakta kamyonetimizi arıyor ve McKay'in partiye gelip gelmediğini merak ediyor. Onu göremiyorum, bu yüzden ilerlemeye devam ediyorum.

Kapının kilidi açıktı. Beyzbol şapkam, eski püskü kotum ve beyaz tişörtümle, dans eden ve terli bedenlerin arasından geçerek ve sinirli bir esmerle çarpıştığım da ayakkabılarıma sıçrayan vişne kokteyli ni görmezden gelerek içeri daldım.

Biri bana sesleniyor. Görmezden geliyorum.

Bakışlarım kalabalık oturma odasını ve bitişik mutfığı tarıyor, kızıma ait olmayan her yüzü hızlıca not alıyor. İki sarışın beyaz kuvars adanın tepesine tünemiş, kolları Zach Bryan'ın "Something in the Orange" şarkısında sallanıyor. Melodi aklımdan çıkmıyor.

Koridorlar, kapalı kapılardan içeri dalmak ve yatak odalarından birinde gerçekleşen oral seksi görmezden gelmek.

"Kıyıyı çalmıyor musunuz?" diye bağılıyor biri.

Kıyıyı çarpıp yoluma devam ediyorum. Beş dakika geçmesine rağmen Ella'yı bulamıyorum. Verandaya doğru yürürken kalbim trampet gibi çarpıyor, solumdaki jakuziye bakıyorum, sonra sağa dönüp ampul ışıkları ve tiki meşaleleriyle süslü verandayı inceliyorum. Hiçbir şey yoktu. Sadece bir grup genç parti yapıyor ve dünyayı umursamadan gülüyor.

Göle doğru bakarken, tanıdık bir ses kulaklarıma ulaşmadan hemen önce bir silüet görüyorum.

"Ella!" diye sesleniyor bir ses, iki figür yavaşça akan suya bakarken başka bir beden de onun peşinden geliyor.

Brynn ve Kai.

Ellerimi ağzıma götürerek öne doğru koşuyorum. "Brynn!"

Arkasını döndüğünde yüksek at kuyruğu yüzüne çarpıyor. "Max... Hâlâ Ella'yı arıyorum. Onu hiçbir yerde bulamıyorum."

Saat gece 1'i geçti. Korku kör bir bıçak gibi içimi kemiriyor. Onlara ulaştığımda yürüyüşüm yavaşlıyor, titreyen parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum. "Sence biriyle mi gitti?"

Brynn'in yüzü pembe ve panik içinde. Kollarını göğsünde kavuşturup başını sallarken gözleri fincan tabağı gibi şişiyor ve aya karşı parlıyor. "Bana söylemeden gitmez, değil mi? Bu onun yapacağı bir şey değil. Bütün yatak odalarına, banyolara, garaja baktım..."

"Ben de," diye fısıldadım. "Siktir. Sence yürüyüşe mi çıktı? Kaybolmuş mudur? Düşmüş müdür?"

Dışarısı çok soğuk. Zihnim, ayak bileği kırılmış Ella'nın derin ve karanlık ormanda dalların arasında kendini sürüklediği görüntülerle dolup taşıyor. Düşüncelerim dönerken iki elim başımın arkasında birleşiyor. "Onu aramamız gerek. Telefonuna cevap vermiyor."

"Biliyorum. Onu arayıp duruyorum," diyor Brynn.

Kai birkaç metre ötedeki gölgeli ağaç hattını işaret ediyor. "Orada bir yürüyüş yolu var. Belki de havai fişekleri daha iyi görmek istemiştir."

O konuşmasını bitirmeden ben koşmaya başladım. "Neden lanet telefonuna cevap vermiyor?" Yüksek sesle merak ediyorum, arkamda koşan ayak seslerini dinliyorum.

"Servis yok mu?" Kai sesleniyor. "Ormanda hiç çekmiyor."

Açıklıktan geçip eğimli patikadan yukarı doğru ilerlerken, geciken havai fişeklerin birkaç çatlağı gökyüzünü mor ve mavi sıçramalarla boyuyor. Cebimden telefonumu çıkarıp el fenerini açıyorum ve ilgili bir şey bulma umuduyla engebeli arazide ışığı takip ediyorum. Budaklı kökler, yosunlar, çalılar. Değerli bir şey yok.

"Ella!" Brynn sesleniyor, Kai'nin sesi de onu takip ediyor.

Gece yarısı gökyüzüne ve dans eden ağaç dallarına onun adını haykırıyorum. "Sunny!"

"Ella!"

Sarp tepeyi tırmanırken seslerimiz birbirine karışıyor, buz gibi rüzgâr tenime batıyor. Brynn fırladı.

Önümde, ısıltılı topuklu ayakkabılarının içinde ayak bilekleri bükülüyor. "Ella!" diye bağıyor ve göle bakan küçük bir açıklığa doğru yöneliyor.

Zor nefes almaktan göğsüm ağrıyor, efordan çok panik. Uçurumun kenarında gördüğüm tek şey minyatür bir Jim Beam şişesi.

Ella içki içmez. O burada değil.

Brynn ve Kai sağa dönerken ben sola hareket ediyorum. Sesi duyduğumda uzun çalıların arasından yolumu açıyordum.

Çığlık. Kulak tırmalayan, tüyleri diken diken eden çığlık.

Kanım donuyor. Evren bir nokta kadar küçülürken kaslarım kilitleniyor.

Ve biliyorum.

Dünyamın sarsılmak, sarsılmak ve ikiye bölünmek üzere olduğunu biliyorum.

Brynn'in çığlığı çirkin, sefil bir hıçkırığa dönüşüyor ve ben dönüyorum, dönüyorum, dönüyorum, o an ağır çekim bir korku girdabına dönüşüyor. Dizlerinin üzerine çöküyor, bakışları aşağıda yatan kâbusa sabitlenmiş. Kai'nin yüzü acıyla bükülüyor. Ben kendimi onların yanında bulana kadar ikisi de uçurumun kenarından bakıyorlar. Hareket ettiğimi hatırlamıyorum. Boğazımdan kopan feryadı hatırlamıyorum, her ne kadar bana geri yankılanıp kulak zarlarımı parçaladığını duysam da.

Ama Ella'nın o görüntüsünü sonsuza dek hatırlayacağım. Bir yığın halinde yatıyordu, 30 feet altımızda.

Hareketsiz ve kanlı.

Güneşli Kızım.

Zihnim bir bulut, ölümcül bir bulanıklık. Uçurumun kenarından aşağıya, Ella'nın gölü birkaç metre farkla ıskalayarak otların ve yabani otların arasına yayıldığı yere bakarken saçlarımı iki yumruğumun arasında sıkıyorum. Koyu renkli su sanki onu içine çekmeye çalışıyormuş gibi saçlarını okşuyor.

Boğazımın arkasında bir hıçkırık
düğümleniyor. Safra yemek
borumdan yukarı çıkıyor.

Ben gidiyorum.

Bacaklarımı uçurumun kenarına doğru sallayıp aşağı iniyorum, ayaklarım pürüzlü toprağa takılıyor, ellerim kayayı kesiyor. "Ella!" Adını defalarca tekrarlayarak haykırıyorum. Kai, Brynn'e yerinde kalmasını söylerken o da beni takip ediyor. Setin yarısına geldiğimde kendimi ileri atıyorum ve yolun geri kalanını zıplayarak kalçamın üzerine morartıcı bir gümbürtüyle iniyorum. İçime saplanan acıyı görmezden gelerek kendimi ona doğru sürüklüyorum.

"Ella, Ella... *Siktir*," diye bağıriyorum, ellerimin ve dizlerimin üzerinde sürünerek. Koyu renk saç tutamları gözlerinin üzerine düşerken ağzından kan sızıyor, çoktan kurumuş ve kabuk bağlamış. Ona ulaştığımda saçlarını geriye itiyorum ve yüzünü arıyorum. Bir göz kırpma, bir nefes, herhangi bir şey. Nabzını kontrol ediyorum, benimki de aşırı hızda. Bir kolu başının üzerine sarkmış, parmak uçları sığ suya batmış, diğeri ise yan tarafına doğru uzanıyor. "Sunny, bebeğim, lütfen," diye boğuluyorum, kulağımı göğsüne dayayıp bir yaşam belirtisi için yalvarıyorum. Hiçbir şey duymuyorum. Kusacağım.

Kai yanıma koşuyor, spor ayakkabıları bir toz bulutu kaldırıyor ve Ella'nın diğer tarafında dizlerinin üzerine çöküyor. O

Benden daha sakin. Soğukkanlı bir şekilde önden gidiyor. "Nabız?" diye soruyor, bileğini tutarak.

Sözlerini zar zor algılıyorum. Yüzümü Ella'nın boynuna gömdüğümde tek duyduğum kendi mutsuzluğum ve Brynn'in üstümüzden gelen dehşet dolu feryatları.

"O yaşıyor," diyor Kai.

Hırpalanmış yüzünü ellerimin arasına alıp yanaklarına ve alnına gözyaşı tuzlu öpücükler serpiştiriyorum. "Sunny, Sunny... Ella, lütfen. Siktir... *lütfen*."

"Max!" diye tekrar bağılıyor. "O yaşıyor."

Başımı kaldırıyorum, nihayet sözlerini algılayabiliyorum. Yerini söylerken kulağına bir cep telefonu dayamıştı.

Kız. Düştü. Kayalıklar. Plankton Caddesi yakınlarında. Nefes alıyorum. Nefes alıyorum.

Yaşıyor.

Başını gökyüzüne doğru eğen Kai, Brynn'e seslenir. "Yaşıyor!" diye tekrarlıyor.

"Aman Tanrım. Aman *Tanrım*," diye hıçkırıyor.

Ella'nın elini sudan çıkarıp başparmağımı bileğine bastırıyorum ve nabzına konsantre olabilmek için nefesimi sakinleştirmeye zorluyorum.

Ama hiçbir şey hissedemiyorum.

Kulağımı tekrar göğsüne dayayıp nabzını yokladıktan sonra tekrarlarlarken korku ensemde fısıldıyor. Kai çözüldüğümü fark ediyor ve bana yardım etmek için Ella'nın üzerine eğilirken telefonu kulağıyla omzu arasında dengeliyor.

Hoparlörü indirip bana hitap etmeden önce ahizeye "Hâlâ buradayım," diyor. "Buradayım, Max. İkiye bas

Parmaklar burada. Zayıf ama orada. O yaşıyor."

Derin bir nefes alıp gözlerimi kapatıyorum, işaret ve orta parmaklarımı onun nabız noktasına tutuyorum.

Bir titreşim var.

Yumuşak, güzel bir ritim. Hayatın en zayıf izi.

Kai ile göz göze geliyoruz ve o da bana başıyla onay veriyor. "Nefes almayı bırakana kadar onu hareket ettirmememizi ve sonra kalp masajı yapmamız gerektiğini söylediler. Ambulans yolda. Ben hatta kalacağım."

Kalçalarımın üzerine çökerek iki elimi yüzüme götürdüm ve acı dolu bir inilti çıkardım. Rahatlama ve dehşet. *Şükürler olsun ki* mide bulandırıcı bir inançsızlıkla birleşti. Başımı kaldırıp Brynn'e bakıyorum, yarıya kadar çıkıntıdan sarkmış, vücudu gözyaşlarıyla titrerken bir eliyle ağzını kapatıyor.

Ella'ya bakıyorum.

Enkaza dönmüş bedenine bakıyorum; porselen teni sıyrık ve çiziklerle lekelenmiş, yüzü morarmış ve kan içinde.

Öne doğru eğilerek dudaklarımı alnına bastırıyorum ve gözlerimi kapatırken saçlarını okşuyorum. "Kal Sunny Girl," diye fısıldıyorum acımı bastırarak. "Lütfen kal."

Benim kız uçurumdan düştü.

Düştü.

Ve onu yakalamak için orada değildim.

"Güneş Nasıl Yakalanır"
Üçüncü Adım:
Güneş Tutulmasının Hava Durumu

Güneş bile gölgeler arasında gezinir.

Bölüm 28

Ella

Jonah bana limonata getiriyor.

Çenemi eğiyorum, güneş ışığı masmavi gökyüzünden aşağı dökülürken geniş kenarlı şapkamın altından gözlerimi kısarak bakıyorum. Kot tulumum çamurla lekelenmiş. Daha da kötüsü, elim terleyen bardağın etrafında kıvrılırken tırnaklarım bütün gün atlarla çalışmaktan neredeyse siyah görünüyor. "Teşekkürler," diyorum ona, dudaklarım pipeti ararken. "Annem en iyi limonatayı yapar."

"Bal şurubu yüzünden," diyor Jonah, başparmaklarını kemerinin halkalarına geçirmiş. Bakır rengi dağınık saçları kulaklarına doğru kıvrılıyor ve perçemleri güneşin altında çalışmaktan nemli. "Erin bu akşam yemeğe geliyor. Sonunda onu kız arkadaşım olarak tanıştırmak için sabırsızlanıyorum."

"Hayır, kahretsin!" Kocaman sırtarak söylüyorum. "Bu resmi mi?" "Yargıç tokmağı kadar resmi."

"O gerçekten çok tatlı, Jonah. Ve çok da güzel." Erin'i, uzun sarı saçlarını ve mükemmel kaküllerini düşünüyorum. Bir keresinde kendime kakül yapmaya çalışmışım ve demir testeresiyle talihsiz bir münakaşaya girmiş şaşkın bir çoban köpeğine benziyordum. "Annem aklını mı kaçırıyor?"

"Üç güveç, yedi turta ve Tennessee eyaletinin tamamını yıllarca sulamaya yetecek kadar limonata yaptı."

"Kulağa yasal geliyor." Kıkırdıyorum. "Senin adına sevindim."

"Teşekkürler, Piglet." Saçlarımı küçük bir çocukmuşum gibi karıştırmak için eğiliyor. "Bende ne bulduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama şikayetçi değilim."

"O da benim gördüğümü görüyor tabii." "Umarım görmüyordur. Bu ürkütücü olurdu."

Kolum omzuna vurmak için dışarı fırladı. "O senin kalbini görüyor, Jonah. Bilirsin... göğsünün içindeki o büyük, güzel şeyi."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Öyle olduğunu biliyorum." Hayallere dalarak limonatamı yudumluyorum ve bir gün aşık olmanın nasıl bir şey olacağını hayal ediyorum. Siyah saçlı ve geniş kollu, sert bir kovboy hayal ediyorum. Zinde ve güçlü çünkü bütün gün bir çiftlikte çalışıyor, atlarla ilgileniyor ve saman balyalıyor. Gün doğumu kuş sesleri ve çiçek esintileriyle dolu ve gün batımı şimdiye kadar gördüğüm en güzel turuncu renkte.

"Az önce nereye gittin?" Jonah başını yana eğerek merak ediyor.

Gözümü kırpıştırarak ahıra geri dönüyorum, fantezi dağılıyor. "Sadece gelecekteki aşk hikayemi düşünüyordum."

"Oh, öyle mi? Daha on dört yaşındasın. Daha kat etmen gereken çok yol var."

"Biliyorum. Ama düşünmesi eğlenceli," diye mırıldanıyorum. "Ayrıca, sen hep bir gün aşkı bulmamı isterdin."

Jonah omzumun üzerinden bakıyor ve adaçayı yeşili gözleri parlıyor. "Şu anda burada. Kendini tanıtmalısın."

Limonata boğazıma takılınca öksürüyorum. "Ne demek istiyorsun? Kim var burada?"

"Gelecekteki aşk hikayen."

Gelecekteki aşk hikayem mi? Annem yanlışlıkla limonatayı mı karıştırdı?

"Sen neden bahsediyorsun?" Burnum şaşkınlıkla kırıışıyor.

Uzakları işaret ediyor. "Bak."

Tereddüt beni bir an için sardı, sonra döndüm ve dikkatim dünyanın en açık mavi gözlerine ve en güzel kollarına sahip bir adamın üzerinde toplandı. Henüz lise birinci sınıf öğrencisi olabilirim ama güzel kolları gördüğümde tanırım. Adam bana gülümsediğinde, her iki yanağındaki gamzeler beni kendimden geçiriyor. Beni tanıyormuş gibi bakıyor.

Bence öyle.

Gözlerimi kapatıyorum ve anılar çalkalanıp dönüyor. Taşlar suyun üzerinde sekiyor ve gökyüzü göz kamaştırıcı yıldız desenleriyle aydınlanıyor. Müzik kulaklarımı dolduruyor, açık bir pencereden içeri keskin bir rüzgar giriyor, lastikler ıssız bir yolda uçuyor. Elimi tutuyor. Parmaklarımız birbirine kenetleniyor ve her şey altın rengine bürünüyor.

"Max," diye fısıldıyorum.

Jonah'a doğru dönüyorum, ona her şeyi anlatmak için heyecanlıyım.

Max.

Ben Max.

"Jonah, haklısın. Bu-"

Boğazımdan bir çığlık kopuyor. Erin, Jonah'ın yanında, kıpkırmızı lekeler içinde duruyor. Bana bir el sallarken ve gülümserken göğsündeki deliklerden kan sızıyor.

Jonah kolunu onun beline dolayarak daha da yaklaştırıyor. "Erin burada," diyor gururlu ve aşık bir ifadeyle. "Ne kadar güzel, değil mi?"

Yüzü kan revan içinde.

Vücudu kurşun delikleriyle dolu.

Elimdeki limonataya bakıp soluk sarı sıvının kırmızıyla karışmasını izlerken dehşete kapılıyorum. Bu doğru değil. Bu gerçek değil.

Hayır, hayır, hayır.

Zihnime süzülen bir bip sesi var. Israrcı ve cırtlak. İki elimi kulaklarıma götürüp başımı sallıyorum. "Bu ses de ne?"

Jonah gülümsüyor. "Gitme vakti geldi."

"Nereye gideceksin?" Endişe göğsümü sıkıyor. "Gidecek hiçbir yer kalmadı."

"Her zaman bir yer vardır. Kimse sonsuza dek kayıp kalmaz."

"Ama... sana o mektubu yazmayı bitirmedim," diyorum ona. Birdenbire, önemli olan tek şey bu oldu. Mektubumu bitirmem gerekiyordu. Jonah gideli yıllar oldu ve ben ona hiç yazmadım. Ona hâlâ değer verdiğimi, onu hâlâ sevdiğimi ve çok özlediğimi hiç söylemedim.

Ormanda sarmaşıklardan sallanan, böğürtlen ve yağmur suyuyla beslenen bir çocuğa aşık olduğum masal mektubumu hiçbir zaman bir araya getiremedim. Bir şekilde önemli olduğunu hissediyorum. İyi olduğumu bilmeli. Aşk hikayem galip geldi.

Jonah başıyla onaylıyor, hâlâ kanlı Erin'i tutuyor. "Öyleyse mektubu yaz, Piglet. Hâlâ zaman var."

"Yapamam."

"Elbette
yapabilirsin."

"Ama-"

Parmaklarını şıklatıyor.

Ben de açıklıktayım.

Güneş ışığı yapraklı dalların arasından sızıp ayaklarımın dibinde altın rengi şeritler oluştururken ağaç gölgeliklerinden kuşlar cıvıltıyor. Max karşımda oturuyor, dizlerini göğsüne çekmiş, dev bir gövdeye sırtını yaslarken iki eli arasında sallanıyor. Kucağımda bir defter, elimde pembe bir kalem var. Max'e göz kırpıyorum, onu inceliyorum. Bir tutam saçını ve kristal gözlerini inceliyorum.

Ama ben daha bir şey anlayamadan, küçük bir taş ışık hızıyla bana doğru geliyor. Elim uçup onu ürkütücü bir hassasiyetle yakalarken düşünmüyorum.

"Güzel refleksler," diyor Max, kara kaşlarını birbirine çatarak.

"Ben... bir şeyleri yakalamakta
iyiyimdir." "Evet. Bundan
bahsetmiştin."

Parmaklarımı açıyorum ve taşa bakıyorum. Pürüzsüz ve beyaz. Garip bir şekilde rahatlatıcı. Hissediyorum

sağlam bir zemine, eskiden bildiğim bir dünyaya bağlayan bir ip gibi.

Yutkunarak Max'e bakıyorum.

"Bu gece şenlik ateşine gidecek misin?" diye merak ediyor, ayırık bacaklarının arasındaki boşluktan uzun otları koparıırken.

"Hayır."

Başını salladı. "Ben de öyle."

Defter kucağımda ağır ağır oturuyor ve ellerim jel kalemin etrafında terliyor. Bitmemiş kelimelere bakıyorum ve onlara neden hayat vermediğimi merak ediyorum. Mektubu yazmalı ve Jonah'a postalamalıyım. İyi olduğumu bilmesini sağlamalıyım.

Ben iyi miyim?

Öyle olmasam bile yalan söyleyebilirim. Ona yalan söyleyeceğim. "Bunu bitirmelisin," diyor Max bana.

Sesi kayboluyor, kilometrelerce öteden geliyor. Yerini, beynime vuran beyaz bir kırbaç gibi kulaklarımda uğuldayan bir ses alıyor. Serbest düşüşteyim. Soğuk rüzgâr tenimi ısıyor, ağaç dalları oyup sıyrıyor, uzaklardan gelen bir çığlık zihnime doluyor.

Bip sesi geri geliyor ve onu engelleyemiyorum.

Bip, bip, bip.

"Devam et Sunny," diye ısrar ediyor Max, sadece bir fısıltı. Bir yankı.

Bip, bip, bip.

Derin bir nefes alıyorum.

Ve kalemi kaldırıyorum.

Sevgili Jonah,

Bugün bir çocuğa aşık oldum.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Vücudum sertleşip yaylı bir yüzeyden yukarı doğru yükselirken oksijen ciğerlerime keskin bir nefesle doluyor. Bip sesi hızlanıyor ve bakışlarım tanımadığım alanın etrafında uçuşuyor. Parlak, floresan ışıklar görüş alanıma giriyor. Bip sesleri arasında bir ses karmaşası duyuyorum, anlayamadığım bir sürü kelime. Onları zorlukla seçebiliyorum.

Uyan.

Uyan.

Uyandı.

Panik başlıyor. Parmaklarım nişastalı bir kumaşa yapışıyor ve elime batan bir acı keskin bir şeyin farkına varmamı sağlıyor. *Bir iğne mi?* Boğazım kurumuş, dudaklarım kurumuş ve çatlamış gibi hissediyorum. Seslenme girişimim cılız bir fısıltıyla sonuçlanıyor, ses tellerim sonsuz bir sessizlikten sonra protesto ediyor. İçime daha fazla panik doluyor. Korkuyorum, kayboluyorum, yalnızım.

Yalnız değilim.

Üstümde yüzler bulanıklaşıyor, hemen tanıyamadığım yüzler.

Neredeyim ben?

Ağlamak istiyorum ama nasıl ağlayacağımı hatırlayamıyorum.

Biri elimin arkasını yakan, bana bağlı bir şeyi kurcalarken bir gölge yaklaşıyor. Hareket hızlı tempolu. Kafa karıştırıcı bir hareket karmaşası.

Korkuyorum.

Çok korktum.

Gözlerimdeki bulanıklığı kırıştırıyorum. Yüzlerden biri tanıdık bir şeye dönüşene kadar milyonlarca kez göz kırpmaya devam ediyorum. Koyu renk saçlar mavi gözlerin ve yontulmuş elmacık kemiklerinin üzerine dökülüyor. Bir adam. Tanıdığım bir adam. Gözleri vahşi ve endişe dolu. Dudakları hareket ediyor ama sözlerini duyamıyorum.

Donup kaldım.

Zihnimde anlık görüntüler beliriyor.

Üzerimde beliren o yüz.

Aynı siyah saçlar, kötülükle parlayan iki gözün üzerinde sallanıyor.

Elleri beni kavlıyor, beni tutuyor.

Taşlar sırtıma saplanıyor ve kan ağzıma sıcak bakırla doluyor.

Çığlıklar.

O zaman da çığlık atıyordum, şimdi de çığlık atıyorum. Bedenim çırpınıyor ve savaşıyor. Biri beni tekrar tutuyor. Belki iki kişi. Çok fazla el, çok fazla ses.

Ama başka bir şeyin farkındayım. Kendi elimin içine sıkışmış bir şey. Pürüzsüz ve küçük, terden sıırılsıklam olmuş avucumda sıkıca tutuyorum. Sıkıyorum, sıkıyorum ve içimi bir sakinlik duygusu kaplıyor. Huzur. Huzurlu bir an.

Tekrar açıklığa doğru sürükleniyorum.

Max karşımda oturmuş, ağaca yaslanmış gülümserken güneş yüzüme vuruyor.

Uzattığım parmaklarıma bakıyorum.

Ve işte küçük beyaz taş, avucumun içinde duruyor.

Bölüm 29

Ella

Tekrar uyandığımda, o kadar gürültülü değil. O kadar şiddetli değil. Zihnim sersemlemiş, göz kapaklarım ağırlaşmış, etrafımın fiziksel bir şekil almasına izin veriyorum. Gözlerimi teker teker açarken üzerlerinde limon kabukları varmış gibi hissediyorum.

Bip sesini tekrar duyuyorum.

Rüyalarımındaki güneş ışığı pürüzlü, yapay bir ışığa dönüşüyor ve beyaz bir çarşaf bana bakıyor. Gözlerim yavaşça açılırken, kalın filmi kırıştırıyorum, tavan panelleri yukarıdan şekilleniyor. Bir odadayım, sırtüstü yatıyorum. Parmaklarımı oynatıyorum. Ayak parmaklarımı oynatıyorum. Bir perdenin arkasından içeri sızan gürültü boğuk geliyor.

Ona bakıyorum. Peygamber çiçeği mavisi, diğer taraftaki şekiller yanından geçerken hafifçe dalgalanıyor.

Hastane yatağındayım.

Göğsüme kadar çekilmiş toz beyazı bir battaniye ve vücuduma takılmış bir dizi serum ve iğne var. Sağ elimin parmaklarını açtığımda bir parça bant derimi geriyor. Ağzım kuru, kaslarım sert ve başımın arkası kaşınıyor.

Perdenin arasından kuzguni saçlı bir baş çıktığında etrafımdakilerin farkına bile varmamıştım. "Bayan Ella," dedi yumuşak bir ses.

Ses. "Ben Naomi, hemşirelerinizden biriyim."

Büyük, rgl topuzuna ve gl lekeli dudaklarına bakarak ona göz kırpıyorum. Odaya doğru ilerlerken mor gözlükleri abanoz burnunun köprüsünde duruyor.

Sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Gözlerinin açıldığını görmek çok güzel. Nasıl hissediyorsun? Beni anlayabiliyor musun?" Naomi bana doğru kayıyor, yatağı beni daha rahat ettirecek şekilde ayarlıyor.

"Seni anlıyorum," diye cevap veriyorum, sesim titrek, zar zor duyuluyor. "Ne oldu?"

"Hastanedesin. Ne hatırlıyorsun?"

Gözlerimi kapatıyorum. Zihnim boş bir tuval, hatırlama drtm ise fırçalar ve boya. Fıramı kaldırıp dikkatli vuruşlarla renklerin canlanmasını izlerken görüntüler hafızamda sürükleniyor.

Turuncu.

Gece gökyüzünde turuncu lekeler titreşiyor.

Karanlıkta yankılanan gürültülü patlamalar uzaktaki tezahratlara karışırken ışıltılı ışık çizgilerine bakıyorum.

"Havai fişekler," diye mırıldanıyorum, gözlerim hâlâ kapalı. "Havai fişekleri hatırlıyorum."

Naomi bir sandalye çekip yatağın yanına oturarak, "Bu iyi, Bayan Ella," diye karşılık veriyor. "Bir süredir buradasınız. Buraya gelmeden önce neler olduğunu hatırlıyor musunuz?"

Beynimin en derin yerlerinden çekiyor, ama her şey bulanık bir bulut. Turuncu havai fişekler... ve sonra karanlık. "Ondan sonra her şey kararıyor," diye fısıldıyorum.

"Sorun değil. Anıların geri dönmesi saatler ya da günler alabilir. Bazen daha uzun sürebilir" diye açıklıyor. "Havai fişeklerden önce bir şey hatırlıyor musun?"

Nefesim kesiliyor.

Bir öpücük.

Güzel bir çocuğu öptüğümü hatırlıyorum. Sırtımı bir kapiya dayamıştım, ellerim saçlarında. Soluk mavi gözleri aç ve hayranlıkla bakarken geri çekilip bana en gerçek hazinesiymişim gibi gülümsüyor.

"Seni öpmek güneş i yakalamak gibi bir his."

Yavaşça nefes veriyorum. "Bir öpücük," diyorum ona. "Sanırım odamdayım. Noel müziği duyuyorum."

Naomi başını sallayarak hayati değerlerimi değerlendiriyor. "Dik bir kayalığın dibinde bulunmuşsun. Sert bir düşüş yaşamışsın" diyor. "Bazı ağaç dalları seni yavaşlatmış ve darbeyi azaltmış, bu da seni çok şanslı bir kız yapıyor. Bu tür bir düşüş çok daha kötü olabilirdi."

"Ne zamandır buradayım?"

Gözleri sempati ile yumuşuyor. "Dört hafta."

Bir panik bıçağı göğsümü delip geçiyor.

Dört hafta.

Dört. Haftalar.

Naomi bir elini omzuma bastırıyor ve hafifçe sıkıyor. "Doktoru birazdan göndereceğim. Üstünden geçmemiz gereken çok şey var. Durumunu izlediğimiz için bir süre ziyaretçi kabul etmeyeceğiz. İlk uyandığında oldukça tedirgindin, bu yüzden seni sakinleştirmek zorunda kaldık."

Dört hafta.

Duyabildiğim tek
şey bu. Tüm
işleyebildiğim.

Bedenim titremeye başlarken gözyaşlarım gözlerimi
yakıyor. "Annem... o burada mı?" Sesim titreyerek
soruyorum.

"Öyle. Erkek arkadaşınla bekleme odasında.
Her gün buradalar." Erkek
arkadaşım.

"Seni öpmek güneşi yakalamak gibi bir his."

Başımı ileri geri sallarken ve iki elimi saçlarıma götürürken
gözyaşlarım dökülüyor. Makinemdeki bip sesleri aciliyetle
hızlanırken kablolar birbirine dolanıyor. Saçlarımı geriye
doğru taradığımda, hepsinin orada olmadığını fark
ediyorum. Başımın arkasına dokunduğumda ve neredeyse
hiçbir şey hissetmediğimde endişe beni dürtüyor.

En fazla yarım santim saç.

"Saçım..." Daha fazla paniğe kapılarak mırıldanıyorum.
"Saçım nerede?"

Naomi makineyi kurcalamak için ayağa kalkar. "Evet,
tatlım. Ameliyat için kafanın arkasını tıraş etmek zorunda
kaldılar. Tekrar büyüyecek. Çok güzel görünüyorsun."

Hıçkırmaya başladım. "Hayır... Hayır."

"Her şey yolunda. Şimdi dinlen. Uyandığında doktor
seninle konuşmak için burada olacak."

"Hayır, lütfen. İstiyorum..."

"İhtiyacım var..." "Sorun yok.

Sadece dinlen."

Başımı eğip pencereden dışarı bakarken sesi çok
uzaklardan geliyor, her şey buğulanıyor. Huzurlu bir his

bana doğru uzanıyor, beni benden çalmaya hevesli.
Bayılmadan önce gözlerim komodine takılıyor.

Turuncu gller. Kırmızı gller. Pembe gller.

Ve yanlarında, topraktan turuncu bir boya kaleminin çıktığı küçük bir pişmiş toprak saksı duruyor.

Penceremden tırmanan bir çocukla ilgili anılar aklıma geliyor. Beni glden taşıdığı. Benimle dans etmesi, bana sarılması, eski bir köprüde beni öpmesi.

"*Kal*," diyor.

Ona doğru

uzandım.

Gitmesine izin veremem.

"Max," diye fısıldıyorum dünya kaybolurken.

Odamda bir adam var. Pencereden içeri süzülen güneş ışığı şimdi yerini siyah bir bölmeye bırakmış. Tepemdeki floresan ışıkları bile sönük, bana gece olduğunu söylüyor.

Cızırtılı yatak örtülerini karıştıyorum ve gözlerimi üzerimde duran figüre kaldırıyorum.

"Merhaba Ella. Ben Dr. Garcia, seninle ilgilenen nörolog." Doktor elinde bir pano, bembeyaz bir nlkle yatağımın yanında duruyor. Beni incelerken gr kaşları birbirine çarpıyor. "Eminim birçok sorunuz vardır, bu yüzden yaralarınız ve son dört hafta boyunca gördüğünüz tedaviyle başlayacağım."

Dört hafta.

Hala inanamıyorum.

İki gündür bilincim gidip geliyor. İşleniyor. Hatırlıyorum.

O anıların içinde kaynıyorum.

Parçalar teker teker, saat saat yerine oturdu. Bir süre hayallerle gerçekler arasında sıkışıp kaldım.

Kurgu ve gerçek. Bir noktada, Jonah'ı otururken gördüğüme yemin ettim.

Başucumda bana iyi olacağımı söylüyorlardı. Ama sonra tekrar daldım ve uyandığımda yalnızdım. Bu sadece bir rüyaydı.

Elimdeki küçük beyaz taşı sıkıyorum, pişmiş toprak saksının yanına yerleştirilmiş olanı. "Tamam," diye cevap veriyorum törpülenmiş bir sesle. "Devam et."

Bronz tenli ve mürekkep rengi saçlı doktor bana bakarken duraksıyor ve tepkimi değerlendiriyor. "Çok şey yaşadınız genç bayan. Buraya getirildiğinizde, sert bir düşüşün ardından beyninizde ciddi bir şişmeye neden olan travmatik bir yaralanma geçirdiğiniz açıktı," diye açıklıyor, herhangi bir stres belirtisi için mikro ifadelerimi izliyor. "Oksipital kraniyotomi yapmak zorunda kaldık. Bu ameliyat, beynin daha fazla hasara yol açmadan şişmesini sağlamak için kafatasınızın bir parçasının geçici olarak çıkarılmasını içeriyor. Şişlik azaldığında parça yerine yerleştirildi."

Ne?

Gözlerim daha da açılıyor ve nefes alamıyorum.

Kafatasımın çıkarılacağı ve beynimin bıçaklanıp dürtüleceği düşüncesi midemi bulandırıyor. Yüzümü soğukkanlı tutmaya çalışıyorum ama taşa tutunurken alt dudağım titriyor.

Dr. Garcia güven verici bir gülümsemeyle eğilip elini pazıma bastırıyor. "Kafatasınız artık tamamen onarıldı ve ameliyata iyi yanıt verdiniz. İyileştin."

Ayrıca beyninizin durumunu izlemek için çok sayıda tomografi çekildi. Diğer yaralarınıza gelince," diye devam ediyor, "leğen kemiğinizde kırık ve kalçanızda çıkık var. Ayrıca birkaç kaburganız da kırılmış. Akciğerini delmediğin için çok şanslısın." Derin bir nefes alıyor, kahverengi gözleri yüzümde gezinirken sıcacık. "Komaya ilk başta beynindeki şişlik nedeniyle girdin. Daha sonra vücudun görevi devraldı ve geri kalan süre boyunca seni doğal komada tutarak iyileşmeni sağladı. İyi haber şu ki diğer yaralarınız da iyi bir şekilde iyileşiyor. Birkaç hafta içinde sizi bir rehabilitasyon merkezine nakledeceğiz."

Yıpranmış bir nefes alıyorum. "Ben... felçli değil miyim?" Boğuluyorum. Bacaklarımın yorganın altında kıpırdanmasından felçli olmadığımı anlaşıyor ama bu düşünce yine de içimi panik ve korkuyla dolduruyor.

"Hayır, hiç de değil," diyor. "Omurganız, o zamandan beri iyileşmiş olan darbeler ve çürükler dışında dikkat çekici bir şekilde zarar görmemiş. Düşüşünüzü hafiflettiği için birkaç ağaç dalına ve yoğun otlı bir çalı parçasına teşekkür edebilirsiniz."

Duraklıyor, gözlerini kırıştırarak bana bakıyor. "Prognoz açısından, her beyin hasarı kendine özgüdür. Şu anki ilerlemenize bakarak umutlu olsak da, önünüzde zorluklar olabilir. Kalçanız ve leğen kemiğiniz için fizik tedaviye ve muhtemelen bazı mesleki ve konuşma terapisine ihtiyacınız olacak. Bilişsel veya duygusal değişiklikler ise değişkenlik gösterebilir. Hafıza sorunları, ruh hali dalgalanmaları ve konsantrasyon sorunları nadir değildir. Şu anda nasıl hissediyorsunuz?"

Fiziksel olarak, kafamın arkasına kızartma tavası yemiş ve bir tomar pamuk çiğniyormuşum gibi hissediyorum. Ve zihinsel olarak.

"Kafam karıştı," diye mırıldandım. "Korkmuş. Yorgun."

"Bu son derece normal," diyor. "Çok şey yaşadınız. Bilişsel durumunuzu anlamak için size birkaç soru sormak istiyorum. Sorun olur mu?"

Endişe içime sızıyor ama yavaşça başımı sallayarak yutkunuyorum.

"Bana tam adınızı söyleyebilir misiniz?" "Ella Rose Sunbury."

"Peki annenin adı?" "Candice. Candice Sunbury."

"Güzel. Hatırladığın en son randevu neydi?"

Aklımdan havai fişekler ve maytaplar geçiyor.

Pembe bir parti elbisesi. Müzik, kahkaha, gürültü. "Otuz birinci Aralık. Yılbaşı gecesi."

Bazı notlar alıyor. "Şu anda 1 Şubat'tayız. Düşüşünüze yol açan olaylardan herhangi birini hatırlıyor musunuz?"

Tereddüt ediyorum, titrek bir nefes alıyorum. "Hatırlıyorum... yürüyüşe çıkmıştım. Havai fişekleri daha iyi görmek istedim ve... parti gürültülüydü. Kalabalıktı. Partileri sevmem ama geceyi arkadaşım ile geçirmek istedim. Zor bir dönemden geçiyordu." Daha fazla kum yutuyorum. "Gece yarısından biraz önce kayalıklara doğru yürüdüm. Ve... Ayağım takıldı. Hatırladığım son şey bu."

"Kan sonuçlarınıza göre vücudunuzda alkol yok. Uyuşturucu da yok. Temizdiniz."

Başımı salladım. "İçki ya da uyuşturucu kullanmıyorum."

"Yanınızda kimse var mıydı?"

O anı hatırlıyormuş gibi yaparken gözlerim kapanıyor.

Ama rol yapmama gerek yok.

Bir saat önce uyandığımda, göğsüm yanarken, midem düğümlenirken ve kalbim et parçalarına ayrılırken son parçalar aklıma geldi.

"Tanrım, kıpırdama! Koşmayı bırak!" "Dur, dur! Yardım edin bana!"

"Hayır, yalnızdım" diye yalan söyledim.

"Sorun değil. Kendini çok zorlama," diye beni temin ediyor. "Zihnin daha berrak olduğunda geri dönebiliriz."

"Yapmak zorunda değiliz. Tek hatırladığım bu. Düştüğümde yalnızdım."

Dr. Garcia beni inceliyor, bir kolunu beyaz önlüğünün üzerine katlarken diğer elinde pano sallanıyor. "Yanağınızda düşmeyle uyumlu olmayan bir çürük vardı. Taze bir darbeye benziyordu, muhtemelen bir elden ya da bir nesneden. Bunun nasıl olduğunu hatırlıyor musunuz?"

İçgüdülerim parmak uçlarımı kaldırıp sol elmacık kemiğimin üzerinde gezdiriyor.

"Kapa çeneni. Kapa çeneni!" diye tıslıyor.

Alnımda soğuk terler oluşurken kalp atışlarım hızlanıyor. Anılar aklıma hücum ediyor ama yüzümü nötr tutmaya çalışarak onları bastırıyorum. "Bilmiyorum. Hatırlayamıyorum. Belki de partide biriyle karşılaşmışımdır? Her şey biraz bulanık."

Doktor bir kaşını kaldırır, tam olarak ikna olmamıştır ama daha fazla zorlamaz. "Pekâlâ. Düşüşe yol açan olayları anlamamız sadece tıbbi nedenlerle değil, sizin güvenliğiniz için de önemli. Bir dedektif

Hazır olur olmaz başka sorularınız için uğrayacağım."

"Başka bir şey yok," diye ısrar ediyorum güçsüzce.
"Düştüm."

Gülümsemesi gergin. "Ziyaretçiler için kendini hazır hissediyor musun? Annen ve erkek arkadaşın bekleme odasındalar. Dinlenmeyi tercih ederseniz, onlara haber veririm."

Annemin son dört hafta boyunca bekleme odasındaki sandalyesinde oturup, prognozundan emin olamadan geçirdiği günleri düşünüyorum. Uyanıp uyanmayacağımdan emin değildi. Hayatının geri kalanını iki çocuğu da zalimce elinden alınmış bir şekilde yalnız yaşayıp yaşamayacağını bilmeden.

Taşı başparmağım ve parmaklarım arasında yuvarlayıp başımı sallıyorum. "Onları teker teker getirebilir misin? Önce annemi görmek istiyorum," diyorum ona.

"Tabii ki. Onu içeri göndereceğim."

Mavi perdenin arkasından çıkıp gidiyor ve annem iki dakika sonra aceleyle odaya giriyor.

"Ah, Ella." Olduğu yerde durdu, çığlığını bastırmak için elini ağzına götürdü. "Tanrım..."

"Anne," diye mırıldanıyorum.

Son birkaç yıldır ne kadar uzak olsak da, bir şekilde hiç mesafe yokmuş gibi geliyor. Aramızda sadece birkaç metre var ve o da yatağımın yanına koşup dizlerinin üzerine çökerek taşla tutturulmuş elimi iki elinin arasına aldığı anda hızla siliniyor. Parmak eklemlerimi öpüyor, gözyaşları özgürce akıyor. "Benim küçük kızım," diye mırıldanıyor, alnı birleşmiş avuçlarımıza dayanıyor.

On dört yaşımdan beri bana böyle seslendiğini duymamıştım. Bu lakaptan dolayı gözyaşlarım ılık ılık akıyor.

yanaklarım.

Sonraki birkaç dakikayı sessizce ağlayarak, anı yaşayarak geçiriyoruz. Geçen ay boyunca kaçırdığımız tüm anları hatırlayarak. Annem nihayet ayağa kalkıp bir sandalye çektiğinde, sanki ölümden geri getirilmişim gibi bana bakıyor. Sanki çiçeklerle süslenmiş altın kaplı bir tabutun içinde yatıyormuşum gibi... Sonra gözlerim birden açılıyor.

Ben hâlâ hayattayım. Lütfen beni gömmeyin.

Annem, büyükannemin rahatsızlığı, kendisinin işten izin alması ve benim gizemli düşüşümle ilgili soruşturma hakkında bilgi vererek önceki dört haftalık kayıp zaman hakkında beni bilgilendiriyor.

Bana ne hatırladığımı sordu.

Ona yalan söyledim.

Neden anılarımı sakladığımı bilmiyorum. Her zaman dürüst ve açık sözlü olmakla gurur duymuşumdur. Mantıklı sesim bunu çatılardan haykırmam gerektiğini söylüyor.

McKay'di. McKay Manning sarhoş bir öfkeyle bana saldırdı ve muhtemelen ölmem için düşmeme izin verdi. Beni yakalayabilirdi, tutabilirdi, geri çekebilirdi. Ama tek yaptığı izlemektir. Ölü bir insanın sessiz bir insan olduğunu ve sırrının güvende olacağını biliyordu.

Onun hareketsizliği sessiz bir suikasttı.

Tıpkı şimdi benim sessizliğimin gerçeğe ihanet etmesi gibi.

Ama bu gerçek boğazımın arkasında asidik bir düğüm gibi duruyor. Parçalar yukarı doğru tırmanıyor, sonra dilimde sönüp gidiyor. Kendi korkaklığıma lanet ediyorum ve taşı sıkıyorum

Elimi tutmuş, annemin sesini yarı yarıya dinliyordum.

Zaman ilerledikçe annem sandalyede arkasına yaslanıyor ve titreyen parmaklarını saçlarında gezdiriyor. Kıpırdanıyor, gözleri tekrar bana odaklanmadan önce odanın içinde geziniyor. Her zamanki kabarık bukleleri omuzlarını okşarken düz ve cansız bir şekilde sarkıyor, bakışları ise tuzığa düşmüş kelimelerle parıldıyor.

"Ella... tatlım," diyor, yüzü gözyaşları ve tereddütle karışık.

Ona göz kırpiyorum, göğsüm sıkışıyor.

Bileğimi sıkkan annem dudaklarını birbirine bastırıyor ve burnundan nefes veriyor. "Başka bir şey daha var. Bilmen gereken bir şey var."

"Ne?" Fısıldıyorum, endişe enseme diken diken ediyor. "I..."

Dudakları aralanıyor ama başka kelime çıkmıyor. Saniyeler süpürün. Sallantılı, huzursuz kalp atışları.

Sonra başını sallıyor, sertçe yutkunurken boğazı düğümleniyor. "Yok bir şey tatlım. Max'i içeri göndereceğim. Seni görmek için can atıyor."

"Hayır, bekle. Ne söyleyecektin?"

Hâlâ başını sallayarak gülümsemeye çalışıyor. "Kendini daha iyi hissettiğinde konuşuruz."

"Ben iyiyim. Kendimi iyi hissediyorum." Sandalyesini geri çekip gitmeye hazırlanırken elini tutuyorum. "Anne, lütfen."

"Sorun değil, Ella. Sonra konuşuruz." Elimden kurtularak oturduğu yerden kalktı.

Odadan çıkışını izlerken boğazım yanıyor. Omzunun üzerinden bana hızlı ve gergin bir gülümseme gönderdi.

perdeler arkasından çırpınarak kapanır.

Sonbahar geldi.

Herkes o uçurumdan itildiğimi düşünüyor... ve *Tanrım*, keşke orada olan okuldan rastgele bir zorba olsaydı. Keşke Andy ya da Heath bacaklarımı ayırsaydı, beni yere yatırsaydı, dövseydi ve morartsaydı, sonra da beni kayalıkların dibinde ölüme terk etseydi.

Çok daha kolay olurdu.

Perde tekrar açıldığında ve kalbim teklediğinde, atışlar birbirine karıştığında hala gerçek olayları yutkunuyorum. Onu görmeden önce duyuyorum. ıkardığı sesi duyuyorum.

Bir inilti.

Acı ve rahatlama dolu, duyulabilir bir inilti.

Nefesimi içime çekerken gözlerim kısa süreliğine kapanıyor, sonra açıyorum ve bakışlarımı kot pantolonlu bacaklarından orman yeşili tişörtüne, oradan da yüzüne yöneltiyorum. enesinde haftalardır birikmiş kırıksıklıklar var. Gözleri koyu halkalarla çevrili ve saçları uzamış, bu da onu McKay'e daha çok benzetiyor.

Gözlerimiz kilitlenir. Nefeslerimiz tutulur.

Max yatağımın ayak ucunda duruyor, turuncu sırt çantamı bir eliyle tutarken yüzünde saf bir azap ifadesi var. Onu yere bırakıyor, yumrukları taşa dönüşüyor. Gözyaşlarına karşı savaşırken dengesi bozuluyor. "Ella," diyor usulca.

Ne diyeceğimi bilemeden ona bakıyorum. Ona dört hafta boyunca aklımdan hiç çıkmadığını söylemeliyim. O oradaydı.

Her rüyada, her puslu hayalde, unutmama izin vermeyi reddediyor. Gitmeme izin vermiyor. Beni eve geri çağırıyor.

Kuru dudaklarım tek bir kelime söyleyebilmek için aralanıyor. "Merhaba."

Eğer daha fazlasını arıyorsa, bunu söylemiyor. Tek bir hece onu bana doğru götürmeye yetiyor, kara kaşları birbirine kenetlenmiş ve çenesi duyguyla gerilmiş. Max yatakta yanıma yaklaşırken eşit derecede nazik ve aceleci davranıyor. Kordonlarıma ve iğnelerime dikkat ediyor ama dokunmam için de yanıp tutuşuyor. İlk başta kaskatı kesiliyorum, sırrımın suçluluğu beni koruyor ve sıkı sıkıya kapatıyor. Ama eli kalkıp yanağımı kavradığında ve parmakları yüzümü kendisine doğru eğdiğinde, gerginliğim patlamış bir balon gibi sönüyor.

Buz mavisi gözler bana bakıyor. İçime dolan soğuk korku gibi buzlu değil, kristal ve berrak. Bir kış sabahında huzurlu bir göl gibi. "Sunny," diyor, iki parmağını yanağımda gezdirerek tüy gibi hafif bir dokunuşla beni titretiyor. "Beni hatırlıyorsun, değil mi?"

Çenemi eğiyorum, ona bakmakta zorlanıyorum. "Tabii ki biliyorum."

"Her uyandığında benden korkuyordun. Bana doğru bakıyordun ama sanki başka birine bakıyormuş gibiydin" diyor. "Sürekli seni sakinleştirmek zorunda kalıyorlardı."

"Kardeşimin sende ne bulduğunu bilmek istiyorum." "Kes şunu, Ella. Siktir... kıpırdama!"

Gözlerimin arkasındaki sıcak basınç yanıyor. "Özür dilerim. Bunu hatırlamıyorum."

Max parmağıyla çenemi yukarı kaldırıyor ama gözlerim kapalı kalıyor. "Doktorlar hafıza kaybından endişe ediyorlardı."

Gözlerim hâlâ açılmayınca başparmağını nemli elmacık kemiğimin üzerinde gezdiriyor. "Hey... bana bak, Ella. Sorun yok."

Onun dokunuşuyla tüylerim diken diken oluyor. Vücudum ona doğru kıvrılmamı, kokusunu içime çekmemi ve nefes alamayana kadar onu öpmemi istiyor, ama karışık zihnim frene basmama neden oluyor.

Başımı hafifçe sallıyorum.

"Benimle güvendesin." Sesi yalvarır gibiydi.

"Biliyorum, ben sadece... Bu çok fazla." Burnumu çekerek gözlerimin açılmasına izin veriyorum ve yeni bir kat gözyaşı ortaya çıkıyor. "Hayatımın bir ayı gitti. Saçımın yarısı gitti. Yürüyüp yürüyemeyeceğimi bile bilmiyorum."

"Yürüyeceksin."

"Bunu bilemezsin."

Burunlarımız birbirine değene kadar eğiliyor. "O zaman gerekirse seni taşıyım."

Dudaklarım keder, korku ve kapana kısılmış suçluluk duygusuyla titriyor. "Max..." "Seni buldum, biliyorsun," diyor avucunu arkaya kıvrarak

boynuma sarıldı ve alnımızı birbirine yaklaştırdı. "Seni buldum

o uçurumun dibinde. Ben, Brynn ve Kai. Öldüğünü sanmıştık. Bu gözleri bir daha asla göremeyeceğimi düşündüm. Sana asla dokunamayacağımı, sana sarılamayacağımı... Bu beni *öldürdü*."

Ağlarken tüm vücudum titriyor. "Özür dilerim."

"Özür dilerim. Yanında olamadığım için çok üzgünüm."

"Bilemezdin. Kimse bilemezdi."

Burnundan sert bir nefes alan Max'in boynumdaki tutuşu gevşiyor ve başı bir o yana bir bu yana hareket ediyor.

"Kahretsin Sunny. Burada olduğuna inanamıyorum."

Öyle miyim?

Kendimi yarı burada, yarı gitmiş hissediyorum. Eskiden olduğum kızın yarısı ve bu korkmuş, boş kabuk. Korkunç görünüyor olmalıyım. Kireçli ve hayalet gibi, zayıf ve çürük.

Max'ten uzaklaşıp sırt üstü dönüyorum ve yatağın başucundaki masaya bakıyorum. Saksıdaki boya kalemi bana bakıyor. "Şimdiye kadar havuç olur sanıyordum," diye fısıldıyorum kısık sesle. Cevap vermiyor ve acaba reddedilmiş mi hissediyor diye merak ediyorum. Geri çekilmemden dolayı dışlanmış. Gözlerimi turuncu boya kalemine dikiyorum ve "Bana taşıma getirdin" diye mırıldanırken göğsümdeki ağrıyı görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Evet," diyor. "Bunun yardımcı olabileceğini düşündüm."

"Öyle oldu." Parmaklarımı küçük taşın etrafında kıvrıp beni sabitlemesine izin veriyorum. Tuhaf bir nedenden ötürü her zaman olduğu gibi endişeli kalbimi yatıştırmasına izin veriyorum. "McKay nerede?" diye soruyorum. Soru aptalca ve yersiz bir şekilde ağızımdan kaçıyor, bu yüzden hemen üstünü örtmeye çalışıyorum. "Ya Brynn? Ve Kai?"

Cevap vermeden önce duraksıyor. "Buradaydılar. Senin için endişelendiler."

Yutkunuyorum. "Hepsini mi?"

"Tabii ki. McKay her gün seni soruyor. Uyanık olup olmadığını, ilerleme kaydedip kaydetmediğini. Brynn de berbat durumda. Onu her gördüğümde ağlıyor."

Gözlerim karanlık pencereye kayarken dudaklarım düz bir çizgi halinde büzülüyor. Ağaç tepelerinin arasından ayın bir parçasının görüldüğünü görebiliyorum. Cevap vermeliyim ama dudaklarım uyuşmuş gibi. Dilim donmuş gibi.

McKay benim için endişelenmiyor, Max. Kendisi için endişeleniyor.

Bir sessizlik daha geçtikten sonra Max "Gitmemi istiyor musun?" diye sorar.

Sesi yaralı geliyor ve kalp ağrısı beni bir ilmik gibi kavıyor. Geri dönmem için bir ay bekledi ve ben ona zar zor bakabiliyorum. Kardeşini görmeden, sırrımın sıcaklığının kızgın bir demir gibi içimi yaktığını hissetmeden ona bakamıyorum.

İşte tam da bu yüzden bunların hiçbirini istemedim. Bu duyguları hiç istemedim çünkü *biliyordum*. Düşmenin sizi kırık kemikler ve paramparça parçalarla bıraktığını biliyordum. Düşmenin sizi harabeye çevirdiğini ve bazen ölüme terk ettiğini biliyordum.

Asla fethedilmek, devrilmek, *aşkın* bir başka kurbanı olmak istemedim.

Ama yine de düştüm, bildiğim her şeye rağmen. Ona aşık oldum.

Max Manning'e sırlıslıkam aşık oldum ve şimdi ikiz kardeşinin beni öldürmeye çalıştığını bilerek yaşamak zorundayım.

Dilim üst dudağımda sallanan bir damla gözyaşını yakalamak için dışarı fırlıyor. Ona bakmayı reddederek mırıldanıyorum: "Biraz yorgunum. Dinlensem iyi olacak."

Sessizlik aramızdaki boşluğa nüfuz ediyor. Yatıştırılamayan bir sivrisinek ısırtığı gibi sürtünen ve kaşındıran türden.

"Pekâlâ," diyor sonunda, yatağından kalkarken. "Uyumana izin vereceğim."

Yatak kayıyor ve vücut ısısı eriyerek beni her zamankinden daha soğuk bırakıyor. Ona bakmamak, onu yatağına geri çekmemek ve şafağına kadar bana sarılmasına izin vermemek için tüm çabamı harcıyorum.

Bir fermuar vınlıyor ve hışırtılar çıkıyor ama gözlerim pencereye kilitli kalıyor. Tam bir dakika geçtikten sonra

yatakta yanıma bir şey koydu.

"Bunu senin için getirdim," diyor Max, ayak sesleri hastane karyolasından geri çekilmeden önce. "Yarın seni görmeye geleceğim. Eğer istersen."

"Hoşça kal," diyorum çabucak, bir hıçkırık kopmadan önce ağzımı kapatıyorum.

İç çektiğini duyuyorum, saf ıstırap dolu bir iç çekiş. Tıpkı odaya ilk girdiğinde ve beni gördüğünde çıkardığı inilti gibi. Onun uzaklaşmasını dinlerken midem bulanıyor. Perde bir şangırtı ve metalik bir çınlamayla geri çekiliyor ve sonra o gidiyor.

Sağıma bakıyorum ve benim için geride ne bıraktığını keşfediyorum

-Pooh Köşesindeki Ev'in bir kopyası.

Max bana en sevdiğim kitaplardan birini getirdi.

Kitabı açıp sayfaları çevirirken gözyaşlarım solgun yanaklarımdan aşağı süzülüyor, beni bir mesajın beklediğini biliyorum. Görmemi istediği bir şey olduğunu bilerek.

Gözlerim turuncu renkle vurgulanmış nehirler ve akarsularla ilgili bir dizi kelimeye takılana kadar çeviriyor, göz gezdiriyor ve araştırıyorum.

Onları okudum.

Ağlayarak uyumadan önce onları tekrar tekrar okuyorum.

"Acelelerimiz yok. Bir gün oraya varacağız."

Bölüm 30

Maksimum

Rehabilitasyon merkezine giriş yaptıktan ve yaka kartımı gömleğimin önüne yapıştırdıktan sonra dolambaçlı koridorda ilerliyorum. Ella bugün açık terapi alanında. Resepsiyon görevlisi beni, seansını bitirmesini izleyebileceğim ve bittiğinde onu ziyaret edebileceğim gözlem koltuklarına yönlendiriyor.

İki ay sıkıcı okul işleri, zihnimi meşgul eden ev tadilatları ve eve dönmeye hazırlanırken fizik tedavisini tamamlayan Ella'yı ziyaret etmekle geçti. Her geçen gün daha da güçleniyor. Daha güçlü, daha parlak, daha cesur.

Ve yine de... hala kayıyormuş gibi hissediyorum. Benden uzaklaşıyor.

McKay her zaman yaptığı gibi beni oraya götürmekte ısrar etti. Ella'yı hiç görmek istemiyor. Geçici felç geçirmesine neden olan iş kazasından sonra babamın rehabilitasyonunun eve çok yakın olduğunu söylüyor. Anlıyorum. Ve lobide beklemesine rağmen destek için burada olmak istemesini takdir ediyorum.

Sert bordo sandalyelerden birine oturduğumda, Ella'yı yastıklı bir terapi masasında, yanında bir terapistle görüyorum,

Kalça eklemine harekete geçirmek ve zayıflamış kaslarını güçlendirmek için hassas bacak hareketlerinde ona rehberlik ediyor. Ella her esnemede hafifçe yüzünü buruşturuyor, bu da her hareketin gerektirdiği çabanın bir kanıtı. Ancak her tekrarda bir zafer duygusu, tam iyileşmeye bir adım daha yaklaşma hissi var. Kolları çekme ve esneme hareketleri sırasında titrerken alnında ter birikiyor. Yanakları kızarıyor, derin nefesler alıp verdikten sonra tekrar nefes alıyor.

Ella'nın terapisti, gümüş saçlı, uzun boylu bir kadın, ona cesaret verici sözler ve teknik talimatlar vererek hareketler boyunca konuşuyor. Zaman zaman Ella'nın duruşunu ayarlıyor veya belirli manevralara direnç uyguluyor. Başka bir bölümde, Ella'nın ayakta durma ve destekle yürüme pratiği yapması için bir sonraki aşama olan paralel bar kuruluyor.

Yürütecinin yardımıyla terapi odasından çıkarılmadan önce yirmi dakika boyunca onu izliyorum. Beni beklerken gördüğünde duraklıyor, parmak eklemleri beyazlaşırken yastıklı tutma yerlerini sıkıyor.

Elimde bir buket turuncu güller sandalyeden kalkıyorum.

Ella onlara bakıyor, parlak renkli çiçeklerle oyalanıyor. Sonra bakışları yüzüme yöneliyor. "Hey," diye selamlıyor, sesi belirgin çatlağa rağmen daha güçlü.

Bana farklı bakıyor.

Sanki beni hatırlıyor... ama aynı şekilde hatırlamıyor.

"Hey," diye cevap veriyorum. Umut kelimeye bağlanıyor, sonra gözlerini kaçırınca sönüyor.

"Hadi," diye mırıldanıyor. "Ziyaret odasına gidebiliriz."

Soluk mavi duvarları ve yumuşak, ortam aydınlatması olan bir danışma alanına doğru ilerlerken onu takip ediyorum. Birden fazla pencereden içeri giren bahar güneşi, kısa saçlarının her zamanki kızıl ve kahverengi tonlarında parlamasına neden oluyor. Saçları yeni ters bob şeklinde kesilmiş, ameliyatı nedeniyle arkadan kırpılmış ve önden daha uzun. Rahat sandalyelerden birine otururken uzun parçalarla oynuyor.

Yanına bir sandalye daha çekiyorum ve gülleri ona uzatıyorum. "İyi görünüyorsun."

Ella çiçekleri kucağında tutarken ve yapraklardan birini kurcalarken göz temasını sürdürmüyor. "Hâlâ ölü gibi görünüyorum. Ama teşekkürler." Uzun bir nefes vererek gözlerini kapatıyor. "Bana sürekli çiçek getirmene gerek yok, Max."

"Biliyorum. Ama istiyorum."

"Beni her gün ziyaret etmene de gerek yok. Eminim meşgulsünüzdür."

"Senin için asla çok meşgul değilim Sunny."

Sertçe yutkunuyor. "Neredeyse eve gitmeye hazır olduğumu söylediler."

Home.

Bir zamanlar onun evi haline geldiğimi hayal ederdim. Nedense artık durumun böyle olduğunu sanmıyorum. "Bu harika bir haber."

"Evet."

Gevezelik beni yiyip bitiriyor. Tenim tepeden tırnağa kaşınıyor ve tek yapmak istediğim önünde diz çökmek, yüzümü kucağına gömmek ve parmaklarının eskiden olduğu gibi saçlarıma battığını hissetmek. Onun kokusunu içime çekmek istiyorum. Portakal ve güneş ışığı. Onu kollarıma alıp evime götürmek istiyorum... beni de içeren bir eve.

Dirseklerimin üzerinde öne doğru eğilerek ellerimi yüzüme sürüyorum ve onun karşısında duygusal bir çöküş yaşamamaya çalışırken ellerimi orada bırakıyorum. "Ella. Konuş benimle."

"Seninle konuşuyorum," diye fısıldıyor.

"Bu konuşmak değil. Bu biz değiliz. Aramızda bir şeyler koptu ve ben bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum." Çenemi kaldırdım ve parmaklarımı dikleştirdim. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

Başını sallarken gözleri geniş ve vahşi. "Hayır, sen yanlış bir şey yapmadın. Ben sadece... kendimde değilim. Yeniden alışmaya çalışıyorum ve bu zaman alıyor."

Kelimeler doğru gelmiyor. "Annene karşı nasıl olduğunu görüyorum. Brynn ve Kai ile. Onlarla hiçbir şey değişmemiş gibi, ama benimle..." Duygularım boğazımda düğümleniyor. "Sanki her şey değişmiş gibi hissediyorum."

"Bu doğru değil."

"Anılarınız bir şekilde tekliyor mu? Boşluklar, eksik parçalar mı var? Aramızdaki bu duvarın nedenini anlamak için beynimi zorluyorum. Eğer bir hatırlatıcıya ihtiyacın varsa, bunu yapabilirim."

"Max..." Dudaklarını düzleştirerek başını sallıyor.

"Sana köprüde nasıl Pooh çubukları oynadığımızı ve sana gölün karşısındaki taşları nasıl sektireceğini öğrettiğimi anlatacağım. Sen onları atlayamadın ama kalbim neredeyse patlayacaktı.

Sadece çabalamanı, gülmeni ve gülümsemeni izliyordum, başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi. Sadece o an önemliydi... benimle olan o an."

Nefesimi tutmak için duraklıyorum. "Sana konseri anlatacağım ve yolda gözyaşlarıyla nasıl güldüğünü, ellerimiz birbirine kenetlenirken ve hoparlörden müzik sesi gelirken nasıl özgür ve huzurlu göründüğünü. Ve grup çalarken seni nasıl göğsüme yasladığımı, kollarımın seni nasıl sardığını, dudaklarımın kulağını nasıl sıyırdığını. Seni o kadar çok öpmek istedim ki fiziksel olarak acıdı. Ve köprüde seni öptüğüm o geceyi anlatacağım. Zaman durdu, Ella. Dünya durdu. Her şey durdu," diye itiraf ediyorum. "Ve *kahretsin...* bazen gerçekten öyle olmasını diliyorum. Keşke tam o anda dursaydı, o anı dondursaydı, böylece sana sonsuza dek tutunabilseydim, tıpkı olduğun gibi. Tıpkı *olduğumuz gibi*."

Dudaklarımın kenarında birikene kadar gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı süzüldüğünü fark etmiyorum bile. Onları yalayarak uzaklaştırıyorum ve son sözcükleri söylerken boğulurcasına nefes alıyorum. "Mutluyduk."

Ella cam gibi gözlerle bana bakıyor, kucağındaki gül buketi titriyor. Gözyaşları birikirken dudakları hızlı, düzensiz nefeslerle ayrılıyor, yanakları açık pembe parlıyor.

Cevap vermediğinde kalbim kırık camların üzerinde sürükleniyor. Hiçbir şey söylemiyor ve sanki Bağımsızlık Bildirgesi'ni Fransızca okumuşum gibi bana bakıyor. "Kahretsin," diye küfrediyorum içimden, iki elimi yüzümde gezdirip acımın izlerini siliyorum. "Özür dilerim. Ben gideyim."

"Max..."

Sandalyeden kalktım ve gitmek için döndüm.

"Max, gitme," diye haykırır. "Hatırlıyorum. Her şeyi hatırlıyorum."

Duraklıyorum, yüzümü ondan çeviriyorum. Ne yapacağımı bilemez bir halde enseme ovuşturuyor ve çenemi eğiyorum. İki aydır bu acı dolu arafta dönüp duruyorum ve bunu nasıl düzelteceğime dair hiçbir fikrim yok.

Yutkunarak yavaşça dönüp onunla yüzleşiyorum. "Eğer zamana ihtiyacın varsa..." Dudaklarının duyguyla titremesini izleyerek başlıyorum. "Bunu yapabilirim. Beklerim. Ama eğer bittiyse... sadece söyle bana. Söyle. Çabuk ol."

Buketi göğsüne bastırırken gözyaşları yanaklarından süzülüyor. Sonra bir elini bana doğru kaldırarak beni öne çağırıyor.

Dudağımı ısırarak, bacaklarım beni ona doğru taşırken gergin bir iç çekiyorum. Karşısındaki sandalyeye çöküyorum ve aramızdaki mesafe birkaç santim olana kadar sandalyeyi öne çekiyorum. Dizlerimiz öpüşüyor. Ellerim uzanıp onunkileri tutuyor ve dudaklarıma götürüp kuru parmak eklemlerine öpücükler konduruyorum.

Ella kendini kurtarıyor ve kollarını boynuma dolayarak beni kendine çekiyor.

Temas sırasında neredeyse inliyordum. Yüzünün boynumun kıvrımına gömüldüğünü hissedince. Onu tutuyorum. Ona sarılıyorum. Onu sıkıca kavriyorum, hafif bedeninin bana doğru şekillendiğini hissediyorum. Sıcak ve canlı. Küçük ama güçlü.

Bana hiç cevap vermiyor.

Bana bitip bitmediğini ya da sadece boşluğa mı ihtiyacı olduğunu söylemiyor.

Ama bu konuda baskı yapmıyorum. Bana verdiğinden daha fazlası için yalvarmıyorum.

Sadece ona sarılıyorum.

Ve yine köprüdeymişiz, yıldızların altında dans edip öpüşüyormuşuz, sonsuza dek zamanın durduğu o ana yakalanmışız gibi davranıyorum.

McKay köşeyi dönerken beni görür görmez oturduğu yerden kalkıyor. "Hey," diye mırıldanıyor, dağınık saçlarını karıştırıyor, en az benim kadar kıpır kıpır görünüyor.

Yanından hızla geçip çift kapıdan sıcak güneş ışığına doğru ilerlerken hiçbir şey söylemiyorum. Ayak sesleri bana yetişti. Ceplerimi karıştırıp bir paket sigara ararken adımı söylüyor.

Aylarca sigara içmedim. Kötü bir alışkanlık olduğunu hep biliyordum ama yüklerimi hafifletiyor ve stresimi azaltıyordu. Sonra Ella ortaya çıktı ve o benim rahatlamam oldu. Sigaraya uzanmak yerine ona uzandım.

Ama iyi olan hiçbir şey uzun sürmez.

"Max," diyor tekrar, otoparkta hızlanan yürüyüşümü durdurmak için dirseğime yapışıyor. "O nasıl? Ne dedi?"

"Gidip kendin sorabilirsin," diye cevap veriyorum, cevabım kâğıt ve nikotin yüzünden boğuklaşıyor. Duman ciğerlerimi tatlı bir rahatlamayla dolduruyor ve burun deliklerimden geri üflüyorum. "Muhtemelen bu noktada benden daha fazla ilerleme kaydedeceksin. Nasıl gittiğini bana haber ver." Yürümeye devam etmeye çalışıyorum ama o beni geri çekiyor.

"Hiçbir şey söylemedi mi?"

İçimi çekiyorum, sonunda dönüp ona bakıyorum. Kardeşim solgun görünüyor, güneş alnını kaplayan ter parıltısını aydınlatıyor. "Pek sayılmaz. Bana neredeyse hiçbir şey söylemiyor."

Yavaşça nefes veriyor, omuzları gevşiyor. "Bu... çok garip," diyor. "Sence hafıza kaybı mı var? Anılarını mı kaybetti?" McKay iki ayağını da sürüyerek omzumun üzerinden bana bakıyor.

"Doktorlara göre her şeyi hatırlıyor."

Bu yüzden bunların hiçbirisi mantıklı değil.

Yavaşça başını sallayarak elini çenesinde gezdiriyor. "Siktir, dostum. Bu berbat bir şey olmalı. Bu anılarla yaşamak zorunda kalmayı hayal bile edemiyorum..." Yutkundu, başını eğdi. "Böyle bir uçurumdan düşmek. Birinin seni bulmasını beklemek. Kurtulup kurtulamayacağını bilmemek."

Kalbim ağrıyor, midem yeni düğümlerle doluyor.

Bunu düşünemem. Görüntüler rüyalarımda beni yeterince rahatsız ediyor.

"Gidelim," diye mırıldanıyorum, mutsuzluğumu bir kenara bırakarak. Ayakkabımın altında ezmeden önce sigaramdan birkaç sert nefes daha çekiyorum. "Babamı kontrol etmeli, sonra da şu elektrik tesisatındaki sorunu çözmeye çalışmalıyız."

McKay son birkaç aydır evdeki tadilat işlerinde ve babamın garip davranışlarının nedenini anlamaya çalışırken onu bir dizi doktor randevusuna götürmemde bana şaşırtıcı derecede yardımcı oldu. Ella'nın düşmesi nedeniyle ilk hastane ziyareti birkaç hafta ertelendi. Ancak daha sonra, bir başka tuhaf gece terörünün hemen ardından gelen acil servise yapılan bir yolculuktan sonra - McKay'ın çenesine morartıcı bir yumruk atmasına neden olan - testler sonuçsuz

çıktı.

Bir uzmana yönlendirildik ve hala ufukta başka bir randevumuz var.

Elimizde cevaplar yok ama birçok şeyi elediler. Vitamin eksiklikleri, tiroid sorunları, beyin tümörü, çeşitli nörolojik durumlar. Ciddi bir şey olmadığı ortaya çıktığında hissettiğim rahatlama, babam başka bir nöbet geçirdiği anda her zaman buruşuyor ve ölüyor. Dün gece Rick'in dışarıda, çalılarının arasında gizlendiğine ikna olmuştu. Elinde bir beyzbol sopasıyla mutfak masasının altına saklanırken bize tüm ışıkları kapattırdı ve kapıları kilitletti.

Stres beni yiyip bitiriyor.

Ella. Baba. Lisenin yakında biteceğini ve hayatımda ne yapacağıma dair hiçbir fikrim olmadığını bilmek. Üniversite hedefim yok, büyük planlarım yok ve bu korkunç bilinmezlikte bana rehberlik edecek Ella yok. Hiç bu kadar ezilmiş ve yenilmiş hissetmemiştim.

McKay beni kamyonete kadar takip ediyor, içine atlıyoruz ve ben motoru çalıştırıyorum.

"Her şey yoluna girecek," diyor bana, koltukta arkasına yaslanıp pencereden dışarı bakıyor, yüz ifadesi gergin. "Her şey yoluna girecek" diye tekrarlarlarken dizleri aşağı yukarı zıplıyor.

Park yerinden geri geri çıkıp aldatıcı güneş ışığına doğru hızla ilerlerken cevap vermiyorum.

Başka bir hayatta ona inanabilirdim.

Bölüm 31

Ella

Evim güzel evim.

Yatak odam aynı görünüyor, hiçbir şey yerinde değil. Kitap ciltleme malzemeleri masamın üzerinde dağınık bir şekilde duruyor ve çarşaflarım en son uyuduğumdan beri buruşuk. Lav lambam bile parlak bir şekilde yanıyor ve kavuniçi duvarlarıma eflatun bir parıltı saçıyor.

Yürütece yaslanıyorum, parmaklarım tutamakların etrafında kıvrılıyor. "Seni biraz yalnız bırakayım," diyor annem arkamdan, eli omzumu sıkmak için uzandı. "Al bakalım ve rahatla. Bize sıcak bir yemek yapacağım."

Duvarıma yapıştırılmış bir at posterine boş boş bakıyorum ve kendimi Michigan gökyüzünün altında at sürerken hayal ediyorum. "Aç değilim."

"Yemek yemelisin. İyileşirken gücüne ihtiyacın olacak."

"İyileşiyorum. Hareket ediyorum, her gün daha da güçleniyorum.

gün." Yeterince doğru. Kas atrofim azaldı, teşekkürler haftalar süren fizik tedaviye kadar. Bu sabah yürüteç olmadan birkaç adım bile attım. "Acıkınca yerim."

"Ella."

"Hastanede uyanıldığım o ilk gün bana ne söyleyecektin?" Dişlerimi sıkarken

bakışlarını odaya sabitlemişti. Annemin keskin nefes alışını enseme hayalete dönüşmeden önce arkamda duyuyorum. "Bu konuyu bir daha açmadın. Önemli gibi geldi."

Birkaç sessiz vuruş geçiyor. "Büyükanne bakımevinde. Seni endişelendirmek istemedim."

"Bana zaten hasta olduğunu söylemiştin."

"Evet, ama sizi inandırdığımdan daha kötü durumda. Çok fazla zamanı kalmadı."

Kalbim burkuluyor. Büyükanne Shirley ve ben hiçbir zaman o kadar yakın olmadık ama o benim ailem. Ve benden başka annemden geriye kalan tek şey o. "Özür dilerim. Keşke onu ziyaret edebilseydim."

"Biliyorum tatlım," diyor annem. "Bize biraz yemek yapacağım-"

"Ama mesele bu değil," diye araya giriyorum.

Duraklıyor, nefesini tekrar içine çekiyor. "Ne?"

Göğsüm bir sezgiyle titriyor. Annem benden bir şey saklıyor. Bunu biliyorum. Büyükanne Shirley için üzülüyordu elbette ama o gece hastanede bana söyleyeceği şey bu değildi. Yavaşça arkamı dönüyorum, destek için yürüteçime tutunuyorum. Annem orada duruyor, bir elini köprücük kemiğine bastırmış, gözleri söylenmemiş kelimelerle parlıyor. "Anlat bana," diye ısrar ediyorum.

Gözleri haliya kaydı.

"Anne... lütfen."

"Peki," diye rahatlıyor, yutkunurken boğazı düğümleniyor. "Bu... Kai'nin babasıyla ilgili. Ricardo."

Göz kırpıyorum.

Kelimeleri algılamam biraz zaman aldı çünkü onları beklemiyordum. "Ne olmuş ona?"

"Şey, sen hastanedeyken son birkaç ayda daha da yakınlaştık. Çıkmaya başladık," diye itiraf ediyor. "Seni sarsmak istemedim. Garip olduğunu biliyorum. Baban gittiğinden beri kimseyle çıkmadım ve bu on yılı aşkın bir süre önceydi, o yüzden umarım hakkımda kötü düşünmezsin-"

"Anne," diye kestim sözünü. "Bence bu harika. Bunu bana söylemekten neden korkuyorsun?"

Başı öne arkaya sallanırken dudakları inceliyor ve omuzlarını silkiyor. "Ben... gerçekten bilmiyorum. Özür dilerim. Sarsılacağını ve yanlış anlayacağını düşündüm."

Kaşlarımı çatarak başımı ona doğru sallıyorum. "Asla olmaz. Senin adına mutluyum. Tabii ki mutluyum."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?" Bombayı patlatırken gözlerim kısılıyor. "Brynn bana söylemedi."

"Ondan yapmamasını istedim. Bunun senin için çok ağır olacağını düşündüm. Çok kırılgandın Ella. Dikkatli olmak istedim."

"Şey, sorun yok. İyiden de öte," diyorum ve uzun zamandır ilk kez içimi bir sevinç sızısı kaplıyor. Annem çok yalnızdı. Yuva kurmayı ve yeniden romantizmin tadını çıkarmayı hak ediyor. "Senin adına sevindim."

Başını hızla sallarken gülümsemesi sıkılaşıyor. "Teşekkür ederim. Ben gidip bir güveç hazırlayayım. Bir şeyler yemelisin."

İtiraz edeceğim ama o çoktan koridordan mutfağa doğru yürümeye başlamıştı. İç çekerek kapıyı arkasından kapattım ve sessizliği içime çektim. Odanın ortasında duruyorum,

gözlerim küçük alanda ve dağınık yığınlar arasında geziniyor.

Bakışlarım karşıdaki aynada asık suratlı bir yeşile takılınca durup yansımama bakıyorum. Gerçekten ona bakıyorum. O benim içimin doğru bir temsili, karar veriyorum. Hasta ve bitkin. Anemik. Soluk tenim neredeyse yarı saydam, gözlerimin altında gri halkalar var. Bir zamanlar parlak olan saçlarım, hastane ve rehabilitasyon merkezinin sağladığı ucuz banyo malzemeleri sayesinde yüzümü çerçevelerken sıkıcı ve tel tel dökülüyor. Annem en sevdiğim saç kremi getirmişti ama sırt çantamdan hiç çıkmadı. Sağlıklı saçlar, diğer her parçamın boşa çalıştığı o dönemde önemli görünmüyordu. Hasta bir ruh ve yatalak bir kalp.

Doktor bana depresyon ve ruh hali değişimlerinin muhtemel olduğunu söyledi. Birkaç kez benimle konuşmak için bir terapist geldi ama ne diyebilirdim ki? Geçen Aralık ayında bir çocuğa aşık olmanın eşiğindeydim ve o çocuk bana saldıran ve beni ölüme terk eden kişiyle ürkütücü derecede benzer bir yüze sahipti.

Hayır.

Orada iyileşme yok. Sadece ironi ile kanayan açık bir yara var.

Brynn kayda değer bir sıcaklık ve teselli kaynağı olsa da, bir süredir isminin sonuna ünlem işareti eklemeyi bıraktığımı fark ettim. Yavaşça yatağa doğru ilerliyorum ve şilteden bir yorgan alıp aynamın yanına taşıyorum ve üzerime örtüyorum

camın üzerinden. Düşüşümün fiziksel kanıtlarını görmek istemiyorum.

Orada da iyileşme yok.

Yatağıma dönmeden önce pencerenin yanında duraksıyorum. Dışarıya, batan güneşin son kalıntılarıyla boyanmış alacakaranlık gökyüzüne bakıyorum. Kan turuncusu ve koyu pembe. Renkler Manning'lerin evinin çatısından taşıyor ve çatıyı sanki uhrevi bir ateşle yanıyormuş gibi gösteriyor. Aynı anda hem ürkütücü hem de güzel. Birkaç dakika manzaranın tadını çıkarıyorum, sonra pencereyi bir aralık yukarı çekiyorum, yapışmadığına şükrediyorum ve yatağa giriyorum.

Annem bir saat sonra kapımı çalıyor ve yemeğin hazır olduğunu söylüyor ama ben onu görmezden gelip uyuyormuş gibi yapıyorum. Ayak sesleri geri çekiliyor ve her şey yeniden sessizleşiyor. Alacakaranlık geceye dönüşüyor ama uyku asla gelmiyor. Saatler ağır çekimde ilerliyor, ben dönüp duruyorum, çarşaf larımı tekmeleyip sonra tekrar çekiyorum. Sırt üstü, yan dönüp rahat etmeye çalışıyorum. Ama rahatlık beni bulamıyor.

Bütün gece penceremden tırmanıp tırmanmayacağını merak ediyorum. Asla yapmaz.

İkinci gün kapıma yeni bir dedektif ekibi daha geldi. Komadan çıkmamı takip eden günlerde ellerinde not defterleri ve soğukkanlı yüzleriyle hastaneye girip çıkmışlar, düşmemle ilgili sorular sorup beni sorguya çekmişlerdi.

İsimler ortaya atıldı. Her şeyi inkar ettim.

Yanağımdaki gizemli morluk dışında hiçbir kanıt olmadığı için elleri kolları bağlı. Otuz dakika sonra gerçeğe hiç yaklaştırmadan evimden çıkıp gidiyorlar. Ön verandaya çıkıyorum, yürüteç bana yol gösteriyor ve devriye arabalarının çakıllı garaj yolundan çıkışını izliyorum.

Lastikler bir taş ve kum bulutu fırlatırken gözlerimi kısarak güneş ışığına bakıyorum. Toz çökerken sokağın karşısından bir çim biçme makinesi gaza basıyor. Max çimenlik alanın ortasında duruyor, ipi defalarca boşuna çekip duruyor. Güneş ışığı yukarıdan üzerine vuruyor ve tenini koyu lacivert atletinin üzerinde parlatıyor. İpi her sert çekişinde pazuları şişiyor.

Beş denemeden sonra pes ediyor, nefesini üflüyor ve çim biçme makinesinden bir adım geri çekiliyor. Terin boynundan aşağı süzülüşünü ve saç diplerini ıslatışını izliyorum.

Bir an sonra bana doğru geliyor.

Verandada doğruluyorum, yürüteçteki tutuşum sıkılaşıyor ama fiziksel destek için değil. Max'in mülklerimizi ayıran caddeden geçişini izliyorum, gözleri yerde.

"Merhaba," diye sesleniyorum o bahar yeşili çimenlikte yürürken.

Şimdiden bahar geldiğine inanamıyorum.

Hala kış gibi hissediyorum, birden fazla şekilde.

"Hey." Önümde durdu, verandanın basamağındaki yüksekliğime rağmen hâlâ benden neredeyse bir karış daha uzun. "Nasılsın?"

"Daha iyiyim. Kendimi çok daha güçlü hissediyorum." Kolumu kaldırıp pazumu esneterek ses tonuma hafiflik katıyorum. "Ama şu anda bilek güreşini kesinlikle sen kazanırdın."

Sonunda çenesi kalkıyor ve göz göze geliyoruz, bu da elektriğin çatırdamasına neden oluyor. Sadece göz teması bile aramızdaki neon ısını alevlendiriyor. "Bu harika, Ella."

Dudağımı ısıyorum ve kolumu bırakıyorum. "Çim biçme makinesi komplikasyonları mı?"

"Görünüşe göre," diyor, elleri koşu şortunun ceplerine kayıyor. "Polisler ne dedi?"

Omuz silkiyorum, umursamazmış gibi davranıyorum. "Hâlâ düşüşümü araştırıyorlar. Nedenini bilmiyorum."

"Okuldaki bazı çocuklar mikroskop altında. Geçen yıl göle atıldığın dedikodusu yayıldı." Max'in gözleri inceliyor, bir tepki vermeme bekliyor. "Biri sana zarar verse bana söyledin, değil mi?"

"Tabii ki."

Zorbanın biri beni uçurumdan aşağı itse elbette sana söyledim. Ne yazık ki ikimiz için de gerçek çok daha yıkıcı.

Düz bir gülümsemeyi zorlayarak omzunun üzerinden bakıyorum. "McKay bugünlerde ne yapıyor? Onu buralarda görmedim." Ses tonum son derece düzgün. Gözümü bile kırpmadım.

"Son birkaç gündür basketbol arkadaşlarından biriyle kalıyormuş. Biyoloji için üzerinde çalıştıkları bir projeye yoğunlaşması gerektiğini söyledi."

Uygun. "Anladım."

"Saygılarını gönderdi."

Küçümseyen kahkahamı tutarken göğsüm geriliyor. Gözlerim yanıyor, kızgın-sıcak gözyaşlarım tehdit ediyor. "Çok nazik."

"Evet." Başını sallıyor. "Yerleşirken seni rahat bırakmak istedim," diye devam ediyor, kaygan saçlarını karıştıarak. "Seni boğmak istemedim. Eminim öyleymişim gibi hissediyorsundur."

"Beni boğamazsın, Max. Sen..."

Sözlerim yarım kalıyor.

Beni toprakladığını, iyileştirdiğini, o düşüşten kurtulmanın sadece şanslı bir hata olmadığını hissettirdiğini söylemek istiyorum. Ama söyleyemiyorum, çünkü bu duygular ikiz kardeşinin yüzünün felç edici görüntüsüyle savaş halinde. Max'e her baktığımda, unutulmaz benzerliğı görüyorum ve bu bir zamanlar sağladığı sıcaklığı lekeliyor. Sessizliğim orada asılı duruyor, ağır, söylenmemiş gerçeğe gebe. Onun sunduğı teselli ile geçmişin yankıları arasında kalan içimdeki çatışma devam ediyor.

"Benim için çok şey ifade ediyorsun," diye mırıldanıyorum, başka tarafa bakarak. "Beni her gün ziyaret ettiğın için minnettarım. Ve bana bütün o çiçekleri verdiğın için."

Bugün ellerinde turuncu güller olmadığını fark ettim. Anlıyorum. Sadece çok fazla çiçeğı karşılayabilir. O çiçekler yatağımın başucunda solup gittiğinde ve biz artık eskisi gibi olmadığımızda ancak bu kadar kalp kırıklığını karşılayabilir.

"Ella..." diye mırıldanıyor, ayakkabılarının parmakları ahşap verandanın basamağına değene kadar yaklaşıyor. Bir eli benimkini örtmek için uzanıyor ve yürüteç etrafında sıkıca kıvrılıyor. "Yanlış bir şey yapsaydım... seni bir şekilde üzseydim... bana haber verir miydin?"

Yumruğumu açarken boğazının çalkantıyla titremesini izliyorum. Parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum, dengem onun dokunuşuyla sarsılıyor. Ellerimiz birbirine kilitleniyor.

Mükemmel bir uyum.

"Yanlış bir şey yapmadın," diye fısıldıyorum. "Tek bir şey bile. Hiçbir zaman."

Acı yüzünde kayıyor, her kıvrımına yerleşiyor. Başını sallayıp göz kırpmıyor ve bırakırken elimi sıkıca kavıyor. "Bana istediğin zaman mesaj at Sunny. Ben burada olacağım." Cevap vermemi beklemeden arkasını dönüp uzaklaşıyor.

Geri çekilen sırtına bakıyorum ve sonra çim biçme makinesiyle tekrar savaştığını izliyorum. Çekiyor, sarsıyor, ipi koparıyor. Bir, iki, on iki kez, her denemede daha sert çekiyor. Yüzünden ter boşanırken küfrediyor ve homurdanıyor.

Sonra başlar.

Gırtlaktan gelen bir mırıltı kulaklarıma çarpıyor.

Max üzerindeki gerginlik azalırken bana bakıyor ve arabayı çimlerin üzerinde ileriye doğru itiyor.

Bir damla gözyaşı süzülüyor ve içeri giriyorum.

Akşam karanlığında huzursuz ve huzursuzum, uykuya dalıp çıkarken içimde barındırdığım endişe rüya dünyama yayılıyor. Phoenix'i hayal ediyorum, çocukluk atımı. Sevgili, uzun zamandır kayıp arkadaşım. Altın sarısı ve yeşil çayırlarda at sürüyoruz, kilometrelerce dörtnala giderken güneş üzerimize vuruyor. Hava ılık. Bulutlar hatmi beyazı. Kuşlar şarkı söylerken ve ılık bir rüzgar saçlarımı uçuşa geçirirken her şey mükemmel.

Ve sonra McKay birden ortaya çıkıp yolumuzu kesti.

Her şey çok hızlı oluyor.

Bileğinin bir hareketiyle atımın boğazını bıçakla kesiyor, yüzüne kan sıçrarken kötü kötü sırtıyor. Phoenix'i gözümün önünde öldürdü. Aygır dehşet dolu bir kişnemeyle kan kaybından ölürken çığlık atıyorum ve yana doğru devriliyorum.

Yere doğru roket gibi fırlarken McKay'in sesi aklımdan çıkmıyor. "Koşmayı bırak, Ella."

Yataktan fırladım, soğuk terler içindeydim. Kalbim boğazımda.

Nabzım sıkışıyor.

İstediğin zaman mesaj at. Burada olacağım Sunny.

Cep telefonumu almak için çabalarken yüzüm gözyaşları içinde buruşuyor, neredeyse komodinimden düşüyordu. Adını ararken ve hızlı, çılgınca bir mesaj yazarken düşünmüyorum.

Ben: Gel buraya. Lütfen.

Uyanık olmasına imkan yok. Saat sabahın 2'sini geçti.

Parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum ve nefesimi düzene sokmaya çalışarak öne doğru yığılıyorum. Birkaç saniye sonra telefonumun çalması beni şaşırtıyor.

Maks: İki dakika

Penceremi yine açık bırakmışım, ki bu hiç akıllıca değil. McKay hâlâ sokağımın karşısında oturuyor.

Döndüğümden beri onu görmedim. Yatak odama girip yarım kalan işini halletmesini çok kolaylaştırıyorum. Sırrını sonsuza dek gömmek için.

Tek sahip olduğum şey yatağın altında sakladığım bir beyzbol sopası, uykumda pusuya düşürülürsem pek bir işe yaramayacak olsa da.

Ama iki dakika sonra pencereyi genişleten McKay değil. Max'tir. Üzerinde gri bir eşofman altı ve beyaz bir tişört vardır, bir bacağı odaya kayar ve onu diğeri takip eder.

Sırtım karyolaya dayalı, dizlerimi göğsüme çekmişim. Hâlâ titriyorum ve kendimde değilim, rüya zihnimde taze. "Max," diyorum, sesim titreyerek.

Birkaç saniye öylece duruyor, karanlık duvarın içinden bana bakıyor, kolları iki yanında sallanıyor. Parmakları sanki bana uzanıp uzanmaması gerektiğini bilemiyormuş gibi sıkılıp açılıyor.

İşini kolaylaştırıyorum. Elimi kaldırıp uzattım, rahatlaması için sessiz bir yalvarış.

Max yatağımda sürünüyor, o güçlü, güvenli kolları beni sarıyor ve kendine çekiyor.

Rahatlama. Erteleme. Tamamlama.

Yüzümü göğsüne gömüp onu içime çektiğimde ikimizden de düzensiz bir iç çekiş dökülüyor. Temiz, topraksı bir aşinalık. Bir duman izi. Orman ve çam. Max burnunu saçlarıma sokuyor, eli başımın arkasında kıvrılıyor, kafatasımın arkasındaki morumsu zikzak şeklindeki kesi izime nazikçe dokunuyor. Parmaklarıyla hafifçe sıyırdığı yaranın etrafında birkaç santimlik yeni saç filizleniyor. Konuşmaya başladı ama ben konuşmak istemiyorum. Söyleyecek bir şey yok.

Eğilip onun yerine ağzını buluyorum ve sözlerini kesiyorum.

Max hareketsiz kalıyor, dudaklarımız birleşirken bana karşı donup kalıyor. Tereddütlü ya da yumuşak değilim. Dilim açık ağzının içine giriyor ve temastan dolayı nefesi kesiliyor, irkiliyor. Belirsiz.

Keskin bir nefes vererek geri çekiliyor, yüzümü ellerinin arasına alıyor ve kaşlarını çatıyor. "Ella..."

Konuşmak

yok.

Konuşmak

yok.

Gözlerim onun güzel, sendelemiş yüzünde gezinirken çılgına dönüyor.

Onu tekrar öperim.

Bacağımı kaldırıp beline doluyorum, onu tamamen kendime doğru çekiyorum, dilim ağzını yağmalıyor ve ikimiz de inliyoruz. Dili benimkine doğru kayıyor, tereddüt çözülüyor, öpücük vahşileşiyor ve her şeyi tüketiyor. Elleri boynuma doğru kayıyor, başparmaklarını çeneme bastırıp aşağı doğru çekerek beni daha da açıyor. Dillerimiz umutsuzca birbirine karışıyor. Aç, ıslak bir dans. Yüzlerimiz eğilirken inlemeler birbirine karışıyor, ulaşabileceğimiz ve tadabileceğimiz daha fazla yer arıyoruz. Çok uzun zaman oldu. Onun öpücükleri olmadan geçen aylar beni aç bıraktı.

Aşağı uzanıp şortumu kalçalarımın altına çekiyorum, iç çamaşırım da onu takip ediyor. Öpüşmeyi kesmeden ellerinden birini yakalıyorum ve avuç içi kalçalarımın arasına girene kadar aşağıya çekiyorum. Felç olmuş bir halde inleyerek titrerken dili kıpırdamıyor.

Sırılsıklam oldum.

Parmakları içimde kayboluyor, derin ve hızlı bir şekilde

dalıyor, ihtiyacımın sesi sessiz odada kaygan bir yankı yapıyor.

Ama bu yeterli değil. Daha fazlasına ihtiyacım var.

"Prezervatif," diye fısıldıyorum nefes nefese, iyice öpölmüş dudaklarından uzaklaşarak.

Max parmaklarını içimden çekip çıkarıyor ve ben öne doğru sarsılana kadar beni ovuyor. "Hiç getirmedim," diyor.

Elini iterken gözlerim kapanıyor ve ağzım sessiz bir iniltiyle açılıyor. "Fark etmez. Sadece sana ihtiyacım var."

Çok pervasız. Çok dikkatsiz.

"Ella." Parmakları hareket etmeye devam ediyor, alnı benimkine doğru eğilirken beni çılgına çeviriyor. "Emin misin?"

"I..." Vücudum emin. O kadar emin ki. Ama tereddütüm aramızda ağır bir şekilde asılı kalıyor ve parmakları hareket etmeyi bırakıyor.

"Ella," diye tekrarlıyor, kıpırdamadan duruyor, beni hafifçe aşağıya doğru avuçluyor. "Emin olmanı istiyorum."

"Durma," diye mırıldanıyorum, ellerim saçlarına gömölüyor. "Bana bak."

Gözlerim kapalı kalıyor. Açamıyorum. Onları açamıyorum.

Eli bacaklarımın arasından kayboluyor ve geri çekilirken iç çektiğini duyuyorum. Körü körüne ona uzanıyorum, onu kendime çekiyorum ve yüzümü yakasına gömüyorum. "Bana zarar vermeyeceksin."

"Endişelendiğim tek şey bu değil," diye cevap veriyor ve şakağıma bir öpücük konduruyor.

Zayıflamış kaslarımın izin verdiği kadar sıkı bir şekilde ona tutunurken, kapalı göz kapaklarımın ardında gözyaşları çiçek açıyor. "Lütfen," diye fısıldıyorum. "Sana ihtiyacım var."

Kalbi benimkine çarpıyor. Elleri etrafımda dolanıyor, çıplak popomu avuçluyor, sonra atletimin eteklerinin altından geçiyor.

Sıcak, sabit nefesler saçlarıma çarpıyor.

"Siktir." Ve sonra vücutumdan aşağı kayıyor, bacaklarımın arasına yerleşip dizlerimi ayırırken beni nazikçe sırtüstü yatırıyor. Kalp atışları boğazımdan yukarı fırlıyor. Başını eğmeden önce beni sabit tutmak için kollarını kalçalarımın altından geçirirken ellerimle saçlarını kavıyorum.

Dili içime girdiğinde haykırıyorum.

"Tanrım... *Max*." Tüm vücutum titriyor, içgüdüsel olarak sırtım şilteden kalkıyor. Hissedebileceğim herhangi bir acı ya da direnç, beni yutan ağız tarafından geçersiz kılınıyor. Parmak uçları kalçalarımı oyuyor. Ellerim saçlarını şiddetli bir şekilde sıkıyor. Canını yakıyorsam da fark etmiyor. Umursamıyor.

Ben zaten yakınım. Acı, muhtaç, bastırılmış duygularla dolu.

Kalçalarım yüzünün yanlarını sıkıyor, içimde titremeler dalgalanıyor, her seferinde bir dil darbesi beni ele geçiriyor. Ağız bana yapışıyor ve iki parmağı içimde kayarken sertçe emiyor.

İçeri ve dışarı pompalıyor. Tekrar ve tekrar.

Ritim.

Mükemmel bir ritim, patlama için bir reçete.

Ağız benim için yaratılmış. Neye ihtiyacım olduğunu biliyor. Neyi arzuladığımı biliyor ve beni uçurumun kenarına getirmekte acımasız.

Bu çocuğun isteyebileceğim her şeye ve daha fazlasına sahip olması çok üzücü ama yine de... Ona bakamıyorum bile.

Aşağı bakıyorum, şortum ve iç çamaşırım bir ayak bileğimden sarkıyor. Bacaklarımı sırtının üst kısmına doluyor ve tırnaklarımı kafa derisine geçirerek hayata tutunuyorum. O ana, o hisse, başka hiçbir şeyin önemi kalmadığında zamanın durmuş ölçüsüne tutunuyorum. Onun dışında her şey yok oluyor. Sadece biz... sadece Max ve ben.

Karıncalanmalar çiçek açıp tırmanırken yüzüne doğru eğildim. İçimden hırıltılı bir çığlık kopuyor. Ölüleri bile uyandırabilecek çığlığımı susturmak için elini hızla kaldırıp ağzımı kapatıyor ve iki parmağı ağzıma girdiğinde ısırıyorum.

Orgazm bana çarpıyor, siyah gökyüzünde çakan bir şimşek gibi. Feryat etmek, çığlık atmak, hıçkırmak ve gülmek istiyorum. Bu duygu heyecan verici, özgürleştirici, ruhumu paramparça ediyor. Uçuyorum.

Düşüyorum.

Ağaç dalları derimi yırtıyor. Soğuk rüzgar ciğerlerime doluyor. McKay bana bakarken yukarıdan havai fişekler patlıyor, izliyor, bekliyor, ölmem için yalvarıyor.

Mutluluk azalıyor ve dehşet içeri sızıyor. Yatağın üzerinde sönüyorum, sarkan, sefil bir yenilgi yığınınına dönüşüyorum.

Max yavaşça vücudumda ilerlerken ilk başta fark etmiyor, parmak uçlarını pelvis kırığı ameliyatımdan kalan alt karnımdaki yara izi boyunca sıyırmak için duraklıyor. Uzun, kavisli ve bikini çizgime doğru inerken pembe.

Eğilerek yaralı derime yumuşak bir öpücük konduruyor, ancak titrediğimi hissedince duraklıyor. Dudakları

Başını kaldırıp titreyen bedenimin genişliğine bakarken benim sessiz hıçkırıklarıma mahrem anı bozuyor.

Zevk gitmiş, yerini kederle ıslanmış anılar almıştır.

"Güneşli Kız," diye mırıldanıyor acı dolu bir nefesle, ordu
Yüz yüze gelene kadar sürünerek ilerleyeceğiz.

"Ella... Tanrım. Lütfen ağlama. Güvendesin. Ben buradayım."

Kollarımı boynuna doluyor ve onu kendime çekiyorum, yüzünü boynumun kıvrımına doğru itiyorum ve bacaklarımı beline doluyorum. Dakikalar sessizlik içinde geçiyor ve gözyaşlarım kuruyor, acım karanlık, kasvetli deliğine çekiliyor, ev sahibini tüketen bir parazit gibi gücümü tüketiyor.

O an sona erdi. Zaman ilerliyor ve dilimin ucunda tek bir kelime dolaşıyor.

Kal.

Bunu söylemek, haykırmak, kalbine damgalamak istiyorum.

Kal, kal, kal.

Ama tek yapabildiğim en ağır yalanı söylemek. "Git."

Max üzerimde donup kalıyor, nefesi boğazında düğümleniyor. Soluğunu geri bıraktığında boynumda hayalet bir ürperti gibi fısıldıyor.

Kenara çekip bana baktı.

Ona "Gitmelisin" derken dudağım titriyor. Odaya sızan yumuşak ay ışığının aydınlattığı şaşkın kaşlarının çatıldığını görebiliyorum.

Yutkunuyor. "Kalmamı istemiyor musun?"

"Annem beni kontrol edecek. Bu akıllıca değil."

"Ella, umurumda değil-"

"Teşekkür ederim," diye geveliyorum. Kelimeler kulağa korkunç ve rahatsız edici geliyor. Bencilce. Sanki bana bir hizmet sunmuş ve ben de onu yoluna gönderiyormuşum gibi. "Özür dilerim. Ben sadece... Sanırım şimdi uyumaya çalışmalıyım. Yarın sana mesaj atarım."

Başını eğiyor, çenesini göğsüne indiriyor, sert bir nefes daha üflüyor, kovulmamın acısını çıkarıyor. Sonra başını salladı ve benden uzaklaştı. "Evet," diye mırıldandı. "Elbette."

Yataktan kalkıp pencereye doğru ilerlerken başka bir şey söylemiyor. Kısa bir süre tereddüt ediyor, pencereden çıkıp karanlığın içinde kaybolmadan önce bir elini saçlarında gezdiriyor.

Bu rutin sonraki iki gece boyunca devam eder.

Max gece yarısından sonra açık pencereden yatak odama giriyor ve beni dili ve parmaklarıyla parçalara ayırıyor. Sonra saçlarımı okşarken, şeytanlarımı sustururken ve bana her şeyin yoluna gireceğini söylerken kollarının arasında gözyaşlarımla titreşiyorum. Beni birkaç dakika tutmasına izin veriyorum, dokunuşunun tadını çıkarıyorum. Sıcaklığının. Sevgisinin. Bize tanıdığı birkaç değerli saniyenin tadını çıkarıyorum.

Ama saniyeler geçiyor ve annemin gün doğarken onu yatağında bulacağı bahanesiyle onu gönderiyorum. Sebebin bu olmadığını biliyor. Gerçek sebebin ne olduğunu bilmiyor ama öyle olmadığını biliyor.

Max kalamıyor çünkü dudaklarımdan dökülecek kelimelerden korkuyorum.

Dehşet verici kâbuslara daldığımda ağızımdan kaçacak gerçeklerden korkuyorum. Geceleri irkilerek uyandığımda, onun başka biri olduğunu düşünmekten korkuyorum.

Ve ondan korkacağım.

Ondan asla korkmak istemiyorum.

Bu yüzden kalmasına izin vermedim.

Gitmesini sağlıyorum. İkimizi de kırsa da onu uzaklaştırıyorum.

Ve o dönene kadar acı dolu dakikaları geri sayıyorum.

Bölüm 32

Ella

Rehabilitasyon merkezinden eve döndüğümün beşinci gününde yatağıma uzanmış, *Canavar* kitabının son bölümlerine dalmıştım. Ödevlerimin geciktiğinin ve tamamen iyileştikten sonra GED'imi almaya devam edeceğimin farkında olmama rağmen, kitabı bitirmek zorunda hissettim. Daha önce hiç bir kitabı okumayı bırakmamıştım, hoşuma gitmese bile. Hiçbir şey tamamlanmamış bir hikayeden daha kötü hissettiremez, karakterler belirsizlik içinde sallanır, olay örgüsü bilinmeyenlere doğru çöker. Bu düşünce beni her zaman endişelendirmiştir, bu yüzden sonuna ulaşana kadar sayfalar boyunca ilerlerim. Ne olursa olsun.

Neyse ki bu kitap harika.

Pişmanlık yok.

Büyükannem Shirley'nin yıllar önce benim için diktiği eski bir yorganın altına kıvrılıp yatarken annem yaklaşıyor ve kapı aralığında oyalanıyor - ziyaret edemediğimden beri ona daha yakın hissetme yolum bu. Dolabımdaki bir kutuda gömülüydü, ama hızlı bir yıkamadan sonra şimdi yeni gibi iyi hissettiriyor. Aynı basit adımları kendi sağlığım için de uygulayabilmeyi diliyorum.

"Ella, tatlım," diyor annem, eli kapının kenarına kıvrılmış.
"Benimle oturma odasında buluşabilir misin?"

Kitabı yatağın üzerinde, yarım kalmış kelimelerden oluşan defterimin yanına atıyorum. Jonah'a bir mektup yazmaya çalışıyordum ama düşüncelerim karmakarışık ve hiçbir şey doğru gelmiyordu. Hiçbir şey ona gönderilecek kadar iyi hissettirmiyor. Onlarca kez baştan başladıktan sonra, elimde kalan tek şey çarşafın üzerine serpiştirilmiş buruşuk kağıt tomarları ve kendi hayal kırıklığım.

Başımı kaldırdığımda gözlerim anneme takılıyor. Bembeyaz görünüyor, teni benimkinden daha solgun. "Neyin var?" diye soruyorum.

"Hiçbir şey." Sesi kelimenin üzerinde küçülüyor. Benim aksime, o berbat bir yalancı.

Parmakları titreyerek saçlarını geriye tarıyor. "Daha iyi hissediyorsun, değil mi?"

"Evet. Bu sabah yürüteç olmadan hareket ediyordum."

İç çekişi rahatlama gibi geliyor, ki bu geçerli bir tepki, yine de göğsümün içini boşaltıyor. Kaburgalarımın arasında şüphe çiçekleri açıyor. "Bu Kai'nin babasıyla mı ilgili? Onu bana resmen yeni erkek arkadaşın olarak mı tanıtacaksın? Çünkü bu önemli bir şey değil. Sana bunu zaten söyledim."

Gözlerini kaçırıp saçlarıyla oynarken annem boğazını temizliyor, ne onaylıyor ne de reddediyor. "Bir dakika içinde oturma odasında buluşuruz," diyor. Sonra eşikten o kadar hızlı fırlıyor ki arkasında bir duman bulutu bıraktığına yemin edebilirim.

Avucumun içini göğsüme sürüyorum.

Cep telefonum komodinin üzerinde, saksıdaki boya kaleminin ve beyaz taşın yanında duruyor. Önce telefona uzanıyorum

Yataktan çıkıyorum, umutsuzca bir duşu ihtiyacım var ama annemin neyin peşinde olduğunu bilmeye daha çok ihtiyacım var.

Bacaklarımı kenardan sarkıtarak, Brynn'le son birkaç gündür moralimi düzelten bir dizi mesaja ve GIF savaşlarına gülümsüyorum, sonra Max'e yazdığım son mesajı açıyorum.

Listelerini özledim.

Gülümsemem bozuldu.

Sabah 4:00'te gönderdim, beni doygun ve bitkin bıraktıktan saatler sonra, dili beni olabildiğince uzun süre çalıştırdı. Beni birçok kez sınıra getirdi, sonra beni kopardı, kıvranmalarımdan ve protestolarımdan zevk aldı, sunduğum az miktardaki zamanın tadını çıkarması gerektiğini biliyordu. Kırıldığımda, çok sert kırıldım. Sonra, üzerime diz çöküp beni içine hapsederken ve karnımın üzerinde patlarken elimi etrafına sardım, yumruğu saçlarımdaydı, diğeri konik bir inilti ile ayrılırken yatak çerçevesini kavradı.

Gözyaşlarımda arasında bana sarılmasına izin verdim. Ve sonra gitti.

Mesajıma cevap vermediğini fark ettiğimde kalbim sıkışıyor. Gönderdikten bir dakika sonra okundu gösteriyor. Bunun için onu suçlayamam, tıpkı harekete geçirdiğim radyo sessizliğinde kendi kendine çöktüğü için zavallı kalbimi suçlayamadığım gibi.

Telefonu tekrar yere bırakıyorum ve yavaşça yataktan kalkıyorum. Yönümü ve dengemi bulmam bir dakika sürüyor ve sonra zayıflamış bacaklarımda üzerinde ilerliyorum.

En azından artık jöle gibi hissettirmiyorlar. Daha çok fazla pişmiş spagetti gibi. Halının üzerinde yatak odamın kapısına doğru ilerlerken yürütecime uzanmayı reddediyorum. Annemin sesi oturma odasından koridora taşıyor ve yeni bir merak dalgası uyandırıyor.

Ricardo ve Kai'yi oturma odamda otururken göreceğimden eminim, yeni ilişki durumunu bana bildirirken sinirleri yüksek.

İlerlerken bir iç çekiş beni terk ediyor.

Kısa koridorda dikkatle ilerliyorum, ellerim beni sabit ve dik tutmak için krem boyalı duvarda geziniyor. Sona ulaştığımda tekrar gülümsüyorum, başarının coşkusuyla. Şimdiye kadar yardım almadan yaptığım en uzun yürüyüşü bu.

Annem karşımdaki koltuktan kalkıyor, gözleri faltaşı gibi açılıyor, ellerini karnında birleştirip tekrar tekrar kırıştırıyor. "Ella."

"Bütün yolu yürüdüm," diyorum ona.

"Başardım." Gözlerinden yaşlar süzülüyor.

Benim adıma mutlu.

Ama ben daha bir şey söyleyemeden bir gölge dikkatimi çekerek beni bu gururlu andan uzaklaştırıyor. Kaşlarım birbirine yaklaşıyor ve annem sertçe yutkunup gözyaşları kireçli yanaklarından özgürce süzülürken bakışlarım anneminkilerle sımsıkı kenetleniyor.

İçime bir his çöktü.

Bir farkındalık darbesi. Karnıma bir dirsek.

Yavaşça arkamı döndüğümde bakır rengi bir saç parıltısı çevresel görüşüme takılıyor.

Ve ben donuyorum.

Gözlerim tanıdık koyu yeşil ile buluştuğunda etrafımda bir inançsızlık bulutu dönüyor.

Nefesim kesildi. Boğuluyorum. Sallanıyorum, sallanıyorum ve titriyorum.

Mutfağın kenarından bana bakıyor, bakışlarında ağır bir duygu parlıyor. On beş yaşımdan beri görmediğim bir gülümsemeyle, "Hey, Piglet." derken sesi titriyor.

Son duyduğum şey kendi feryadım.

Sonra annemin kolları bana sarılıyor, aşağı inerken beni yakalıyor.

Bölüm 33

Ella

Jonah kanepede yanıma oturdu.

Jonah.

Otur.

Yanımda.

Açık.

O.

Kanepe

.

Annem ağzını ve burnunu bir mendille kapatmış, karşı tarafımda oturuyor ve vücudum depremden dolayı şiddetle titrerken saçlarımı okşuyor.

"Sana mutfakta beklemenı söylemiştim," diye azarlıyor annem, sesi bozuk bir cızırtıyla çıkıyor. "Onu rahatlatmak istedim. O hâlâ kırılgan, Jonah."

"Yıllarca bekledim. Daha fazla bekleyemezdim."

Bu bir numara.

Bu gerçek değil.

Hâlâ komadayım.

Lanet *olsun, hala komadayım.*

Derimi çimdikliyorum, saçımı çekiyorum, ayaklarımı yere vuruyorum.

Uyan, Ella.

Uyan. Kalk!

Manzara değişmiyor.

Başımı sola doğru eğiyorum ve Jonah hala yanımda, kolunu kanepenin arkasına sarkıtmış, sırtımı ovup bana her şeyin yolunda olduğunu söylerken yüz ifadesi şefkat ve endişeyle buruşmuş.

"Hayır," diye mırıldanıyorum. "Hayır, hayır, hayır. Sen gerçek değilsin. Ben- ben değilim-" "Ben gerçeğim." Jonah beni omuzlarımdan tutup ben zihinsel ve fiziksel olarak çözülrken. Kendimi bulmak gözlerimle beni ona bakmaya zorluyor. "Derin bir nefes al. Nefes al, Ella. Ben gerçeğim. Buradayım. Seni çok özledim."

Yüzüm buruştu. "Hayır."

Annem kolumu sıkıyor, diğer yanımda burnunu çekiyor. "Tatlım, sana daha önce söylemediğim için çok üzgünüm," diye mırıldandı. "İşler yolunda gitmezse seni umutlandırmak istemedim... Çok uzun bir yoldan gelmiştin. Sonra kaza oldu ve ben dehşete düştüm. Hazmetmesi çok zordu ve sen zar zor dayanıyordun. Oğlumu geri alacağımı sanıyordum ama küçük kızımı kaybettim. Sanki evren beni değiş tokuş yapmaya zorluyor gibiydi."

Sözleri sise karışıyor. "Ne kadar... ne kadar süre?" Bir duraklama.

"Ocak," diye fısıldıyor annem.

Ocak ayında.

Nisan ayındayız. Nisan ayındayız ve kardeşim üç aydır hapisten çıkmış durumda.

Öğrenmek.

Kusacakmışım gibi hissediyorum. Şaşkınlıktan, umutsuzluktan, kalbimdeki inançsızlıktan.

"Charlotte'ta bir arkadaşının yanında kalıyordu," diye devam etti, sesi kırılıyordu. "Sen tamamen iyileşene kadar en iyisinin bu olduğunu düşündüm. Beyin hasarının uzun vadeli etkilerinin ne olacağını ya da böylesine büyük bir şoku nasıl atlatacağını bilmiyorduk. İstedim ki-"

"Nasıl?" Dünya bir soru değil, bir talep olarak dökülüyor. Şaşkınlıkla Jonah'a bakıyorum. Onu pek çok kez, pek çok farklı şekilde rüyamda görmüştüm. Acımasız ve korkutucu. Tatlı ve şefkatli. Korku anılarla yoğrulmuş, acı sıcak nostaljiyle tatlanmış.

Ama asla böyle değil.

Asla gerçek değil, kanlı canlı, dokunacak kadar yakın.

Yirmi iki yaşında ama daha yaşlı görünüyor. Zamanla, çorak hücre duvarlarıyla ve Tanrı bilir başka nelerle yıpranmış. Sağ elmacık kemiği boyunca bir yara izi uzanıyor ve koyu gölgeler gözlerinin altındaki boşluğu grileştiriyor.

Ayağa kalkıyorum.

Bir güç kaynağı bulup titrek, telli bacaklarımın üzerinde doğruluyorum, annemin eli beni sabit tutmak için uzanıyor. "Nasıl," diye tekrarlıyorum, duygularım tırmanıyor, demleniyor, kabarak zirveye ulaşıyor. "Nasıl olduğunu söyle. Bunun nasıl gerçek olduğunu söyle. Buna inanamıyorum. İnanmıyorum, reddediyorum. Bu gerçekleşiyor olamaz." Gözyaşları hızla, şiddetle dökülür.

Jonah bana bakarken çenesi titriyor. İri bir el kalkıp gür, bakır rengi saçlarını tarıyor. Kırmızımsı tonları olan açık kahverengi. Tepesi dolgun, yanları deriye kadar traş edilmiş.

ve sırtında. Tırnaklarının kenarları kirle kaplı ve parmak eklemleri boyunca başka bir yara izi uzanıyor, soluk, kabarık bir et büzülüyor. "Bu uzun bir hikâye," diyor.

"Eminim öyledir. Bana her şeyi anlat. Hemen şimdi." Ağlamamı durduramıyorum. Sesim normalin on oktav üzerinde çıkıyor, çaresizlikten gıcırdıyor. "Seni *ölüme* mahkûm ettiklerinde ben de oradaydım, o mahkeme salonunda," diye bağıyorum. "Ölüm, Jonah! İnsanlar ölüm hücrelerinden öylece çıkıp gidemezler."

"Bazen yapıyorlar," diye mırıldanıyor.

"Kaçtın mı?" İki elimle saçlarımı geriye doğru çekiyorum, annemin hâlâ beni tutuyor olmasına şükrediyorum. Zihinsel olarak serbest düşüşteyim ve ayakta durmakta zorlanıyorum. "Aman Tanrım... Kaçmışsın."

"Ne? Hayır. Tanrım, Ella."

"O zaman bana bunun nasıl mümkün olduğunu söyle. Bunu anlamaya bile başlayamıyorum," diye ağlıyorum, başımı sallıyorum, tırnaklarım kafa derime batıyor.

Önce annem cevap veriyor. "Uzun zamandır onun cezasını bozmak için uğraşıyordum Ella," diyor bana. "Bu bir gecede olmadı. Kararı okudukları andan itibaren bu işin içindeydim. Bütün o geç saatlere kadar bilgisayar başında, telefonda... kardeşinin özgürlüğü için savaşan bendim."

"Bana söylemedin," diye nefes alıyorum.

Gözlerinde kalp kırıklığı parıltıyor. "Yapamadım, bebeğim. Hem duygusal hem de zihinsel olarak sana verdiği zararı gördüm. Öfkeliydin, kafan karışık, kaybolmuştun. Bunu senden saklamayı seçtim çünkü yürümediği takdirde yeni bir hayal kırıklığının yükünü taşımanı istemedim. Bu benim yolumdu.

Adalet için savaşmanın getirdiği öngörülemez iniş çıkışlardan sizi korur."

Kendimi oturma odasının zeminine bırakıyorum, çöküyorum ve titriyorum. "Ama insanlar sadece *idam* cezasına çarptırılmıyor," diye homurdanıyorum. "Kanıtlar... kanıtlar. Suçlu olduğunu bile düşündüm. Düşündüm!" Bakışlarım Jonah'a kayarken avucumu göğsüme vuruyorum, suçluluk duygusu beni boğuyor. Ciğerlerim suyla doluyor, onunla birlikte küçölüyor. "Jonah... sen de oradaydın, olay yerinde. Onların kanına bulanmıştın."

Yüzü okunmuyor, gözleri yüzümde geziniyor. "DNA kanıtı tehlikedeydi. Annem bunu kanıtlamak için çok uğraştı," diyor. "Ve jüriye müdahale vardı. Erin'in sık kafalı babasının jüride bir arkadaşı vardı, kararı çarpıtmak için oraya yerleştirilmişti. Jüri üyesi bunu itiraf etti. İtiraf etti." Yutkunuyor, duraklıyor. "Tüm duruşma bir maskaralıktı, beni mahkum ettirmek için düzenlenmiş bir düzmeceydi. Suçlayacakları, suçlu kararıyla tokatlayacakları birine ihtiyaçları vardı, çünkü tüm dünya izliyordu."

Boğazım daralıyor. "Ama kan... neden onların kanıyla kaplıydın?"

Nefes alıyor, bakışlarımı karşılamadan önce kısa bir süre uzaklara bakıyor ve parmaklarını dikleştiriyor. "Sana başından beri söylediğim gibi, onlara *yardım etmeye* çalıştım. Onları hayata döndürmeye çalıştım. Bu benim suçum değildi ama olaydan sonra oradaydım ve onları kurtarmaya çalıştım. Suçlayıcı göründüğünü biliyordum, bu yüzden olay yerini terk ettim. Evet, sıçtım batırdım ama bunun için idam cezasını hak etmedim."

Şüphelerimin ağırlığı beni eziyor. Bunca yıl o gecenin görüntülerine, sunulan kanıtlara izin vermiştim,

medya çılgınlığı, anlatıyı yönlendirmek için. Şüphenin aşkı gölgelemesine izin verdim. Tüm bunlar birlikte büyüdüğüm çocuğu, ruhumun derinliklerinde tanıdığım adamı gölgede bıraktı.

Annemiz gözlerine mendil sürerek araya giriyor. "Kanıtları inceleyen laboratuarda bir kontaminasyon olayı yaşanmış," diye açıklıyor. "Jonah'ınki de dahil olmak üzere bazı örnekler karışmış. Büyükannen Dr. Jensen'in hizmetlerinin ödenmesine yardımcı oldu - son iki yıldır iletişim halinde olduğum adli tıp uzmanı. Bunu gün ışığına çıkaran oydu. Kanlı giysilerden elde edilen DNA sonuçlarında sadece anormallikler olmadığını, bunların temelden hatalı olduğunu keşfetti."

Böyle bir ihmalin büyüklüğünü kavramaya çalışırken kalbim hızla çarpıyor. "Duruşma sırasında bu nasıl fark edilmedi?"

Jonah omuz silkiyor, hayal kırıklığı belli oluyor. "Yetersiz çapraz kontrol belki. Savcılık güçlü bir hikaye oluşturdu ve herkes buna kapıldı. Erin benim kız arkadaşımды ve ben de onu aldatırken yakalayan kıskanç aşıkтым. Kimse kanıtların gerçekliğini sorgulamayı düşünmedi. Laboratuvar sonuçlarına güvendiler ve susamış savcıların ektiği tohumları takip ettiler. Ama bu sadece basit bir hata değildi. Dr. Jensen laboratuvarın daha önce de benzer sorunlarla karşılaştığını ancak bunların hasıraltı edildiğini ortaya çıkardı. Bu kez hayatımın yıllarına mal oldu."

Hâlâ başımı sallıyorum, hâlâ kuşkuyla doluyum. "Ve sonra ikinci bir duruşma mı yaptınız? Bunu nasıl duymadım?"

"Tekrar mahkemeye çıkmadım. Beni doğrudan olay yerinde gösteren hiçbir tanık ifadesi olmadığı için karar tamamen DNA kanıtına dayanıyordu. Gerisi ikinci dereceden kanıtlardı ve inandırıcı bir dava için yeterli değildi. Suçlu bulunma ihtimali yarı yarıyaydı."

Ağır bir tempoyla ona bakıyorum. "Ama... sen *oradaydın*," diye nefes alıyorum. "Orada başka kim vardı? Gerçek katili gördün mü?"

Jonah gözünü kırpmıyor, göz temasını kesmiyor. Cevap vermeden önce korkutucu saniyeler geçer. "Hayır. Ve bunun bir önemi yok. Şu anda somut bir fiziksel kanıt yok, herhangi bir şeyi doğrulayacak bir tanık yok. Bunu gerçekten kimin yaptığını bulmak benim işim değil."

Orada değildim... ama onu gördüm.

Eve geldiğinde tepeden tırnağa kan içindeydi.

Cinayet silahını asla bulamadılar ama annem evde her zaman bir silah bulundururdu ve hala da bulunduruyor. Balistik onlardan biriyle eşleşti.

Yine de ikinci dereceden bir kanıttı. Sıradan bir tabancaydı. 9 mm'lik bir silah. Bir Glock 19.

Kanlı giysileri dumanı tüten silahtı. Eğer DNA kanıtları artık inandırıcı değilse, varsayımlardan başka dayanacakları bir şey yoktu: Jonah'nın başka yerde olduğunu kanıtlayamaması, Erin'le olan ilişkisi ve annemin mahkeme salonunu dolduranlara yıllar önce çalındığını söylediği silahı; sadece bunu hiç bildirmemişti.

Jonah alt dudağını dişlerinin arasından çeker. "Savcı, kazandığı şöhret ve kamuoyu nedeniyle davayı yeniden görmemeyi tercih etti," diye devam ediyor. "Davadaki hatalar göz önüne alındığında

İlk duruşmada, özellikle de kaybetme ihtimalleri varsa, yeni bir duruşmanın halkın güvenini daha da aşındırabileceğini düşündüler. Ki öyle de oldu." Jonah kanepeden kalktı, ben yere yığılmış, hâlâ titreyen, hâlâ sersemlemiş bir halde otururken başıma dikildi. "Piglet... artık bitti. Artık özgür bir adamım," diyor yumuşak bir sesle, önümde çömelip bir tutam saçımı gözlerimden iterek. "Ve uyandığın için çok mutluyum. İyi olduğun için. Her lanet gün seni ve annemi düşündüm. Endişelendim, stres yaptım, size mektuplar yazdım. İkinizi de çok özledim."

Gözlerinde yaşlar parıldıyor. Çiğ acı bana geri yansıyor ve beni de aynı duyguyla dolduruyor.

Yüz yüze gelene kadar alçalıyor.

Doğrudan kardeşimin gözlerinin içine bakıyorum. Sonsuza dek kaybolduğunu düşündüğüm adamın. Kendi suçlu kararım ile tokatladığım adamın.

Jonah.

Artık ölüm hücrelerinde oturup koluna iğne yapılmasını beklemiyor. O burada ve özgür.

Bana geri döndü.

Parçalara ayrılıyorum, gücümün kalan parçalarıyla kendimi ona doğru fırlatıyorum. Beni sıkıca tutuyor, kanepenin ön tarafına doğru sendelerken beni göğsüne çekiyor. Güçlü kolları beni sarıyor ve yüzü boynumun kıvrımına düşüyor, gözyaşları dökülüyor ve bluzumu ıslatıyor. Sedir ağacı, puro ve kayıp zamanın bayat misk kokusu gibi kokuyor.

Birlikte kırılırız.

Annem koltuktan kayarak bize katılıyor ve kollarını ikimize doluyor. Bir saate yakın bu şekilde oturma odasının zemininde büzüşerek oturduk.

Hıçkırarak, serbest bırakarak,
iyileşerek...*birlikte*. Anne.

Jonah.

Ve ben.

Yeniden bir aileyiz.

Yoldan sadece birkaç metre uzakta, güneşin öptüğü gölün kenarında birlikte oturuyoruz. Jonah beni buraya getirdikten sonra, birlikte yalnız zaman geçirmeye hevesli bir şekilde destek için yürüteç yanımda duruyor.

Öğleden sonra anılar tazelendi ve yılların hikâyeleri paylaşıldı: Jonah'ın hikayeleri daha üzücü, benimkiler ise tatlı ve ekşi karışımıydı. Mutfak masasında güveçte tavuk yerken tatlı anlar ağır bastı - ağabeyimin en sevdiği yemek. Birlikte yapmıştık ve her lokmanın tadını çıkarmıştım.

Şimdiye kadar yediğim en iyi güveçti.

Pırıltılı göle bakarken turuncu sırt çantam kucağıma yerleşiyor ve ben anahtarlıklarla oynuyorum.

"O şeyin hâlâ sende olduğuna inanamıyorum," diyor Jonah, taşları suya fırlatırken.

Yüzeyde kayıyorlar ve anılarım birbirine karışıyor.

Küçük bir kızken Jonah'ın bana taş sektirmeyi öğretmeye çalıştığı anların görüntüleri Max'in göğsünün kızardığı görüntülerle birleşiyor

Sırtıma yaslandı, kulağıma fısıldarken dikkatli kolları bana talimat veriyordu.

Her şey ritimle ilgili.

Önce siyah kalemle süslenmiş sırt çantasına, sonra da Jonah'a bakıyorum. "Bu sahip olduğum en değerli şey," diyorum ona. "Senden bana kalan tek somut parça buydu."

Başını sallıyor. "Sana yazdım. Mektuplarımı aldın mı?"

Suçluluk duygusu içimi kemiriyor, küçük delikler açıyor. "Evet," diye mırıldanıyorum. "Onları binlerce kez okudum."

"Bana hiç cevap yazmadın." Yüz hatları hayal kırıklığıyla buruşuyor. "Benden nefret ettiğini sanıyordum."

"Bir parçam sevdi," diye itiraf ediyorum. "Ama bir parçam da seni sevdi.

Kendimden nefret eden yanımda bu."

"Gerçekten benim yaptığımı mı düşündün?" diye merak ediyor, son kelimedede sesi çatlıyor.

"Evet." Gözlerim sımsıkı kapanıyor, acı damarlarımda dolaşıyor. "Bilmiyorum," diye mırıldanıyorum. "Bazı günler bunu yapabileceğine inanamıyordum. Böyle bir şeyi aklım almıyordu. Sen Jonah'tın. Beni her zaman güvende tutan, sadık, kahraman ağabeyim." Parmağımı sırt çantamın ön kısmında Winnie the Pooh deseninin üzerinde gezdiriyorum. "Ama o günler çok acı vericiydi... öyle ki zorlukla işlevimi yerine getirebiliyor, kederden boğulmadan zorlukla nefes alabiliyordum. İşlemediğin bir suç için soğukkanlılıkla idam edileceğin bir gerçeklik yerine, ait olduğun yerde olduğunu hayal etmek daha kolaydı."

Jonah iki avucunun üzerine yaslanmış, sözlerimi içine çekerken saçları ılık esintiyle birbirine karışıyor. Mükemmel bir altmış-

Beş derecelik bir gün, güneş parlak bir sarı, ağaç tepeleri mavi gökyüzüne karşı dalgalanıyor. Başını kaldırıp gözlerini kısarak bulutlara bakıyor. "Köprüde Pooh çubukları oynadığımız ve çubuklarımızın otlara takılıp durduğu günü hatırlıyor musun?"

Güneş ışığı gölün üzerinden süzülürken altın anılar zihnimde titreşiyor. "Tabii ki hatırlıyorum. Çocukluğumuza dair her şeyi hatırlıyorum."

"Sadece beş ya da altı yaşındaydın. Sanırım babam bizi ayırmadan ve seni benden almadan önceki yazdı," diye hatırlıyor, ses tonuna acı sızıyor. "Her neyse, ağlamaya başlamıştın. Bunun haksızlık olduğunu ve nehrin hile yaptığını söyledin."

Kalp kırıklığının içinden bir kahkaha atıyorum ve başımı sallıyorum. "Çok dramatik."

"Öyleydin." Gülümsüyor. "Sonra bizi suyun kenarına kadar yürüttün ve çalıların arasından bütün çalıları toplattın. Onlara ikinci bir şans vermek istedin."

İçimi çekerek çenemi göğsüme yaslıyorum. "Seninle ikinci bir şansım olacağını hiç düşünmemiştim," diyorum ona üzülerek. "Bu yüzden kendi kendime Pooh çubukları oynamaya başladım." Omzumun üzerinden, birkaç metre ötede, tepemizde dimdik duran köprüye bakıyorum. "Onları şuradaki köprüde oynardım ve sen yanımdaymışsın gibi davranırdım." Ona Max'ten ve *bana* nasıl ikinci bir şans verdiğinden bahsetmeyi düşünüyorum - yaşamak için ikinci bir şans. Huzur için ikinci bir şans. Gözlerim yaşıyor ama kelimeler kuruyor. "Sanırım artık rol yapmama gerek yok."

"Daha güçlü olduğunda, oynamalıyız," diye düşündü, birkaç ot parçasını çekiştirdi ve

Parmaklarını. Sonra daha dik oturuyor ve gözlerinde bir soruyla bana bakıyor. Ruh hali değişiyor, soğuk bir cephe içeri giriyor. "Bana o geceden biraz daha bahset. Düşüşü."

Kalbim gümbür gümbür atıyor.

"Ne? Neden?" "Gerçeği bilmek istiyorum."

"Gerçeği biliyorsun. Ayağım takıldı ve düştüm. Aptalcaydı."

Parmaklarını kısa keçi sakalının üzerinde gezdirerek beni inceliyor. Yeşilin derinliklerinde kalan şüphe bana parıldıyor. "Üzgünüm ama buna inanmakta zorlanıyorum. Konu açık hava olduğunda çok bilgilisin. Bilmen gereken her şeyi sana ben öğrettim. Gece vakti tek başına bir uçurumdan aşağı yuvarlanmana imkan yok."

"Evet, gördüm. Karanlıktı ve çıkıntının üzerinden bir şey görmeye çalışıyordum."

"Ne görmeye çalışıyordun?"

Zihnim kurgusal senaryolarla dolup taşıyor, dilim dolanıyor. "Bilmiyorum. Yılan ya da onun gibi bir şey."

"Aralık ayında bir yılan mı?"

"Hatırlamıyorum Jonah. Anılarım hâlâ bulanık." Ter alnımı çizirken nabzım daha hızlı atıyor, beni ele vermeye çalışıyor.

Kaşlarını çatıyor. "Çocukluğumuzla ilgili her şeyi hatırladığını söyledin, ama seni otuz metrelik bir uçurumdan aşağı atacak kadar çekici olan şeyi hatırlayamıyor musun?"

Yanaklarımda ısı çiçekleri açıyor. "Yalan söylediğimi mi düşünüyorsun?"

"Öyle mi?" Jonah birkaç saniye bana bakıyor, sonra dönüp bir ördek ailesi geçerken suya bakıyor. "Seni her zaman güvende tutacağıma söz verdim," diyor bana.

tınısı işkence gibi geliyordu. "Orada olmamak beni öldürüyor. Bunca yıldır tek başına olman ve travmatik bir beyin hasarı geçirmeni önlemek için bir ay geç kalmış olmam beni kesinlikle öldürüyor."

Gözlerimi kapatıyorum, anıları bir kenara itiyorum. "Yalnız değildim. Annem vardı." Bu kısmi bir gerçek - annem her zaman "işine" çok dalmış olsa da oradaydı. Şimdi anladığım kadarıyla bu iş onun Jonah'ı özgür bırakma göreviydi. Bir yanımda bunu benden sakladığı için kızgın ama daha büyük bir yanımda onun gerekçesini anlıyor. Ona açılmasını kolaylaştırmamıştım, özellikle de Jonah konusunda. Kendi yüklerimi taşıdım ve bunu yaparak, görevinde hissetmiş olması gereken yalnızlığa istemeden de olsa katkıda bulundum. "Her neyse," diye devam ettim iç çekerek. "Düştüm. Ve şimdi iyiyim. Her şey yolunda."

Kardeşim iç çekerek kavgasını bastırıyor. Bunun zamanı değil. Belki de hiç olmayacak. "Bana yazmanı çok isterdim," diyor gözlerini çimlere dikerek. "Sözlerini okumak, sesini zihnimde duymak benimde güneş gibi hissederdim."

"Özür dilerim," diye mırıldandım. "Seni terk ettiğim için özür dilerim. Kendimi korumak için bile olsa senden şüphe ettiğim için özür dilerim."

Yavaşça başını sallıyor, cevabımı merak ediyor. "Sanırım bu şekilde güvende ve korunaklı kaldıysan, masrafları bana ait olmasına rağmen... Bunu kabul ediyorum."

Zihnim Jonah'ın biz çocukken onurumu koruduğu, zorbaları azarladığı, ailemize karşı bile beni savunduğu tatlı anılarla dolup taşıyor.

Ona pahalıya mal olsa bile. Cezalar, cezalandırmalar, şaplaqlar. Ne olursa olsun, sonuçlarını isteyerek kabul ederdi.

Ben iyi olduğum sürece.

"Bir gardiyanı dövdüğüne inanamıyorum," diyorum mektuplarından birini hatırlayarak.

Jonah hiçbir şey olmamış gibi omuz silkiyor. "Herif senin hakkında ileri geri konuştuğu için bunu hak etti. Gerekirse yine yaparım."

"Nasıl bir şeydi?" Araştırdım. "Ölüm hücresinde olmak?"

Gözleri donuklaşıyor ve yüz ifadesine bir sertlik yerleşiyor, çenesi sıkılıyor, elleri bacaklarının arasındaki çimenleri yumrukluyor. Sonra bana bakıyor ve yüz hatları yumuşuyor, sanki parıldayan bir güneşe bakıyormuş gibi. "Acı verici bir yalnızlık." Gözlerini yere dikeyyor ve uzun bir nefes veriyor. "Biliyorsun, telafi etmemiz gereken çok zaman var. Senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum... okul, gelecek planları, erkekler." Yüzünde bir gülümseme belirir. "Başından geçen bir aşk hikayesi var mı?"

Max'in yüzü gözümün önünden geçerken yüzüm kızarıyor. "Bir çocuk vardı," diye itiraf ediyorum dudağımı ısırarak. "Şu anda ne durumda olduğumuzdan emin değilim ama seni tanıştırsam, elimi tutmaya falan kalkarsa bana çılgın bir koruyucu gibi davranıp onu dövemezsin. Artık on sekiz yaşımdayım."

Jonah kıkırdayıp tekrar bana bakarken aramızda bir soğukluk oluşuyor. "Söz vermiyorum."

Gülümsüyorum, huzurlu bir his kaplıyor

içimi. Sanki tekrar evimdeymişim gibi.

Sanki sonunda her şey yoluna giriyor.

Belki de her şey yoluna girecek.

Jonah'ın gözlerini bir kez daha yakaladığımda, en sevdiğim masal aklımdan geçerken yıllardır söyleyemediğim bir şeyi söylüyorum. "Ayı Pooh?" Mırıldanıyorum.

Bakışları parlıyor. Sırada ne olduğunu zaten biliyor.

Elini bana uzatırken dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Evet, Piglet?"

Yine Yüz Dönüm Ormanı'ndayız.

Sihir havayı öpüyor, masumiyet kalbimi dolduruyor ve kendi parlak gülümsemem ona doğru uzanıyor.

Elini tutuyorum ve dünyada her şey yoluna giriyor. "Yok bir şey. Sadece senden emin olmak istedim."

Bölüm 34

Maksimum

Zirveye ulaştığında, çığlıkları kendi eliyle boğuklaşıyor ve boğuklaşıyor. Bir zevk dalgasıyla dibe vurduğunda iyi öpülmüş dudaklarından kaçan adımın sesi kulaklarıma saf bir müzik gibi geliyor. En sevdiğim şarkıdan bile daha iyi. Dünyadaki tüm şarkılardan daha iyi.

Parmaklarımı ondan çekiyorum ve her iki kalçasına da bir öpücük konduruyorum, tadı dilimi kaplıyor ve beni çılgına çeviriyor. Dudaklarını bulmak için sürünürken daha fazla öpücük yarı çıplak vücudunda yol alıyor. Ağır ağır nefes alıyor, gözleri kapalı. Kollarını boynuma dolayarak beni üstüne çekiyor ve parmaklarını terden ıslanmış saçlarımin arasından geçiriyor.

Tişörtüm yatağın yanına fırlatılmış, eşofman altım ise yırtık. Bacaklarının arasına yerleşip ona sürtünüyorum, aramızda sadece ince bir giysi tabakası var. İkimiz de inliyoruz.

"Max," diye inliyor, tırnaklarını çıplak sırtımın düzlemlerinde hafifçe aşağı yukarı gezdiriyor. "Daha ileri gidebiliriz..."

Boğazım sıkışmış arzuyla yuvarlanıyor. Kahretsin, bunu her şeyden çok istiyorum.

Hayır...bu doğru değil.

Her Şeyden çok, eskiden olduğumuz gibi olmamızı istiyorum. Kazadan ncesine. Bana bir yabancıymıŐım gibi bakmaya başlamadan önce.

Korktuğu biri gibi.

Bunlar en zayıflatıcı anlar. Onu hazırlıksız yakaladığım ya da yanlışlıkla rkttĞm zamanlar. İrkilir, gözlerinde gerçek bir dehşet kıvılcımı çakarken bakışları benimkilere kilitlenir. Kısacık, sadece bir anlık. Ama bu bir *iĞd* ve kalbimi öldüren ve göğsümün içinde beton gibi kurumasına neden olan Şey de bu.

Bir de Şu anlar var.

Yatağındaki çok kısa geceler, pencereden içeri süzülen serin bir gece yarısı esintisi, altımda çözülürken ay ışığının onu aydınlatması. Korkusunu dilimle kovuyorum ve ruhunu derinden pŐlerimle Őeytanlarını idam ediyorum. O yine benim. Güneş tepeye çıkıp Őafak onun karanlığına yeni bir ışık saana kadar benim.

İki elimle yüzünü ereveliyorum ve yüzüne daha fazla öpücük serpiştiriyorum. "İlerleyemiyorum Sunny. Geri dönene kadar olmaz."

Gözleri kapandı. "Geri dönemeyiz." "O

zaman burada kalacağız."

"Daha fazlasını istiyorum," diye mırıldanıyor,

dudakları titriyor. "Ben de yle."

Her gece biraz daha uzun kalıyorum. Yarım saat, bir saat, iki saat. Őafak ufukta beliriyor ve acaba bu gece onun kollarında uykuya dalıp yanında uyandığım gece olacak mı diye merak ediyorum, saçları yastığın üzerinde haleleniyor, uzuvlarımız mükemmel bir Şekilde birbirine dolanıyor.

"Sarıl bana Max," diyor beni kendine çekerek.

Yaklaşıp yanına yerleşiyorum ve onu göğsüme çekiyorum. Kalbim umutla çarpıyor. Bu gecenin o gece olduğuna dair umutsuz, aptalca bir umutla.

"Sana bir şey söylemem gerek," diye fısıldıyor işaret parmağını göğsümde gezdirerek.

Gerginlik aramızdaki küçük boşluğa bulaşıyor ama ben kalbimin yanında tembelce desenler çizen parmağına odaklanıyorum. "Bana her şeyi anlatabilirsin."

Bitmiş olması dışında her şey.

Bunun dışında her şey.

Derin bir nefes alıyor ve gözle görülür bir sarsıntıyla düşüyor. "Tanrım... Bunu nasıl söyleyeceğimi bile bilmiyorum. Hâlâ sindirebilmiş değilim."

Gözlerini bulduğumda kaslarım kilitleniyor, sinirlerim ayak parmaklarıma kadar iniyor. Acaba bana düşüşünü anlatacak mı? Bana bir orospu çocuğunun onu ittiğini, birinin sevdiğim kızı öldürmeye çalıştığını söyleyecek mi? Yutkunuyorum. "Anlat bana."

"Bu... kardeşimle ilgili."

Kaslarım çatılıyor. "Kahretsin," diye mırıldandım. "İnfazını çoktan planladılar mı?" Bu doğru olamaz. Neredeyse üç yıl oldu - ben bile on yıllar sürebileceğini biliyorum.

Başını sallıyor. "Hayır." "O zaman ne?"

"O..." Ella uzaklaşıyor ve sırt üstü dönerek iki elini yüzünde ve saçlarında gezdiriyor. "O artık özgür, Max. Jonah'ın cezası bozuldu. Suçlamalar düşürüldü ve serbest bırakıldı."

Ne?

Sözleri beni

donduruyor. Beni

boğuyor.

Dirseğimin üzerinde doğrulup ona doğru eğildim. "Nasıl?"

"DNA kanıtlarının kirlenmesi. Jüri tahrifatı. Kısa versiyonu bu."

"Güvende misin?" Aklımdaki ilk şey bu. Aklımdaki tek şey.

Dönüyor, kendi kaşlarını çatmış bana bakıyor. Tereddüt ettikten sonra yavaşça, dikkatle başını sallıyor. "Elbette öyleyim. Neden aksini düşünesin ki?"

"Çünkü o iki kişiyi öldürdü, Ella."

"Hayır, yapmadı. Sadece suçlamaların düşürüldüğünü söyledim. O masum."

"Bunu kanıtladılar mı?"

Dik oturup yatakta aramızda daha fazla boşluk bırakırken nefes alış veriş dengesiyleşiyor. "Her iki şekilde de hiçbir şey kanıtlayamadılar."

"Yani masum olması gerekmiyor. Sadece özgür."

"Suçlu değil."

Kalp atışlarım alt üst oluyor, korkunun soğuk sızısı iliklerime kadar işliyor. "Ella... onun suçlu olduğunu düşünüyordun. Bana kendin söyledin. Ne değişti? Yeni kanıtlar mı bulundu? Gerçek katil yakalandı mı?"

Kıyafetlerini tekrar giymek için çabalarken gözleri yaşıyor. "Yanılmışım, tamam mı? Jonah bana asla zarar vermez. Onu tanımıyorsun bile," diyor. "Yaşamak yeterince zor."

En başta ondan şüphe ettiğim düşüncesiyle. Buna bir de senin eklemene ihtiyaım yok."

"Endişelendiğim için beni suçlayamazsınız. Çifte cinayetden idam cezasına çarptırılmıştı ve şimdi teknik bir hata yüzünden serbest bırakıldı. Bu beni dehşete düşürüyor." Ona doğru uzanmaya çalışıyorum ama o beni savuşturuyor ve atletini kafasına geçiriyor. "Sunny."

"Artık gitmelisin. Neredeyse sabah oldu."

"Ella... lütfen." Kelimeyi söylerken sesim kesiliyor. "Seni seviyorum." Bunu söylemek istememiştim.

Sikeyim.

Başından beri bunu söylemek istemiştim.

Ardından sessizlik geliyor, itirafım kalp kırıklığı ve iyileşme arasında sallanıyor. Bizi tekrar bir araya getirmenin ya da sonsuza dek ayırmanın eşiğinde sallanıyor.

Ella dümdüz önüne bakıyor, gözleri kocaman ve donuk. Nefesi sıkışmış, elleri yatak örtüsünü yumruklarken titriyor. Sonunda nefes aldığında küçük bir ıglık atıyor. Çenesini eğiyor ve başını ileri geri sallıyor. "Yapma," diyor boğuk bir sesle.

Onun tepkisi beni eziyor. Ona doğru yaklaşırken duygularım boğazımda düğümleniyor. "Ciddiyim. Bunu aylar önce söylemeliydim."

"Dur. Lütfen."

"Durmayacağım. Sen korkuyorsun diye seni sevmekten vazgeçmeyeceğim. Ben de korkuyorum." Elini tutuyorum ama o elini çekip koparıyor. "Benden uzaklaştığın için kesinlikle dehşete düşüyorum,

Ben ise sana gittikçe daha çok aşık oluyorum. Her gün. Her dakika."

İki eliyle yüzünü kapatıyor, omuzları titriyor. "Beni sevmiyorsun," diyor, kelimeler boğuk. "Biz çok genciz."

"Bunu önemsiz bir şeymiş gibi söylüyorsun," diye karşılık veriyorum, kendimi tutmaya çalışarak. Aynı anda bizi bir arada tutmaya çalışıyorum. "Tanrım, Ella, gençlik aşkı en saf aşktır. Sanırım seni on yıl önce o oyun parkında ilk gördüğüm günden beri seviyorum."

"Bu çok saçma. Biz sadece çocuktuk."

"Önemli değil. Bana gülümsedin ve bir gün seninle evleneceğimi biliyordum."

"Dur!" diye bağılıyor, beni irkiltecek kadar yüksek sesle. Birbirimize bakıyoruz, ikimizin de yüzünden yaşlar süzülüyor. "Anlamıyor musun, Max? *Tanrım...*" Aklını kaçırmış gibi görünen bir kahkaha atıyor. "Jonah konusunda yanılmış olabilirim ama aşk konusunda haklıydım. Aşk sizi kör eder. Bu onun zehirli özelliğidir. Ruhunuzu kör eder."

Çenemi sıkıyorum, sözlerinden nefret ediyorum. Aşk konusundaki kasvetli, sefil duruşundan nefret ediyorum. *Benim* aşkım üzerine. "Ruhlar görmez, Sunny. Ruhlar hisseder. Hissederler, özlem duyarlar ve *bilirler*." Yutkunarak yaklaşıyorum, bundan vazgeçmeyi reddediyorum. Ondan vazgeçmeyi reddederek. "Seni herhangi bir yaşamda, herhangi bir gerçekliğin herhangi bir versiyonunda hissederdim. Ve hiç şüphe duymadan, en ufak bir tereddüt yaşamadan... ruhunun benim için yaratıldığını bilirdim."

"Hayır..." Parçalara ayrılıyor, iki kolunu da karnına doluyor, sanki tüm değerli parçalarını saklamaya çalışıyormuş gibi

Aramızdaki uçuruma dökülmesini engelledim. Ona tekrar uzandım. O beni itiyor. Bunu tekrar tekrar yapıyorum, ta ki sonunda kendini bana doğru fırlatana, bacaklarını belime dolayana ve her santimimiz iç içe geçmiş halde bana karşı hıçkıra hıçkıra ağlayana kadar.

Elleri saçlarımı kavıyor ve yüzümü onunkine doğru çekiyor. Dillerimiz birbirine dolanıyor. Tuz, keder, acı, aşk.

Beni umutsuzca öpüyor, ona verdiğim her şeyi alıyor. Ben de ona her şeyimi veriyorum. Tüm kalbimi. Hayatımı. Ben onunum ve o da benim, ister inansın ister inanmasın.

Bildiğini biliyorum.

Ruhlarımız bilir.

Eşofman altımı çılgınca çekiştirerek elini bel bandının içine sokuyor ve parmaklarını etrafımda dolaştırıyor. Vücudumdan aşağı doğru inip göğsümü iterek beni yatak başlığına doğru bastırduğında zevk tıslamasıyla geri çekiliyorum. Beni kavrayıp sertçe okşamasını izliyorum, yanakları gözyaşı lekeleriyle parlıyor, ikimizden de inilti dökülüyor.

Ella beni ağzına alıyor ve iki dakikadan kısa bir sürede dizlerimin üstüne çöktürüyor. Dayanabildiğim kadar dayanmak istiyorum ama kendimi ona kaptırmışım, ağzının üzerimdeki hissine kendimi kaptırmışım, ellerimden biri saçlarında, diğeri yanımızdaki şiltede onunkilere dolanmış.

Daha başlamadan bitti.

Düşük bir iniltiyle ağzının içinde serbest bırakıyorum, zirve boyunca titriyorum, o mükemmel tamamlanma anı boyunca, bir sonraki andan korkarken.

Beni yine gönderdi. Her zaman yaptığı gibi.

Eve geri dönüyorum, yıkılmış ve kaybolmuş bir şekilde, kollarımın arasında onunla gün doğumunda içemeyeceğimi fark ederek batıyorum. Bu gece o gece değildi.

Belki yarın.

Bölüm 35

Ella

Bu sabah uyandığımda bunu hissettim.

Bazen hiçbir mantığa dayanmadan sizi dürten o tuhaf sezgi. Midenizin çukuruna bir taş düşer. Göğsünüze saplanan yumru bir parmak.

Masum bir yılbaşı partisi davetine *evet* demek.

Bunu artık stres ve endişe olarak geçiştirdim. Ne de olsa Max bir gece önce pencereden içeri girmemişti - muhtemelen aşk itirafını yüzüne geri fırlattığım için - bu yüzden rüyalarım hayaletler ve karanlık düşüncelerle doluydu. Bugün fırtına çıkacağından bahsetmiyorum bile. Fırtınalar beni hep tedirgin eder.

Batma hissine karşı koymaya çalışarak Brynn'i kız kıza vakit geçirmek için yanıma çağırıyorum. Jonah'ın şok edici dönüşünü ona anlatırken ve gözyaşlarının güzel yanaklarından süzülüşünü izlerken yatağımda bağdaş kurup karşılıklı oturuyoruz. Ben onun babasının izniyle getirdiği bir tepsi keki mideye indirirken sarılıp ağlıyoruz. Keşke şeker, babalarının ısrarla söylediği gibi iyileştirici bir güce sahip olsaydı ama kalbim hâlâ geri dönülmez bir yara almış gibi hissediyor.

Her ihtimale karşı beş tane brownie yedim.

O gittikten sonra dışarı çıkıp gökyüzüne baktığımda gökyüzü gri ve gümüş rengine bürünüyor. Son birkaç gündür ciltçiliğe geri dönme isteğim beni tırmalıyor ve terapötik bir çıkış için can atıyorum. Arka bahçemiz rengarenk kır çiçekleriyle dolu; lavanta, pembe ve bebek mavisi. Birkaç avuç koparacağım, eski bir kitabın sayfaları arasına sıkıştıracağım ve bir sonraki projemde kullanacağım.

Arka bahçeye doğru yavaş ve sıkıcı bir yürüyüş yapıyorum, vücudum yeniden alışmaktan dolayı ağrıyor. Fizik tedaviye gitmediğim günlerde egzersiz yapıyorum ve Max'le gece geç saatlere kadar süren aktivitelerim de buna eklenince yanık hissediyorum.

Yağmur başlamadan önce birkaç dakikalığına çimlere oturuyorum, bacaklarımı uzatıyorum, tendonlarım geriliyor. Sonra mor ve açık mavi çiçeklerden oluşan bir koleksiyon toplayıp avucumun içine sıkıştırıyorum. Topladıklarımın memnun bir şekilde ayağa kalkıyor ve çalışmaya başlamak için sabırsızlanarak kapıya doğru geri dönüyorum.

Elimde bir avuç çiçekle evin yanından yürüyordum ki sokağın karşısından bir figür gözüme çarptı.

Her şey bulanıklaşıyor.

Buzdan parmaklar kalbimin
etrafında kenetleniyor. Bir kar
fırtınası omurgamdan aşağı iniyor.

McKay.

Evinin önünden bana doğru geliyor, omzunun üzerinden bir kez bakıyor ve sonra evime doğru ilerliyor. Onun sayesinde bugünlerde pek esnek değilim, bu yüzden hızlı kaçışım daha çok bir tavşandan kaçmaya çalışan bir kaplumbağaya benziyor.

Bana seslendiğinde hareket etmeye fırsatım bile

olmamıştı. "Ella, bekle. Sadece seninle konuşmak istiyorum."

Olduğum yerde donup kaldım.

Tek başıma iyi olacağıma dair ona söz verdikten sonra annem bugün işe geri döndü. Jonah Charlotte'tan eve dönüyor, resmi olarak geri taşınabilmek için kalan eşyalarını almaya gitti. Max hâlâ okulda.

McKay bana zarar vermek istiyorsa, kendimi eve kilitlemeyi başarsam bile bu zor olmayacaktır. Kalbim hızla atıyor, midem korkudan zangır zangır titriyor. Bu anın geleceğini biliyordum. Sonsuza kadar saklanamaz.

Parmaklarımı bir avuç yeşil sapın etrafında kıvırıyorum ve nefesimi düzenlemeye çalışıyorum. "Beni yalnız bırak. Polisi arayacağım." Cep telefonum içeride ama o bunu bilmiyor.

"Lütfen, açıklamam için bana bir şans verin."

Yolun geri kalanını koşarak bana doğru gelirken gözlerim fal taşı gibi açılıyor. "Açıklamak mı?" Şaşkınlıkla alay ediyorum. Çok yakınımda. Benden sadece birkaç metre uzakta. Panik içimde geziniyor, düzinelerce ateş karıncası içimi ısıtıyor.

"Seninle konuşmam gerek," diyor, etrafına bakınıyor, sessiz sokağı değerlendiriyor. Salı günü öğle vakti; yetişkinlerin çoğu işte, çocuklar derste. Onun da derste olması gerekirdi. "Lütfen."

Çiçekler nemli ellerimden fırlıyor. Bütün vücudum titriyor.

"Gitmen gerek," diyorum. "Hemen şimdi. Bir daha bana yaklaşma."

Omuzlarına kadar uzanan saçları, fırtına yüklü bir rüzgâra kapılıp ağaç tepelerinin arasında savruluyor. Zayıf ve hastalıklı görünüyor. Sırrının ağırlığı gözlerinde ağır ağır parlıyor. Koyu, çukur halkalarla çevrili gözler. Bir zamanlar-

İki ayağının üzerinde kıpırdanarak yanağını kaşırken bronz teni artık kireçli ve kansız. "Sarhoştum. Aklım başımda değildi. Olanları neredeyse hiç hatırlamıyorum."

Alt dudağım titriyor. "Hafızanı canlandırabilirim."

Dudaklarını düz bir çizgi halinde bastırıyor.

"Önce beni öpmeye çalıştın," diyorum ona. "Karşı koyduğumda, tamamen iğrenmiştim, beni yakaladın, canımı yaktın, morarttın ve sonra bana tecavüz etmeye çalıştın."

"Bu bir abartı."

"Bana gaz lambası tutma," diye tıslıyorum, öfke ve dehşet göğsümden dışarı taşıyor. "Bacaklarımı ayırdın. Elbisemi yukarı çektin ve fermuarını indirdin. Beni yere sabitledin. Ben karşılık verince daha da sert vurdun. Beni kayalıkların kenarına doğru çektin ve sonra düşmeme izin verdin. Neredeyse beni öldürüyordun."

"Bu bir kazaydı."

"Onu durdurabilirdin. Tam oradaydın, beni geri çekecek kadar yakındın." Gözlerimi sıcak yaşlar kaplıyor, ama onları geri itiyorum. "Kardeşinin özel bir şeye sahip olmasını kıskanıyordun. Hayatta bir yönün olmadığı için öfkeliydin. Hıncını benden çıkardın."

"Ben yapmadım-"

"Beni ölüme terk ettin!" Çığlık atıyorum.

McKay öne fırlıyor ve yüzüme doğru geliyor. "Sessiz ol," diye dişlerini gıcırdatıyor. "Biri seni duyacak."

Zihnimde acı anılar canlanıyor; elini uzatıp ağzımı kapatıyor, çığıklarımı ve

çığlık atıyor. Onu itekleyemeden ya da parmaklarımı dişlerine geçiremeden geri sıçırıyor ve başını sallıyor.

"Özür dilerim, özür dilerim..." diye dener, iki elini de avuç içleri ileriye bakacak şekilde kaldırır. Bulutlardan yağmur damlaları serpilirken alnında ter parıldıyor. "Ben sadece... Çok korkuyorum. Hapse giremem. *Gidemem*. Bu bir hataydı Ella... Keşke geri alabilsem dediğim korkunç bir hata. Her şeyi farklı yapardım, yemin ederim."

Ondan uzaklaşıyorum, çitlere takıldığımda neredeyse tökezliyorum. "Sana güvenmiştim."

"Biliyorum... Tanrım, biliyorum. Çok özür dilerim. Bana inanmalısın, ben böyle biri değilim. Çok fazla içtim, kendimi kaptırdım ve sonra kaçıp birilerine söyleyeceğini düşününce paniğe kapıldım. Seni itmedim. Ben sadece..."

"Az önce bana tecavüz etmeye çalıştın," diyorum. "Sonra da muhtemelen öleceğim bir yere düşmemi izledin ve yardım çağırmayı unuttun."

Saçlarını kavırıyor, dişlerini birbirine geçirirken başını ileri geri sallıyor. "Öldüğünü sanmıştım."

"Öyle olmamı umuyordun."

"Kafam iyiydi, Ella! Eve nasıl geldiğimi bile hatırlamıyorum. Sanırım bir otoparkta kamyonetimin içinde uyuyakalmışım, sonra ertesi sabah uyandığımda ne olduğunu bile hatırlamıyordum."

"Dört hafta boyunca uyanmadım. Dört hafta!" Feveran ediyorum, gözyaşlarım gizlice süzülüp yanaklarımdan aşağı dökülüyor. Yüzüm sıcak ve öfkeli. "Söyleyeceğin hiçbir şey bunu düzeltmeyecek."

"Ben sadece... Sessiz kalmanı istiyorum. Kimseye söylememen için sana yalvarıyorum." Yaklaşıyor, gözleri buz ve ateşle parlıyor, kolları iki yanında titriyor. "Her şeyi yaparım. Ne istersen."

"Senden hiçbir şey istemiyorum."

"Bir şeyler olmalı." Elini çekingen bir şekilde uzatıyor ama ben onu ölümcül bir silahmış gibi tokatlayarak uzaklaştırıyorum. "Henüz polise gitmedin ve bunun bir nedeni var. Senden tek istediğim, her ne olursa olsun bu nedene bağlı kalman. Bence derinlerde bir yerde benim bir canavar olmadığımı biliyorsun. Ben insanım. Her şeyi berbat ettim ve söz veriyorum sonuçlarına katlanıyorum. Suçluluk duygusu beni öldürüyor."

"*Korku* seni öldürüyor," diye düzeltiyorum, aramıza biraz daha mesafe koyarak. "Yakalanma korkusu."

"Hayır. Bundan daha fazlası var. O gecenin her saniyesinden pişmanlık duyuyorum." Ayaklarına, sonra tekrar bana bakarken boğazından zor bir yutkunma geçiyor. "Lütfen... bu aramızda kalsın. Beni ispiyonlamak isteseydin çoktan yapardın. Hapse girmeyi hak etmediğimi biliyorsun."

Ona bakıyorum, uyuşmuş hissediyorum. Yenilmiş ve parçalanmış hissediyorum. "Bir şeyi açıklığa kavuşturmama izin ver," diye ısıriyorum, düşmemeye çalışırken dengem bozuluyor. "Ben seni korumuyorum. Max'i koruyorum. Senin asla olamayacağın kadar erkek olan o muhteşem, güzel, *inanılmaz* adamı koruyorum." Ona bir parmak sallıyorum, tenim sıcaktan kızarıyor, düzensiz nefes alıyorum. "Tek yaptığı seni sevmekken ondan değerli bir şeyi aldığın için utanmalısın. Ve sen yaptın, McKay. Ondan çaldın. On kat başarılı oldun çünkü beni mahvettin. Onun tanıdığı kız uzun zamandır

gitti." Acıdan gözlerimi kapatıyorum, daha fazla gözyaşı akıyor. "Ve nedenini bile bilmiyor."

Yağış arttıkça mavi gözleri parılıyor. Yağan damlacıklar saçlarına ve tenine sıçrıyor. Gözyaşlarını kırıştırarak bir elini alnından çenesine kadar yüzünde gezdiriyor ve gerçekten yıkılmış görünüyor. "Çok üzgünüm," diye boğuk bir sesle konuştu. "Gerçekten üzgünüm. Max gözlerimi açtığım andan itibaren benim en iyi arkadaşım oldu ve yapmak istediğim son şey ona acı çektirmek. Siz ikiniz bunu düzeltebilirsiniz. Yapabilirsiniz-"

"Ona her baktığımda *seni* görüyorum." Dişlerim umutsuzca takırdarken nefesim kesiliyor. "Hayatım boyunca yüzlerce ve yüzlerce kitap okudum ve hiçbir

-Hiçbir şey benim yaşadığım gibi bir trajediyi resmedemez."

Yüzü düşer. Omuzları çöktü.

Yağmur bizi gökyüzünün soğuk gözyaşlarıyla ıslatıyor.

McKay gözlerini kapatıp nemli çimlere bakıyor ve sözlerimi sindirirken uzun bir nefes alıyor. "Tamam" diye fısıldamadan önce ağır bir an geçti. Bir vuruş daha geçti. "Beni teslim et."

"I-" İfade tam olarak aklıma geldiğinde kelimelerim dökülüyor. Ona göz kırpıyorum, dudaklarım ürkek bir nefesle aralanıyor. "Ne?"

"Beni teslim et," diye tekrarlıyor, yavaşça başını sallıyor, yalvarışını kabulleniyor. "Yapın bunu. Doğru olan bu."

Sersemlemiş bir şekilde sustum.

"Max'e her şeyi anlat," diye devam ediyor. "Önce onunla konuş. Senden duymalı. Sonra da polise git ve beni ihbar et. Yoksa ben yaparım. Ben yaparım. Sadece... önce Max'le konuş."

Gök gürültüsü üstümüzde patlıyor, gökyüzünde çatırdıyor. Dudaklarım soğuktan, kararsızlıktan ve mutlak sefaletten titriyor. Ne yapacağımı bilemiyorum.

Ne yapacağımı bilmiyorum.

Ellerimi yüzüme kapatıyorum, yas içime işlerken gözlerimi sıkıyorum.

"Özür dilerim Ella. Her şey için."

Gözlerimi açtığımda McKay çoktan uzaklaşmış, geriye doğru adım atıyordu. Arkasını dönüp diğer yöne, evine doğru son sürat koşmaya başlamadan önce yüzü parçalanıyor. Gidişini, caddeyi geçişini ve sonra ön kapıdan çıkıp kayboluşunu izliyorum.

Yüzümü gökyüzüne çeviriyorum ve yağmurun üzerime yağmasına izin veriyorum. Cevaplar için yalvarıyorum. Yön bulması için dua ediyorum.

McKay bana yaptıklarının bedelini ödemeli.

Ama...

En büyük bedeli ödeyecek olan kişi Max.

Bazı sırlar saklanmaya değerdir. Bazı gerçekler gömülü kalsa daha iyi olur.

Ve nihayetinde, sevdiklerinizi korumak için bazı trajediler yaşamaya değer.

Jonah'ı daha yeni geri aldıktan sonra, başka birini daha kaybetmeye dayanamam.

Yağmurdan sıırılsıklam olmuş saçlarım ve ayaklarımın dibine serpilmiş kır çiçekleriyle evimin kenarında dururken dakikalar geçiyor. Max'in kamyonetinin garaj yoluna girdiğini, lastiklerinin yağmur suyu birikintilerini sıçrattığını görece kadar uzun süre orada duruyorum. Kamyondan inişini izlerken boğazımda bir yumru oluşuyor ve

eve girmeden önce bir omzuna astığı sırt çantasıyla çimenlerin arasında yürüyor.

Ona anlatabilirim. Şimdi oraya gidip her şeyi itiraf edebilirim.

Ama benim yok.

Onun yerine evime giriyorum.

Kapıyı arkamdan çarparak, saçlarımı çekiştirip çömelirken sessiz boşluğa acımı homurdanıyorum, ağırlığım taşıyamayacağım kadar ağır. Kendimi sakinleştirmek, gücümü toplamak için birkaç dakikamı ayırıyorum ve sonra dengesiz ayaklarımı çekip yatak odama giderek rahatlıyorum.

Odanın ortasında durup yağmur camlı pencereden dışarı bakıyorum ve camın diğer tarafında kopan fırtınayı dinliyorum.

Arkamda bir varlık hissedene kadar saniyeler geçti.

Yerimde zıplıyorum, yatak odamın kapısı çarparak kapandığında boğazımdan bir yelpaze çıkıyor.

McKay mi?

Ama arkamı döndüğümde gözlerim kapının pervazına yaslanmış, tüm kasları gerilmiş ve esnemiş Jonah'a takılıyor. Göğsüm kabarıyor, tanıdıkça rahatlıyorum. Atışları sakinleştirmek için bir elimi kalbimin üzerine bastırıyorum. "Burada ne işin var? Akşam yemeğine kadar evde olmazsın sanıyordum." Torna vidaya kenetlenmiş eline bakıyorum.

Kaşlarımı çattım, kafam karıştı.

Çenesi çelik bir tuzak gibi gergin, yeşil gözleri vahşi ve yabanıl. "Erken döndüm." Jonah odanın karşısına geçti, oturdu

ve tornavidayı komodinin üzerine koyuyor.

"Bu ne için?" Hala kalp atışlarımı yatıştırmaya çalışırken gömleğimin önünü sıkarak merak ediyorum.

"Annem için bir şeyler hazırlıyorum," diyor.

Ses tonunda karanlık gizleniyor. Gözleri bana sabitlenmiş, sıcaktan yanıyor. Sıcaklığı birkaç adım öteden hissediyorum. Yutkunarak çenemi sıkıyorum. "Bir şeye mi ihtiyacın vardı?" Ensemi öpen dehşete rağmen rahatça soruyorum.

"Bana düşüşten biraz daha bahset." Gölden gelen sözleri bu kez uğursuz bir şeyle birlikte yankılanarak bana geri dönüyor.

Bunu anlamam uzun sürmedi.

Kalbim içimden çıkıp gidiyor. Çirkin bej halıya düşüyor.

Gözlerimi kırpmadan ona bakıyorum, endişe göğsümü oyuyor. "Ne... ne duydun?"

Bizi duydu. Evin dışında McKay ile konuştuğumu duydu.

O biliyor.

"Yeterince duydum."

İçime çekerken çatladım. "Jonah..."

"Tekrar duymam gerek," diyor, sesi sabit ama tehditkâr. "Bütün bunları sana o mu yaptı?"

Tek yaptığım başımı

sallamak. "Söyle Ella. Söyle

bana."

Göz kapaklarım kapanıyor, boğazım yanıyor. "Jonah,

lütfen." "Sana tecavüz etmeye çalıştı mı? Saldırdı mı?

Seni bir

Bir ay komada mı kalacak?" Gölgeler onun etrafında kıvrılıyor. Onun

Gözleri şeytanınki gibi, vücudu bastırılmış öfkeyle titriyor. "Küçük kız kardeşimi *lanet olası bir uçurumun* dibinde ölüme mi terk etti?"

Ona yalan söyleyemem. Artık yalan söyleyemem. O zaten biliyor.

Yüzümü iki avucumla kapatıp başımı sallıyorum, gerçek sonunda ortaya dökülüp her parçamı keserken parçalanıyorum. "Evet."

Jonah yataktan sıçrayarak kalkıyor ve bana doğru geliyor, tanıdığım ağabeyime hiç benzemiyor. Sanki...

Bir canavar.

Yanaklarımı ellerinin arasına alıp saç çizgime sert bir öpücük kondurduğunda haykırıyorum.

Geri çekildiğinde, "Seni koruyacağıma yemin ettim, Piglet. Ve eğer sözümü tutmazsam lanetleneyeceğim."

Sonra dönüp kapıyı arkasından kapatarak yatak odamdan hissimla çıktı. Şok beni bir süreliğine felç ediyor ve ölümcül farkındalık kalbimi neredeyse durduruyor. "Jonah!" Çığlık atıyorum, olabildiğince hızlı hareket ediyorum. Ön kapının çarparak kapandığını duydum. Korku beni bir mengene gibi kavlıyor.

Kapı kolunu çevirip çekiyorum.

Nabzım tekliyor. Kımıldamıyor.

Tüm gücümle çekip çekiştiriyorum ama açılmayacağını biliyorum.

Kilitli.

Gözlerim hızla tornavidaya kayıyor, sonra farkındalık yerleşirken kapiya geri dönüyorum. McKay'le konuştuğumu duyduktan sonra kapı kolunu değiştirmiş. Kilit karşı tarafta.

İntikam almak için beni yatak odama hapsetti. "Hayır!"

Çığlık atıyorum, yumruklarımı kapiya vuruyorum, bunun sonuçsuz. "*Jonah!*"

Pencereye doğru geri dönüp camı yumruklamaya başladığımda yüzümden sıcak gözyaşları akıyor ve onun ölümcül yürüyüşüyle caddenin karşısında yürüdüğünü görüyorum. Pencereyi açmaya çalışıyorum ama sıkışmış. Kimildamıyor ve kollarım çok güçsüz.

Hayır.

Garajın önündeki kamyonu bakıyorum ve az kalsın boynum bükülüyor. Max.

Onlar ikiz. Jonah ikiz olduklarını bilmiyor.

Yanlış adama saldıracak.

İçimi hastalıklı, canavarca bir his kaplıyor. Şöyle bir his... Belki de Jonah her şeye rağmen bir katildir.

Damarlarımda zehir var. Kan dolaşımdan sızan siyah katran. Kemiklerim kırılırken, kalbim pörsürken, her şey siyaha bürünürken, otuz fitten yere çakılıp sert bir şekilde yere indiğimde içimde sürünen duygudan bin kat daha acı verici.

Avazım çıktığı kadar bağıyorum, Jonah'ın kapılarına yaklaşmasını izlerken iki avucumu da cama vuruyorum.

Hızlı düşünerek odanın diğer tarafına koştum, yatağımın altından beyzbol sopasını aldım, sonra geri döndüm.

ve tüm gücümle cama vuruyorum. Cam paramparça oldu. Yaralarımı umursamadan, hâlâ zayıf olan bacaklarımın tırmanmaya direnmesine aldırmadan içgüdülerimle hareket ediyorum.

Kendimi dışarı atıyorum, pencereden yuvarlanırken kırık cam parçaları derimi sıyrıyor ve ıslak çimenlere yığılıyorum. Grafit gökyüzünde şimşekler çakıyor. Gök gürlüyor ama fırtınaya saldıgım ruhumun derinliklerindeki çığlıktan daha yüksek değil.

Yukarı bakıyorum.

Jonah zaten içeride.

"Jonah! Jonah!" Bağıriyorum, titreyen bacaklarımın üzerinde doğruluyorum ve hızla ilerliyorum. "Hayır, hayır! Onlar ikiz! Onlar *ikiz*!"

Sokağı geçmeyi başardım. Taşlar ve molozlar bana çelme takmaya çalışıyor. Kırmızı görüyorum, neon görüyorum, kalbim gök gürültüsüyle aynı anda çarparken gözlerimde yıldızlar görüyorum.

Ön bahçelerinde kayıyor, düşmemeye çalışıyordum ki bir el silah sesi duyuldu.

Bir silah sesi.

Yerimde donup kaldım, görünmez bir güç tarafından geri çekildim. Gözlerim ağlamaklı, panik içinde fincan tabağına dönüşüyor. Saçmalar içimi küle çevirirken tekrar çığlık atıyorum.

Kendimi ön kapılarından içeri attığımı bile hatırlamıyorum. Oraya nasıl geldiğimi hatırlamıyorum, oturma odalarında titriyor ve çığlık atıyordum, kana bulanmış bir vücuda bakıyordum, ayaklarımın dibinde kimin yattığını anlayamıyordum.

Max, hayatımın aşkı. Ya

da McKay.

Ne giydiğini hatırlayamıyorum. Hiçbir şey hatırlayamıyorum.

Jonah'ın orada durduğunu, göğsünün kabardığını, tabancasını yerde kıvranan adama doğrulttuğunu fark etmiyorum bile. Göğsündeki yaradan kan fıskıran adamı. Altında kırmızı su birikintileri vardı. Yanında dizlerimin üzerine çöküp iki avucumu göğsündeki deliğe bastırırken çığlıklarım yankılanıyor, dehşeti, çaresizliği ve şoku bastıramıyor.

Başka bir figür belirdiğinde yukarı bakıyorum.

Ve bunu her zaman hatırlayacağımı biliyorum.

Kardeşini oturma odasının zemininde kanlar içinde bulduğunda acı dolu bir çığlık atarak durduğunda yüzündeki ifadeyi asla unutmayacağım.

Bölüm 36

Maksimum

On beş dakika önce

Sırt çantamı kısmen karo döşeli zemine atıp ıslak ayakkabılarımı tekmeliyorum.

McKay kanepeye oturmuş, yüzünü ellerinin arasına almış, çökmüş durumda. "Selam," diye selamlıyorum, onu incelemek için duraklıyorum. "Her şey yolunda mı?"

Başını yavaşça kaldırıyor. Başını sallayan kardeşim çenesini kenetlediği ellerine dayıyor, gözleri kan çanağına dönmüş. "Evet. Babam nasıl?"

"Durumu daha iyi. Gözlem için onu bir gece daha tutacaklar."

Babam bir gece terörü daha geçirdi ve düşüp başını komodine çarptı. Hafif beyin sarsıntısı. Dört dikiş atıldı. Acil serviste uzun ve uykusuz bir gece geçirdikten sonra gözlerimi zorlukla açık tutarak yarım gün okula gittim.

Çok yorgunum. Yıprandım ve bittim.

Ella'yı özledim.

Cebimden telefonumu çıkarıp mutfağa geçerek bir bardak süt dolduruyorum ve hepsini içtikten sonra ona hızlıca bir mesaj gönderiyorum.

Dün gece gelemediğim için üzgünüm.
Babamla hastanedeydim. Uzun hikaye.
Senin için yeni bir listem var. Biliyorum
uzun zaman oldu. Akşama görüşürüz. □

"Siktir et" demeden önce kalp emojisini üç kez geri alıyorum, saklıyorum ve Gönder'e dokunuyorum.

Oturma odasına baktığımda McKay yine yığılmış, kanepenin minderinde bir ileri bir geri sallanıyor. Kaşlarımı çattım. "İyi olduğuna emin misin?" Boş süt bardağımlı yere bırakarak soruyorum.

Terli, tedirgin ve onu hiç görmediğim kadar solgun görünüyor.

"Mide bulantısı," diye mırıldanıyor ellerinin arasında. "İyi olacağım."

McKay dün gece babamı hastaneye götürmeyi teklif etti, ancak büyük biyoloji projesinin bugün teslim edilmesi gerektiğini biliyordum, bu yüzden tek başıma gitmeye gönüllü oldum. Kardeşim bir arkadaşıyla birlikte okula gidecekti. "Projen nasıl gitti?"

Nefesini üflüyor ve ellerini yüzüne kapatıyor. "Aradım çünkü kendimi bok gibi hissediyorum."

Kollarım çapraz. "Bok gibi görünüyorsun."

Bir mırıldanma sesi çıkarıyor, sonra duraklıyor. "Hiç pişman olduğun bir şey yaptın mı?"

Konu değişince donup kaldım, yavaşça göz kırptım ve bir adım öne çıktım. "Ne demek istiyorsun?"

"Ne demek istediğimi söyledim," diyor, ön pencereden dışarı bakarken iki ayağını da ters yönde vuruyor. "Pişmanlık. Dünyadaki en kötü duygudur. Bağırsaklarına saplanan bir bıçak gibi.

Birinin onu çekip çıkarmasını istiyorsunuz ama bunun durumu daha da kötüleştirip kötüleştirmeyeceğini bilmiyorsunuz. Her iki durumda da kanarsınız. Her iki durumda da acı çekersiniz. Her iki durumda da... bıçaklanmışsınızdır. Ve bıçaktan kurtulamazsınız."

Ona bakıyorum, dudaklarım ayırık, gözlerim parlıyor. Nasıl cevap vereceğimi bilemediğimden, ona doğru yaklaşıyorum ve pencereden dışarı bakıp ayaklarını yere vurmasını izliyorum. "McKay," diye mırıldanıyorum. "Bu Brynn'le mi ilgili?"

Tanrım, berbat görünüyor. Onu gördüğüm en hasta haliydi. "Evet, tabii," diye zorladı. "Peki, herhangi bir Pişman mısın?"

"Tabii ki. Herkes yapar."

"Ne için pişmanlık duyuyorsun?" diye merak ediyor.

"Sana daha iyi bir ağabey olamadığım ve asla tutamayacağım sözler verdiğim için pişmanım. Anneme ve babama daha iyi bir evlat olamadığım için pişmanım. Annemin bizi terk etmesinin sebebi ben miyim diye geceleri uyuyamıyorum. Bu düşünce beni canlı canlı yiyor."

"Bunların hiçbiri doğru değil," diyor kırık bir sesle. "Bıçak sende neredeyse bir çizik bile bırakmadı. Ben *gerçek bir* pişmanlıktan bahsediyorum, Max. Ölümcül olanından."

Kafam karışmış bir şekilde başımı sallıyorum. "Bu aslında neyle ilgili?"

Sonunda sallanmayı ve kıpırdanmayı bıraktı ve bakışlarını pencereden ayırıp bana baktı. "Ne olursa olsun... Umarım benim için yaptığın her şeyi ne kadar takdir ettiğimi biliyorsundur. Bunu gördüm. *Seni* gördüm," diyor. "Ve orada olamadığım için, olmamı istediğin gibi bir kardeş olamadığım için özür dilerim. Seni babamla mahsur bıraktığım için özür dilerim."

Kolay, kaygısız bir hayat yaşamaktan başka bir şey hak etmediğin halde sorumluluk. Bu konuda yalnızmışsın gibi hissettirdiğim için. Senin için hep en iyisini istedim, yemin ederim. Nankör ve bencil görüldüğüm zamanlarda bile. Başa çıkma mekanizmalarım berbattı ve hepsinden pişmanım. Çok pişmanım Max."

Evin dışında gök gürültüsü duvarları sarsarken yüzü titreyen ellerine geri dönüyor. İrkilerek pencereden dışarı bakıyorum. Yağmur kovalar halinde yağıyor, ağabeyimin sözleri kaburgalarımın arasında ping-pong yaparken camdan sekiyor.

"McKay-"

"Çim biçme makinesini arka bahçede bırakmışsın," diye mırıldandı.

Ona gözlerimi kırpıştırıyorum, kaşlarım çatılıyor. Gözlerim tekrar onun bakmaya devam ettiği pencereye kayıyor.

"Onu kaldırabilirim," diyor ayakta durarak. "Yeni bir tane alacak paramız yok."

Yakası terden sıırıslam olmuş bir halde yanımdan geçerken onu kolundan tutup başımı sallıyorum. "Ben hallederim. Otur. Devrilecek gibi görünüyorsun," diye ısrar ediyorum. "Bir dakika içinde döneceğim."

Avuçlarının içlerini göz çukurlarına gömüyor ve başını sallıyor. "Evet, tamam."

"Sıkı tutun. Geri döndüğümde daha fazla konuşabiliriz." Ona son bir bakış attıktan sonra çim biçme makinesine doğru yürümeye başladım, içim huzursuzlukla doluydu.

McKay'i daha önce hiç böyle görmemiştim. Ayrılığı zor karşıladığını biliyorum ama bana sırrını açacak biri değil,

Özellikle de derin ve rahatsız edici konularda. Yıllarca beni hep uzakta tuttu.

Kendimden geçmiş bir haldе çim biçme makinesini kulübeye doğru itiyorum, yağmur yağışı karanlık düşüncelerime kükreyen bir soundtrack oluşturuyor.

Benzin kapağını sıkmak için eğilmişken, Ella'nın sesini duyduğumu sandığımda irkiliyorum.

Bağırıyor, çağırıyor, yalvarıyor.

Ne oluyor be?

Ardından bir patlama sesi. Bir gök gürültüsü. Donup kaldım, döndüm, kulübeden dışarı fırladım.

Kalbim tekleyerek yukarı bakıyorum, yüzüm soğuk yağmurla ıslanmış. Gri bulutların üzerinde soluk sarı damarlar halinde şimşekler çakarken gökyüzü çözülmeye devam ediyor. Acaba hayal mi gördüm? Belki de sadece fırtınadır.

Belki de Ella bana musallat olmuştur.

Kulübenin kapısını kapatıp elimi sıırılsıklam ıslak saçlarımda gezdirirken içimi bir endişe kaplıyor.

Eve doğru koşarken başka bir şey daha duydum. Hayal etmediğimi bildiğim bir şey.

Bir çığlık.

Kan donduran, buz gibi bir çığlık.

Kulaklarım çınlıyor, nabzım atıyor, bacaklarım altımda jöleye dönüyor.

Koşuyorum.

Daha önce hiç koşmadığım kadar hızlı koşuyorum, ıslak çimlerde kayıyorum, kalbim neredeyse boğulana kadar boğazıma fırlıyor. Arka kapı hızla açıldı ve ben de küçük bir

masayı devirerek içeri daldım.

Zemin. Köşeyi dönerken, oturma odasının kenarında zamanı durduran bir duruşa doğru kayıyorum.

Ve görüyorum.

Görmeden edemiyorum.

Ella, kardeşimin üzerine eğilmiş, ellerini onun yırtılmış göğsüne bastırmıştı.

McKay, kan gölünün içinde yatıyor, vücudu seğiriyor. Ağzından kıpkırmızı bir sıvı fışkırıyor ve çığlık atıp ağlarken ellerinin arasından sızıyor.

Bir adam.

Silahlı bir adam McKay'in başında dikiliyordu, gömleği kırmızıya boyanmıştı ve gözlerinde öfke vardı.

Ella'nın feryatları kulaklarımı doldururken burnuma barut ve bakır doluyor. Kendi feryadım onunkiyle karışıyor. Dehşet, kafa karışıklığı, zayıflatıcı lanet *şok*.

Nasıl hareket edeceğimi, nasıl nefes alacağımı bilmiyorum. Görüşüm bulanıklaşıyor, kırmızı bir sis ve bir saniye sonra Ella'yla birlikte yerdeyim, kardeşimin kanıyla kaplıyım. Hareket ettiğimi hatırlamıyorum. Sadece oradaydım, bağılıyor, ağlıyor, tükürüyor, yalvarıyordum. "Bu ne lan, *bu ne lan*" diye haykırdım.

Adam üzerimize doğru geliyor, Ella'ya uzanıyor. "Hadi gidelim. Gitmek zorundayız. Şimdi." Adam kızın kanlı ellerini tutuyor ama kız histerik bir şekilde onu savuşturuyor.

Gözümü tekrar kırptığımda adam gitmiş, ön kapı menteşeleri üzerinde sallanıyordu.

"Özür dilerim, çok özür dilerim," diye feryat ediyor Ella, elleri McKay'in göğsünde yeni kenetlenmiş. "Çok özür dilerim!"

911'i aramam gerekiyor. Sanırım telefonum gitmiş ama aradığımı hatırlamıyorum çünkü gözlerim McKay'in kan sıçramış yüzüne takılmış, o da boğuluyor ve kırmızı sıvı öksürüyor.

"Hayır, hayır, hayır," diye yalvarıyorum, yüzünü ellerimin arasına alıp gözlerini bana dikmeye zorluyorum. "McKay, benimle kal." Gözleri çırpınarak kapandı. Ona tokat atıyorum. "Kal. Lanet olsun. Benimle kal."

Sesimi tanıyamıyorum.

"Ona söyledim," diye ağlıyor Ella. "Ona söyledim, ona söyledim. Biliyor... Tanrım, Max..."

Sözleri deliliğin içinden sızıyor. Öne atılıp onu kollarından yakalıyorum, kanlı parmaklarım tenine bulaşıyor. "Ona söyledin mi? Ona ne söyledin, Ella?"

Bana bakmıyor. McKay'e bakıyor, şokta, titriyor ve çığlık atıyor.

"Ona ne *söyledin*?"

Çevremde başka bir figür belirliyor, bize doğru koşuyor, dizlerinin üzerine çöküyor. Bir telefon. Kulağına dayadığı telefonla bir yer tarif ediyor.

Chevy. Chevy.

"Tanrım, ne oldu?" Onu duyuyorum ama duymuyorum.

"Bir adam vuruldu," diyor uzaktaki bir ses. "Acilen bir ambulansa ihtiyacımız var. Ne olduğunu bilmiyorum. Evet. Hayır. Hayır. Acele etmeniz lazım..."

Gözyaşlarım yanaklarımdaki ılık kanda iz bırakıyor. McKay'in yüzünü tekrar kavradım, başparmaklarım elmacık kemiklerini morartırken

onu yanımda tutmaya çalışıyorum. Hırıldıyor, bir şeyler söylemeye çalışıyor. Daha fazla kandan başka bir şey çıkmıyor.

"McKay, McKay... sakın ölme. Benimle kal. *Benimle kal!*"

Hâlâ konuşmaya çalışarak kekeliyor.

Başını eğiyor, gözleri siyah sisin içinden beni buluyor.

Dudakları aralanıyor ve titriyor, nefesini kesiyor ve bir damla gözyaşı şakağından aşağı süzülürken gözleri önümde kararıyor.

Bir ışık yanıp sönüyor.

Hayatı tükeniyor, sona eriyor ve ben bunu durdurmak için çaresizim.

"Hayır," diye mırıldanıyorum. "Hayır..." Korkuyla hırlayarak onu sertçe sarsıyorum. "Dur!"

McKay son bir yıpranmış nefesle hareketsiz kalıyor, gözleri fal taşı gibi açılmış ve benimkilere kilitlenmiş.

Hâlâ öyle.

Tamamen hareketsiz.

Sonrasında ne olduğunu hatırlamıyorum. Gürültü ruhuma sızarken, sesler birbirine karışırken ve güçlü kollar beni kardeşimden çekip çıkarırken, ben ona yapışmış, hıçkırarak, küfrederek, kederimi ve inançsızlığımı onun cansız bedenine haykırırken kendimi zor yaşıyorum.

Bip sesleri. Defibrilatör kürekleri. Üniformalı adamlar.

Ella.

Ella kollarımda ağlıyor ve ben onu tutuyorum çünkü başka neye tutunacağımı bilmiyorum. Özür dilerken, açıklamaya çalışırken kırık dökük sözleri kulaklarımda çınlıyor.

"Kayalıklar... düşüş... McKay... bana saldırdı... Üzgünüm...
Jonah..."

Bunu işleyemiyorum.

Tüm kaydettiğim dış sesler. Daha fazla bip sesi,
üniformaların bulanıklığı, bir yığın gereksiz kelime ve üzücü
bir sessizlik.

Ve sonra.

Bir ölüm

zamanı.

Hepimiz için.

Bölüm 37

Ella

Tek gördüğüm kırmızı.

"Ne *yaptın* sen?" diye avazı çıktığı kadar bağırان annemiz, uzaktan siren sesleri gelirken yatak odamın zeminine yığıldı.

Uyuşmuş durumdayım.

İkiye bölündüm.

Şoktan felç oldum.

Jonah bana bakıyor, bana yalvarıyor, gözleri vahşi ve gömleği kırmızı buğuyla kaplı.

McKay'ın kanı.

Hayır, hayır, hayır.

"İkinizi de çok seviyorum," diyor bana. "Buna inanın."

Beni her zamankinden daha sıkı tutarken başımın üstünü öpüyor. Sanki bana son kez sarılıyormuş gibi.

Öyle.

"Anneme iyi bak," diyor kırık bir sesle.

Ben yatak odamın zemininde kuru kusarken üniformalı adamlar odaya dalıyor.

Yunus savaşmadan onlarla birlikte gider. Teslim olur.

Bilekleri kelepçeli ve gözleri benim üzerimde olan kardeşim, annem çaresizce ayak bileğini tutarken yatak odasından çıkarılıyor ve anneme onu sevdiğini, her şeyin yoluna gireceğini söylüyor.

Ona baktım. Bej halının üzerine yayılmış. Çığlık atmıyor kesmiyor.

Buraya daha önce de gelmiştik ama çığlıkları aynı değil.

Erin ve Tyler'ın öldürülmüş olarak bulunmasının ardından Jonah'ın eve kanlar içinde geldiği gece, çabucak toparlandı ve bir parça umut ve soğukkanlılık sundu.

"Bunu sen yapmadın Jonah," dedi ve bunu defalarca tekrarladı. "Her şey yoluna girecek. Seni bundan kurtaracağım. Bu bir yanlış anlaşılma. Korkunç bir trajedi ama bunu düzelteceğim. Bunu düzelteceğim, Jonah."

Bu çığlık farklı. Kenarlardan sızan ya da yırtık tınısında kanayan bir umut yok. Bu kez, Jonah'ın suçunun tanıkları var.

Bu sefer düzeltemez.

Bir şekilde, titreyen bacaklarımla beni kırık pencereye doğru sürüklemeyi başarıyorum. Kanlı giysilerime, cam kırıkları yüzünden cildimde oluşan çiziklere bakıyorum. Ellerim yüzümün önünde duruyor, koyu kırmızıya boyanmış. Bu bir korku filmi.

Korku filmim.

Gözlerimi yavaşça caddenin karşısındaki manzaraya kaldırıyorum. Her yerde polis arabaları. Ambulanslar. Chevy yolun kenarında duruyor, kollarını kavuşturmuş, tunç grisi tulumuna birkaç kan lekesi bulaşmış. Üniformalı adam notlar alırken o bir polis memuruyla konuşuyor.

Ve sonra Max var.

Ön sahanlığında kamburlaşmış, yüzü kırmızıya bulanmış ellerine düşmüş, omuzları titriyor. Kalbim ayaklarıma çarpıyor ve ardında daha fazla kırmızı leke bırakıyor.

Ona koşmak istiyorum. Onun için orada olmak. Onu kollarıma almak ve bu korku filminin son birkaç ayını geri sarmak.

Ama ben başroldeyim, kötü adam. Ve o da çaresiz kurban.

Memurlar etrafını sarıp ifadesini alırken Max başını kaldırıyor. Gözlerimiz birkaç metre öteden kilitlenmeden önceki an beni hissedip hissetmediğini merak ediyorum.

Kilometrelerce uzakta.

Benden hiç bu kadar uzak olmamıştı.

"Özür dilerim" derken gözyaşlarımla yanaklarımdan süzülüyor.

Başını sallıyor, yüzünde benim algılayabileceğimden çok daha fazla acı var. Sonra öne doğru yığılıyor, bir polis memuru da onun yanına oturuyor.

Ölüm hücresinden kaçtıktan sadece birkaç ay sonra, kardeşim hapishaneye geri dönüyor.

Gerekirse onu oraya kendim koyarım.

Saatler ilerliyor, ta ki saatler günlere dönüşene kadar.

Karakola gidiş gelişler, sorgulamalar, hissizlikle yarışan zayıflatıcı keder.

Annem konuşmuyor. Tek yaptığı ağlamak ve güveçte tavuk pişirmek. Yanmış güveçler. Az pişmiş güveçler. O

Her gece sessizce bir tane yapıyor ve midem bulanıp kendimi odama sürükleyene kadar kendime zorla birkaç lokma yediriyorum. Pişirilen güveçlerin sayısına göre geçen günleri sayıyorum.

Beş gün.

Jonah'ın McKay'i öldürmesinin üzerinden beş gün geçti.

Ricardo kederli annemi teselli etmeye geliyor ve Brynn ikimizi de teselli etmek için tatlılarla uğruyor.

Bana gelince, her gün içimde dönüp duran çelişkili duyguları uzlaştırmak için mücadele ediyorum. Max için derin bir üzüntü duyuyorum, bu üzüntü derin yaralar açıyor ve ardında acı ve kafa karışıklığının sivri uçlarını bırakıyor. Ancak, kederin altında, Jonah'ın gerçekten böyle bir şiddet ve karanlığa muktedir *olduğunun* farkına varılmasıyla körüklenen bir öfke kaynıyor.

Her zaman öyleydi.

Öfkeyle karışık olarak anneme karşı da bir duygu karmaşası yaşıyorum. Jonah'ın masumiyetine olan sarsılmaz inancıyla, istemeden de olsa ortaya çıkan kâbusun suç ortağı olmasının yarattığı hayal kırıklığıyla boğuşuyorum. Ona olan körü körüne inancının muhakemesini gölgeleyip gölgelemediğini ve hepimizi bu kalp kırıklığı ağının daha da derinlerine çekip çekmediğini merak ederek kızgınlık hissetmekten kendimi alamıyorum.

Başarısız güveçler, şu anda içinde yaşadığımız bu parçalanmış gerçekliğin bir hatırlatıcısı olarak hizmet ediyor. Her yemekte, kendi evimde bir hayalet gibi günlerimi geçirirken, hayatımı bir kez daha yeniden inşa etmenin ürkütücü görevinin fazlasıyla farkında olarak acıyı tadıyorum.

Beşinci gece, yeni yaptırdığım yatak odamın penceresinden gelen bir tıkırtı sesiyle yatağымda irkildim.

benim için değiştirildi.

Kalbim ırpınıyor.

Olamaz.

Yataktan kayarak pencereye doğru yürüyorum, kalp atışlarım ham bir umutla birbirine karışıyor.

Ama dışarı baktığımda hiçbir şey göremiyorum. Orada kimse yok.

Sadece boş yansımam bana bakıyor.

Bölüm 38

Ella

Bir ay geçer ve bahar sıcak yazı karıştır.

Çoğu gün Brynn ile kalıyorum, onun boş yatak odasında uyuyorum. Bazen geceleri onun odasına gidip onunla birlikte yatağa giriyorum, yalnızlık beni pençeliyor, kabuslar rüyalarımı kirletiyor.

Beni asla göndermez. Sadece elimi tutar ve birlikte ağlarız.

Ricardo geçen hafta annemin yanına taşındı, bu yüzden boşluğa ihtiyaç duyduğum için kendimi çok suçlu hissetmiyorum. Max'in sokağının karşısında yaşamak çok acı vericiydi. Bir cinayet mahallinden birkaç metre ötede yaşamak, henüz tam olarak iyileşmemiş olan kalbimin kaldıramayacağı kadar ağırdı.

Ilık bir Haziran akşamında Fisher'ların siyah eklektik yemek masasında oturmuş, çatalımı bir yığın çoban böreğine saplıyorum. Kahverengi bir lapayı andırıyor ama yutmayı başardığım birkaç lokmanın tadı harika. Annemin güveçlerinden çok daha iyi.

Pete masanın öbür ucundan bana bakıyor. "Sadece senin için fazladan havuç ekledik," diyor.

Midem sıkışıyor.

Saksıdaki pastel boyam misafir odasındaki komodinin üzerinde duruyor ve kaybettiğim her şeyi sürekli hatırlatıyor. "Teşekkür ederim. Minnettarım."

"Onunla konuşmalısın Ella-Bella," diye araya giriyor Matty. Keskin bir nefes alıyorum, çatalım tabağıma çarpıyor.

Çenem dönüyor, ellerim kucağımda birbirine dolanırken titriyor.

"Babacığım," diye araya giriyor Brynn, dizini şefkatle benimkine vurarak. "Durum biraz karışık."

"Doğru. Karanlıkta Rubik Küpü oynamaktan daha karmaşık." Matty ağzına bir yeşil fasulye atıyor. "Ama imkansız değil. Ben yaptım. Bunu değil tabii ki, Tanrı aşkına, bunu değil. Rubik Küpü'nü kastetmiştim. Kanıtlar yatağımızın üzerinde cam bir kutuda gururla sergileniyor."

Kendime rağmen bir gülümseme beliriyor. "Denedim... ama boşluğa ihtiyacı olduğunu söyledi," diye mırıldandım. "Ve zamana."

Brynn şefkatle sırtımı okşuyor. "Sanırım hepimizin zamana ihtiyacı var," diyor, sesi kelimelerle çatlıyor. "Gittiğine hâlâ inanamıyorum. Burada olduğuna ve şimdi gittiğine inanamıyorum ve sadece gittiğine değil, gitmeden önce yaptıklarının korkunç gerçeğiyle baş başa kaldığımıza da." Eli benden uzaklaşıyor. "Onu kaybetmenin yasını farklı şekillerde tutuyormuşum gibi hissediyorum. McKay'in hataları vardı, ama asla onun... Tanrım, asla-"

"Biliyorum," diyorum.

"Ve Max... Tüm bunları nasıl karşıladığını hayal bile edemiyorum." Patates püresine çatalını batırırken gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor.

Max'i cenazede gördüm.

Aslında daha çok bir anma töreniydi. McKay'in cesedi henüz kanıtlardan çıkarılmadı, bu yüzden gerçek cenaze töreni belirlenecek. Sadece bu düşünce bile içimi burkuyor.

Max duygusuzdu.

Uyuşuk.

Babası enkaz halindeydi, tüm tören boyunca hıçkıra hıçkıra ağladı.

O gün güneş fazladan sıcak ve parlaktı, bu da her şeyi daha da kötüleştiriyordu. Gitmeden önce Max'e doğru koştum, parmaklarımı dirseğine doladım ve geri çekilmesini durdurdum. Gözlerimiz buluştuğunda yüzünde bir acı belirdi. Bana baktığında Jonah'ı görüp görmediğini merak ettim, tıpkı benim ona baktığımda McKay'i gördüğüm gibi. Bunun için onu suçlayamazdım.

Hala yapamıyorum.

"Max... lütfen," diye fısıldayarak yalvardım, dirseğini bırakamıyordum. "Çok özür dilerim. İnanılmaz derecede üzgünüm."

Temasa baktı, yutkundu ve sonra tekrar bana baktı. "Senin suçun değil," dedi, tonu eşitti. Acı onu tutkusuz hale getirmiş gibiydi. "Ben de üzgünüm."

"Belki birlikte biraz zaman geçirebiliriz," diye denedim. "Konuşmak için."

"Evet... bir gün," diye yanıtladı. "Bugün değil."

Gözyaşlarımdan arasından başımı salladım. "Anlıyorum."

Göz göze geldiğimizde Max yerinden kıpırdamadı, kolunu kavrayışım sıkılaştı. Sadece gözlerini bana kaldırmadan önce bir süre çimlere baktı. "Ella... Biliyorum sen bir

kurban da. Brynn bana kayalıklarda neler olduğunu anlattı. Kardeşimin sana ne yaptığını." Sesi kırılırken gözleri sonunda kristal bir hüznle parıldadı. "Her şeyi sindirmeye çalışıyorum. Mücadele ediyorum..."

"Biliyorum," diye boğuldum. "Biliyorum."

"Sadece biraz boşluğa ihtiyacım var. Zamana. Seninle konuşmak istiyorum, gerçekten, ama konuşacak kelimelerim bile yok..."

Dirseğini bıraktım, ayağa kalktım ve kollarımı boynuna doladım. "Biliyorum Max. Her şey için özür dilerim. Sana gerçeği söylemeliydim."

"Neden yapmadığını anlıyorum," diye saçlarıma doğru nefes aldı. "Lütfen benden nefret etme."

"Senden asla nefret edemem."

Siyah elbiseli, siyah takım elbiseli, burunlarına mendil bastırmış insanlar açık hava töreninden çıkana kadar birbirimize sarıldık.

Max önce geri çekildi, kollarımı boynundan çözdü, boğazından boğulur gibi bir ses çıktı. "Gitmeliyim," diye fısıldadı. "Ama... Senin için bir şeyim var."

Gözlerimi kırptım, burnumu çektim ve gözyaşlarımı sildim.

Sonra elini cebine sokup buruşuk bir not çıkarmasını izledim.

"Bunu senin için sabah yazdım..." Sesi kesildi, gözyaşı lekeleri güneşte parlıyordu. "Bunu senin için yazdım."

Nota uzandım, kalbim çarparken ve göğsüm sıkışırken başımı salladım. "Teşekkür ederim."

Son bir işkence dolu bakışla ayaklarına baktı, sonra da babasıyla otoparkta buluşmak üzere oradan uzaklaştı.

Kamyonetleri uzaklaşıp caddede gözden kaybolurken, not avucumda titrerken onlara baktım. Derin bir nefes alarak notu açtım ve tanıdık el yazısına göz gezdirdim.

Güneş Nasıl Yakalanır

1. Strateji mi? Hâlâ formüle ediyorum ama ısrar çok önemli. Bu konuda size geri döneceğim.

2. Bir kez anladığımda, asla bırakmayacağım. O ısıltının tadını çıkaracağım, beni ısıtmasına, içimi doldurmasına ve hatta beni yakmasına izin vereceğim. Sonsuz güneş ışığı için ödenecek küçük bir bedel.

3. Sen benim daimi ufkumsun, Sunny. Senin ışığını kovalamaktan asla vazgeçmeyeceğim.

Bu beklediğiniz gibi düzenli bir liste değildi. İlham perim uzakta hissediyor. Ama sonra, sen de öyle.

Bana geri dön.

-Max

Notu göğsüme bastırarak çimlerin üzerine yığıldım, gözyaşlarım döküldü ve kağıdı ıslattı.

Şimdi katlanmış halde, beyaz taşın altında, saksıdaki pastel boyanın hemen yanında duruyor. Şu anda ondan bana kalan tek şey bu: güzel sözleri, değerli bir taş ve küçük bir pişmiş toprak kap.

İki Fisher erkeğine bakıyorum, ruh hali ağır ve gergin. Fisher ailesinin güzel yanı, gergin anların asla uzun sürmemesi, her zaman bir şaka, aptalca bir dans hareketi, müzik ya da sevgi sözcükleriyle kesilmesidir.

"Size bir tavsiyede bulunabilir miyim?" Matty çatalını bırakıp kollarını kavuşturarak masada öne doğru bastırarak soruyor.

Pete sırtarak, "En iyi ihtimalle standart olacak," diye ekliyor. "Sen bir domuzsun," diye tersliyor Matty.

"*Bataklık*, sevgili kocacığım. *Bataklık* dedim."

"Kimse bunun ne anlama geldiğini bilmiyor. Bu ne anlama geliyor ki?" Gözleri masada geziniyor ama hepimiz omuz silkiyoruz.

Tavsiyeyi boş ver. Ben zaten gülümsüyorum.

"*Her neyse*," diye devam ediyor Matty, bana dönmeden önce kocasına nazikçe bakarak. "Benim tavsiyem şudur: Aşk her şeyden önce gelir."

Ona göz kırpiyorum, kelimeler kalbime yerleşiyor.

"Bu mankafa beni ne zaman kızdırsa, bunu tekrar tekrar söylüyorum."

"Teşekkürler," diye homurdanıyor Pete.

Sırıttırıyor. "Ama ciddiyetle söylüyorum, Ella-Bella-şunu unutma. *Aşk her şeyden önce gelir*. Yas tutuyorsun çünkü aşk oldu. Kanıyorsun çünkü aşk o iğrenç, güzel pençelerini sana batırdı. Ağlıyorsun çünkü aşk seni doldurdu ve şimdi gidecek hiçbir yeri yok." Gözlerimin içine bakarken ve gülümsemesi yumuşarken masayı ciddi bir sessizlik kaplıyor. "Aşk her zaman acıtır, tatlım. Onu deneyimlemek için ödediğimiz bedel budur. Bazen bu acı daha küçük ölçeklidir, bazen de dağları yerinden oynatacak kadar büyüktür. Her iki durumda da acıtır. Bunu acımasız bir hediye olarak düşünmelisin. Hayatta iyi olan hiçbir şey bedava değildir. Her zaman fedakarlıklar ve sert darbeler vardır. Ve bu darbelerden asla tam olarak kurtulamasak bile, hala tatlıyken sevginin kıymetini bilebiliriz

ve lekesiz. Ne de olsa ilk önce oradaydı. Bu hayatta deneyimlediğimiz her ham, tutkulu, çirkin kalp acısının kanalıdır."

Brynn'in elinin masanın altında benimkiyle birleştğini fark etmiyorum bile, parmaklarımız birbirine dolanmış, avuçlarımız birbirini sıkıca kavıyor. Ona bakıyorum ve ağladığını görüyorum. Sessiz gözyaşları yüzünden aşağı akıyor.

Ve fark ettim ki... ben de öyleyim.

Kırık bir gülümsemeyle başımı sallıyorum, burnumu çekiyorum, dudaklarım titriyor.

Salıncaktaki bir yaz öğleden sonrasını düşünüyorum. Bulutlar pamuk şeker makaralarına benziyordu. Komik görünümlü bir tırtıl, görkemli bir kelebeğe dönüşmeyi bekliyordu. Gün ışığı sıcak bir kucaklama gibi vuruyordu.

Ve tüm bunların merkezinde bir çocuk vardı.

Gamzeli bir çocuk, bulutsuz mavi gözlerinde şefkat ve elinin içine sıkıştırılmış turuncu bir çiçek.

"Güneş gibi parlak. Ve güneş de senin gibi parlak."

Evet.

Aşk önce gelir.

Genç, tatlı, güzel bir aşk.

Hayat devam ediyor, hayat yüzünüze buzlar fırlatıyor, ama o ilk kıvılcımın sıcaklığını asla azaltmıyor.

Pete bir kolunu Matty'nin omuzlarına atıp onu kendine çekerken gözleri yaşlarla parlıyor. "Geri dönemezsin sevgilim," diyor bana. "Hiçbir şeyi değiştiremezsin. Geçmişini değiştiremezsin. Eğer değiştirebileceğine inanırsan, asla ilerleyemezsin."

"Yani," diye ekliyor Matty, "geriye yapılacak tek bir şey kalıyor."

"Bu da ne?" Yanaklarıma vurarak mırıldanıyorum.
Masanın üzerinden uzanıp elimi tutuyor ve sıkıyor. "İyileş."

Bölüm 39

Maksimum

Lewy cisimcikli bunama.

Babamın teşhisi, hayatımın en kötü ayının hemen ardından geldi.

"Babanızda 'Lewy cisimcikli demans' ya da kısaca 'DLB' olarak bilinen bir hastalık var," diyor genç bir doktor, açık sarı saçları karanlık sözleriyle bir tezat oluşturuyor.

Endişe üzerime çökerken kaşlarım birbirine çarpıyor. "Bu ne anlama geliyor?"

Dr. Shay karşımdaki masada öne doğru eğiliyor, gözleri empati dolu. "Bu bir tür ilerleyici bunama. Adı, beyinde 'Lewy cisimcikleri' olarak bilinen anormal protein birikintilerinin varlığından geliyor. Bunlar beyindeki kimyasalları etkileyerek düşünme, davranış ve ruh haliyle ilgili sorunlara yol açar." Bilginin iyice yerleşmesi için duraklıyor. "Alzheimer'dan farklıdır, ancak belirtilerde örtüşme olabilir. Babanız görsel halüsinasyonlar, canlı kabuslar, uyanıklık ve uyuşukluk anları ve Parkinson'a benzer motor semptomlar yaşayabilir."

Gece terörü. Titrek eller. Halüsinasyonlar. Sık şekerlemeler.

Hafıza kaybı.

Her şey bir kasırga gibi içimden geçiyor.

Test üstüne test sonuçsuz kalıyordu ve babamın iyi olacağını düşünmeye başlamıştım. Belki de semptomlarını abartmıştım. Belki de yaşılanıyordu ve yaşla birlikte hafıza kaybı da başlıyordu. Belki de karısını kaybetmenin travması, yaralanmasıyla birleştğinde onu yakalıyordu. Belki de sadece bazı insanlar gibi gece terörü yaşıyordu.

Bir elimi yüzüme sürerek çenemi kavıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "Bunu nasıl düzeltebiliriz?" Merak ediyorum, kontrol etmek istiyorum. Kaybolmak, yok olmak istiyorum. Sert ofis sandalyesinin bataklığa dönüşmesini diliyorum. "Tedavisi nedir?"

Dr. Shay ciddi bir iç çekişle başını öne eğer. "Ne yazık ki tedavisi yok Bay Manning. Mevcut tedaviler bazı semptomların yönetilmesine yardımcı olabilir, ancak hastalığın ilerlemesini durduramazlar. Ana hedefimiz babanızın bu koşullar altında mümkün olan en iyi yaşam kalitesine sahip olmasını sağlamak olacak. İhtiyaçlarına uygun kapsamlı bir bakım planı geliştirmek için birlikte çalışacağız."

Bana bir broşür uzattı.

Sanki ziyaret etmek istemediğim yabancı bir ülkenin haritasıymış gibi bakıyorum.

Tedavisi yok.

Tedavi için para yok.

Devlet sağlık planımız şu ana kadar hastane ziyaretlerini ve testlerini karşıladığı için şanslıyım, ancak uzun vadeli bakımı karşılamayacağını biliyorum.

Sadece ben varım.

Annesi yok, kardeşi yok, geleceği yok.

Eve geldiğimde babama yatak odasına kadar eşlik ediyor ve yatağa uzanmasına yardım ediyorum. Ona haberleri veriyorum, tıpkı dört hafta önce McKay'le ilgili haberleri vermek zorunda kaldığım gibi.

Babam donuk gözlerle bana bakıyor, elleri kucağında titriyor. "Sen iyi bir evlatsın, Maxwell," diyor bana. "Beni gururlandırdın... çok gururlandırdın."

Ne işlediğinden emin değilim ama sanırım bunun pek bir önemi yok.

Ve bir bakıma babamı kıskanıyorum. Onu kıskanıyorum çünkü bir gün, biliyorum ki.

Bunların hiçbirini hatırlamayacak.

Ağlamama izin vermeyerek ona sarılıyorum. Yıkılmayı reddediyorum çünkü sahip olduğu tek istikrar benim. Güçlü olmak zorundayım... başka çarem yok.

"Sanırım şimdi biraz kestireceğim," diyor ve pencereden dışarı bakarken başını sallıyor. "Kardeşinin maçından önce beni uyandırır mısın? Orada olmak istiyorum."

Ayağa kalkarken göz kapaklarım çırpınarak kapanıyor. "Tabii baba. Seni bir saat içinde uyandırırım."

"Bu harika, oğlum." Yorganın altına giriyor ve bacaklarını göğsüne doğru kıvrıyor. "Teşekkür ederim."

Dışarı çıkıp ön sahanlığa yığılmadan önce bir süre ona bakıyorum.

Okullar geçen hafta kapandı.

Lise bitti ve ben sağlam notlar ve ışıltılı bir diploma ile mezun oldum.

Ve bunun hiçbir anlamı yok çünkü zaten her şeyimi kaybettim.

Çevremde iki siyah çizme beliriyor ve başımı kaldırıp Chevy'ye bakıyorum. Elinde iki birayla yanımda duruyor, altın sarısı saçları yaz esintisinde dalgalanıyor.

"Hey," diye idare ediyorum.

Verandada yanıma oturdu ve bana bir bira uzattı.

Başımı sallıyorum.

Onun yerine bana bir sigara teklif ettiğinde, kutudan bir tane kapmadan önce kısa bir süre tereddüt ediyorum. "Teşekkürler." Sarılmış kâğıdı dudaklarıma götürüyorum ve bir elini alevin etrafına koyarak diğer ucunu yakmasını izliyorum. "Ciddiyim bu arada," diye ekliyorum. "Teşekkür ederim... her şey için."

Chevy başını sallayarak çakmağı cebine koydu. "Bana teşekkür etmene gerek yok. Komşular birbirine yardım eder."

"Sen bir komşudan daha fazlasısın. Her zaman öyleydin."

"Bir şey değil o zaman." Sokağın karşısına bakmadan önce bana kısmi bir gülümseme gönderiyor. "En güzel anılarımdan bazıları siz iki çocuğun ön bahçede oynamanız, futbol topu fırlatmanız, fıskiyelerin arasından koşmanız. Bana Oregon'daki kendi çocukluğumu hatırlattı. Benim de bir erkek kardeşim var. İkizim değil - benden iki yaş küçük - ama o benim diğer yarım. En iyi arkadaşım."

Chevy'nin daha iyi bir eşi olduğunu düşünemiyorum. O zaten en iyisi. "Hala yakın mısınız?"

Gözleri kararıyor. "Yeterince yakın değil," diyor, reddettiğim birayı açıp uzun bir yudum alıyor. "Cannon Beach yakınlarındaki bir mezarlıkta."

"Siktir," diye mırıldanıyorum, çenemi göğsüme indirerek. "Duyduğuma üzüldüm."

"Lösemi. Geç evre bir teşhisti ve hiç şansı yoktu. Haberi aldıktan üç ay sonra vefat etti. On dört yaşındaydı." Chevy birasını dizine koydu ve bana baktı. "Her neyse, eğer bir çıkışa ihtiyacın olursa bana haber ver. Etrafta kırabileceğin bir sürü şey var."

Burnumdan dumanlı bir nefes üflerken yüzümde bir gülümseme beliriyor. "Bunu kabul edebilirim."

Başını sallayarak beni inceliyor, ruh hali tekrar değişiyor. "Birini bu kadar şiddetli bir şekilde kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum... ama kayıp kayıptır. Yokluk yokluktur. Onu dolduramazsın ve sarsamazsın. Yapabileceğiniz tek şey, sizi her zaman bir gölge gibi takip edeceğini kabul etmek ve onunla yaşamak için elinizden geleni yapmaktır," diyor bana. "Hayatınızı başka şeylerle doldurursunuz. Hobiler, insanlar, hayaller. Ben meşgulüm çünkü meşgul olmak zorundayım... ev çevirme, araba restorasyonu, bir sürü rastgele şey. Aynı anda devam eden binlerce projem var çünkü ancak bu şekilde gölge geri planda kalıyor ve hala sahip olduklarımın kıymetini bilmeme izin veriyor. Bir silüete dönüşüyor." Chevy bir yudum daha bira alıyor, sonra şişeyi dizlerinin arasında sallıyor. "Asla yalan söylemeyeceğim ve kolay olduğunu söylemeyeceğim. Asla bazen ruhunuzu emmiyormuş gibi davranmayacağım... ama size ışığı bulmanın hala mümkün olduğunu söyleyeceğim. Kayıp kalıcıdır ama karanlık kalıcı değildir."

Sokağın karşısındaki Ella'nın evine bakarken gözlerim yaşlarla doluyor.

Onu düşünüyorum.

McKay'i düşünüyorum.

Tellico Gölü'ne daldığımı, her ikisi de karşımda yüzerken onlara baktığımı, güneş ışığı yüzeye vururken gözlerimizin birbirine kilitlendiğini düşünüyorum.

Yeşil gözler. Mavi gözler.

Umutsuzluk ve özlem.

Nefesimizi tutup saniyeleri geri sayarken zaman durdu ve sesler kayboldu.

Asıl boğulmanın kendimizi sudan çıkardıktan sonra gerçekleşeceğini bilmiyorduk.

Chevy elini omzuma bastırıp sıkıyor ve kasvetli düşüncelerimi dağıtıyor. "O senin ışığın, Max. Bu konuda bana güven," diyor inanarak ve başını Ella'nın mülküne doğru eğiyor. "Elinden kaçmasına izin verme."

Boğazım düğüm düğüm olmuş bir halde ona bakıyorum, eğildiği yerden kalkıp bana küçük bir baş selamı gönderiyor.

"Bu arada gerçek adım Eli." Geriye doğru yürürken bira şişesini göz kırparak kaldırıyor. "Kimseye söyleme."

Gözyaşlarımın arasından gülümsüyorum, sessiz bir teşekkür ediyorum ve evine dönüp ön bahçede atıl duran eski bir karavan üzerinde çalışmaya başlamasını izliyorum.

Sigaramdan bir nefes çekerken, Ella gri bulutların arasından yolunu zorlayan bir güneş ışını gibi zihnimden süzülüyor.

Ona boşluğa ihtiyacım olduğunu söyledim.

Kardeşim gitti, ama o da gitti. Benim dünyam sarsıldı ama o da aynı gemide, çalkantılı dalgaların arasında savrulup duruyor. İkimiz de kurbanız, ikimiz de gölgelerde boğuluyoruz, ikimiz de ışığı bulmaya çalışıyoruz.

O gece kardeşimle neler yaşadığını düşünmek çok zor. Sımsıkı sarıldığı sırrı. *Beni* güvende tutmanın ve aynı acıdan korumanın bir yolu olarak koruduğu ve benden sakladığı acıyı. Ruhu çok kırılmıştı ve nedenini bilmiyordum.

Milyon yıl geçse de onu parçalayanın ve felçli hale getirenin kendi kanımdan biri olduğunu düşünmezdim.

Jonah göğsüne bir kurşun sıktığında McKay'in hak ettiğini bulduğunu asla söylemeyeceğim, *söyleyemem*. Affetmek karmaşık bir şeydir ama aşkın her şeye rağmen devam eden bir yolu vardır. Jonah'ın işlediği iğrenç suçları düşünürken tatlı, mutlu anları da aklımdan çıkaramıyorum. Ella'nın da kendi kardeşi için aynı şeyleri hissettiğine eminim.

Aydınlık ve karanlık. Yin ve yang. Güneş ve ay.

Bir arada var olurlar.

Ama Ella'nın neyi hak ettiğini biliyorum ve bu değil. Benim sessizliğim ya da soğuk omzum değil. Işığım, sıcaklığıma her zamankinden daha çok ihtiyacı var.

Chevy haklı. O benim ışığım, ben de onun.

Benim tatlı Sunny kızım.

Okul bahçesindeki o ilk bakıştan, altın öğleden sonra ışığında bir kitabın arkasından görünen gülümsemesinden, bunu ruhumun derinliklerinde hissettim - o benim güneşimdi ve her zaman öyle kalacaktı.

Kısmen içilmiş sigarayı dudaklarımın arasından çekiyorum ve kaşlarımı çatarak bu gereksiz koltuk değneğini en başta neden istediğimi düşünüyorum.

İnançla sigarayı ayağımın altında eziyor, bir an bile düşünmeden söndürüyorum.

Ve asla arkama bakmam.

Bölüm 40

Ella

Güneş bulutların ardında batarken, arkada fuşya ve yanık turuncu lekeler bırakarak el yapımı bankta oturuyorum.

"Ormanda bir açıklık bulmalı ve orayı kendimize özel bir sığınak haline getirmeliyiz. Babam oturup birlikte kitap okuyabilmemiz için bir bank yapmama yardım edebilir. Okuldaki günümüz hakkında konuşabilir ve kelebeklerin uçuşunu izleyebiliriz. Burası bizim gizli saklanma yerimiz olacak."

Parmak uçlarım ahşap tanelerinin üzerinde geziniyor, pürüzlü oymalarda oyalanıyor: MANNING, 2013.

Başardı.

Yıllar önce söylediği gibi yedek kulübesine geçti.

Gözlerimden yaşlar akıyor. Acaba ne kadar süre burada oturup geri dönmemi, onunla birlikte oturup masal kitapları okumayı ve zebra kelebeklerinin kanat çırpışlarını izlemeyi bekledi? Ona ertesi gün görüşeceğimizi söyledim ama babam o bir günü on yıla çevirdi.

Telefonuma bakarken ürpertici bir nefes alıyorum.

Gün batımında açıklıkta buluşalım.

Ben
buradayı
m.

Ben
hazırım.

Sırada ne var bilmiyorum ama bir şeyler olmalı.
İyileşme yalnızca ileriye doğru bir yörüngeyle gelir.

Yaklaşan ayak seslerini duyduğumda başımı kaldırıyorum. Dallar çatırdıyor, yapraklar hışırdıyor. Bir an sonra Max beliriyor, lacivert koşu şortu ve açık gri tişörtüyle gizli saklanma yerimizin girişinde yükseliyor, gözleri solmakta olan gün ışığında parlıyor.

Şimdiden gözyaşlarına boğulmak üzereyim. Bunu nasıl atlatacağımdan emin değilim.

*Ama ben
buradayım.*

Ben hazırım.

İçeri adım atıyor, yutkunurken boğazı düğümleniyor. "Hey, Sunny."

Bu lakap beni neredeyse ikiye bölüyordu. Alt dudağım titriyor, ben de onu dişlerimle bıçaklıyorum. "Hey." Bir süre oyalanmasını izliyorum, gözleri üzerimde, saçları pembe ve turuncuyla renklenmiş. Yanıma ikinci bir kişinin oturması için yer bırakarak bankta kayıyorum. Eğer o kişi isterse. "Senden haber aldığıma şaşırdım," diye itiraf ediyorum.

Yavaşça başını sallıyor ve bir adım daha atarak açıklığa doğru ilerlerken banktaki boş alana bakıyor. "Uzak kaldığım için özür dilerim. Babamın teşhisi, her şey olup bittikten hemen sonra geldi..." Yutkunuyor, ayaklarını durduruyor. "Buna Lewy cisimcikli bunama deniyor. Tedavisi yok. Ne yapacağımı, ona nasıl yardım edeceğimi bulmaya çalışıyorum. Tedavi planları var, ona bakabilecek tesisler var

ama... Bilmiyorum. Ona yardım edebilmek için bir yol bulmam gerek.

Gelir. Chevy, şehir dışında üzerinde çalıştığı bir ev çevirme işine beni de dahil etmeyi teklif etti. Belki bunu yapabilirim."

Şaşkın şaşkın ona bakıyorum. Kalbim kırılmış. "Tanrım... Max," diye mırıldandım.

"Çok üzgünüm."

"Neyse o. Bir yolunu bulacağım." Omuz silkerek bana bakıyor, kendini toparlamaya çalışıyor. "Babamla birlikte o bankı inşa ettiğimizi hatırlıyorum," diye fısıldayarak konuyu değiştiriyor. "Aynı gece başlamıştık. Sen parktan ayrıldıktan sonra."

Gözyaşlarımı geri kırıyorum. "Gerçekten mi?"

"Evet. Babamın kazasından önceydi. Annem gitmeden önce, sen gitmeden önce." Yutkundu, çenesi gergindi. "Sanırım... Sanırım o benim gerçekten iyi geçen son günümdü. Sen Juniper Falls'a geri dönüp kalbimi ikinci kez çalana kadar."

Kaşlarım kırılıyor, boğazıma bir taş düğümleniyor.

Max başını sallar. "Hayır... bu doğru değil. En başta onu hiç geri vermedin."

Çenemi eğiyorum, kaya bir kaya parçasına dönüşüyor. "Çocukken birlikte büyüdü bir yıl geçirdik. Çok gençtik."

"Bu gerçekten bir şey, değil mi?"

"Ne?" Başımı kaldırarak nefes veriyorum.

"Masumiyet." Bakışları bir an için benimkilerden uzaklaşıyor, sonra tekrar geri dönüyor. "Çok geçici, değil mi? Ama *Tanrım*, hayat değiştiriyor. Göz açıp kapayınca kadar geçer ama sonraki her anı şekillendirecek kadar güçlüdür. Her aşk hikayesini, her rüyayı. Bir kez gittiğinde geri getiremeyiz, ama o anda bize verdiği her şeye tutunuruz" diyor, her kelimeyi duyguyla kaynaştırarak. "Seni hiç bırakmadım Ella. Kendimi tamamen

Sen döndüğünde farklı bir insandım ama ben değildim. Seni tekrar görmek eve dönmek gibiydi." Max bir adım daha atıp önümde diz çöküyor ve ellerimi ellerinin arasına alıyor. "Genç aşk..."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken onun için bitiriyorum. "En saf türden."

Başparmaklarını parmak eklemlerimin üzerinde gezdirirken melankolinin içinden bir gülümseme uzanıyor.

Başının üzerinden bakıyorum ve açıklıktan dışarı çıkıyorum. Gökyüzü gözlerimin önünde grileşiyor, rüzgar bir kehanet gibi yükseliyor. Masumiyete keskin bir bıçak darbesi.

Gökyüzünden renkler çekiliyor ve uzaklarda gök gürültüsü çıtırdıyor.

Silah sesleri tatlı hayallerde delikler açar.

Her şey bana geri çarpıyor, unutmak istediğim her şeyi hatırlatıyor. Ama unutmak diye bir şey yok.

Max'in ellerini bırakarak banktan kalkıyorum ve etrafından dolaşıyorum, su dalgalanırken ve çalkalanırken göle bakıyorum. Bir ürperti ile kollarımı kavuşturuyorum. "Bundan sonra nasıl ilerleyeceğimi bilmiyorum," diye itiraf ediyorum, sözlerim gökyüzüne, göle ve ona yönelik. "Nasıl iyileşeceğimi bilmiyorum. İyileşme nereden geliyor ki? Zamandan mı? Terapi mi? Uzun yürüyüşler ve uzun konuşmalar mı?" Umutsuz hissederek omuz silkiyorum. "Bunların hiçbirisi iyileşme gibi gelmiyor. Sadece senden koparılan mutluluğu tekrar hayatına sokmak gibi geliyor."

"Başka ne seçeneğimiz var ki?"

"Bilemiyorum. Dünyadaki tüm kitapların ya da tavsiyelerin parçalarımızı bir araya getirebileceğini sanmıyorum." O yapmadığında

Cevap veriyorum, ileriye, ormana doğru yürüyorum. Ağaçların tepeleri dalgalanırken ılık rüzgâr saçlarımı süpürüyor. "İyileşmenin her zerresiyle birlikte başka bir sert darbe geliyor. Bir adım ileri, iki adım geri. Belki de bazı insanlar iyileşmek ya da üstesinden gelmek için yaratılmamıştır."

Birkaç asi yağmur damlası bulutlardan süzülürken onun arkamdan geldiğini hissediyorum.

"Sunny," diye fısıldıyor sırtıma.

Etrafımda dönüyorum.

Birbirimize baktıkça acım artıyor. Ona değil ama hayata. Hayatın zalim *hediyesine*. "Bana nasıl bakabiliyorsun?" Nefes nefese merak ediyorum. "Az önce olanlardan sonra nasıl burada durup aşk, masumiyet ve umut hakkında konuşabiliyoruz?"

"Başka ne seçeneğimiz var?" diye daha kırgın bir şekilde tekrarlarlarken ifadesi düşüyor.

"Her zaman bir seçenek vardır, Max. Her zaman."

Öne doğru bir adım atar, vücudu gerginlikle gerilmiştir. "Haklısın. McKay kendini bacaklarının arasına sokmaya çalıştığında bir seçim yaptı. Lanet olası bir uçurumdan düşmene izin verdiğinde ve yardım çağırmadan çekip gittiğinde, seni ölüme terk ettiğinde bir seçim yaptı." Gözlerinde öfke ve kızgınlık titreyiyor. "Jonah elinde bir silahla ön kapımdan girip kardeşimi göğsünden vurduğunda bir seçim yaptı. Adaleti kendi ellerine aldığı da bir seçim yaptı - *senin* için adalet. Her seçim bir dalgalanmadır. Her seçimin bir domino etkisi vardır," dedi. "Ve şimdi, *bizim de bir seçimimiz* var. Sen ve ben. Ne olacak Ella? Bir sonraki bölümümüzü nasıl değiştireceksin? Bizi nereye götürüyorsun?"

Geniş, donuk gözlerle ona bakıyorum ve başımı ileri geri sallıyorum. "Ben... Bu sadece bana bağlı değil. Ne istiyorsun?"

"Seni öpmek istiyorum. İstedime bu."

Sözleri beni donduruyor. Yağmur serpiştirip saçlarımı ıslatırken kalbim hızlanıyor. "Bu hiçbir şeyi düzeltmeyecek."

Omuz silkiyor. "Belki de değil. Ama benim istediime bu."

"Ne istediimeizi bildiimeizi sanmıyorum. şu anda net düşünmek imkansız. Sanırım... Sanırım bir molaya ihtiyacımız var," diye mırıldanıyorum. "Boşluğa ihtiyacın olduğunu söylediimeinde haklıydın. Her şey çok bulutlu, bulanık. Dağınık."

"Yani, pisliği
temizleyeceğiz." "O kadar
basit değil."

Sert bir nefes vererek ıslak yapraklara bakıyor ve yumruklarını sıkıyor. "Tamam."

"İyi misin?"

"Evet. Tamam. Eğer istediime buysa, biraz ara verelim."

"Bu benim ne istediimeimle ilgili değil. Neye ihtiyacımız olduğuyla ilgili." "Farklı şeylere ihtiyacımız var gibi görünüyor," diyor. "Benim vardı

boşluğum vardı ve seni deli gibi özledim. Hayır, onu geç, beni sana aşık bir şekilde yapayalnız bıraktıime ve nedenini söylemediimein son yedi ay boyunca boşluğum vardı. Boşluğu siktir et. İstedimeim *ya da* ihtiyacım olan şey bu değil. Tek ihtiyacım olan sensin." Düz bir avucunu kalbinin üzerine kapatıyor. "Kalbimdeki bu lanet deliği onaracak tek şey sensin."

"Cevap ben değilim. Ben-"

"Sen *benim* cevabımsın,

Sunny."

"Benim kardeşim senin kardeşini öldürdü!" Bağırıyorum, sesim bir gök gürültüsünün üzerinde yankılanıyor.

Sertçe yutkunuyor, gözleri parlıyor. "Ve biz onlardan biri değiliz. Sen Ella'sın, ben de Max. Bu neden yeterli olmasın?"

"Öyle değil. Olamaz," diye bağırıyorum. "McKay Jonah yüzünden öldü."

"McKay sana affedilemez bir şey yaptı."

"Ölmeyi hak etmedi!"

"Ben de öyle!"

Yağmur saçlarıma ve yanaklarıma sıçrarken yüzüm buruşuyor. "Max..."

Göğsü kabarıyor, vücudu titriyor, gözleri gökyüzüyle birlikte kararıyor. İki eliyle yüzünü ve saçlarını ovalıyor, avuçlarının topuklarını gözlerine vururken başını sallıyor. "Kahretsin... özür dilerim. Haklısın." Max bir süre aynı pozisyonda durur, ancak başını sallaması bir kabullenmeye dönüşür. "Haklısın. İstedğin kadar zamanın var."

Benden uzaklaştığında panikledim. Göğsüm pişmanlıkla patlıyor. Onu geri çağırmak için ağzımı açıyorum ama hiçbir şey çıkmıyor.

Ben de peşinden koştum, kolundan tuttum ve döndürdüm.

Bana bakıyor.

Nefes verirken adını fısıldıyorum, kalbim her şeyin ağırlığından patlıyor. "Max."

Hiç tereddüt etmiyor.

Bir sonraki nefesimizde ağızlarımız birbirine çarpıyor.

Yağmur, gözyaşı, acı, aşk.

Kolları beni sarıp göğsüne doğru çekerken iki elimle tişörtünü avuçluyorum. Dili içeri doğru itiyor ve ben isteyerek, özlemle açılıyorum. Ben arkama yaslanıp onu kendime çekerken birlikte inliyoruz, elleri devrilmemi engelliyor.

Başka söz yok. Daha fazla konuşmak, tekrarlamak ya da yuvarlanmak yok. Sadece bu.

Max ve Ella.

Hâlâ bir koluyla beni tutuyor, bir elini yüzümün yan tarafına götürüyor ve yanağımı sertçe kavriyor, başparmağı çenemi çekiştiriyor. Daha geniş açıyorum. Onu daha sert öpüyorum. Her şey bulanıklaşıyor: geçmiş, şimdiki zaman, gelecek. Onun dili benimkini kirpiklerken ve ellerim onun kalçalarına inerken yağmur suları bizi ıslatıyor.

Beni geriye doğru yürütüyor. Ayaklarımız ıslak yapraklarda kayıyor, her beceriksiz adımda su birikintileri sıçırıyor. Açıklığa ulaştığımızda beni döndürüyor ve tahta bankın üzerine çöküp beni öne doğru çekiyor. Kaygan parmakları askılı bluzumun eteğinin altına giriyor ve onu vücudumdan yukarı sürükleyerek başımın üzerinden çekiyor. Esinti tenimi öptüğünde nefesim kesiliyor. Islak saçlarım omuzlarıma çarpıyor, çıplak göğüslerim serbest kalıyor ve yağmurla parlıyor. Max yüzünü onların arasına gömerken derin bir iniltiyle nefesi kesiliyor, dili dışarı fırlıyor ve sonra bir meme ucunu ağzına almak için hareket ediyor, kabaca emiyor.

Hareket edişini izlerken bacaklarım altımda titriyor, hayvani bir hırıltı boğazını sıkıyor. Saçlarını avuçlayıp çekiyorum, arzum bacaklarımin arasına çarpıyor.

Kucağına tırmanıyorum, kıcıımı kavrayıp kalçalarını yukarı doğru iterken dizlerim onu hapsediyor. Sert boyu koşu şortunun üzerinden bana saplanıyor ve titreyen parmaklarımı bel bandının altına kaydırıp şortunu çekiştirmeden önce düşünmüyorum.

Max kısa bir süreliğine ayağa kalkar. Şortu kalçalarından aşağı kayıyor.

Bastırılmış acı ve şehvetle çılgına dönmüş bir halde, bir bacağımı çekerek taytımdan kurtuluyorum. Tekrar üzerine çıkıyorum, tozluğum bir baldırından sarkarken ereksiyonunu avuçlamak için aşağı uzanıyorum, kolum denge için boynuna dolanıyor ve saçından bir avuç tutuyorum.

Elim onu sıkıp okşarken Max boynunu geriye atıyor. "Fuuuck," diye homurdanıyor, yüzü tekrar göğüslerime düşüyor, bir meme ucu dişlerinin arasına sıkışıyor.

İnliyorum, ateşli karıncalanmalar güneşe doğru koşuyor. Sabit durmaya çalışırken dizlerim titriyor, hafifçe yukarı kalkıyor ve onu kendime doğru hizalıyorum.

Aramızdaki gerilim artıyor. Ağrılı, nefessiz bir ritim.

Gözlerim onunkilere kayıyor. Tembelce benimkilerle buluşmak için yukarı süzülürken kapüşonlu, yarı kapaklılar.

Kendimi onun üzerine bırakıyorum.

İçime girdiğini, her santimetrekaremi doldurduğunu hissediyorum ve yarısına kadar girdiğinde iki kolumu omuzlarına dolayıp sonuna kadar aşağıya iniyorum.

İkimiz de gökyüzünün gök gürültüsünü utandıran yüksek sesli, sivriltilmiş bir inilti çıkardık.

Ellerim ensesinde kenetleniyor, tırnaklarım deriyi oyuyor. "Max," diye miyavlıyorum, tiz, hırıltılı bir hece yığını. Tamamen içimde, kabzasına kadar. Birleştik, bağlandık,

tamamen sarmaş dolaş. Bariyerim kırıldı, bu yüzden fiziksel bir acı yok, ancak an beni çaresiz, titrek kollarla kucaklayıp sıkarken gözlerime yaşlar hücum ediyor.

Ben de onu sıkıyorum, kalçalarımı kaldırıp indirirken yüzünü göğsüme bastırıyorum.

Bunu tekrar tekrar yapıyorum.

Hırlıyor, inliyor, ritim boyunca nefes nefese kalıyor.

"Ella." Adımı tıslıyor, kolları bedenime dolanıyor, bir eli başımın arkasını kavıyor, parmakları saçlarımı karıştırıyor. Diğer kolu sırtımda aşağı yukarı kayıyor, hareketlerimi hissediyor. Onları yönlendiriyor.

Onu daha fazla hissetmeye ihtiyacım var, bu yüzden tişörtünü tutup üzerinden çekmeye çalışıyorum. Max bir koluyla beni tutarken diğer koluyla arkasına uzanıyor, tişörtü yakasından tutup kafasının üzerine çekiyor.

Ten tene. Göğüs
göğüse. Kalp
kalbe.

Sallanırken öne doğru bastırıyorum, göğüslerim onun yontulmuş gövdesine çarpıyor. Daha hızlı hareket ediyorum, aramıza bakıyorum ve içime girip çıkmasını, yukarı ve aşağı kaymasını izliyorum. Neredeyse sonuna kadar kaldırdığımda, arzumla ıslanmış görüntüsü omurgamdan aşağı ürperti gönderiyor. Nabzım atıyor, kanım sıcak bir şekilde pompalanıyor.

Tekrar yere çöküyorum ve kollarımda titriyor, nefes alış veriş hızlanıyor.

Tekrar ayağa kalktığımda, alınlarımız birbirine çarpıyor ve ikimiz de hareketlerimin hızlanmasını ve onun yukarı doğru itilmesini izliyoruz

beni kovalıyordu.

Boynum geriye doğru eğildi ve ona sertçe bindim. Hızlıca. Çılgınca ve pervasızca, o kadar yakınım ki elektrik dalgasını hissedebiliyorum.

"Siktir, Ella... *siktir*, devam et," diye pantolonunu indiriyor, kalça kemiklerime yapışıyor, parmakları içimde sallanırken morarıyor. "Seni ne kadar istediğimi hisset. Sana ihtiyacım var. Tanrım, sen mükemmelsin." Ağzı açık kalıyor, kaşları sıkıca örülmüş, birleşmemize bakarken, yağmur etrafımızdaki toprağı tokatlarken bedenlerimiz birbirine çarpıyor. "İçine boşalacağım," diye inliyor. "Kahretsin, çok yakınım."

Onun sözleri beni ateşliyor, alevlendiriyor.

Ellerinden biri aramıza giriyor ve başparmağıyla beni okşuyor, beni de yanına alıyor.

"Tanrım," diye inliyorum, başım geriye düşüyor, nemli saçlarım sallanıyor. Tırmandığını, pençelediğini, tepelediğini hissediyorum. "Max..."

"Hisset beni Ella," diye mırıldanıyor, alnı göğsüme düşüyor. "Bırak gitsin. Her şeyi bırak."

Ona sürtünüyorum ve meme ucumu tekrar ağzına aldığıında kırılıyorum. Sonsuz parçalara ayrılıyorum ve yıldızların arasına düşüyorum. Beyaz ateşli coşku beni uzaklara götürüp sonra da eve geri getirirken görüş alanımda şimşekler çakıyor.

Max kalçalarımı sertçe kavrayıp iki kez daha içime girdikten sonra geriliyor, titriyor ve yüzü göğüslerimin arasına gömülmüş vahşi bir inilti çıkarıyor. İçimde boşaldığını, serbest kaldığını hissediyorum. Her şeyi serbest bırakıyor.

Ağır ağır nefes alıyor, geri inerken bana doğru bastırılmış halde kalıyor. Elleri sırtımda bir aşağı bir yukarı kayıyor,

İkimiz de son beş dakikayı gözden geçirirken içlerinden biri ıslak saçlarımı döndürüyor.

Bekaretimizi kaybettik.

O kendini bana verdi, ben de kendimi ona verdim, tam da on yıl önce birbirimize kalplerimizi verdiğimiz noktada.

Başını yavaşça kaldırıp dudakları göğsümün genişliğine, köprücük kemiğime kadar öpücükler serpiştirirken hâlâ içimde. Yüzünü iki elimin arasına alıyorum, yüzünü kendime doğru çevirmeden önce kirli sakallarını sıyrıyorum.

Onu öpmek için eğilmeden önce birkaç kalp atışı boyunca birbirimize bakıyoruz. Yumuşakça, nazikçe. Bunun bir veda olduğunu düşünmüyorum, ama dillerimiz titreşirken ve dudaklarımız hareket ederken, neredeyse bir veda gibi hissediyorum. Duygular boğazımda düğümleniyor ve onu daha sert öpüyorum, elimizde ne kaldıysa ona tutunuyorum.

Geri çektiğimde, gözlerinde yaşlar vardı. Parlıyor, ısıldıyor, hissettiğim her şeyi yansıtıyor.

Alnına bir öpücük kondurup başımı omzuna yasladığımda dudaklarım titriyor. "Buradan nereye gideceğiz?" Kısık sesle fısıldıyorum. Beklerken dudaklarım boynunun yan tarafını okşuyor.

Ve bekliyorum.

Max beni daha sıkı sıkıyor, hala içimde kılıflı.

Sonra, yıpranmış bir nefesle, beni gözyaşlarına boğan üç kelime mırıldanıyor.

"Bilmiyorum."

Bir saat sonra Brynn beni yerel eczaneye götürdü. Ertesi gün hapını satın alıyorum ve bir şişe Gatorade ile birlikte, renkli mısır gevreği kutularının şahit olduğu boş koridorlardan birinde içiyorum.

Brynn birkaç dakika sonra beni buluyor, bir avucunda bir far paleti tutuyor. Bana gülümseyerek yaklaşıyor ve sevgi dolu elini kolumda bir aşağı bir yukarı kaydırıyor. İç çekerek şakağını omzuma indiriyor. "İyi misin?" diye soruyor.

Gatorade'in kapağını kapatıyorum ve bir kutu Cap'n Crunch'a boş boş bakarken nefesimi tutmaya çalışıyorum. Yavaşça gözlerimi kırpıştırarak çamurlu ayakkabılarıma ve hala nemli olan tozluklarıma bakıyorum, gözlerimi kapatıp kederimi içime atıyorum. Sonra Max'in sözlerini tekrarlayarak fısıldıyorum: "Bilmiyorum."

Bölüm 41

Ella

Kavurucu sıcak bir Haziran, daha da sıcak bir Temmuz'a dönüşüyor ve annem sonunda bana Büyükanнем Shirley'nin önceki haftalarda vefat ettiğini söylüyor.

"Seninle gelmemi istemediğine emin misin?" Brynn sandaletlerini ararken pembe ve bebek mavisi bir çizgi halinde yanımdan hızla geçerek soruyor. "Kai ile yeniden planlayabilirim. Sadece bir piknik."

Ağzımda bir gülümseme beliriyor. "Kimse pikniğı geri çevirmez, Brynn. Hiç kimse."

Elini havada gezdirerek, pırıl pırıl bir sırıtışla iddiamı reddediyor. "Bu bir sorun değil. Kai'nin en güzel yanı son derece uyumlu olması."

Dudaklarım büzüldü.

Birkaç ay içinde birden fazla trajedinin yaşandığı bu lanetli kasabada olmak zorundasınız.

Şöyle ifade etmeliyim: Lanetli Ella Sunbury sayesinde birkaç ay içinde birden fazla trajedinin yaşandığı bu kasabada olmak zorundasınız.

"Şarküteri tabağı yaptı," diye hatırlatıyorum arkadaşşıma, yüksek at kuyruğunu çekiştirirken. "Bir şarküteriye sırtını dönmezsin."

ilk resmi randevunuzda karmaşık bir dizi güzel peynir sürün."

"Peyniri severim."

"Peynir kazanır. Her zaman."

Brynn duraksıyor ve bana sempatik bir bakış fırlatıyor. "Zilimi sonuna kadar açacağım. Bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen arayın ya da mesaj atın. Büyükannen için çok üzgünüm."

Kai babasının Volkswagen'iyile gelip Brynn'e kapıyı açmak için yolcu tarafındaki kapıya koşarken birbirimize sarılıyoruz. Gülümsüyorum ve onu uğurluyorum, tam da o yürüyüş yolunda ilerlerken. "İyi eğlenceler," diyorum el sallayarak.

"Yapacağım!" diye karşılık veriyor. "Peynir!"

On beş dakika sonra, araba yolumuza giriyorum.

Brynn birkaç millik yolu eve gitmek için arabasını ödünç almama izin verdi. Doktorum nihayet bana yeşil ışık yaktıktan sonra uzun zamandır ilk kez direksiyon başına geçtim ve hayatımdaki *bir şey* üzerinde kontrol sahibi olmak iyi hissettirdi. Tüm taramalarım ve testlerim temiz çıktı; kalıcı beyin hasarı, görme bozukluğu ve motor fonksiyonlarda herhangi bir sorun yok. Bundan sonra, son sınıfımın yaklaşık altı ayını kaçırdığım için GED'im için çalışacağım.

Cesaretimi toplayarak dışarı çıkıyorum ve annemle oturma odasında, Ricardo ile kanepede bir fincan çayı paylaşırken buluşuyorum. Ricardo'nun kolları annemin omuzlarına dolanmış, annem de onun göğsüne sokulmuş, iki eliyle bardağı kavırıyor.

Onu tüm bu hayaletlerle gölgelerde bıraktıktan sonra birine sahip olmasına sevindim.

İçeri girdiğimde bana bakıyor. "Ella."

"Hey." Çantamı yere bıraktım ve spor ayakkabılarımı çıkardım. "Nasılsın?"

Gözleri hüznle parlarken tek önerdiği küçük bir omuz silkme.

Zavallı annem.

Ricardo koltuktan kalkıyor ve bana empatik bir baş selamı gönderiyor. "Biçmek için arka tarafa gidiyorum," diyor ve nezaketle bizi yalnız bırakıyor.

"Sağ ol tatlım," diye yanıtlıyor annem, elini uzatıp sıktıktan sonra avlu kapısından çıkıp gözden kayboluyor.

Girişte duruyorum,

kaybolmuşum. Donmuş.

Umutsuzca emin değilim.

"Gel buraya tatlım," diyor annem, kanepede yanındaki boşluğu okşayarak. "Seni özledim."

Gözlerim buğulanıyor, sözleri bacaklarımı harekete geçiriyor. Kolları beni sararken yanına yığılıyorum ve yıkılıyorum. "Çok üzgünüm anne. Her şey için."

"Özür dileyecek bir şey yok."

"Seni terk ettim. Gerçekten boktan bir evlat oldum," diye mırıldanıyorum. "Bencil."

"Ella," diye fısıldıyor, iki parmağını çenemin altına koyuyor ve başımı kaldırıyor. "Her insanın keder söz konusu olduğunda bencil olmaya hakkı vardır. Kardeşinin başına gelenlerin ardından ben de seni terk ettim." Sesi son kelimedede çatlıyor. "Seninle geçirdiğim değerli zamanı feda ettim, davayı tersine çevirmeye kafayı o kadar takmıştım ki

Burada bana her zamankinden daha çok ihtiyacı olan bir çocuk var." diyor bana kırık bir sesle. "Seni karanlıkta tuttum. Seni korumaya çalışıyordum, eğer yürümezse seni başka bir ezici hayal kırıklığından kurtarmaya çalışıyordum. O yüzden hayır Ella... Bedeli ne olursa olsun iyileşmek için zaman ayırdığın için özür dilemene gerek yok. Gidecek başka bir yerin olmadığında her zaman sığınacağın güvenli bir yer olacağım." Saçlarımı okşadı ve gözyaşlarımı susturdu. "Söz veriyorum."

Yüzümü omzuna gömdüğümde sözleri beni daha çok ağlatıyor.

Gözyaşlarımın ortasında, inatçı bir diken gibi acının ilişkimizin tek temeli olamayacağının ciddi bir şekilde farkına varıyorum. Annem beni teselli etmeye devam ederken, aramızda ortak bir kırılmanın filizlendiğini hissediyorum. Annem bir seçim yaptı; Yunus'un masumiyetine olan sarsılmaz inancı kararını yönlendirdi. Sevginin her zaman kalbin iradesine rehberlik eden bir yolu vardır.

Aşk için onu suçlayamam.

Ve biliyorum ki benim de bir seçim yapmam gerekecek.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum omzuna, o saçlarımı okşarken. "Kızgın kalmak ya da işe yaramaz kinlere tutunmak istemiyorum. Sadece ilerlemek istiyorum. Yaşamak istiyorum. Ve kendimi bu trajedi ve kızgınlık balonunun içinde hapsolmuş hissederken yaşamak çok zor." Kesik kesik nefes alarak, "Ben sadece... İyileşmek istiyorum anne," diye bitiriyorum.

"Oh, tatlım... Ben de seni seviyorum. Hem de çok." Burnunu çekiyor, beni daha sıkı sıkıyor. "İyileşmek için ne yapman gerekiyorsa yap, tamam mı? Her ne olursa olsun. Ben *her zaman* burada olacağım. Ne olursa olsun."

Başımı sallıyorum, sözlerine değer veriyorum.

İçlerinde kaynıyorum. Onları kafamın içinde döndürüyorum.

Birkaç dakika öyle kalıyoruz, belki on, belki yirmi. Sarılmak, her şeyden bu kadar sevgi emildikten sonra hala sevilmek güzel bir his.

"Senin için bir şeyim var," diyor annem, gözyaşlarını silmek için gözlüğünü çıkarırken. Tel çerçeveli gözlüğü burnuna geri götürürken rimel lekeleri koyu halkalara karışıyor. "Büyükannemden. Vasiyetinde sana bir şey bırakmış."

"Öyle mi?"

"Elbette. Biliyorum, çok sert ve katı biriydi ama seni çok severdi." Annem ayağa kalkıyor ve küçük oturma odasının bir ucundan diğerine geçerek duvardaki kancadan çantasını alıyor.

Bana bir zarf uzattı.

Koltuktan kalkıp zarfı elinden alıyorum ve parmak uçlarımı nişastalı kâğıdın üzerinde gezdiriyorum. Boğazımda bir düğüm sıkılıyor.

"Sana birkaç dakika vereceğim," diyor usulca. "Her şeyi okuduktan sonra beni yatak odasında bul."

Dalgınca başımı salladığımda elinin kolumun üst kısmını sıktığını hissediyorum ve sonra koridorda ilerlerken ayak seslerinin uzaklaştığını dinliyorum.

Zarfı soyup açtım ve içine uzandım.

Okudum.

Gözlerim şişiyor. Ciğerlerim sıkışıyor.

Destek almak için duvara yaslandığımda hava beni sendeleyerek terk ediyor, dünya bulanıklaşıyor.

Büyükannem Shirley vasiyetinde bana
250.000 dolar bırakmış. Bir de not bırakmış.

Titrek mürekkebin üzerinden geçerken yanaklarımdan ılık
gözyaşları süzülüyor, bana söylediği son sözleri içime
çekiyorum.

Sevgili Ella,

Bu parayı akıllıca kullanın.

*Daha da önemlisi, akıllıca ve sevgiyle
yaşayın. Tüm kalbimle,*

Gram

Avucumu göğsümün üzerine koyuyorum ve basit
kelimeleri onlarca kez tekrar okuyorum.

Sonra pencereden dışarı bakıyorum, bakışlarım Max'in
evine doğru kaymadan önce Chevy'nin sokağın karşısındaki
arazisinde bulunan karavana takılıyor.

Göğsüm kasılıyor. Nabzım tekliyor.

Ve bunu anlamam sadece iki kalp atışı sürüyor.

Seçimimi yaptım.

Ne yapacağımı çok iyi biliyorum.

Bölüm 42

Maksimum

Thunk.

Ayak sesleri ön verandamda yankılanıyor.

Çenem okuduğum kitaptan kalkıyor ve ana pencereden dışarı bakıyorum, tam o sırada bir gölge yanımdan hızla geçiyor ve kim olduğunu anlayamadan kayboluyor.

Chevy'nin bazen yaptığı gibi bir poşet yiyecek mi getirdiğini merak ederek kaşlarımı çatıyorum.

Kitabı kapatıp yanımdaki kanepeye bırakıyorum, ayakkabılarımı giyiyorum ve kapıyı açıyorum. Bakışlarım bahçede, sokağın karşısında, soldan sağa dans ederken fark etmem bir dakika alıyor. Ama verandaya baktığımda, tanıdık bir eşya bana bakıyor.

Turuncu bir sırt çantası.

Yutkunuyorum, göğsümde bir batma hissi yüzüyor. Yanımda, Chevy'nin arazisinden gelen bir motor kükrüyor ve tekliyor, ama bunu fazla düşünmüyorum.

Ella'nın en değerli eşyası olan sırt çantasına çok odaklandım.

Dizlerimin üzerine çömelip çantanın fermuarını açıyorum ve içine bakıyorum. Neredeyse hiç ağırlığı yok.

Ve bunun nedeni sadece bir Şeyle dolu olması.

Bir not.

İçine uzanıp katlanmış kâğıdı çantanın dibinden alırken ellerim titriyor. Kağıdı sıyırıp açtığımda, içinden başka bir dikdörtgen kağıt parçası fırlıyor ve ayaklarımın dibine düşüyor.

Mektubu açıyorum, kalbim hızla çarpıyor, nefesim kesiliyor.

Ve okudum.

Sevgili Max,

Güneşi yakalayamazsınız ama ışığını takip etmekte utanılacak bir Şey yok.

Umarım bu size ışık getirir.

Benim olduğün için teşekkür ederim.

Babana mümkün olan en iyi bakımı ver. Seni seviyorum.

-Sunny

Notunu iki kez, on iki kez okurken boğuk bir ses çıkıyor.

Sonra dikkatim ayakkabımın yanında duran diğerküçük kâğıt parçasına yöneliyor. Onu aldım ve ters çevirdim. Ve ne olduğunu gördüğümde neredeyse ölüyordum.

Bir çek.

200.000 dolarlık bir çek.

Hayır.

Hayır, hayır, hayır.

"Ella...siktir." Ayağa fırlayıp bir elimi saçlarımin arasında gezdiriyorum, tam o sırada Chevy'nin arazisindeki karavan hızlanıp geri geri giderek bahçeden çıkıyor.

O olduğunu zaten biliyorum. Beni terk edeceğini biliyorum.

Çeki cebime koyup koşmaya başladığımda bacaklarımin tutunduğunu hissetmiyorum bile. "Ella!"

Büyük, paslı karavan mahallenin sokağında ilerlerken ayakkabılarımin taşları ve molozları tekmeliyor. Beni görüyor. Peşinden koştuğumu, onu yakalamak için çaresizce ona doğru koştuğumu görmeli.

Ben evinin önünden geçerken Chevy kapının önünde duruyordu.

Başını sallar, gözleri yaşarır.

Koşmaya devam ediyorum.

Karavan eski, dik yokuşu tırmanırken zorlanıyor. "Ella!" Araç daha hızlı hareket ederken ellerimi ağzıma götürerek bağıriyorum. "Ella!"

Kadın gaza bastıkça motor gürleyerek ilerlemeye devam ediyor.

Gidiyor.

Veda bile etmeden gidiyor.

Yakalayabildiğim kadar hızlı koşarken kalçalarımin yanıyor ve ayaklarımin tabanı ağrıyor. Aradaki farkı yavaş yavaş kapatıyorum.

Daha önce hiç koşmadığım gibi koşuyorum. Olimpiyat hızıyla. Umutsuz bir adamın kalbiyle. Sanki hayatımın son maratonuymuş gibi.

Karavan gitmeye devam ediyor ve ben koşmaya devam ediyorum. Durmayacağım. Yapamam; gitmesine izin veremem. Bu şekilde olmaz, yaşadığımız onca şeyden sonra olmaz.

Ona çok az sahip oldum. Onu sevmek için çok az şansım oldu.

Açıklıktaki o yağmurlu gece kuğu şarkımız olmayacak. Gerçek bir veda olmadan, ona bir kez daha sarılmadan, son bir lanet öpücük olmadan gitmesine izin vermeyi reddediyorum.

Hayır, hayır, hayır.

"Ella!" diye sesleniyorum, kalbim ayaklarımla birlikte çarpıyor, oksijen ciğerlerime dolmak için savaşırken solunum yollarım daralıyor. Sonsuza dek kaybolmadan önce lanet kızıma ulaşmak için savaşırken. "*Sunny!*"

Karavan hızla ilerliyor, beni geride bırakıyor.

Göğsüm patlayacakmış gibi hissediyorum, gücüm tükeniyor.

Onu

yakalayamam.

Çok uzakta.

Gitmiş.

Nefes nefese bir ulumayla, ayaklarım sonunda acı verici bir şekilde durdu ve çakılların üzerine dizlerimin üzerine çöktüm, nefes aldım, nefes verdim, onsuz her nefes amaçsız bir nefes.

Karavan gittikçe küçölürken tozlu, çorak yolun genişliğine bakıyorum.

Bağırıyorum, çığlık atıyorum, güneşe karşı acımı haykırıyorum, gözlerimden keder akıyor ve yanaklarımı yırtıyorum.

Bir taş yığınını tekmelerken ve saçlarımı yumruklarken dik duruyorum, içim parçalanıyor ve ölüyorum.

Ve sonra...

Donuyoru

m.

Gözlerimi kırıştırıyorum, hıçkırarak aldığım nefes boğazıma takılıyor.

Kırmızı fren lambaları parlıyor. Karavan ileride aniden durur.

Tekrar nefesim kesiliyor, bu sefer inanamayarak. Kalbim hızla çarpıyor ve bacaklarım hareket etmeye başlıyor. Yavaş ve temkinli bir koşu, Ella'nın şoför mahallinden çıkıp ayaklarının üzerine düştüğünü ve birkaç metre öteden bana baktığını gördüğümde tam bir koşuya dönüşüyor.

Kapı açık kaldı.

Bağırıyor.

Ve koşuyor.

Kısmen topallayarak bana doğru koşuyor ve ben yenilenmiş bir güçle ileri atılıyorum, adrenalinim yükseliyor, göğsümde umut ateşleniyor. "Ella!"

"Max," diye boğuluyor, aramızdaki mesafe azalıyor. Mesafe azalıyor.

"Ella."

Ortada buluşuyoruz ve o kendini bana atıyor, ben dizlerimin üzerine çöküp kollarımla onu sıkıca kavrarken bacakları belime dolanıyor. "Max... Max," diye ağlıyor boynuma doğru, iki eliyle saçlarımı kavlıyor. "Özür dilerim."

Gözyaşı lekeli yüzünün her santimini öpüyorum, onunla birlikte ağlıyorum. "Tanrım, Sunny. Gittiğini sanmıştım."

"Yapamadım... Seni koşarken gördüm ve babamın beni götürdüğü o günü düşündüm. Seni bırakamazdım.

bir veda olmadan. Bir daha olmaz." Kollarımda titrerken düzensiz, kederli bir feryat boynum tarafından boğuluyor.

"Ella... Bu parayı kabul edemem," diyerek onu sıkıca kavradım. "Kabul edemem. Bu çok fazla. Beni bununla bırakmaya cüret etme."

"Al şunu," diye ağlıyor. "Lütfen."

"Hayır... para sensiz bir hiç. Hayatım sensiz bir hiç."

Başını iki yana sallar. "Babanın sana ihtiyacı var, Max. Birbirinize ihtiyacınız var."

"*Sana* ihtiyacım var."

Yolun ortasında birlikte sallanıyoruz, ikimiz de harap haldeyiz.

Dudakları yakama yapışmış ve kolları bana sarılmış bir halde, hırıltılı bir şekilde nefes alıyor: "Benim de sana ihtiyacım var. Sana her zaman ihtiyacım olacak, ama... Kalamam."

Acı.

Çığ, şiddetli bir acı üzerime çöküyor.

Onu kavrayıp yumuşak saçlarının parmaklarımın arasından süzüldüğünü hissettiğimde yıkım bilgiyle yarışıyor, ikisi de içime akıyor. "Sunny..."

"Yapamam, Max," diye hıçkırıyor. "Kalamam. Gitmek zorundayım. Acı verse de, çok acı verse de, bunu yapmalıyım. Bu kasabanın dışında kim olduğumu bulmalıyım. Tüm bu trajedinin dışında."

Yaşadığı her şeyi düşünüyorum. Ne kadar kırıldığını. Ne kadar kaybolduğunu.

Onun hayallerini düşünüyorum, yaşamayı *hak ettiği* değerli, zorlu hayallerini.

Michigan'da bir at çiftliği. Yıldızlarla aydınlanmış bir gökyüzü ona ışık saçıyor. En sevdiği atın üzerinde eysiz ve özgürce dörtnala koşarken ayaklarının dibinde kitaplar ve saçlarında rüzgarla karavanında sessiz, sade bir hayat.

Huzurlu bir hayat.

Tüm bu acılardan, tüm bu üzücü hatırlatmalardan uzak bir hayat. O kalamaz.

Ve ben gidemem.

Gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı süzülmesine ve saçlarını yıkamasına izin verdim. "Anlıyorum, Güneşli Kız. Anlıyorum." Kelimeler boğazımda düğümleniyor, kalbim kaburgalarımın arasında büzülürken geri çekilip dudaklarımı alnına bastırıyorum. "İhtiyacın olan şeyin bu olduğunu biliyorum," diyorum ona ruhumu ezen bir yenilgiyle. "Sadece seni son bir kez yakalamam gerekiyordu."

Yüzü çöküyor, yanakları kızarıyor ve sıırsıklam oluyor, tüm vücudu kontrolsüzce titriyor. "Özür dilerim Max. Çok özür dilerim. Ben sadece... Bu çok fazla. Zamana ihtiyacım var... İyileşmek için zamana..."

Saçlarını okşayarak onu kendime doğru çekiyorum. "Siktir," diye mırıldanıyorum şakağına karşı, onu daha sıkı sıkıyorum. "Biliyorum."

Biliyorum. Biliyorum amına koyayım.

Çok acıtıyor ama doğru olduğunu biliyorum. İhtiyacının bu olduğunu *biliyorum* ve huzurunun peşinde koşmasına asla engel olmayacağım.

Onun ışığı.

O ışık ben olmasam bile.

"Numaranı değiştir," diye zorluyorum, her kelime içime bir hançer gibi saplanıyor. "Sana yalvarıyorum. Numaranı değiştir ve benimkini sil, çünkü yemin ederim zayıf anlarımda sana ulaşacağım."

Başını sallıyor, bana karşı umutsuzca hıçkırıyor.

"Kimsenin bana nerede olduğunu söylemesine izin verme. Sana söz vermelerini sağla. Senin için geleceğim, Ella. Yemin ederim senin için geleceğim ve gitmene asla izin vermeyeceğim."

"Tamam," diye ağlıyor.

"Tamam." "Seni çok seviyorum."

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor düzensiz bir şekilde.

"Seni seviyorum, Max." Bu kelimeleri ilk kez yüksek sesle söylüyor.

Ve bunları bir vedada söylüyor.

Her parçam kızgın güneş altında kurumuş bir gül gibi soluyor ve çürüyor. Çürüyorum, yapraklarım rüzgârla sürüklenirken dökülüyor. "Git," diyebildim, geri çekildim ve zorlukla nefesimi yuttum. "Git Sunny."

"Max." Bana daha sıkı sarılıyor, boğazımı, yanağımı, saçlarımı öpüyor.

"Lütfen," diye yalvarıyorum. "Git iyi bir hayat yaşa, Ella. En iyi hayatı. Yeni insanlarla tanış, taş sektirmeyi öğren, her gün doğumunu ve her gün batımını izle. Bir köprü bul ve akarsuya çubuk at. Dans et. Dans et, kim izliyor olursa olsun. Okuyabildiğin kadar çok kitap oku, listeler yap, Dr Pepper iç ve nefesin kesilene kadar ata bin." Yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve dudaklarına son bir öpücük konduruyorum. "Ve beni düşün. Tüm bu şeylere beni de götür," diye yalvarıyorum, acı beni yiyip bitiriyor. "Gitmeme

izin verme Sunny. Gitmemize asla izin verme."

Gözyaşlarının arasından başını sallayarak omuzlarımı tutuyor, zümrüt bakışları yeni maceralar, yeni hayaller, yeni bir hayat şansı ile parılıyor. "Bırakmayacağım," diye fısıldıyor ve beni son bir kez daha sıkıyor. "Gitmene asla izin vermeyeceğim. Ve belki..." Ella gözlerini kaçırıp benimkilere bakıyor. "Belki bir gün seni tekrar bulurum. Belki... birbirimizi buluruz."

Sözlerinden umut fışkırıyor.

Belki bir gün zamanlamamızın doğru olacağını umuyorum. Kader onu bana geri getirecek, tıpkı onun gülümseyen, güzel yüzünü ilk gördüğümünden on yıl sonra yaptığı gibi.

"Evet," diye mırıldandım. "Belki bir gün." Uzaklaşıp bir adım geri çekiliyorum, ellerimi yanaklarımda ve çenemde gezdiriyorum. Sonra yırtık pırtık bir nefes alıyorum ve son vedamı seslendiriyorum. "Git yaşı, Güneşli Kız."

Tereddütle, yavaşça geri çekiliyor, karavana doğru geri geri yürüyor, hala bunun doğru olduğunu kendine hatırlatır gibi başını sallıyor. Ve son bir dokunaklı bakışla arkasını dönüyor ve kızıl kahverengi saçları arkasında salınarak uzaklaşıyor.

İçeri atlamadan önce ona seslendim. "Ella."

Döndü. Gözlerimiz kilitlendi.

"Teşekkür ederim."

Ön cebime dokunuyorum, benim için bıraktığı çek içimde ağırlaşıyor.

Son hediyesi.

Benim için de ikinci bir şans. Benim ve babam için.

Gözyaşlarını daha fazla kırıştırıyor ve hüznü, bilmiş bir gülümseme uzatıyor. "Bir şey değil."

Ella kapanış bakışıyla sürücü koltuğuna atlıyor, ben de karavana bakıyorum; karavan tekleyerek canlanıyor ve sevdiğim kızı da beraberinde götürüyor. Karavanın uzaklaşmasını, tepenin üzerinde kaybolmasını ve beni geride bırakmasını izliyorum.

Gözden kaybolduğu anda dizlerimin üzerine çöküyorum.

Yıkılmış ve bitkin bir halde yolun ortasında çökmüş otururken arabalar yanımdan geçiyor, korna çalıyor, etrafımda zikzaklar çiziyor ve bana sokaktan çekilmem için bağırıyorlar. Onları zar zor duyuyorum. Hepsi arka plan gürültüsü. Uzak bir uğultu.

Gece bastırıp dakikalar saatlere karışana kadar orada oturuyorum.

Gün ışığı kayboluyor. Gökyüzü griye dönüyor. Ve ben orada öylece oturuyorum.

Güneşin batışını izliyorum.

"Güle güle...? Hayır, lütfen. Birinci sayfaya geri dönüp her şeye yeniden başlayamaz mıyız?"

-The Many Adventures of Winnie the Pooh,
1977 Disney filmi

"Güneş Nasıl Yakalanır"

Dördüncü Adım:

Şafağı Bekle

Tıpkı güneşin doğması gibi, yeni bir başlangıç için şans da doğar.

Bölüm 43

Ella

İki yıl sonra

"Ella! Sana ihtiyacım *var-şimdi!*"

Natine'in sesi karavanımın açık kapısından içeri doluyor ve beni harekete geçiriyor. Yataktan fırlıyorum, kitabımı yastıkların üzerine atıyorum ve onun umutsuz çağrısını takip ederek üç metal basamaktan aşağı koşuyorum. Ahırların arasından geçip çitlerle çevrili otağa doğru ilerlerken sert güneş ışığında gözlerimi kısıyorum ve ileride onu görüyorum.

Beni karşılayan manzara kaotik. Birkaç at çitin etrafında dörtnala koşuyor, panik içindeki kişnemeleri etrafımızda yankılanıyor ve endişeyi artırıyor. Korkmuş toynaklar her adımda toz ve toprak bulutları savururken, bir dizi geniş ve beyaz çerçeveli gözle karşılaşıyorum. Natine ortada, özellikle tedirgin bir kısırağın dizginlerini tutmaya çalışıyor, alçak, yatıştırıcı sesi kargaşayı kesmek için elinden geleni yapıyor.

"Ella." Yaklaştığımda başını bana doğru çeviriyor. "Kendilerine ya da birbirlerine zarar vermeden önce onları kontrol altına almalıyız."

"Hallediyorum." Başımı sallıyorum, odaklanmak için derin bir nefes alıyorum. Arkamı dönerek atların bulunduğu odaya koşuyorum ve birkaç yular ve ip kapıyorum. Önce en sıkıntılı atları izole etmeliyiz.

Olay yerine geri koştuğumda, muhafazanın asma kilidini el yordamıyla bulup içeri giriyorum ve arkamdan kilitliyorum.

"Indigo ile başlayın! Diğerlerini etkiliyor." Natine, en uçta düzensiz bir şekilde volta atan lider kısrağı işaret ediyor.

Indigo'ya yandan yaklaşıyorum, daha fazla tedirgin olmasını önlemek için doğrudan göz temasından kaçınıyorum. Nazik ve güven verici bir sesle mırıldanıyorum: "Sakin ol kızım. Sakin ol. Bir şeyin yok. İyisin."

Natine de aynı şeyi başka bir atla yapıyor, vücut dili aynı derecede sakin ve iddialı. Teker teker, sessiz ses tonları, yavaş hareketler ve sabit ellerimizin tanıdık dokunuşlarının bir kombinasyonunu kullanarak, sıkıntılı atları bağlamayı ve onları ayrı padoklara götürmeyi başarıyoruz. İzole ettiğimiz her atla birlikte, muhafazadaki kolektif panik azalmaya başlıyor.

Son at da güvenli bir şekilde ağıla bağlandıktan sonra, ikimiz de artık sessiz olan padokta nefes nefese ve çamura bulanmış bir şekilde duruyoruz.

"Tanrım, çok stresliydi," diyor Natine, yanaklarını şişirerek, koyu kahverengi gözleriyle çevreyi tarayarak. "Onları neyin tetiklediğini merak ediyorum."

Onun bakışlarını takip ederek, otlığın kenarına yakın, yaprakları Kasım sonu rüzgârında hışırdayan düşmüş bir dal görüyorum. Yanında yırtık metalik bir balon yatıyor, hani şu çocukların

fuvarlar ve festivaller. Patlamış ve atları ürkütmüş olmalı.

"Orada," diye işaret ediyorum. "Şu dalın yanındaki balon. Bahse girerim sesi yırtıcı bir hayvana benziyordu."

Natine başını sallıyor, düğme burnu kırışıyor. "Mmm, mantıklı. Bundan sonra her sabah çevreyi kontrol etmemiz gerekecek. Meydanda tatil pazarı yeni başladı."

"Mum koleksiyonum için harika," diye karar verdim. "Atlar daha az hevesli."

Kıkırdayarak bana bir gülümseme gönderiyor, koyu tenine ve erik rengi rujuna rağmen dişleri bembeyaz. Natine adaçayı yeşili başörtüsünü yeniden ayarlarken iki altın küpesi güneş ışığında parlıyor. "Bu öğleden sonra oraya gidecektim. Gübre bir yana, bu hafta sonu kokladığım tek şey derin yağda kızartılmış her şey. Kalçalarım bana hayır diyor ama kalbim çubukta Oreos istiyor."

Karavanıma doğru yan yana yürürken kıkırdıyorum, diz üstü çizmelerim soğuktan sertleşmiş toprağa batıyor. "Duşa girmem için bana yirmi dakika ver, ben de senin Oreo kanatlı kızın olayım."

"İyi insanlar olduğunuzu biliyordum."

"Tabii ki biliyordun. Benimle tanıştığında, çamura gömülürken yüzümün her yerinde 'Seçilmiş Küçük Kız Kardeş' yazıyordu."

"Yüzün daha çok 'Hassiktir, çamura batmak üzereyim' gibiydi ama tabii, öyle olsun."

Omzumla onu şakacı bir şekilde dürtüyorum. "Kesinlikle bununla gideceğiz."

İki yıldan uzun bir süre önce Natine'in at çiftliğine gittiğimde, kaybolmuş, aylarca yönsüz seyahat etmekten bitkin düşmüş ve yıllar sonra ilk kez ata binmeye hevesli bir halde, vasatın altında bir ilk izlenim bıraktığım doğrudur.

Pek iyi gitmedi.

Bir zamanlar olduğum gibi parlak gözlü, kendinden emin bir binici olmadığım ortaya çıktı. At benim sahte özgüvenimi hissetti ve benimle oynamaya karar verdi, ayaklarım üzengilerde olduğu anda dörtnala koşmaya başladı. Öne doğru eğildim, eyerde kalmak için elimden geleni yaptım, ama bu çok fazlaydı, çok çabuk oldu.

Natine bana doğru koşarken güldü.

Ve böylece dostluğumuz başladı. Otuz beş yaşında bilge ve besleyici bir varlık olan Natine, beni ayağa kaldırmak için elini uzatarak yanımda sabit bir şekilde dururken, ben çamurlu bir su birikintisinde çürük bir kuyruk kemiğiyle debeleniyordum. Binicilik alanında hayat boyu sürececek bir kariyer arayışımı sürdürürken bana çiftliğinde seyis olarak geçici bir iş vererek beni birçok yönden ayağa kaldırdı. Ayrıca Chevy'nin bana 9.500 dolara sattığı paslı eski karavanında yaşamama da izin verdi - liste değerinin çok altında. Büyükanne Shirley'den kalan mirasın 40.000 dolarını, kader beni Michigan'ın Yukarı Yarımadası'ndaki birkaç at çiftliğinden biri olan Diamond Acres'e getirmeden önce amaçsızca seyahat etmek için kullandım - bu da iş arayışımı zorlaştırdı - ve sade yaşamaktan hoşlandığımı düşünürsek, hala çok fazla param var. Bu paranın büyük bir kısmı karavanımı ışıltılı hale getirmeye gitti. Karavanım sadece evim değil, aynı zamanda kitap ve kendi cilt eserlerimi satmak için açtığım küçük bir işletme olarak da kullanılıyor.

Ben buna modern zamanların kitap arabası diyorum. Bana iyi hizmet etti, sevdiğim şeyi yapmama izin verirken gelir akışını sürdürdü.

Son iki yıl iyileşme sürecim açısından çok önemliydi ve annem, Ricardo, Brynn ve Kai'nin düzenli ziyaretleri bu zorlu yolculuğa odaklanmamı sağladı. Yirmi birinci doğum günüm için hazırlanırken tüm hafta boyunca heyecan çiçekleri açıyordu.

Sadece bir şey tarafından karartılan heyecan.

Ve bu tek şey, şifamı bulmak için nelerden vazgeçtiğimi bana sürekli hatırlatıyor.

Yanlış seçim yapıp yapmadığımı merak ettiğim günler oluyor. Bunlar karanlık günler. Gölgelerle dolu, kasvetli günler, çok fazla karbonhidrat yediğim ve gözlerimden yaşlar akarken Brynn'i görüntülü aradığım günler. Bana onun iyi olduğunu, bir destekli yaşam merkezinde babasını ziyaret ettiğini ve Chevy ile birlikte bir işte başarılı olduğunu söyledi. Ev çevirme işiyle başlayan ek iş, şimdi her ikisi için de gelişen bir kariyere dönüşmüş.

Yine de acıtıyor.

Onu çok özlüyorum.

Kalbimde bir delik var, tüm hayatımda bir delik. Acı verici bir kayıp parça. Ve onu doldurmaya yaklaşan tek şey, en sevdiğim atım Midnight'ı otlaklarda ve altın tarlalarda sürerken, yanımda dörtnala koşuyormuş gibi yaparak ciğerlerime dolan Michigan havası.

Öyle.

Gitmesine asla izin vermedim.

Karavan görünür hale geliyor ve küçük beyaz çiftlik evine doğru kıvrılırken Natine'e hızlı bir veda eli sallıyorum. "Birazdan uğrarım," diyorum ona.

"Acele etme, Ell. Bitirmem gereken bazı evrak işleri var." Durdu, bana doğru döndü. "Oh, hey, Pazar sabahı hala görüşmen var mı? Buranın biraz batısındaki yeni at çiftliğinde mi?"

"Evet," diye sesleniyorum bir rüzgârın içinden. "Sabah onda." "Yazık. İçten içe sonsuza kadar burada kalacağını umuyordum." "Evet, doğru. Bu karavan göze batıyor ve sen de bunu biliyorsun." "Ama sen değilsin. Seni gerçekten özleyeceğim."

Yün şapkamı yeniden ayarlarken ve tekerlekli evimin yanında sallanırken yumuşak bir bakış paylaşıyoruz. Bir yanımda sonsuza kadar burada kalmayı düşünmüyor ama içten içe Natine ve Diamond Acres'in son durağıma giden güzel basamaklar olduğunu biliyorum. Profesyonel at eğitiminde uzmanlaşma tutkum, Yukarı Yarımada'nın bu alanda çok fazla fırsat sunmadığını hayal kırıklığına uğratarak fark etmemi sağladı, bu yüzden kendimi çamurlu ayaklarımı sürüklerken buldum, sevgili arkadaşşıma veda etmeye isteksizdim.

Sürpriz bir şekilde, Natine buranın otuz mil batısında yeni açılan bir çiftlikten haberdar oldu. Hatta Pazar günü ahır yöneticisi olarak bir iş görüşmesi ayarlamama yardımcı oldu ki bu da doğum günümünden bir gün sonraya denk geliyor. Hem istediğim alanda bir iş bulmak hem de Natine'e yakın olmak şimdiye kadarki en güzel doğum günü hediyesi olacaktı.

Karavana doğru ilerlemeden önce sesleniyorum. "Hiçbir şey resmi değil. Sonsuza kadar benimle kalabilirsin."

"Buna kızgın değilim, tatlım."

Kocaman gülümseyerek onu el sallayarak uğurluyorum ve duş almak için küçük banyoya gitmeden önce içeride kayboluyorum.

Ama önce *Siyah Güzel*'in bir bölümünü daha okudum.

"Ben iyiyim anne. Endişelenmeyi bırak." Telefonu kulağımla omzum arasında dengede tutarken bir yandan da dudaklarıma sürdüğüm balsamı karıştırıyorum, botlarım küçük kasabanın kaldırımına yayılmış yarı donmuş su birikintilerinin arasında kayıyor. "Kaçırabileceğin daha bir sürü doğum günü olacak."

Annem Ricardo ile Cancún'da.

Doğum günüm yarın.

Bu yüzden annemin suçu var.

Arka planda çalan mariachi grubunun kahkahalara ve rüzgârlı dalgalara karışan müzik tarzına rağmen, "Kendimi berbat hissediyorum," diye inliyor. "Doğum gününde yapayalnızsın."

"Yalnız değilim. Natine'im, atlarım, kendime ait pırıl pırıl bir şirketim ve okuyacak sonsuz sayıda kitabım var."

"Keşke orada olabilseydim."

Yumuşakça gülümsüyorum. "Seni seviyorum ama yalanlarla dolusun. Erkek arkadaşınla cennettesin, sahilde kokteyllerini yudumluyorsun. Olmayı tercih edeceğin başka bir yer yok ve bunu sen de biliyorsun."

Sesinde hâlâ melankoli var. "Ama yirmi bir yaşına giriyorsun. Bu büyük bir olay."

"Üzülüyorsun anne. Kuluçkayı mükemmelleştirmen gerek."

Hoparlörden bir kahkaha sesi yankılanıyor. "Haklısınız. Mükemmel bir koçum var."

"Öyle," diye kabul ediyorum. "Ve koç Noel'de ziyaret etmeni çok ister, böylece kasvetli Johnny Mathis şarkıları eşliğinde kara kara düşünebiliriz."

"Seni görmek için sabırsızlanıyorum, tatlım. Lütfen dikkatli ol. Yarın seni ararım."

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Doğum günün kutlu olsun."

Görüşmeyi sonlandırıyoruz ve ben barın girişine doğru yönelirken cep telefonumu çantama atıyorum. Annemin ailemizdeki felaketin ardından ne kadar yol kat ettiğini düşünürken gülümsemem sürüyor. Hiçbirimiz için kolay olmadı ama annem gerçekten duygusal olarak çok zorlandı. Hayatının yıllarını oğlunu hapisten çıkarmaya adadı, ancak özgürlüğüne kavuştuktan birkaç ay sonra hapisane hücrelerine geri dönmesini izledi.

Ricardo için Tanrı'ya şükürler olsun.

Kai'nin babası annesini meşgul eden, güldüren, umutlandıran ve büyüten en büyük nimet olmuştur. Evlilik planları yok ve ortak olmaktan memnunar, her ikisi de karmaşık boşanmalar yaşamış. Dinamikleri işe yarıyor. Sık seyahat ediyorlar ve çok seviyorlar ve annemin daha mutlu olduğu bir zamanı hatırlamıyorum.

Yüksek samur bir kapıya çıkan iki tanıdık beton basamağa yaklaştığımda, kapı koluna uzanıp kapıyı açıyorum ve içeri adımımı attığımda yüzüme bir sıcaklık çarpıyor.

"Ella!" Anderson barın arkasından bir profesyonel gibi elindeki tekila şişesini çeviriyor ve ben içeri girerken bana göz kırpmıyor.

"Doğum günün kutlu olsun, tatlım."

"Doğum günüm yarın ama teşekkür ederim," diyorum ona, siyah beremi çıkarıp saçlarımı düzeltiyorum. Ameliyatım nedeniyle kısalttığım saçlarım artık sırtımın ortasına kadar uzamıştı. Saçlarımı iki omzumun üzerinden geçiriyorum ve boş bir bar taburesine doğru ilerliyorum.

"Her zamanki gibi mi?" Anderson başka bir müşteriye hizmet ederken bana yan gözle bakıyor.

Başımı salladım. "Evet. Double olsun."

Bir dakika sonra, iki bardak köpüklü Dr Pepper önümde duruyordu. Sodalardan birinden pipetle büyük bir yudum alıyorum ve neredeyse boğuluyorum.

Anderson bir kahkaha attı. "Erken bir doğum günü ikramı."

"Tadı roket yakıtı gibi," diye mırıldanıyorum. "Sıvı ateşle karıştırılmış roket yakıtı."

"Bu bir Dr Pepper bombası. Altında rom var."

"Teşekkürler. Uyarıyı kaçırmış olmalıyım."

"Ve tepkinizi özlüyor musunuz? Asla."

Eğlenen bir sırıtişla ona ters ters bakıyorum. "Henüz yasal içki içme yaşında bile değilim."

Görünmez saatine bakar. "Sadece iki saat daha. Risk almaya değer."

Eski müzik kutularından birinden müzik yayılıyor ve sağa bakınca şarkı listesine göz atan yirmili yaşlarda bir grup görüyorum. Dive barın adı Retro Rhythms, geçmişin nostaljisine bir selam. Eskitilmiş ahşap, loş ışık ve duvarları kaplayan renkli vinyl albüm kapaklarından oluşan bir kaleydoskop. Yıpranmış deri kokusu

ve tütün kokuları havada süzölüyor, genç ve yaşlı müşterilerin kahkahaları ve sohbetleri ile kaynaşıyor.

Hiçbir zaman bir bar kızı olmadım, ancak bir gün kasabanın yerel dükkanlarını ve restoranlarını keşfederken isim dikkatimi çekti.

Her şey ritimle ilgili.

Anderson benim favori barmenim. Otuzlu yaşlarının sonunda iki çocuk babası, bar sahibiyile evli ve her zamanki Cuma rutinim için uğradığımda beni her zaman bir gülümseme ve bir Dr Pepper ile karşılıyor.

Bir Dr Pepper
içerim. Ve sonra
dans ederim.

"Şu üniversiteli çocuklar country müzikle kulak zarımı patlatmadan önce bir şarkı söyleyen iyi olur," diyor votka ve limon suyu karışımını karıştırırken.

Gözle görülür bir şekilde titrediğinde gülüyorum.

"Anladım," diye karşılık veriyorum, tavizsiz içkimi yudumluyorum, tezgâha yirmi dolarlık bir banknot atıyorum ve selam vererek tabureden atıyorum.

Country şarkısı bittiğinde, müzik kutusuna doğru ilerliyorum ve şarkı seçimimi zaten bildiğim için banka kartımı takıyorum. Bir dakika sonra Stevie Nicks "Rhiannon" ile odayı dolduruyor.

Ağızımda parlak bir gülümseme beliriyor.

Dans pistinin ortasına doğru ilerliyorum, kalçalarım sallanıyor, gülümsemem yüzüme yapışıyor ve saçlarım etrafımda salınıyor. Birkaç müdavim bana tezahürat yapıyor,

alkışlar ve ısıklar. Işıkların altında dalgalanırken saç çizgim boyunca ter kayıyor ve müzik ruhumu dolduruyor.

Üç dakikalık restorasyon. Üç dakikalık saf terapi.

Benim onunla, onun da benimle olduğu, yıldızların altında bir köprüde dans ettiğimiz, kollarının beni sardığı, yanağımı çam kokulu göğsüne bastırdığım üç dakika.

Bu anlarda onu her zamankinden daha fazla hissediyorum. Sıcaklığını, gücünü, saçlarımı okşayan dikkatli parmaklarını hissediyorum. Tanıdık doğa kokusunu içime çekiyorum ve kulağıma fısıldanan tek bir kelime duyuyorum: "*Kal.*"

Bu üç dakika içinde kalıyorum. Juniper Falls'u asla terk etmem. Trajedi hiçbir zaman siyah pençeleriyle içimize girmez. Bize bulaşmaz, değerli ve iyi olan her şeyi kirletmez.

Jonah yok. McKay yok. Terör yok, kan dökmek yok, gözyaşı yok.

Sadece Max ve Ella var, suyun üzerindeki eski bir köprüde güneşten ilham alan bir çalma listesi eşliğinde sallanıyoruz.

Kollarımı yavaşça başımın üzerine kaldırıyorum, sonra kalçalarım dönerken, boynum oynarken ve nabzım atarken parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum. Gözlerim kapalı kalıyor. Görüntüler zihnimin gözünde tüm renkleriyle canlanıyor ve onun kollarındaki her saniyenin tadını çıkarıyorum.

Ve bir an *için* onu hissettiğimi düşünüyorum.

Tenim garip bir aşinalıkla karıncalanıyor. Bir sezgi iğnesi. Sanki bir şey ruhuma sıcak bir kucak açıyor.

"Ruhlar görmez, Sunny. Ruhlar hisseder."

Gözlerimi açıp dans pistinin etrafına bakıyorum, bakışlarım bir yüzden diğerine, gölgeden gölgeye geziniyor, bir yandan da hareket etmeye, ağır çekimde sallanmaya devam ediyorum.

Hiçbir şey.

Saçmaladığım için kendimi azarlıyorum ve duygularımdan sıyrılarak gözlerimi bir kez daha kapatıyorum.

Üç dakika dörde dönüşüyor ve şarkı bitiyor, beni soğuk ve yalnız bırakıyor. Göz kapaklarım irkilerek tekrar açılıyor, bakışlarım neşeli yüzlere ve tek kişilik dans performansımı kutlayan müşterilerin havaya kaldırdığı coşkulu yumruklara takılıyor. Gülümsemeye zorluyorum ve dans pistinden ayrılmadan önce küçük bir selam veriyorum, şimdiden önümüzdeki üç dakikayı arzuluyorum.

"Bunu katartik bir şeymiş gibi gösteriyorsun," diyor Anderson, sulandırılmış sodamı yeniden doldururken. "Dans ettiğimde karım bana sürekli duvara çarpan arızalı bir Roomba gibi görüdüğümü söylüyor."

Benzetmeyi hayal etmeye çalışırken parmaklarım çubuğun kenarına kıvrılıyor. Ama yapamıyorum. Bir kahkaha atarak ona omuz silkmeyi teklif ediyorum. "Eskiden dans etmeyi hiç sevmezdim. Üzerimdeki ilgiden, parlak ışıklardan ya da büyük kalabalıklardan hiç hoşlanmadım."

"Ne değişti?"

Gülümsemem sulandı. "Bir oğlan."

"Ah. Her zaman öyledir." İki avucuyla bara bastırıyor ve başını öne eğiyor. "Dans ederken tamamen başka bir yerdeymişsin gibi görünüyorsun," diye düşünüyor. "Nereye gidiyorsun?"

Yavaşça nefes vererek bardağa uzanıyorum, pipeti parmaklıyorum, sonra tekrar ona bakıyorum. "O çocuğa dönelim."

Gece yarısını biraz geçe eve geldim ve karavanın içine girdim, ışığı yaktım ve en uçtaki minyatür yatak odasına doğru yöneldim. Rahat pijamalarımı giydikten, bir bardak su içtikten, saçlarımı ve dişlerimi fırçaladıktan sonra masanın küçük çekmecesinden defterimi çıkarıp kaleme uzanıyorum.

Defterin içinde bir liste var.

Max'in yapmamı istediği şeylerin bir listesi.

Yeni insanlarla

tanışın. Taş

atlamayı öğrenin.

Her gün doğumunu ve her gün batımını izleyin.

Bir köprü bulun ve çubukları akıntıya atın. Dans edin, kim izliyor olursa olsun.

Okuyabildiğiniz kadar çok kitap okuyun. Listeler yapın.

Dr Pepper iç.

Nefesiniz kesilene kadar ata binin.

Mavi kalemin kapağını açarak "dans" ve "Dr Pepper içmek" sütunlarına birer onay işareti daha ekliyorum. Sonra melankolik bir gülümsemeyle defteri çekmeceye geri koyuyorum ve yatağa giriyorum.

122 ve 146 numaralı işaretler.

Bölüm 44

Ella

"Ahh, harika görünüyorsun!"

Çimenlere uzanmış, yüzümü gökyüzüne çevirmiş ve telefonumu önüme uzatmışken Brynn'in neşeli sesi kulaklarıma müzik gibi geliyor. "Teşekkür ederim. Eğlenceli bir gündü."

"Umarım şimdiye kadarki en iyi doğum gününü geçirmişsindir, kankam! Keşke ben de orada seninle olabilseydim." Parlak gülümsemesi azalıyor, tekrar ışıldamadan önce bir an için surat asmaya dönüşüyor. "Kai'nin bu akşam sanat sergisi vardı."

"Biliyorum, bu çok heyecan verici," diyorum sırtarak ve Kai'nin telefon ekranında belirmesini izliyorum.

Elini sallayarak kaldırıyor, sonra perçemlerini geriye atıyor. "Mutlu yıllar, Ella."

"Teşekkürler, Kai. Tebrikler!"

"Teşekkür ederim. Çok güzeldi."

"Onu dinleme." Brynn onun omzunu kendi omzuyla itiyor. "*Destansı bir şeydi, Ella. Siyah kravatlı bir davet, şampanya, önemli insanlar.*" İçinden tuhaf bir iç çekiş dökülüyor. "*Resmine saygı duyuluyordu. Babam ve babam hüngür hüngür ağlıyordu. Cidden, şampanya oranları yüzde seksen beş gözyaşıydı.*"

Kai iç geçirir. "Abartıyor. İnsanların dikkatini sadece kazara dökülen bir boyayla karıştırdıklarında çekti."

Kıkırdamalarım arasında telefon titriyor. "Bu konuda Brynn'in tarafını tutuyorum. Destansı olduğunu biliyorum."

"Sanırım oldukça iyi geçti," diye rahatlıyor ve yüzünü aydınlatan gururlu gülümsemeyi bastıramıyor.

"Bana özel gününüzden bahsedin," diye cesaretlendiriyor Brynn. Kai bana el sallıyor ve en iyi arkadaşım, iki yıl önce ilişkilerini resmileştirdikten sonra Florida'nın güneyinde paylaştıkları küçük dairede gezinirken beni de yanına alıyor. Bir bardak meyve suyu doldurmak için mutfağa geçerken allık pembesi duvarlar ve kız bibloları vızıldıyor.

"Natine ve ben güne güneşin doğuşunu izleyerek başladık ve sonra bir süre ata bindik," diyorum ona, yanaklarımı kemiren keskin rüzgârı anımsayarak. "Meydanda öğle yemeği yedik, el sanatları satıcılarına göz attık ve ahırda biraz çalışmadan önce canlı müzik dinledik. Sonra Natine giyinmemi, saçlarımı kıvırmamı, makyaj yapmamı ve günün geri kalanında kesinlikle hiçbir şey yapmamamı emretti." Sıradan doğum günü programımdan memnun bir şekilde omuz silkiyorum. "Ben de öyle yaptım. Muhteşemdi."

"Bekle, *bütün* kokteylleri içmedin mi? Gerçek bir doğum günü kızı gibi birinin kucağına kusmadın mı?"

Burnum kırışıyor. "Zor pas."

"En iyisi bu," diye mırıldanıyor, yarıda duraklayarak. "Sabah görüşmen var."

"Sana bundan bahsetmiş miydim?"

Meyve suyunun kalanını içiyor. "Elbette. Geçen hafta bahsetmiştin."

"Doğru." Başımı sallıyorum, istikrarlı bir yönetici olma düşüncesi göğsümü kabartıyor. Bu alanda gelecekte pek çok olasılığın önünü açacak. "Natine'le çalışmak ve atlarla ilgili her şeyi yeniden öğrenmek harikaydı," diye devam ediyorum. "Ama sanırım artık kanatlarımın açılma vakti geldi."

Brynn sırtını tezgâha yaslıyor. "Bu konuda içimde iyi bir his var," diyor. "Gerçekten iyi bir his."

"Öyle mi?"

"Evet. İşi kesinlikle senin alacağını düşünüyorum."

"Bu harika olurdu. Ve sanırım..." Kelimelerim birbirine karışıyor ve boğazım yanmaya başlıyor. "Sanırım Max benimle gerçekten gurur duyardı."

Birkaç gergin vuruş geçerken gözleri yaşlarla doluyor. "Durumu iyi, Ella. Kai geçen hafta onunla konuştu. Seni sordu."

"Öyle mi?" Boğazımdaki ateş topu benzinle tutuşuyor. "Bunu duyduğuma sevindim."

"Hep seni soruyor."

Gözlerimin arkasındaki sıcak basınç yanıyor.

O gün çakıllı bir yolun ortasında, diz kapaklarımıza baskı yapan taşlar ve kalbimize saplanan vedalar arasında Max'in yalvarışlarına inanmıştım. Arkadaşlarımdan ona nerede olduğumu asla söylemeyeceklerine, yeni numaramı asla vermeyeceklerine dair söz aldım. Hepsi kabul etti. Annem bile.

Anladılar.

Ve şimdi, daha iyi olmama ve çok yol kat etmiş olmama rağmen, bizim için bir şey değişti mi bilmiyorum. Benden haber almak *istiyor* mu bilmiyorum. Belki de

ikimizin iyiliği için ona söz vermemi sağladı. Kendi iç huzuru için.

Sayamayacağım kadar çok kez ona ulaşmayı düşündüm.

Cazibenin çekiciliği altında neredeyse boyun eğiyordum.

Ama neredeyse üç yıl geçti ve çok zaman geçti. Max mutlu, yerleşik, başarılı görünüyor, bizi her zaman takip eden ve kötü huylu bir tümör gibi bize yapışan trajedi izimden kurtuldu.

Gözden ve gönülden irak olmanın gerçekten iyileşmenin ve salıvermenin tek yolu olduğunu söylerler.

Belki Max sonunda bırakmıştır.

Belki de gitmeme izin verdi.

Boğazımı temizleyerek başımı hızla sallıyorum ve utanç verici bir gözyaşı şelalesini geri çekmeye zorluyorum. "Sanat sergisinde iyi bir gece geçirmene sevindim. Okul nasıl gidiyor?"

Brynn bana üniversite dersleri ve ceza adaleti yolculuğu hakkında bilgi veriyor, coşkusu sesine geri dönüyor. Sonraki on beş dakikayı konuşarak, hasret gidererek ve güzel günleri yâd ederek geçiriyoruz; tepemizdeki lacivert örtü neredeyse siyaha dönüyor ve vedalaşıyoruz.

Artık sadece

ben varım. Ben

ve gökyüzü.

Ben ve çocukluk dileğim.

Arkama yaslanıp bekliyorum, gökyüzünün üzerimde ısıltılı yeşil çizgiler halinde canlanmasını umuyorum. Açık, bulutsuz bir gece, auroralar için mükemmel bir tuval.

On yaşındayken Jonah bana kuzey ışıklarından bahsetti. Nashville'e döneli birkaç yıl olmuştu ve aramızdaki bağ on kat daha güçlenmişti. Benim isteklerim onun istekleri oldu. Onun hayalleri benim hayallerim olmuştu. Jonah, ben büyüdüğümde Porcupine Mountains Wilderness State Park'a birlikte bir yolculuğa çıkacağımızı ve ayın örtülü olduğu ve gökyüzünün açık olduğu zamanlarda ışık gösterisini izlemeye çalışacağımızı söyledi.

O hapse girdikten sonra bile bu hayale tutunmaya devam ettim. Benim hayalim oldu.

Jonah'ın cezasının ardından annemle birlikte Juniper Falls'a doğru sessizce yol alırken, yeni başlangıcımız kasvetli bir ufukta sallanıp dururken, yirmi birinci yaş günümde bu parka gideceğime dair kendime bir söz verdim. Geceyi yıldızların altında uzanarak, o ilk zümrüt kıvılcımını bekleyerek geçirecektim.

Ben yapıyorum.

Soğuk hava burnumu ısıtırken, saçlarım çimenlerin üzerinde haleleniyor ve yün şapkamın altından dökülüyor. Hava otuzların altında ve önümüzdeki hafta kar yağacağı tahmin ediliyor, bu da içine dalmaya hevesli olduğum bir mevsim değişikliği. Ama bu gece gökyüzü açık. Bu gece gökyüzü sadece benim için.

Turuncu atkımı biraz daha sıkarken ve kollarımı kabarık paltomun üzerinde kavuştururken dişlerim takırdıyor ve ayak parmaklarım tüylü çoraplarımın ve polar astarlı botlarımın içine kıvrılıyor.

Bekliyorum.

Bir saat beklerim. İki saat. Getirdiğim bir fincan sıcak kakaonun çoğu bitmiş, kalan sıvı buz gibi. Buz tutmuş çim bıçakları enseme dürtüyor, beni

Kaşınıyor. Saat neredeyse 23:00'e geliyor ve ben pes etmeye hazırım.

Neredeyse yapıyorum.

Neredeyse.

Ama sonra bir şey duydum.

Kaşlarımı çatarak doğruluyorum, doğanın sessizliğini bozan garip bir ses duyuyorum. İlk başta bunun bir hayvan, beyaz kuyruklu bir geyik ya da meraklı bir tilki olduğunu düşünüyorum. Umarım bir çakal değildir.

Sadece... Bence daha kötü bir şey.

Bir insan.

Ayak sesleri yapraklar ve çalılar arasında çtırtıdayarak solumdan yaklaşıyor ve tüylerim diken diken oluyor. Sinirlerim omurgamdan aşağı kayıyor. Tek hayal edebildiğim, elinde paslı bir baltayla ağaçlardan atlayan bir dağ adamının, rüyalarım aurorasız bir gökyüzünün altında karanlığa gömülene kadar beni kesip biçmesi. McKay'in saldırısından beri içgüdüsel olarak hemen tehlikeyi çağırıyorum. İyileşme yolculuğumda uzun bir yol kat ettim ama bugünlerde çok daha dikkatliyim.

Doğrusu, buraya yalnız gelmemeliydim. Ayak sesleri yaklaşıyor.

Boğuluyorum.

Ayağa fırlıyorum, bakışlarım karanlık çevreyi tarıyor, duyularım yüksek alarmda.

Çevresel görüşümde gölgeli bir figür belirdiğinde kalbim çarpıyor, yüzü gece tarafından örtülmüş.

Aman Tanrım.

Titriyorum, soğuktan çok korkudan. Ciğerlerimde buz sarkıtları oluşuyor ve göğsümün içine karla karışık yağmur yağıyor.

Nefesimi tutarak eldivenli ellerimi yumruk yaptım,
cesaretimi topladım ve etrafımda döndüm.

Ve olduğum yerde
donup kalıyorum.

Nefesim kesiliyor.

Ama ben bir şey söylemeden önce.

Karanlık duvarın içinden bir kutu Dr Pepper bana doğru
uçararak geliyor.

Yakaladım.

Bölüm 45

Ella

"Hey, Sunny."

Bu isim. Bu

ses. O yüz.

Adam yaklaştıkça tanıdık yüz hatları beliriyor, elleri ceplerine kayıyor, saçları rüzgârda dalgalanıyor.

Nefes alamıyorum. Konuşamıyorum, hareket edemiyorum. Bir kutu Dr. Pepper'ı yumruğumun içinde o kadar sıkışım ki, alüminyum parçalanma tehlikesi geçiriyor.

Gözlerim oyun oynuyor.

Karanlık, mantıklı düşünmemi engelliyor.

Titremeye başlıyorum, dizlerimin bağı çözülüyor. Bu o olamaz.

O burada değil.

Gözlerimi kapatıp başımı sallıyorum, boğazım yanıyor. "Max," diye mırıldanıyorum.

Belki hâlâ dans ediyordumdur. Belki de onu o kadar çok hayal ettim ki, onu hayata getirdim.

Ben daha dönmeye fırsat bulamadan iki güçlü kol beni sarıyor ve sıcak bir göğse doğru çekiyor. Önce koku çarpıyor yüzüme. Çam iğneleri, orman, doğa, bir parça nane.

Max.

Elimdeki Dr. Pepper düşüyor ve parmaklarımı sıkarak ceketinin önünü yumrukluyorum ve yüzümü düğmelere gömüyorum. "Sen gerçek misin?" Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken nefes alıyorum.

Uzun bir nefes veriyor, sanki bir maraton koşmuş ve sonunda bitiş çizgisini geçmiş gibi. "Ben gerçeğim," diye fısıldıyor, başımın arkasını kavıyor, parmakları şapkamın altından geçip kafa derimi sıyrıyor. "Ben gerçeğim, Güneşli Kız."

"Nasıl? Nasıl... Nasıl buradasın?" Başım ileri geri sallanıyor, gözyaşlarım paltosunun kumaşında eriyor. "Nerede olacağımı biliyordun. Brynn mi söyledi? Annem mi söyledi? Sen mi-"

"Bana söyledin," diyor yüzümü okşayarak ve gözlerimi onunkilere dikerek. "Söyledin. Beyin sarsıntısıyla pencereden içeri girdiğim ve beni sardığın gece. Burada olacağını söylemiştin."

Şaşkınlıkla onun yakışıklı, kıllı yüzüne bakarken gözlerim irileşiyor ve donuklaşıyor. "Bunu hatırladın mı?"

Bir gülümseme çiçek açar. "Bana söylediğin her şeyi hatırlıyorum."

Buna hâlâ inanamıyorum. Onun dokunuşu olmadan neredeyse üç yıl geçirdim ve onsuz nasıl hayatta kaldığımı hayal bile edemiyorum.

Başımı eğiyorum, gözlerim kapanıyor, başparmağı donmuş alt dudağımı okşuyor. "Max..."

"Şansımı denedim," diyor sesi kısık bir şekilde. "Yapmak zorundaydım. Kaç kez yalvarıp yakarsam da kimse bana nerede olduğunu söylemedi. Bu seni görmek için tek şansımdı, sen beni görmek istemesen bile."

"Seni görmek istiyorum," diyorum başımı hararetle sallayarak. "Elbette istiyorum. Seni çok özledim."

Bir parmağını çenemin altına sokarak başımı tekrar kendisine doğru çeviriyor. "Öyle mi?"

"Evet." Gözlerim yüzünde geziniyor. Mavi, masmavi gözleri, mükemmel burnu, dolgun dudakları ve dağınık kahverengi saçları. Hem çok güzel bir şekilde aynı hem de çok farklı. Gecenin karanlığında bile bakışlarında bir olgunluk görüyorum. Bir büyüme. Ayrı kaldığımız süre boyunca, büyüleyici, çocuksu ışıltısı erkeksi bir sertliğe dönüştü. Kollar çenesini kaplıyor - tam olarak sakal değil ama kirli sakaldan daha fazlası.

Parmak uçlarımı yanağının kenarına koyuyorum, odağım tekrar yukarı kaymadan önce ağzına dalıyor. Gözleri sütlü yıldız ışığı altında parlıyor.

Ve sonra tekrar iç çeker. Aynı memnun, bitiş çizgisi iç çekişi.

Max beni kendine çekiyor, sıkıca sarılıyor, sanki hiç gitmeyi planlamıyormuş gibi bana sarılıyor. Onun içinde eriyorum ve beni ısıtmasına, yokluğunda boş kalan her deliği doldurmasına izin veriyorum.

"Sana söylemek istediğim çok şey var Sunny," diye itiraf ediyor. Geri çekilmeden önce bana birkaç kez daha sarılmasına izin veriyorum,

Şok azalmaya başladıkça içimde bir sersemlik yükseliyor.

"Tanrım, ben de. Geç olduğunu biliyorum..." Dudağımı ısıyorum ve dudaklarında bir gülümseme belirmesini izliyorum. "Şehirde ne kadar kalacaksın?"

"Birkaç gün," diyor, elleri koyu renk kot pantolonunun ceplerine geri kayıyor. "Sonra işe geri dönmem gerekecek. Hayatını bölmek istemiyorum. Ben sadece-"

"Birkaç gün." Dalgınca başımı sallıyorum, sanki o gittikten sonra onu özlemem için dünyada yeterli zaman yokmuş gibi hissediyorum. "Tamam. Birkaç gün. Birkaç gün."

Birkaç gün.

Ona değeri vermek için birkaç gün. Ona sarılmak için. Onu içimize çekmek, elini tutmak ve yeni anılar biriktirmek için.

Not defterime mümkün olduğunca çok onay işareti eklemek için birkaç gün.

Ateş bakışlarını parlatıyor, gözlerinin mavisine kırmızı-turuncu korlar serpiştiriyor. Hemen üç yıl önceki son sınıf şenlik ateşine geri dönüyorum; bir kütük bankta yan yana oturmuştuk ve aramızdaki o bir karışlık mesafe sayesinde her santimim alevlerden daha sıcak yanmıştı.

Hayatınızın değışeceğini bilmeniz çok tuhaf. Ağır bir bakış, dikkatli bir söz, bir bacak fırçası ya da hızlı bir dokunuş. Küçük bir çocuğun elinde tuttuğu turuncu bir çiçek.

Her nasılsa, Max bana o gülü uzattığında ve sonra babamın parlak arabasının peşine düştüğünde, bir gün bana ulaşacağını biliyordum. O beni bulacaktı, ben de onu bulacaktım ve sonunda zıt yönlerle koşmayı bırakabilecektik.

Acaba o *gün* nihayet geldi *mi*?

Odun çıtırtıları ve dumanlar yükselirken, parktan dönüşümüzün ardından Natine'nin evinden sadece birkaç metre ötedeki ateş çukurunun yanındaki küçük bankta dizlerimiz birbirine değiyor.

Başımı kaldırıp bana bakan Max'e bakıyorum. O da benim hissettiğim gibi bakıyor, büyülenmiş gibi.

"Ne diyeceğimi bile bilmiyorum," diye itiraf ediyorum, yüzünü inceliyor, her kırıklığı ve çukurluğu yeniden öğreniyorum. "Tanrım... Rüya görüyormuşum gibi hissediyorum."

Yumuşakça gülümsüyor. "Öyle hissettiriyor, değil mi?"

"Nasılsınız? Yani... Tanrım, geçmişimiz düşünöldüğünde bu kulağa çok sıradan geliyor. Ama senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum. Nerede yaşadığını, babanın nasıl olduğunu, kariyerini..."

Beni hala seviyor musun?

Yoldan geçen gemiler miyiz, yoksa ben senin kalbine demir attım mı?

Max kendi Dr Pepper kutusunu elinde döndürürken uzun bir iç çekişle dizlerinin arasına bakıyor. "İyi gidiyorum. Gerçekten iyiyim," diyor. "Chevy ve ben sen gittikten sonra bir iş kurduk. Şehrin dışındaki bu büyük evi çevirmesine yardım ettim ve büyük bir kârla sattık. Sonra eski evimizin tadilatını bitirdim ve onu da sattım. Ondan sonra işler çığ gibi büyüdü. Chevy ve ben yakınlaştık. O benim için gerçekten bir can simidi oldu." Bana doğru baktığında yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Babamın durumu iyi. Destekli bir yaşam merkezinde. Kendine geldiği anlar oluyor ama..."

Elimi kucağına götürüp dizini sıkıyorum. "Özür dilerim."

"Her şey yolunda. Durumu daha iyi ve tesis ona çok iyi bakıyor. Elimden geldiğince onu ziyaret etmeye çalışıyorum. Genellikle haftada birkaç kez. Bazen beni tanıyor, bazen tanımıyor. Bunu kabullendim. Gerçekten yapabileceğim başka bir şey yok." Dikkati hâlâ dizini kavrayan elimde. "Bu

Bana bıraktığın para... Hayatımızı değiştirdi, Ella. Bunun için sana ne kadar teşekkür etsem azdır."

Başımı sallarken gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor. "Elbette. Yardım edebildiğim için çok mutluyum," diye fısıldıyorum. "Vermek zorunda kaldığım en kolay karardı. Ve en zoruyla birlikte geldi."

Turuncu alevlere bakmadan önce bakışlarımız uzun bir süre birbirine değiyor. "Gittiğin için sana asla kızmadım. Umarım bunu biliyorsundur." Boynundaki tendonlar geriliyor, çenesi aramızda akan duygu seliyle sıkıca kenetleniyor. "Ve kendine kurduğun şu hayata bir bak. Seninle çok gurur duyuyorum. Hayallerini yaşıyorsun, ata biniyorsun, seni hiç görmediğim kadar özgür görünüyorsun."

"Senden hiç kurtulamadım," diyorum ona, bilmesini isteyerek. Bilmesi şart. "Asla. Sen hep buradaydın. Bunca zamandır seni yanımda taşıdım."

Bana göz kırptıyor, gözleri kararıyor. "Hiç elini uzatmadın."

"Biliyorum. Ben de istedim." Elimi çekerken alt dudağım titriyor, bu gerçeğin soğukluğuna karşı koymak için kollarımı kendime sarıyorum. "Yapıp yapamayacağımı bilmiyordum, eğer yapmamı istiyorsan," diye itiraf ediyorum, yıpranmış bir nefes vererek. "şimdiye kadar hayatına devam ettiğini sanıyordum. Yeni bir hayat kurduğunu, başka biriyle tanıştığını düşünmüştüm..."

"Ne? Hayır," diyor. "Başka kimse olmadı." Bunun üzerine çenem kalkıyor, gözlerim parlıyor.

"Gerçekten mi?"

"Başka kimse yok, Ella. Hiç aklımdan geçmedi. Bir kez bile."

"Hatta..." Sertçe yutkunuyorum, boğazımda bir şeyler düğümleniyor. "Sıradan bir şey bile mi? Uzun zaman oldu."

Anlıyorum.

sen-"

"Hayır," diye cevap veriyor kaşlarını çatarak. "O bile değil." Şaşırdım.

Onun bekâr olduğunu, kadınlarla birlikte olmadığını asla tahmin edemezdim. Ne de olsa 21 yaşında bir adam. Muhteşem. İyi kalpli ve asil. Her yönden mükemmel.

Bir damla gözyaşı süzülüyor ve ben onu silip atıyorum, onun sarsılmaz bağlılığı göğsümü ağır bir şeyle dolduruyor. "Ama... ben seni terk ettim," diye fısıldıyorum düzensiz bir şekilde, bakışlarım sıkıca onunkilere yapışmış. "Biz ayrıldık."

Max dönüp tamamen yüzüme bakıyor ve sert bir nefes verirken başını sallıyor. Elini kaldırıp yanağıma hafifçe dokunuyor, başparmağıyla gözyaşlarımı okşayarak uzaklaştırıyor. "Biz ayrılmadık Sunny," diye mırıldanıyor. "Sadece ayrıldık."

Nefesim kesiliyor.

Üzerime çığ gibi bir kalp ağrısı yağıyor, beni diri diri gömüyor.

"Düzeltilbilir olup olmadığımızdan emin değildim," diye itiraf ediyorum boğazımdaki düğümün arasından. "Olan her şey... Jonah ile..."

Uzaklara, yere bakıyor ve göğsüm keder ve üzüntüyle daralıyor.

Hâlâ kardeşimi düşünüyorum... her gün. Düşünmemek mümkün değil.

Ama bir zamanlar olduğu kadar acı vermiyor. Ona karşı açılan ilk davada, her zaman bir miktar ikinci tahmin vardı. Suçunu asla kabul etmedi. Kanıtlar

Yıkıcı, ama birini bu kadar çok sevdiğinizde - tüm hayatınız onunla örüldüğünde - böyle korkunç bir suç işleyebileceğine inanmak zor. Hâlâ gerçeği bilmiyorum. Erin Kingston ve Tyler Mack'in hayatlarını kaybettikleri gece neler olduğunu muhtemelen hiçbir zaman öğrenemeyeceğim.

Çifte cinayetten aldığı ilk mahkumiyet kararı bozulduktan sonra Jonah kendisini yasal olarak tehlikeli bir konumda buldu. Çifte tehlike ilkesi, söz konusu cinayetler için yeniden yargılanamayacağı anlamına geliyordu. Bu nedenle, McKay'in ölümüyle ilgili yeni suçlamayla karşı karşıya kalan Jonah ve avukatı, belirsiz bir yasal mücadeleden daha kaçınmanın en iyisi olduğuna karar verdi.

Bu kez teklif edilen savunma pazarlığını kabul etti: ikinci derece cinayet suçlaması kasıtlı adam öldürmeye indirildi. Karşılığında, yedi yıl sonra şartlı tahliye olasılığı ile birlikte on beş yıl hapis cezasına çarptırıldı ve hapsedildiği süre boyunca bir öfke yönetimi terapi programına katılma taahhüdünde bulundu. Geçmişi ve geçmişteki suçlamaları göz önüne alındığında, birçok kişi cezayı hafif buldu.

Ben bile.

Ancak bir önceki davanın karmaşıklığı ve delillerin kabul edilemez bulunması nedeniyle savcılık Jonah'ın bir ölçüde adaletle yüzleşmesini sağlamanın en stratejik yolunun bu olduğunu düşündü. Ve sonuçta, annem başka bir duruşmanın kalp acısını çekmek zorunda kalmadı, bu da küçük bir umut ışığı oldu.

Max sessizlik sürerken bana bakıyor ve elindeki kutuyu yere bırakıyor. "Onu hiç ziyaret ettin mi?" diye merak ediyor.

Başımı sertçe sallıyorum. Jonah, Tellico Plains'in yaklaşık bir buçuk saat doğusunda, Pikeville'de orta güvenli bir ıslah evinde. "Hayır, ama annem görüyor. Onu ayda bir ziyaret ediyor."

"Bu konuda ne hissediyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Onu suçlamıyorum. Bu onun oğlu."

"O senin kardeşin," diyor Max, sesi yumuşayarak. "Seni koruyordu."

"Benim intikamımı alıyordu," diye düzeltiyorum. "Arada fark var. Ve ben ondan bunu yapmasını hiç istemedim. Tanrım, bu istediğim son şeydi..." Gözlerimiz yakalandığında daha fazla gözyaşı tehdit ediyor. "Nasılsın, Max? Her şey yolunda mı?"

Gözleri botlarımızın altındaki tahta parçalarına dalıyor. "İdare ediyorum. İçinde bulunmak garip bir durum... Hem sevdiğin birinin yasını tutmak hem de korkunç bir şey yaptığı için ona kızmak. Anladığımı biliyorum." Yutkunuyor. "Bazı günler diğerlerinden daha iyi."

Anlıyorum. Ben de aynı durumdayım.

İronik paralellik bu kadar trajik olmasaydı komik olabilirdi. Ve ilk başta, Max'i bir daha görürsem, kardeşinin yüzünün bana kötü niyetle parladığını göreceğimden endişelendim. Kristal mavisini yerine kara gözler göreceğimden. Rahatlık yerine duygusuzluk.

Ama benim yok.

Tek gördüğüm Max.

"Çok üzgünüm," diye nefes alıyorum. Ve üzgünüm.

Her şey için.

Bir ılık atarak banktan kalkıyorum. Bir zlem ve umutsuzluk ılığı. Değiştiremeyeceğimiz ve hala değiştirebileceğimiz şeylerin. Bilinmeyenlerin ve iyi bilinenlerin, trajedinin ve kaderin.

Bacaklarım beni küçük bir derenin kenarındaki ormanlık alana taşıyor.

Onu takip ettiğini duydum.

Tanıdık ayak seslerini duyuyorum. Ağır botlar engebeli toprağa değiyor.

Ayaklarım derenin kenarında durduğunda su neredeyse donmuş durumda, gözyaşlarım yanaklarıma yapışmış minik buz sarkıtları gibi. "Bir liste yaptım," diye mırıldanıyorum usulca, Max yanıma geldiğinde ve omuz omuza olduğumuzda. "Benden yapmamı istediğin her şeyin bir listesini yaptım. Bir etele tuttum." Eğilip eldivenli parmaklarımla küçük bir taş alıyorum ve başparmağımı kenarlarında gezdiriyorum. "Ama hala bir taşı nasıl atlayacağımı bulamadım."

Max kolumu kavislendirip taşı suya fırlatışımı izliyor. Taş bir buz kütlesinden sekiyor, sonra da kara uçurumun içinde kayboluyor.

İçimi çekiyor, yenilmiş bir omuz silkmeyle ona dönüyorum. "Sen benim atlanmamış taşım oldun. Sonsuza dek ulaşamayacağım."

Koyu kahverengi paltosunun yakası çene çizgisini gıdıklarken, donuk gözlerle bana bakıyor. Sonra yerden kendi taşını alıyor, kolunu uzatıyor ve zarif bir şekilde fırlatıyor.

Atla, atla, atla.

Plunk.

"Sopa atacak bir köprü buldun mu?" diye merak ediyor,

başka bir taş arıyor.

"Evet. Birkaç mil ötede küçük bir köprü var. Arada bir oraya giderim."

"Güneşin doğuşunu ve batışını izler misin?" "İzliyorum. İzleyebildiğim kadar."

Ahırlara dönüp bakarak, "Atlar da var," diye belirtiyor. "Dans eder misin?"

Max mükemmel bir ritimle bir taş daha fırlatıyor. "Evet. Her Cuma yerel bir barda."

"Yalnız mı dans ediyorsun?"

Altında yatan soru çok açık. Tekrar başımı sallıyorum, yavaşça, bir çakıl taşının daha elinden çıkıp yeni dalgalanan yüzeyde dans edişini izliyorum. "Benim için de başka kimse olmadı."

Duraksayarak bana bakıyor, gözleri rahatlamış. Sonra elimi eline alıyor, parmaklarımı uzatıyor ve avucuma grimsi bir taş yerleştiriyor. "Tekrar dene."

İç çekiyorum. "Bu çok anlamsız." "Anlamsız değil. Anlayacaksın."

Heyecanımı üzerimden atıp kolumu ileri doğru savururken konsantre olmaya çalışıyorum.

Plop.

İki kez daha denedim ama nafiye.

Üçüncü denemede Max, ceketinin önü sırtıma değene kadar arkamdan yaklaşıyor. Kıpırdamıyorum. Nefes alışım dengesizleşiyor, kalbim atlamayı reddeden taşlar gibi zıplıyor. Bir an duraksadığını hissediyorum, titreyen bir nefes alırken burnu saçlarıma doğru eğiliyor. Benim

Gözlerim kapanıyor. İçgüdülerimle geriye yaslanıyorum, dengem sarsılıyor, midem iplerle bağlı.

"Her şey ritim ve süzülüşle ilgili," diye mırıldanıyor kulağıma doğru. Max'in parmakları, eli benimkine dolanana kadar kolumun uzunluğunu takip ediyor.

Eldivenlerimin yanmasını, toza dönüşmesini istiyorum. Aramızda hiçbir katman, hiçbir engel olmasın istiyorum.

Yutkunarak, kolumu yavaşça ileri geri sallayarak ritme yardımcı olmadan önce parmaklarının benimkilere kısa bir süre karışmasına izin veriyorum. İleri, geri, tekrarla.

Neredeyse dans ediyor gibiyiz.

"Bunu en son yaptığımızda... Sanırım sana biraz aşık oldum," diye itiraf ediyorum.

Nefesinden çıkan ılık bir tüy kulağımın kabuğuna çarpıyor. Bu bir rahatlama iç çekişi mi yoksa bir inilti mi emin değilim ama içimi alev alev yakıyor. İki titrek bacak üzerinde titrerken kokusu beni bastırıyor, çözüyor. Dışarısı buz gibi ama hiç bu kadar sıcak hissetmemiştim.

"Ben de," diyor usulca. Max'in diğer kolu ortama dolanıyor ve beni sıkıca tutarken, sağ eli hâlâ benimkiyle birlikte sallanıyor. "Taşı at, Sunny."

Gözlerimi kapatıyorum.

Üç yıl önce Tellico Gölü'nde gün batımının gökyüzünü kayısı rengine boyadığını, tüm endişelerimin ve korkularımın güneşle birlikte battığını hayal ediyorum. Kendimi şafağı, yeni bir günü, yeni bir başlangıcı dört gözle beklerken hatırlıyorum. Onunla birlikte. Kalbimin etrafında altın bir parıltı vardı, bu his hikayemizdeki sürekli değişen hava durumu kadar öngörülemezdi.

Kolum son bir kez geri çekiliyor, parmakları hâlâ elimi kavıyor ve taşı bırakıyorum.

Birkaç küçük tıkırtı sesi kulağıma geliyor. Max duraksıyor, hızlı bir nefes alıyor.

Sonra bana doğru eğildi ve nazikçe fısıldadı, "Başardın."

Donmuş yanaklarımda bir gülümseme beliriyor. Kirpiklerim titriyor, gözlerim açılıyor ve Max'e yaslanıp beni dik tutmasına izin verirken karanlık suya bakıyorum. Diğer kolu elimden ayrılıp ortama dolanmış olana katılıyor. Beni sıkıca kavıyor, yüzü boynumun kıvrımına düşüyor. Dudaklarının tenimi sıyırdığını ve ardından hafif bir öpücük kondurduğunu hissediyorum. Sonra bir tane daha.

Titriyorum.

"İlk taşı atladın," diye mırıldanıyor, boğazıma, kulağıma daha fazla öpücük serpiyor, elleri kabarık paltomun önünü sıyrıyor.

"İlk taşı atladım," diye tekrarlıyorum nefes nefese. "Ve... sen buradasın."

"Ben buradayım."

Kollarında dönerek uzanıp ellerimi boynuna doluyorum ve yüzünü kendime doğru indiriyorum. Burunlarımız öpüştüğünde dudaklarım ayrılıyor. Max ellerini ağır çekimde vücudumda gezdiriyor, sonra yüzümü avuçlarının arasına alıyor.

O his hiç gitmedi.

Parıltı, ışıltı kalbimin etrafında çember oluşturdu. Parmak uçlarımda yükseldim ve dudaklarımı onunkilere bastırdım.

Dudakları soğuk ama dili içeri girdiğinde sıcacık. Ellerim ensesini sıkarken bir inilti dökülüyor

Onu tamamen içime çekerken gözlerim kapanmakta tereddüt ediyor. Göğsümden ayak parmaklarıma kadar her yerim ısınıyor. Bu bir yeniden birleşme, eve dönüş, tamamlanma hissi.

"Gözlerini kapatabilirsin," diye fısıldıyor, kısa bir süreliğine geri çekilerek. "Çok acı veriyorsa bana bakmak zorunda değilsin."

Bocalıyorum, nefesim kesiliyor. "Ne?"

Burunlarımız birbirine değerken Max yutkunuyor. "Demek istediğim... eğer onu hala görüyorsan."

Kalbim çatlıyor. Gözyaşlarım birikiyor ve başımı ileri geri sallıyorum, duygularım kelimelerimi tıkıyor. "Hayır, Max... hayır," diyorum ona daha sıkı sarılarak. "Ben sadece seni görüyorum."

Bu doğru.

Geçmişimizin ağırlığı aramızda asılı dururken, *Max'i* görüyorum.

-Şu anda karşımda duran, teselli ve anlayış sunan adam. İkiz kardeşinin yaptıklarının hayaleti hafızamdan silinmiyor olabilir ama Max'in kollarında geçmişin yaralarının iyileşebileceği ve ortak bir gelecek vaadinin şekillenmeye başlayacağı güvenli bir alan buluyorum.

O onun kardeşi değil.

Tıpkı benim
olmadığım gibi.

Max rahat bir nefes alıyor ve ben onu kendime doğru çekiyorum, öpüşmemiz kanatlanıyor, gece yarısı gökyüzünde süzülüyoruz, saçları parmaklarımin arasında, göğüslerimiz ve kalplerimiz birbirine çarpıyor.

Nefes almak için geri çekildiğinde alnı benimkine düşüyor. "Biz düzeltilebiliriz," diyor boğuk bir sesle, saçlarımı geriye

itiliyor ve başımın tepesini öpüyor. "Bundan hiç şüphe etmedim. Bir kez bile. Her zaman sendin, Ella. Seni okul bahçesinde *Winnie the Pooh* okurken gördüğüm günden beri en iyi arkadaşımı bulduğumu biliyordum."

Başka bir öpücük için onu geri çekerken içimden küçük bir çığlık yükseliyor.

Tökezliyoruz, ağaçların arasından geriye doğru yürüyoruz, araziye doğru beceriksizce bir yürüyüş. Şapkam başımdan kayıyor, botlarım sopalara ve dallara takılıyor ama ağzımızın kilidi zor açılıyor. Max beni kucaklamak için uzanıyor, ön kolları kalçalarımın altında birleşiyor. Dudaklarımız ve dillerimiz birbirine dolanırken, bedenlerimiz karavanıma yaklaşırken ona tutunuyorum.

Beni dış cepheye doğru bastırıyor, bacaklarım onun etrafında daha sıkı dönerken nefesim kesiliyor. Gözleri kısa bir süreliğine yukarı kayıyor, bitişikteki araziden gelen ışıklar ve iplerle yumuşak bir şekilde aydınlatılan karavanımı seyrediyor. "Vay canına," diye mırıldanıyor ve gülümseyerek bana bakıyor. "Etkilendim."

Max, parlak turuncuyla yeni boyanmış tekerlekli küçük hayatıma bakıyor. Büyük, canlı çıkartmalar yanlarını kaplıyor ve birbiri üzerine yığılmış gibi görünen ikonik kitap sırtlarını sergiliyor. "Sunny'nin Kitap Yolculuğu" başlığı tuhaf, akıcı bir yazıyla en üstte yer alıyor. Aracın dış kısmında yumuşak altın renginde parıldayan ışıklar bulunmaktadır.

"Başlık çok kötü," diye itiraf ediyorum. "Aklıma zekice bir şey gelmedi."

Başını sallıyor, gözleri hâlâ ıslıl ıslıl ve bana dönük. "Sana yakışıyor."

Kelimeler şafağın ilk ışıkları gibi üzerimden akarken kalbim sıkışıyor. Dudağımı ısırıyorum ve giriş için bir davet olan araca başımı sallıyorum. "Sana içeriyi gösterebilirim," diye teklif ediyorum. "Böylece ısınabiliriz."

Alt dudağını ısıyor. "Pekala."

Max beni içeriye kadar takip ediyor ve ben de başıma gelecekleri bildiğim için susmamaya çalışıyorum. Max Manning Michigan'da. Karavanımda duruyor. Benden birkaç santim uzakta.

Dili ağızımdaydı. Ve ben onu
her yerde istiyorum.

Sıkışık alanda bana yaklaştığını hissettiğim de sırtımdan aşağı tanıdık bir his akıyor ve bu barda hissettiğim duyguyla aynı. Nabzımı hızlandıran ve kanımı ısıtan o bildik, karıncalanma hissi. "Ne zamandır şehirdesin?" Merak ediyorum, ona daha fazla yer açmak için hareket ediyorum.

Odak noktası iç mekan mobilyalarında geziniyor. "Uzun sürmez."

İçeride biraz daha yürüyorum, bakışlarım küçük koridorun sonundaki buruşuk yatağa takılıyor, bir sürü titrek elektrikli mum ve mum ısıtıcı ile aydınlatılmış. Yanaklarım yanıyor. Konaklama yerleri misafirler için tam olarak hazır değil ve oturacak başka bir yer de yok. Sadece süper romantik görünümlü bir yatak.

Bu korkunç bir şey. Ve büyü. Ve harika ve korkutucu ve gerçeküstü. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok.

Ellerimi birbirine kenetliyorum ve ürkek kirpiklerimin arasından ona bakıyorum.

Artık tamamen aydınlık, gölgeler ve karanlıklar yok. Onun görüntüsü nefesimi alıyor ve ciğerlerimi boğuyor.

Max de benzer bir ifadeyle bana doğru adım atıyor, kaşları eğik, gözleri merak dolu. Bana doğru uzanıyor ve ceketimin fermuarını tutuyor, kumaş açılana kadar aşağıya doğru kaydırıyor.

Ona bakıyorum ve bekliyorum.

İki elini de paltomun içine, omuzlarıma kadar daldırıyor ve sonra üzerimden itiyor. Kollarımdan aşağı düşüyor ve ayaklarımızın dibine iniyor.

Daha fazlasını beklerken gözlerim kapanıyor ve parmaklarım yumruk oluyor. Kendi ceketinin fermuarını indirdiğini, paltosunun hışırtısını duyuyorum. Yaklaşıp elleriyle kalçalarımı hafifçe kavradığında, parmakları pas rengi kazağımın altından geçip tenimi sıyırdığında sıcak vücut ısı beni çarpıyor.

Sonra öne doğru eğilip fısıldıyor, "Bu gece daha fazla devam etmemize gerek yok, Ella. Sana sarıldığım için mutluyum. Seni öpmekten. Kollarında güneşin doğuşunu izlemek."

Bir damla gözyaşı süzülüyor ve yanağımdan aşağı kayıyor.

Güneş doğmadan gitmesini sağladığım onca zamanı düşünüyorum.

Güneş sertti, affetmiyordu, çok parlaktı. Tekrar bir araya getiremediğim tüm parçalanmış parçalarımıza ışık tuttu, ben de onları karanlıkta sakladım.

Yatağında yanımda uyanmayı ne kadar arzuladığını bildiğim için suçluluk duygusu içimi kemiriyor. O altın ışığın açık pencereden içeri süzülüp bize biraz olsun sıcaklık getirmesini izlemeyi ne kadar çok arzuladığını.

"Max," diye boğuluyorum, kollarım omzuna dolanmak için yukarı kalkıyor. "Kal."

Beni yatağa götürürken gülümsüyor, botlarımızı çıkarırken saç çizgime öpücükler serpiştiriyor. Onu kendimle birlikte aşağı çekiyorum, sadece mumların kısık ışığıyla aydınlanana kadar lambayı kapatıyorum ve komodininin üzerinde duran beyaz taşa uzanıyorum.

Yan yana sarılıyoruz, eli sırtımın alt kısmında, kazağımın altında duruyor ve yüzümü göğsüne bastırıyorum. Derin derin içime çekiyorum, ruhum çam iğneleri ve taze naneyle doluyor, ufukta turuncunun her tonunda titreşen başka bir hayat ve yeni bir hayatla.

Gözlerim kapanırken bacaklarımız battaniyenin altında birbirine dolanıyor. Huzur beni alıp götürmeden önce sessizliğin içine fısıldıyorum, "Max?"

Bana daha sıkı sarılıyor. "Hmm?"

Kolumu hafifçe kaldırıp pazumu esnetirken şakacı bir gülümseme ima ediyor. "O bilek güreşi maçını hiç yapmadık."

Göğsünün bana doğru gürlediğini hissediyorum, yumuşak bir kahkaha sessizliği bozuyor. Max dudaklarımı bulup uzun bir öpücük kondurduktan sonra, "Çünkü seninleyken hiç sıkılmadım," diyor.

Sabaha kadar kalacak.

Güneş tepeye çıktığında ve yeni bir gün doğduğunda o oradadır.

Güneş doğduktan sonra uyuyoruz ama uykulu, rüya öpücüğü almış gözlerim pırıl pırıl gün ışığında açıldığında, hayata döndüğümde ilk gördüğüm şey onun yüzü oluyor, güçlü kollarına sarılmış, değerli beyaz taşım elimde.

Ve her altın gün doğumu kadar güzel. Bu daha iyi.

Bölüm 46

Maksimum

Ön pencerenin dışında bir motor mırıldanıyor ve boğazıma gergin bir yumru yerleşiyor.

Ana yaşam alanında ilerlerken Brynn ve Kai hoparlörden konuşuyor, Klondike ayaklarımın dibinde zıplıyor, dili ağzından dışarı sarkıyor.

Kalbim kaburgalarımın arasından fırlıyor. "O burada." "Ahh!" Brynn ciyaklıyor.

Kai ekrana gülümsüyor, kolunu kız arkadaşına dolamış. "Ne kadar gerginsin?"

"Ölçek nedir?" Başımı sallıyorum. "Fark etmez. Ölçek beş saniye önce patladı."

"Harika olacak!" Brynn parlak bir şekilde sırtarak söylüyor. "Aman Tanrım, Max. Her şey bu ana bağlı."

Bu konuda haklı.

Ella bir iş görüşmesi için burada.

Sunny Rose Çiftliği'ne bir işten çok daha fazlası için geldiğini bilmemektedir.

Yıllar önce, Ella'nın kavuniçi yatak odasındaki düzinelerce kitap rafını sıralayan hikaye kitapları, romanlar ve şiir derlemelerinden oluşan koleksiyonuna göz attığımı hatırlıyorum. Bunlar

onun penceresinden gizlice girdiğim, konuştuğumuz, güldüğümüz ve bizi ağırlaştıran her yükten kurtulduğumuz günlerdi. Ella'yla geçirdiğimiz o yılı, karanlığın çöküp zorlu mücadelelerle elde ettiğimiz güneş ışığını gölgelemesinden önceki aylarda anlatmanın en iyi yolu bu.

Ağırlıksız.

Bana baktığında hiçbir şey ağır gelmiyordu.

Onun eli benimkiyle kenetlendiğinde hiçbir şey fazla gelmiyordu.

Kitaplarından alıntılar ve pasajlar seçmeyi ve benim için bir şey ifade edenleri - *onun için bir şey ifade ettiğine* inandıklarımı - vurgulamayı bir rutin haline getirdim.

Bu alıntılardan biri beni hiç terk etmedi.

"Başlangıç dediğimiz şey çoğu zaman sondur. Ve bir son yaratmak, bir başlangıç yaratmaktır. Son, başladığımız yerdir."

T. S. Eliot'ın "Little Gidding" şiirinden bir alıntı. Onu yanımda taşıdım çünkü kalbimin her zedelenmiş parçasıyla ona inandım. Bu sözler beni ayakta tuttu. Paslanmış parçaların işlemeye devam etmesine, hareket etmeye devam etmesine, ince ayarlanmış bir ritimle atmaya devam etmesine izin verdiler.

Son, başladığımız yerdir.

Bir kez sona gelindiğinde, bir daha asla başa döneemezsiniz ve bu da kalıcı bir his yaratır. İnsanlar bunun sonluluğuna takılıyor ve daha derin anlamını, içinde yatan umudu gözden geçiriyor.

Hayır, en başa dönemezsin.

Ancak her zaman yeni bir tane oluşturabilirsiniz.

Ayaklarınızın dibinde yatan o kopuk parçaları alıp tekrar yapıştırabilir, onları asla eskisi gibi şekillendiremeyeceğinizi bilir ama daha da iyi bir şey yaratabileceğinize inanırsınız.

İşte iyileşme burada yatıyor.

Üstesinden gelmenin gerçekleştiği yer burasıdır.

Yeni başlangıcım on dönümlük bir arazi, yenilenmiş bir ev ve ahırda uyuyan küçük beyaz bir at. Bir yılı aşkın süredir yeni başlangıcımı örüyorum ve sadece tek bir şey eksik. Ve o bir şey sonunda diğer tarafa gitse bile, ben yine de diğer tarafa giden yolu buldum. Süreçte huzur vardı. Girişimde yenilenme.

Ella'nın hayalini gerçekleştireceği inancıyla rahatlamak, bu hayal beni içermese bile.

Brynn hoplayıp zıplıyor, telefon ekranından bana bakarken saç örgüleri zıplıyor. "Dün Ella'nın bana hiç bahsetmediği mülakatını gündeme getirdiğimde neredeyse her şeyi ele veriyordum." Burnu kırışıyor. "Sır tutma konusunda berbatım."

Pencereden dışarı bakarak, "İyi iş çıkardınız," diye onu temin ediyorum. "İkinize de teşekkür ederim. Her şey için."

Eğlenceli gerçek: Brynn sır tutma konusunda berbattır.

Ella Natine'in at çiftliğine yerleştikten bir hafta sonra bana Ella'nın nerede yaşadığını söyledi.

Ama olan biten her şeye rağmen birbirimize karşı hissettiklerimizde bir sır yoktu. Brynn hala Ella'yla düzenli olarak konuşuyor ve bana Ella'yla arasında tek bir

Ella'nın adımı anmadığı, nasıl olduğumu sormadığı ya da benim hakkımda konuşurken gözlerinin yaşarmadığı bir konuşma.

Hikayemizin bitmediğinden emindim.

Ve bu güven ancak dün gece karavanın penceresinden şafağın ışığı içeri sızana kadar onu tutmama izin verdiğinde kanatlandı.

Brynn, Kai'nin yanında zıplarken hâlâ beklentiyle ciyaklıyor. "Bizi hemen bilgilendirmelisin!"

Ana pencereye doğru ilerlerken derin, sakinleştirici bir nefes alıyorum. "Yapacağım. Bu konuda ne hissedeceğinden emin değilim."

"O da senin için aynı şeyleri hissediyor," diyor kendinden emin bir şekilde. "En iyi arkadaşımı tanıyorum, Max. Hâlâ sana sıırıslıkam aşık."

"Onun adını verdiğim küçük bir at çiftliğine yeni kökler salmaya yetecek kadar mı?" Yüzüme güldüğü ve diğer yöne doğru koştuğu görüntüsü içimi ürpertiyor. "Bu bir sonraki seviye delilik olabilir."

"Üst düzey aşk her zaman biraz üst düzey çılgınlıkla birlikte gelir." Brynn ve Kai yumuşak bir bakış paylaşırlar. "Tamam, git kızını getir. Bekliyor olacağız!"

Nefesimi üfledim. "Pekâlâ. Tekrar teşekkürler."

"Ne zaman istersen," diyor Kai görüntülü aramayı sonlandırmadan önce. Telefonu cebime koymadan önce tereddüt ediyorum.

Turuncu bir karavan uzun, çakıllı araba yolundan aşağı yuvarlanıyor ve yolun yarısında duruyor. Çatlak perdelerin ardından Ella'nın sürücü tarafından atlayışını izliyorum.

turuncu, omzu açık kazağı ve siyah taytı, bakırımsı koyu saçları etrafında salınıyor. Güneş ışığı açık teninde ve gergin gülümsemesinde parılıyor, altın rengi araziye bakarken gözleri umut ve vaatle parlıyor.

Yeni bir iş umuyor.

Ona yepyeni bir hayat sunuyorum.

Mavi heeler yavrum pencereye doğru koşuyor ve kanepeye zıplıyor, uzun, gümüşü kuyruğu heyecanla ileri geri sallanıyor.

Bir elimle saçlarımı geriye atıyorum, Ella'nın omuzlarını dikleştirip ön kapıya doğru ilerlemeden önce bir dakika daha etrafını değerlendirmesini izlerken yerimde kıpırdanıyorum.

Klondike havlamaya başladı.

"Sakin ol oğlum," diyorum ona, elinde lastik bir oyuncak ve bir avuç dolusu köpek bisküvisi ile koltuktan kaldırıyorum. Zıplıyor ve ödülleri alıyor, sonra oyuncacı kafesine taşıyor.

Hay sikeyim. Bu çok korkutucu. Ella'nın yarattığım şeye nasıl tepki vereceğı hakkında hiçbir fikrim yok ve olası bir reddedilmeyi kabullenmiş olsam da kalbim hala yalvaran bir umutla çarpıyor.

Evet de, Ella.

Kal.

Kapıyı iki kez çaldı ve ben de kapıya doğru ilerledim.

Avuçlarım terliyor. Kulaklarım çınılıyor. Göğsüm ihtiyatlı bir iyimserlikle çarpıyor.

Kapıyı açıyorum ve Ella'nın iki kez dönüp bana, sol tarafa ve sonra tekrar bana bakmasını izliyorum. Gözleri geniş ve canlı yeşil renkte parlıyor.

Parlak dudakları kısa bir süreliğine aralanıyor, sonra gözlerini dikip bana bakarken kapanıyor, kara kaşları şaşkınlıkla çatılıyor.

"Selam," diyorum, gülümsemem geriliyor. Klondike oturma odasından geçip iki mutlu patisi ve kıpırdayan poposuyla Ella'nın üzerine atladığında sinirlerim tepeme çıkıyor. "Kahretsin, özür dilerim..." Yavru köpeğimi tasmaından tutup geri çekiyorum, o da verandanın basamağında donmuş bir şekilde ikimize bakıyor.

"Ne...?" Hızla göz kırpmaya başlıyor, başı bir o yana bir bu yana sallanıyor. "Neler oluyor?"

Klondike'ı kollarımın arasına alarak, yanağımı tokatlayan dilinden uzaklaşıyorum. "İş görüşmesi için buradasın."

Ella şaşkın şaşkın bakmaya devam ediyor, önce arkasındaki emlak tabelasına, sonra da bana bakıyor. "Tamam." Kelimeyi uzatıyor. "Ama bu neden burada olduğunu açıklamıyor."

"Sizinle görüşen benim."

Şok içinde bana bakakaldı. "Um...ne? Burası senin çiftliğin mi?" Sanki her şeyin cevabı buymuş gibi başımı salladım.

"Max... açıkla."

"İçeri gel," diye ısrar ediyorum, eşikten uzaklaşıp Klondike'ı tekrar yere bırakıyorum. "Bu arada Klondike sana zarar vermez. Daha yedi aylık, yani hâlâ görgü kurallarını öğreniyor."

Tekrar Ella'nın üzerine atlayarak ne demek istediğimi kanıtlıyor.

Kulaklarının arasını okşamak için kapı aralığına çömeldiğinde içinden bir kahkaha kopuyor. "Ben

Anlıyorum," diyor bana bakarak. "Lütfen açıkla. Hızlıca. Beynim patlıyor."

"Onu yolun kenarında, ağzında şu Klondike bar folyolarından biri sarkarken buldum. İsmi böyle aldı. Onu veterinerine götürdüm ve-"

"Max."

Kolları benim yaramaz yavru köpeğimle dolu, gözleri sorularla dolu.

Sırıttırıyor. "Evet, burası benim çiftliğim. Şimdilik," diyorum ona. "Ve evet... Nerede yaşadığını biliyordum. Uzun zamandır biliyordum." Eli dalgınca yavrumun kısa tüylerini okşarken zümrüt gözleri parlıyor. "Bu arazileri bir yıl önce ev çevirme işinden kazandıklarımla satın aldım ve Chevy ile ekibimiz evin tadilatında bana yardımcı oldu. Elbette binicilik alanında pek bilgili değilim, bu yüzden rehberlik için Natine'e ulaştım."

Klondike Ella'dan uzaklaşıyor ve ayağa kalkmasına izin vererek ayaklarımın etrafında dönmeye başlıyor. Ella gözlerini inanamayarak kırıştırtıyor ve avuçlarını köpek tüylü taytının önünde gezdiriyor. "Natine bunu biliyor muydu?"

"O yaptı." Başımı salladım. "Bir süre önce kahve içmek için buluştuk. Ona kim olduğumu söyledim ve bunun iyi bir fikir olup olmadığını düşünüp düşünmediğini sordum." Dudaklarımı bükerek omuz silkiyorum. "Ya beni tokatlayacağını ya da öpeceğini söyledi ama sonucu duymak için sabırsızlanıyormuş."

Ella iki elini kaldırıp saçlarının arasında gezdiriyor, yanakları pembeleşiyor. "Ben... Ben takip etmiyorum. Beni nasıl buldun ki?" Ben cevap veremediğim gözleri farkına vararak parlıyor. "Brynn."

"Kızma."

"Aman Tanrım. Bunca zamandır nerede olduğumu biliyor muydun?"

Ellerimi ceplerime sokarken dudaklarım büzülüyor. "Kızma."

"Max... benden otuz mil uzakta yaşıyordun ve ben bilmiyor muydum?" Göğsü hızlanan nefeslerle kabarıyor, parmakları saçlarında sıkılıyor. "Yapamam... Ben sadece..."

"Whoa, hey." Bir adım öne çıkıp ona doğru uzanıyorum, ellerim omuzlarına dolanıyor. "Ella, dinle. İyileşmen için sana zaman ve alan tanıyordum. Tennessee'den ayrılmanın tüm amacı buydu. Buna müdahale etmek bana düşmezdi. Natine sana ulaşmam için çok erken olduğunu ve senin hâlâ yolunu bulmaya çalıştığını, hâlâ savunmasız olduğunu düşünüyordu," diye açıklıyorum. "Ama seni sevmekten asla vazgeçmedim. Asla. Karavanınla o tepeyi aştığından beri her gün seni düşündüm." Omuzlarını sıkarak ağlamaklı gözlerini buluyorum ve usulca gülümsüyorum. "Bunca zaman seni yanımda taşıdım. Her güneşle birlikte doğup batıyorsun. Okuduğum her kitabın sayfaları arasındasın. Her köprüde benimlesin ve çalan her şarkının dizelerinde sen varsın," diye itiraf ediyorum. "Seni hiç bırakmadım."

Gözleri kapanırken gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor, dudakları titriyor. "Bu çiftliği... benim için mi aldın?"

Dokunuşuma doğru eğilirken şaşkınlık dolu sözcükler kesik kesik bir nefesle dökülüyor. Ellerimi yukarı doğru kaydırıp boynunu kavriyorum, başparmaklarım çenesinin tozunu alıyor. "Bana ve babama karşılığını asla ödeyemeyeceğim bir şey verdin Güneşli Kız. Bunun yanında bu hiçbir şey. *Hiçbir şey.* Benim hiçbir zaman

Sana gerçekten teŖekkr etme Ŗansım olmadı, ben de bunu yapmaya karar verdim." Sa çizgisine bir öpücük konduruyorum ve usulca fısıldıyorum, "Yani, evet. Bu iftlik senin için. Senin. Ahırlarda seninle tanışmayı bekleyen, evlat edindiğim küçük bir at var. Açık araziden izlemeni bekleyen yüzlerce gün doğumu ve gün batımı var. Burada seni bekleyen bir hayat var... eğer istersen."

Yüzü göğsüme çarparak bana doğru yığıldı. İçinden hıçkırıklar dökülüyor. Elleri tiŖrtme yapıŖıyor, gzyaŖları tenime iŖlerken gri kumaŖı yumrukluyor.

Elimle baŖının arkasını kavrıyorum ve saçlarını okŖuyorum. "Bu benim *teŖekkrm*, Ella Sunbury. Babama yaŖam mücadelesinde bir Ŗans verdin. Uğruna yaŖayacak hiçbir Ŗeyim kalmamıŖken ikimize de yeni bir baŖlangı fırsatı verdin," diyorum ona, her kelimemde duygularım ön plana çıkıyor. "Bana bunun senin hayalin olduğunu sylemiŖtin, ben de bunu sana veriyorum. KoŖulsuz Ŗartsız. Bu senin."

Kollarımda titriyor, yüzü göğsüme çarpıyor. "Ne diyeceğimi bilemiyorum..."

"Kabul ettiğini söyle," diye mırıldanıyorum saçlarına. "Kalacağın söyle."

Yüzü kalkıyor, burnu kıpkırmızı ve gözleri ıslak. "Max, ben..." Burnunu çekerek nefesini içine eker ve yutkunur. "Bu ikimiz için mi?"

Bocalıyorum, kalbim bilinmeyenlerle sarsılırken diŖlerim sıkılıyor. "Bunu yapmamın nedeni bu değil. Çok zaman geçti, bu yüzden bir Ŗey beklemiyorum. Bu *senin* için Ella." Göğsüm sıkıŖıyor çünkü bu hayatı onunla yaŖamayı her Ŗeyden çok istiyorum. İlk günden beri istediğim Ŗey buydu.

Onunla güneşten ıslanmış bir okul bahçesinde tanıştım. "Baskı yok. Benim için hiçbir zaman bitmemiş olsa da, aynı şekilde hissetmemeni anlıyorum. Eğer aramızdaki şeyler yürümezse, düzenlemeler yaptım ve yapabilirim-"

"Max." Ella'nın elleri yüzümü kavramak için yukarı kalkıyor. Yanaklarım avuçlarının arasındayken bakışlarımı tutuyor ve fısıldıyor: "Benim için de hiçbir zaman bitmedi."

Kaburgalarımın arasından bir umut fışkırıyor. Alnımı onunkine yaklaştırıp gözlerimi kapatıyorum ve rahatlamış bir nefesle gülümsüyorum. Henüz doğrudan bir cevaba ihtiyacım yok. Hemen birlikte yaşamaya başlamamız ve büyük planlar yapmamız gerekmiyor. Yeniden doğuşla birlikte yeniden inşa da gelir ve ben bizi tuğla tuğla yeniden bir araya getireceğim, bu bir ömür sürse bile.

Uzaklaşıyorum ve gözlerini buluyorum, gülümsemesi hala bozulmamış. "Sana etrafı gezdirmek istiyorum. Sana her şeyi göstermek istiyorum."

Ella iki parmağıyla gözyaşlarını siliyor ve inanmaz bir kahkaha atarak başını sallıyor. "Göster bana."

Ben Ella'yı odadan odaya gezdirirken Klondike beceriksizce yanımızdan geçip bir oyuncakla birlikte sandığına yerleşiyor. Çiftlik tarzı ev küçük ama rahat, yeni halı ve taze boyayla kaplı. Sade ama zevkli, kendi eşyaları ve kişiliği için boş bir tuval.

Şansımı denediğim tek oda yatak odasıydı.

Ella geniş geniş sırtarak her mobilyayı, her dekoratif sıçramayı, her ahşap kirişi ve yüksek tavanı inceliyor. Ellerimiz birbirine kenetlenmiş halde onu ana yatak odasına yönlendirdiğimde, onu eşikten geçirirken kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor.

Küçük bir nefesle kısa kesiyor.

Duvarlar kavuniçi renginde. Gıcır gıcır beyaz araflar, parlak turuncu yastıklardan oluşan bir koleksiyonla kaplı kral boy yatağı oluşturuyor. Odanın köşesinde kitap ciltleme aletleri ve ıvır zıvırlarla süslenmiş küçük bir masa bulunuyor. Uzun kitap rafları en sevdiği romanlar ve hikaye kitaplarıyla doludur. Komodinin üzerinde, topraktan çıkmış bir havucun bulunduğu pimi toprak bir saksı var.

Yatağın tam karşısındaki duvarın tamamını kaplayan, elle boyanmış bir doğan güneş resmi var.

Ella'nın gözleri odanın içine dalıyor ve güneş resmine takılıp kalıyor. "Aman Tanrım..." diye nefes alıyor, hayret ve akınılık içinde.

"Beğendin mi?" Sinirlerim ve gvensizliğim içimde yarııyor, midemin çukurunda dönüyor. "Bunu Kai yaptı. Eğer çok fazlaysa üstünü boyayabiliriz. Cesur olduğunu biliyorum ama bana seni düşündürdü ve-"

Ella kendini bana atıyor, tıpkı eski bir karavan onu neredeyse üç acı dolu yıl boyunca almadan önce akılıl yolun ortasında yaptığı gibi açık kollarıma iniyor.

Ben bir sonraki nefesimi alamadan ağızlarımız birbirine kilitleniyor.

Bu içgüdü.

Onu bacaklarının altından kavırıyorum, dili ağzımın içine kayıyor ve benimkiyle buluuyor. İkimiz de inliyoruz. Tatlı aınalık beni sıcaklığa boğarken, tepeden tırnağa içimde imekler çakıyor. Onu geriye doğru yürütüyorum ve elleri yanaklarımı kavrarken güneş duvarına doğru bastırıyorum, yüzlerimiz daha derin bir tat almak için aı yapıyor, kalçalarım belime sıkıca sarılmış bacaklarının arasına bastırılıyor.

Hiç tereddüt yok.

Yavaş inşa ya da yumuşak tırmanış yok.

Unutmak yok.

Bir elimle saçlarını geriye doğru çekiyorum ve ağzımı ince boğazının genişliğine doğru sürüklüyorum, kalçaları beni sıkıyor. Bir eliyle saçımı avuçlarken, diğer eliyle de pazumu kavırıyor ve çelik gibi sertleşiyorum. İçinden bir inilti dökülüyor ve dişlerimle çenesini kısıtıyorum, saçları güneşli kırmızı-turuncu ışınlara karışırken başı geriye düşüyor. Dilim boğazını yalayıp yumuşak teninin tadına bakarken Ella bana sürtünüyor.

Kulak memesini ısıyorum, sonra birbirimizi yerken tekrar ağzını buluyorum.

Eve dönmek gibi.

Ellerini kemerime doğru indirirken titriyor, parmakları tokayla oynuyor, daha fazlası için sabırsızlanıyor. "Max..." Umutsuz bir solukla adımı mırıldanıyor. "Lütfen."

İhtiyacım olan tek şey bu. Onu döndürüp yatağa taşıyorum, beyaz çarşafların üzerine bırakıyorum ve gözleri benden hiç ayrılmadan kıyafetlerini çıkarışını izliyorum. Kemerimi açıyorum, kot pantolonumun düğmesini çözüyorum ve fermuarını aşağı çekiyorum. Pantolonum ve boxer'ım yere düşerken gömleğime uzanıp başımın üzerinden çekiyorum, onunla sarmaş dolaş olmak için yanıp tutuşuyorum.

Tamamen çıplak olan Ella, yatakta geriye doğru ilerlerken ve dizlerini açarken hiç de utangaç görünmüyor. Güneş ışığı dantel perdelerin arasından süzülerek onu altın sarısı bir ışıkla yıkıyor.

Tanrım, güneş ona yakışıyor. Her zaman yakışmıştır.

Dirseklerinin üzerinde doğrulduğunda bakırımsı kızıl saçları arkasına dökölüyor, iri yeşil gözleri beni izliyor.

"Tanrım," diyorum inleyerek, onun üzerinde sürünerek. "Yirmi sekiz ay boyunca her gün seni düşündüm."

Ben bacaklarının arasına yerleşip boğazına ve köprücük kemiğine öpücükler serpiştirirken Ella alt dudağını dişlerinin arasına alıyor. "Beni böyle mi hayal ettin?" diye merak ediyor nefes nefese, bir bacağı belime dolanıyor, boyalı ayak parmakları kemeri sıyrıyor.

"Bazen," diye itiraf ediyorum. "Bazen seni böyle hayal ediyorum." Onu bacaklarının arasından kavriyorum, sonra iki parmağımı içine sokuyorum. İkimiz de inliyoruz, gözlerim kapanırken çenem çözölüyor. "Seni çok özledim."

"Max..." Tamamen sırt üstü yere yığılmadan önce başı geriye doğru eğiliyor, kolları boynuma dolanıyor. "Sana ihtiyacım var."

Ağzını bulmadan önce kulak memesini tekrar ısıyorum, dudaklarımız birbirine çarpıyor. Dillerimiz çarpışıyor, parmaklarım onu çalıştırırken aramızdaki sıcaklık dönüyor ve çalkalanıyor, daha yükseğe, daha derine, onun arzusuyla sulanıyor.

Tembelce gülümseyerek hiç vakit kaybetmeden onu belinden yakalayıp ters çeviriyorum ve bacaklarının arasına yerleşene kadar üzerine tırmanıyorum. Ona doğru kayıyorum ve onu öpmek için yüzümü indiriyorum. Nazik ve yumuşak. Acele yok, telaş yok. Ufukta beliren kaçınılmaz bir kalp kırıklığı yok.

Ufuk aydınlık, güneşli ve sıcak. Sadece biz ve bu an varız.

Max ve Ella.

Kendimi onun girişine odaklamak için aşağı uzanıyorum, temastan ürperiyorum. Onun içinde kılıflanacağımı, onu dolduracağımı, sonunda tamamen bağlanacağımı fark etmenin sarhoşluğu içindeyim.

"Lütfen," diye tekrar yalvarıyor, ellerini sırtımın tahtalarında bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. "Benimle seviş."

Dizlerini göğsüne doğru itiyorum, kendime doğru kaldırıyorum, sonra aşağı bakıyorum ve yavaşça, her seferinde bir inç içine kaymamı izliyorum. Çarşafı yumrukluyor, ben içinde sonuna kadar kaybolurken zevkten başı geriye eğiliyor, son itişte titriyor.

Ona sahip olduğum tek an, ikimizin de yağmur ve pişmanlıkla sıırıslıkam olduğu, vedalaşmanın eşiğinde olduğumuz andı.

Bir son gibi hissettirdi. Ham bir son.

Bu bir eve dönüş. Güzel bir başlangıç.

Yüzüm onunkinin bir santimetre üzerinde gezinirken ağırlığımı kollarıma veriyorum. Bakışlarımız birbirine kenetleniyor. Zevkin şokları, inlemeleri, kısık inlemelerimiz birbirine karışırken bile göz temasımız kopmuyor, kaymıyor. Yavaşça içinde hareket ederken benimle olduğundan emin oluyorum, anı, bağlantıyı ortaya çıkarıyorum.

Nefes nefese kaldığında gözünün kenarından bir damla yaş süzülüyor ve elleri boynuma yapışmış bir halde altımda titriyor. Ben de onu takip ediyorum, kızarmış yanaklarını, ayrılmış dudaklarını ve parlak gözlerini içime çekiyorum. Dalga dalga yayılan sıcaklık içime doluyor, ben onu doldururken o da beni dolduruyor.

Yanına çöktüğümde, tamamen kılıfsız kaldığım için onu da kendimle birlikte çekerek kollarımı ona doluyorum ve yüzünü çenemin altına sıkıştırıyorum. "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum

saçlarını, başının üstünü öptü. "Tanrım, Sunny, hiç durmadım. Tek bir saniye bile. Seni ilk gördüğüm günden beri seviyorum. Yedi yaşında bir okul bahçesindeydim ve biliyordum... Benim olman gerektiğini *biliyordum*."

Ella iki eliyle yanaklarımı kavıyor ve beni öpmek için yukarı kaldırıyor. Mırıldanırken dili alt dudağıma değiyor: "Ben de biliyordum. Küçük bir çocukken bile bunu hissettim."

Gülümsüyorum, şakağındaki bir damla gözyaşını siliyorum. Bu sefer çok farklı, ikimiz yağmur bulutları ve soğuk çiseleyen yağmurda boğulmak yerine sıcak güneş ışığı altında öpüştük. "Bunun bitmesini istemiyorum," diye itiraf ediyorum, onu daha da yakınima çekerek. "Asla bitmesini istemiyorum."

"Ben de bilmiyorum," diyor, kelimeler küçük bir çığlığa dönüşüyor. "Tanrım... ama ya kaderimizde başarısız olmak varsa? Ya yıldızlar asla aynı hizaya gelmezse?" Gözlerinde korku parıldıyor. Mutlu sonu asla bulamayacağımıza dair gerçek bir korku. "Aşkta ve savaşta her şeyin adil olduğunu söylerler ama bu saçmalık. Tamamen saçmalık, Max. Aşkta hiçbir şey adil değildir. Hiçbir şey-"

"Haklısın Sunny. Bu saçmalık," diyorum ona, yüzünü avuçlarımın arasına alıp gözlerini benimkilere dikmeye zorlayarak. "Haklısın çünkü aşk ve savaş yoktur. Aşk savaştır. Kazanana kadar savaşırsın ya da kaybedene kadar savaşırsın. Onca acı ve mücadeleden sonra, onca savaş yarısından sonra zaferi hayal et." Yutkunuyorum, alınlarımızı birbirine bastırıyorum, burunlarımız birbirine değiyor. "Savaş asla barış yanlıları için değildir. Beyaz bayraklara ve yumuşak kalplere yer yoktur. Gürültülü, vahşi ve vahşidir. Aşk bir katildir ama herkes kanlar içinde ölmez. Bazıları sonunda dimdik ayakta kalır." Yanaklarını sıkıyorum

ellerimin arasına alıp yalvarıyorum, "Bu sen ol, Ella. Bırak bu *biz olalım.*"

Başını sallarken yumuşak çığlığı hıçkırığa dönüşüyor, elleri bileklerimin etrafında kıvrılıyor.

"Benimle savaş," diye yalvarıyorum, gözlerimi kapatarak. "Benimle kazan."

O bana yaslanırken kalbim çarpıyor, gözyaşları tenime sızıyor. Ona sarılıyorum, onu besliyorum, ne olursa olsun asla teslim olmaması, asla vazgeçmemesi için sessizce yalvarıyorum.

Buna değer.

Biz buna değeriz.

Kucağında yumuşarken bakışlarım güneş duvarına takılıyor, ikimizi de bir huzur kaplıyor. Sessiz bir ateşkes. Ve biliyorum. Bunu o anda, kollarımda aldığı bir sonraki nefeste hissediyorum. Onun teslimiyetini hissediyorum... ama sonuna kadar değil.

Olabileceğimiz her şeye teslim oluyor.

Olduğumuz ve her zaman olduğumuz her şeye. Yeni şafağımıza.

Bacaklarımız yatak örtüsünün üzerinde birbirine dolanırken Ella yanağını göğsüme yaslıyor. "Nadiren kazanıyorsun," diye mırıldanıyor, komodinin üzerinde duran saksıdaki havuca bakarken parmağıyla kalbimin üzerinde desenler çiziyor. "Ama bazen kazanıyorsun."

Gülümsüyorum, dudaklarımı alnına bastırıyorum ve güneş portresi zihnimi doldurup beni saf bir dinginliğe sürüklerken gözlerimi kapatıyorum. "Evet Sunny," diye mırıldanıyorum. "Bazen yapıyorsun."

"Aman Tanrım, çok sevimli!" Ella o öğleden sonra genç kısırağa doğru ilerliyor, çizmeleri toz bulutları kaldırıyor. "Genç mi?"

Biz yaklaşırken atın kuyruğu ileri geri sallanıyor, koyu kahverengi gözleri meraklı.

"İki yaşından biraz büyük," diyorum ona. "Uysaldır. Düşük enerjili ve kolay eğitilebilir."

Ella'nın yüzü şaşkınlıkla parlıyor. "O mükemmel. Phoenix de onu aldığımızda iki yaşındaydı, ben daha çocukken."

Kısırağın yelesine şefkatli bir avuç bastırıp burnunu okşayışını izliyorum. "Natine evlat edinme sürecinde bana yardımcı oldu. Mitolojide beyaz atlar genellikle güneş arabasıyla ilişkilendirilir," diyorum usulca gülümseyerek. "Bana seni düşündürdü."

Bana bakarken gözleri parlıyor. "Bunu bilmiyordum." Gülümsememe karşılık veriyor, gözlerini tekrar ata çeviriyor, at kişniyor ve ilginin tadını çıkarıyor.

"Yaklaşık bir yıl içinde ata binmeye hazır olacak."

"Onu şimdiden seviyorum." Ella birkaç dakika daha atla konuşuyor, güzel sözler fısıldıyor ve ona sevgi dolu dokunuşlar yapıyor. "Onun bir adı var mı?"

Başımı salladım. "Henüz değil. Bu onuru sana bırakayım dedim."

Başını sallıyor, sonra elini çekip bana dönüyor. "Max... baban nerede? Hâlâ Tennessee'de mi?"

"Hayır. Onu Escanaba'da Chevy'nin şu anda yaşadığı ve işlerimizi yürüttüğümüz bir tesise naklettim. Buradan arabayla yaklaşık kırk beş dakika uzaklıkta, bu yüzden onları ziyaret ediyorum."

İkisi de düzenli olarak," diye açıklıyorum. "Babam geliyor. Ona çok iyi bakıyorlar."

"Sakıncası yoksa bir ara sizinle birlikte onu ziyaret etmek isterim." "Buna bayılır. İkimiz de isteriz."

Babam bazen daha akıllı başında olduğu günlerde Ella'dan bahseder. Adını hatırlamıyor - sadece ona göğüs eti yapan kızıl saçlı güzel kızı soruyor, iyi olup olmadığını merak ediyor. Ona iyi olduğunu söyledim. Sonra da ona çiçek götürmemi istiyor.

Ahırdan çıkarken yan yana yürüyoruz, hava serin ama güneş ılık. Ella'nın kahverengi çizimleri her yavaş adımda toprağa batarken, öğleden sonra ışıltısı yüzüne vuruyor. "Güneşli Gül Çiftliği," diye mırıldanıyor gökyüzüne, gözleri parlak ışıklara karşı kapanıyor. "Bu ismi sevdim."

"Sana yakışıyor," diyorum omzuna omzumla vurarak.

Ella bana yaslanıyor, başı üst koluma düşüyor. "Bunu benim için yaptığına inanamıyorum. Bu çok fazla, Max."

Ona bakıyorum, yüz hatlarındaki duygu dansını izliyorum. "Bu asla yeterli olmayacak. Sen babamın hayatını kurtardın. Sen benimkini kurtardın. Onun bakımını asla karşılayamazdım... asla."

"En azından bunu yapabildim," diye fısıldıyor. "Yardım edebildiğime sevindim."

"Özveriliydi. Cesurcaydı. Senin ne kadar harika bir kız olduğunun ve her zaman öyle olduğunun bir kanıtı."

Elimi tutup sıkıyor ve uzun bir iç geçiriyor. "Bir zamanlar canavar olduğumu düşünürdüm," diye itiraf ediyor. "Tıpkı onun gibi."

Bu düşünce karşısında başımı sallarken kalbim acıyla doluyor. "Hayır, Sunny." Güçlü bir kolla ona sarılıyorum ve başının üstünü öperek sıkıca tutuyorum. "İkimiz de kardeşimizin hatalarını sahiplenmiyoruz. Bu işler böyle yürümez. Onların eylemleri bizi etkiledi ama bu bizi o günahlardan vekâleten suçlu yapmaz, anlıyor musun?"

"Evet," diyor. "Haklısın." Duygularını içine atarak başını hâlâ pazuma yaslayan Ella, alçakta asılı duran güneşe bakıyor ve usulca gülümsüyor, açık alanda birlikte dururken parmaklarımız birbirine geçiyor. Sonra da ekliyor: "Sanırım ona Dawn adını vermek istiyorum."

Saatler sonra Dawn, Klondike'ın yanında küçük bir topun içinde kıvrılmış, jambon kemiğini çiğnerken mışıl mışıl uyuyor. Ella ve ben sırt üstü, omuz omuza, geniş arazide uzanmış, parıldayan gökyüzüne bakıyoruz. Sunny Rose Çiftliği'ne gece çöktü ve ben yıllar önce Ella'yla birlikte okul dansından sonra Taurid meteor yağmurunu izlediğimiz ana geri döndüm.

Ama bu gece dikkatimizi çeken şey bu değil.

Yarım ay ya da pırıl pırıl yıldız ışığı değil, hatta beyaz bir atın ve genç bir yavrunun yanında dinlendiğimiz o mükemmel an bile değil.

Bu çok daha mistik bir şey. Daha büyülü.

"Yukarı bak Sunny," diyorum ona, tıpkı o zamanlar meteorlar gökyüzünü tuhaf fırça darbeleriyle boyarken yaptığım gibi.

Göz kapakları çırpınarak

açılır. Bakışları patlıyor.

Ve nefesi kesilir, gözyaşları anında patlar.

Yavaşça, neredeyse alay edercesine, yeşil ve pembe şeritler mürekkepli gökyüzünde çizgiler halinde belirmeye başlar.

Kuzey ışıklarının dansı.

Ella'nın dileği.

Konuşmuyoruz, sohbet yukarıdaki ışık gösterisinde kayboluyor. Parıltılar ufuk boyunca uzanıyor ve kıvrılıyor, dalgalar halinde hareket ediyor, her bir renk dalgası bir öncekinden daha büyüleyici bir şekilde çiftliği kısacık parlaklıklarla aydınlatıyor.

Kendi gözlerim buğulanıyor.

Bu an, bu kadın, aramızdaki bu yeni dans gökyüzüyle birlikte ortaya çıkıyor - her şey bu.

Nefesimi içime çekiyorum, geleceğim çok daha net. Her şey sonunda, mükemmel bir şekilde doğru.

Gökyüzü onun gözlerindeki zümrütler gibi yeşile boyanırken, ayağa kalkıyorum, kenetlenmiş avuçlarımızı çözüyorum ve ona hemen döneceğimi söylüyorum. Eve doğru koşmamı ve bir süre sonra avucumun içine sıkıştırdığım tanıdık bir kitapla geri dönmemi izliyor.

Bir gece önce karavandan ayrılmadan önce masasının üstünden aşırđığım romanı ona uzatıyorum.

Siyah Güzel.

Ella bana bakıyor, işaret parmağı kitabın sırtında geziniyor, yıldız bakışlarında bir soru var. Yavaşça gözlerini kırptırırken meraktan boğazı düğümleniyor, sonra dikkatini alnında beyaz bir elmas olan siyah bir atın bulunduğu kitabın ön yüzüne veriyor. Kitabı çevirmeye başlıyor, bakıyor, araştırıyor, büyük açıklamayı merakla bekliyor. Ona kalbimden küçük bir parça bıraktığımı biliyor.

Onu bulduğunda küçük bir çığlık atıyor, gözlerinden yaşlar süzülürken başını aşağı yukarı sallıyor.

Orada, en son sayfada, aradığı şeyi bulur.

Son satır kısmen vurgulanmış.

Benden ona bir mesaj.

Geçmişimizden, bugünümüzden, geleceğimizden bir mesaj, kelimeler gökyüzünün altında parıldarken, neon-turuncu fosforlu kalemle aydınlatılırken bizim için yazılmış gibi:

"Tüm sıkıntılarım sona erdi ve evimdeyim."

Sonsöz

Ella

Bir yıl sonra

Aşk her şeyi yener.

Bir akşam mutfakta yan yana yemek pişirirken, anneme kızarmış ördek ve ev yapımı patates püresinden oluşan bir ziyafet çekmeye hevesliyken Jonah bana böyle demişti. O zamanlar sadece on beş yaşındaydım, ama Jonah on dokuz yaşındaydı, bu yüzden aşk hakkında çok şey bildiğini düşündüm. Ne de olsa Erin vardı. Ondan bahsederken gözlerinde aşk ateşi yanıyor, ona bakarken güzel gülümsemesinde aşk parlıyordu. Ağabeyim aşk konusunda uzmandı; bundan emindim. O bir maestro idi.

"Ella, beni dinle, hem de iyi dinle," dedi, etin üzerine biberiye serperken omzumu sıkarak. "Çok şey bilmiyorum ama şunu biliyorum: Aşk her şeyi yener. Sevgi *her şeyi yener*. Eğer kendini kötü hissedersen, yani dibe vurursan, bunu *hatırla*, tamam mı? Seni sevdiğimi hatırla. Her zaman. Ve bunu atlatacaksın."

Aşk her şeyi yener.

Yine de hep *merak* etmişimdir, *ne pahasına?*

Yuvarlak masaya oturuyorum, oda steril bir asma tavandan aşağıya süzülen pırıltılı tepe ışıklarıyla aydınlanıyor.

Onu son gördüğümünden beri pek değişmemiş.

Elleri ve gömleği kırmızıya boyanmamıştı ama gözleri hâlâ bana, o son kader öğleden sonrasında bile onlarda her zaman gördüğüm o şiddetli koruyuculukla bakıyordu.

"Piglet." Jonah'nın bakışları üzerime yerleşiyor, sesinden şefkat sızıyor. Karşımda oturuyor, kelepçesiz ama binlerce başka şekilde zincirlenmiş. "Sonunda beni görmeye geldin."

İnfaz koruma memurları açık ziyaret odasını adımlarken ayakkabılar muşambaya sürtünüyor ve ben küçük mavi bir sandalyede kambur kambur oturan Jonah'a bakıyorum. Kalın, kırmızımsı sakalını kaşıyor ve konuşmamı bekliyor, dizlerini iki yana açmış, aşağı yukarı sallanıyor, yeşil gözleri daha önce hiç dehşete ve kendi eliyle yaptığı katliamlara bakmamış gibi parlıyor.

Kalbimde hala öfke var.

Ama bundan daha fazlası var...

Huzur var. Kabullenme.

Sevgiler.

Kendi iyiliğim, parlak geleceğim ve beni ayağa kaldıran ve soğuk rüzgârların darbeleri ve çok fazla kasırganın yıkımı boyunca beni sabit tutan tüm insanlar için sevgi.

Jonah'ı seviyor muyum?

Karşımdaki bu adamı seviyor muyum, bana hiçbir şey değişmemiş gibi bakıyor mu, sanki hala şömine başında yemek tarifleri hazırlayan ve hikayeler okuyan hayalperest çocuklarmışız gibi?

Evet.

Onu seviyorum. Zihnim dolaştığında ve kalbim anımsadığında hala bana yapışan uzun zaman önceki bir hayatın parçalarını seviyorum. Bir zamanlar olduğu adamı seviyorum, masumiyetin hüküm sürdüğü ve kalp acısının sadece kitaplarda ve filmlerde olan bir şey gibi geldiği zamanlarda bana gösterdiği adamı seviyorum.

Güneş saklandığında ve gölgeler onun yerini aldığı anda anları özlemeye ve kayıp gözyaşları dökmeye iznim var.

Onu sevmeye iznim var.

Ama iyileşmenin anahtarı, neye tutunacağınızı bilmenizdir...

Ve neyi bırakacağımı.

Bu aşka rağmen.

Jonah'a "Yarın evleniyorum," diyorum ve yüz ifadesinin şaşkınlığa dönüşmesini, kaşlarının saç çizgisine kadar kalkmasını izliyorum.

"Bok yok mu?" diyor, daha dik oturarak. "Kahretsin, Piglet. Küçük kız kardeşim aşkı buldu. Bunu hep senin için istemiştin, biliyorsun."

Dudaklarımı büzerek çizilmiş masa tablasına bakıyorum. "Öldürdüğün adamın kardeşiyle evleniyorum."

Sessizleşiyor.

Etrafımızda sesler dolaşarak, sevdiklerimiz mahkûmlarla konuşuyor, infaz koruma memurları emirler yağıdırıyor.

Yukarı bakıyorum.

Jonah yavaşça başını sallayarak dilini yanağına bastırıyor, gözlerindeki parıltı sönüyor. "Evet, bu biraz

arpık bir ironi. Sanırım buradan çıktıktan sonra Noel yemeğine davet edilmeyi beklememeliyim, ha?"

Yutkunuyorum, kalbim dikenli düğümlele bükölüyor. "Neredeyse bizi mahvediyordun."

Masanın üzerinde öne doğru eğilir, gözleri kısıılır, ellerini birbirine kavuştururken ön kolları bükölür. "Seni koruyordum, Piglet. *Seni* neredeyse öldürecek olan o aşağılık pislikten kurtarıyordum," diye karşılık veriyor, gözleri fırtına bulutları gibi kararıyor. "Yine olsa yine yapardım. Yapardım. Hem de gözümü kırpmadan."

Kalbim tabuttaki bir çivi gibi çarpıyor.

Jonah o tabutun içinde. Üstünü toprakla örtüp onu temelli toprağa gömeceğim.

Yapmak zorundayım.

Yapmak zorundayım, acı verse bile. Onu sevmeme rağmen. "İşte bu yüzden bugünden sonra beni asla göremeyeceksin," diye itiraf ediyorum, Sesim acıdan atlıyordu. "Seni bir daha ziyaret etmeyeceğim."

Aynı anda, gözlerindeki fırtına hüznölü, yavaş bir çiselemeye dönüşürken nefesi kesiliyor ve çatlıyor. "Öyle söyleme."

"Ben anne değilim," diye fısıldıyorum. "Seni seviyorum ama sevgim her şeyin üstesinden gelmiyor. Yaptığın korkunç şeyleri, yaratmakta olduğum hayatı, yeni baştan inşa etmeye başladığım hayatı yerle bir edişini geçersiz kılmıyor. Her şeyi yerle bir ettin ve beni paramparça bıraktın."

"Hadi ama Ella," diye karşılık veriyor, yüzünde acı beliriyor. "Sanki ben bir canavarmığım gibi söylüyorsun, oysa tek yaptığım seni güvende tutmaktı. Senin için her şeyi yapacağıma, seni ölene kadar koruyacağıma yemin ettim ve

pişman değilim.

sözümü tutacağım. Hem de hiç." Bakışlarımı tutarak daha da eğildi. "Ve umarım evleneceğin adam da aynı şeyi yapar."

Alt dudağım titriyor. "Max senin gibi değil. O iyi, saf ve asil biri. Benim için *iyi bir* savaş veriyor. Onurumu koruyor ama kalbimi de koruyor." Gözlerimi parlak fayans zemine sabitleyerek ellerimi kucağımda birleştiriyorum. "Benim için her şeyi yapacağını söylemiştin. Yemin ettin."

"Yapacağımı biliyorsun," diye onaylıyor. "Sanırım bunu kanıtladım, değil mi?"

Ona tekrar bakarken dişlerim birbirine çarpıyor, isteğimi beklerken bakır rengi kaşlarının çatılmasını izliyorum. "Senden benim için son bir şey yapmanı isteyeceğim. Bunu yapacağına söz vermelisin."

"Söz veriyorum," diye mırıldanıyor, elleri masanın kenarına kıvrılıyor, daha sıkı sıkıyor, bekliyor ve bekliyor.

Omuzlarımı dikleştiriyorum, derin bir nefes alıyorum ve "Sakin beni aramaya gelme" diyorum.

Bir ritim geçer.

Sözlerimin kulaklarında uçuştığı ve yüz hatlarının kalp kırıklığıyla yavaşça çöktüğü gergin, sessiz bir ritim. Jonah sönüyor, mücadelesi tükeniyor, bakışlarındaki tüm ışık izleri kayboluyor.

"Lütfen," diye yalvarıyorum, gözlerim doluyor. "Beni her zaman koruyacağına yemin etmiştin ve beni böyle koruyacaksın." Dudaklarım titriyor, ellerim titriyor. "Beni koruyacaksın... senden."

Başını ileri geri sallıyor, gözlerindeki yeşili inançsızlık gölgeliyor. "Ella, o piç neredeyse seni öldürüyordu. Sana tekrar zarar verebilirdi ve ben-"

"Mesele o değil," diyorum ıstırabımın içinden. "Bu seninle ilgili. Sonuçları ne olursa olsun, ne kadar ileri gideceğinle, hangi çizgileri aşıacağınla ilgili. Hayatımı korku içinde, bir sonraki adımda ne yapacağını ya da dünyamı tekrar nasıl alt st edeceğini merak ederek yaşıyamam. Seni seviyorum Jonah, gerçekten... ama seni uzaktan sevmem gerekiyor."

Çenesi ham duygularla titrerken gözlerinden yaşlar süzülüyor. "Hayır," diye fısıldar. "Hayır, Piglet."

"Evet," diyorum kırık bir sesle. "Altı yıl, sekiz yıl, on yıl sonra o hapishane kapılarından çıktığında... hayatını bensiz yaşıyacaksın. Gerekirse küçük bir kız kardeşin yokmuşı gibi davran. Annem beni hastaneden eve pembe bir kundakla getirmede, tahta bir köprüde Pooh ubukları oynamadık ve sen kardeş sevgisi adına bir adamı göğsünden vurmadın." Kelimeleri zorluyorum, her hecede biraz daha yıkılıyorum. "Her gün yanımda taşıdığım turuncu bir sırt çantam hiç olmadı, keşke yanımda olsaydın da onu benim için taşısaydın. Aramızda espriler, favori yemek tarifleri ya da çiftliğin arkasındaki Yüz Dönüm Ormanı'nda yaşadığımız maceralar yoktu. Hepsi bir rüyaydı. Bir hikaye kitabı."

Yorgun gözlerinden yaşlar süzülüyor.

Sessizce bana bakarken, boğazı düğümlenirken, parmak eklemleri masanın etrafında bembeyaz olurken, küçük damlacıklar yanaklarından birer birer süzülüyor.

"Söz ver bana," diye bitiriyorum küçük bir çığlıkla. "Bunu yapacağına söz ver."

Jonah bana üzücü bir saniye daha baktıktan sonra nefesini içine çekti ve elini yüzünde gezdirerek

Acısının, bir tetiği çekerek harekete geçirdiği korkunç acının kanıtı. Bakıyor, gözlerini kırpttırıyor ve dudakları aralanıyor ama hiçbir kelime çıkmıyor.

Tek yaptığı başını
sallamak. Tek bir
baş sallama.

Son bir söz.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, ona başımı sallayarak karşılık veriyorum ve kalp ağrımı bastırmak için bir elimi ağzıma götürüyorum. "Teşekkür ederim, Jonah."

Gitmek için sandalyeyi geri çekmeden önce, onun ayrılık sözleri nihayet damlıyor, kulaklarıma iniyor ve kalbimi deliyor.

"Ne kadar şanslıyım," diye mırıldanıyor, üzüntüden boğazı düğümleniyor. "Vedalaşmayı bu kadar zorlaştıran bir şeye sahip olduğum için."

Ona bir kez daha baktım. Ağabeyime son bir kez.

Sonra gözlerimi onunkilerden ayırıyorum, sandalyeden kalkıyorum ve odadan koşarak çıkıyorum.

Güle güle, Ayı Pooh.

Mum yakmak ya da vazoları kumla doldurmak yerine köprünün üzerinden çubukları fırlatıyoruz. Parmaklığın diğer tarafına geçmeden önce dallar parmaklarımızdan kayıyor ve ben turuncu elbisemin eteklerini tutuyorum - ikinci el eşya satan bir mağazanın rafından kaptığım ve Güz Şenliği'nde giydiğim elbisenin aynısı. Max yanımda, eli benim elimde ve birlikte parmaklıkların üzerinden eğilip

iki çubuğun da dereden aşağı süzölüp altımızda belirmesini izledik.

Baş başa. Yan
yana.

Her zaman olduğu gibi benimki öne geçiyor ve bir santimetre farkla öne geçiyor.

Zaferimi kutlarken yüzümde bir gülümseme beliriyor ve Max bana alaycı bir bakış fırlatıyor. "Bir gün evren sana acıyacak," diye takılıyorum.

"Belki de bu sadece evrenin her şeyi eşitlemeye çalışma yöntemidir," diye yanıtlıyor.

"Nasıl yani?"

Arkadaşlarımız ve ailemizle yüzleşmek için geri dönmeden önce Max eğilip kulağıma bir şeyler fısıldıyor. "Pooh çubuklarının her turunu sen kazanıyorsun," diye mırıldanıyor. "Ama ben seni kazanıyorum."

Haziran sonu esintisi suda yuvarlanıyor ve kalbimle birlikte saçlarım da uçuşuyor.

Chevy ellerini önünde kavuşturmuş, bize resmen karı koca unvanını vermeye hazır bir şekilde yeniden yaklaşmamızı bekliyor. Max her zaman Chevy'nin her işi yapabileceğini söylerdi ve haksız da sayılmazdı. Adam her şeyi yapıyor. Köpek eğitimiyle uğraşüyor ve evinin dışında bir köpek kulübesi işletiyor, duman yüklü bir caz kulübünde deneyimli bir blues müzisyeni gibi mızıkça çalışıyor ve açık gecelerde arka bahçesine bir teleskop kuruyor ve bizi sütlü bir ayın altında yıldızları izlemeye davet ediyor.

Max ona, Tennessee köprümüz kadar sevdiğimiz bu eski Michigan köprüsünde evlenmemizi teklif ettiğinde, Chevy hiç vakit kaybetmeden papaz oldu.

Max parmaklarımızı birbirine doluyor ve basit yemin törenini bitirip yaz güneşinin altında her mükemmel sözü bir öpücükle mühürlerken beni Chevy'ye doğru geri götürüyor. Saçlarım sırtımdan aşağı dökülürken ve canlı turuncu gül buketim gökyüzüne doğru yükselirken, beni neredeyse yere düşürdüğünde gülüyorum, ellerim babasının el yapımı takım elbisesine yapışıyor.

Herkes alkışlıyor.

"Woo!" Brynn arkamızdan ışıldıyor, çiçek buketi de gökyüzüne doğru yükseliyor, pembe yaprakları sakız gibi rujuna uyuyor. "Başardın!"

Matty ve Pete kollarını birbirlerine dolamış, Matty'nin başı Pete'in omzunda, Pete de gözlerine mendil sürüyor.

"Tabii ki evet!" Natine havaya yumruk atarak bağılıyor, dev altın küpeleri güneş ışınlarına takılıyor. "İşte benim kızım!"

Max beni tekrar ayağa kaldırıyor ve alnıma tatlı bir öpücük konduruyor.

Kocamın kollarından ayrıldığım anda annemin kollarına koşuyorum. Annem Ricardo'nun elini bırakıyor ve beni sıcak, zor kazanılmış bir kucaklamayla sarıyor, yüzü boynumun kıvrımına düşüyor. Tanıdık gardenya kokusu üzerime sinip beni nostalji kokan anılarla doldururken gözyaşlarım gözlerimi ıslatıyor.

"Seni seviyorum," diyorum permalı saçlarına karşı.

"Hem de çok." "En çok seni seviyorum, tatlım."

Hayatın önümüze çıkardığı sayısız zorluktan ya da geçmişimizin solmuş anılarından daha çok beni sevip sevmediğini artık sorgulamıyorum.

Yunus'tan daha fazla.

Sesindeki sıcaklık, kucağındaki şefkatli dokunuş ve ailemiz için yıllarca yaptığı fedakârlıklar ve verdiği sessiz savaşlar onun bana olan sevgisini doğruluyor. Jonah bir zamanlar onun çabalarının ön saflarında yer almış olabilir, görünüşte güçsüz bir durumda kontrolü elinde tutmanın bir yolu olarak, ama şu anda, onun kollarına sarılmışken, annemin sözlerindeki netliği hissediyorum.

Ricardo daha sonra bana sarılıyor, ne kadar gurur duyduğunu söylüyor ve Kai beni kaçırıp etrafımda dönüyor ve beni sıkıyor, yıllar önce kimse görmemişken onu gördüğüm için bana teşekkür ediyor.

Brynn'in vardı ama.

Brynn herkesi görür, ne kadar küçük olursa olsun, ne kadar sessiz olursa olsun, ne kadar gölgede kalmış ve gizlenmiş olursa olsun.

Bu onun Christopher Robin gözleri.

Ve ben de onu görüyorum - kaçırılmayacak bir kız, bana doğru zıplıyor, sıcak pembe bir mutluluk görüntüsü.

"Ella!" diye cıvıldıyor, yıllardır kalbimi aydınlatan o ısıltılı sırtışılarından biriyle bana doğru sıçırıyor. "Senin için çok mutluyum. Gah! Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Sarılmasından geri çekiliyorum, yanaklarım gözyaşlarıyla doluyor. Gözlerim, soluk pembe taşlarla çevrili armut biçimli bir pırlantanın sergilendiği ısıltılı nişan yüzüğüne kayıyor. "Bu ne anlama geliyor?"

"Biz aslında kardeşiz!" diye ciyaklıyor. "Tıpkı her zaman olacağımızı bildiğim gibi."

Tılsımlı bir kahkaha atıyorum.

Bir bakıma haklı.

Annem ve Ricardo birkaç ay önce "siktir et" dediler ve aşklarını resmileştirmek için Meksika'da özel bir plaja kaçtılar. Ve gelecek yıl bu zamanlar, Kai ve Brynn evlenmiş olacaklar - bu da bizi dolaylı yoldan kardeş yapacak.

Unvana ihtiyacımız olduğundan değil.

Bir keresinde benzer bir köprüde durduğumu ve Max'e genellikle bağlamından koparılan bir pasajdan bahsettiğimi hatırlıyorum: "Antlaşmanın kanı rahimdeki sudan daha kalındır."

Etrafımda seçtiğim sevdiklerime bakarken, bu sözün yüksek sesle ve doğru olduğunu biliyorum.

Max'in babası köprünün kenarında tekerlekli sandalyesinde oturuyor, yanında bir hemşire var, gözleri buğulu ve kaprisli bir şekilde neşeli kaosa bakıyor, biberli ince saçları esintide dalgalanıyor. Ona doğru koşuyorum, spor ayakkabılarım köprü tahtalarına çarparken elbisemi yukarı kaldırıyorum.

"Bay Manning," diye sesleniyorum, dikkati bana odaklanmadan önce yavaşça göz kırpmasını izliyorum. "Bugün burada olabilmenize çok sevindim."

Hemşire hoş bir şekilde gülümsüyor ve bize biraz zaman tanımak için kenara çekiliyor.

"Merhaba," diyor Chuck, gözleri tanıma hissiyle dolarken geniş bir gülümseme yayılıyor. "Şu haline bak. Bana rahmetli aşkım Vivian'ı hatırlatıyorsun."

"Vivian mı?" Max'in annesinin adının Vivian olmadığına eminim. "Karın mı?"

"Oh, hayır," diye mırıldanıyor, bakışlarındaki o sır bir süreliğine tekrar yerleşiyor. "Karım beni kendi isteğiyle terk etti. Vivian asla terk etmedi."

Yaklaşıyorum, elbisemi indiriyorum ve çiçek saplarını sıkıyorum. "Daha önce onun hakkında konuştuğunu hiç duymamıştım."

"Öyle değil mi?"

"Sanmıyorum," diyorum.

Sevgiyle gülümsüyor, görünmeyen hayallere dalmış. "Göl onu benden çalmadan önce sadece bir yazım vardı," diyor. "Kızıl saçları vardı, yaz sonunda kiraz rengindeydi. Bana her zaman birlikte olacağımıza söz vermişti... ve hala beni bekliyor mu diye düşünmeden edemiyorum."

Gözlerimi yavaşça kırıştırarak ona bakıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum. Vivian gerçek miydi, yoksa onun hastalıklı zihninin bir ürünü müydü, bilmiyorum... daha iyi günlerin umutlu bir vaadi.

Her iki şekilde de, önemli olduğunu sanmıyorum.

Sıcak bir gülümseme yayıyorum ve önüne çömeliyorum. Turuncu elbisemin cebinde tanıdık beyaz bir taş var. Elimi içine sokup çıkarıyorum ve Max'in babasına vermeden önce avucumda tartıyorum. "Bunu senin almanı istiyorum," diyorum ona. "Benim için anlamı çok büyük. Yıllardır düşüncelerim karanlık ve zihnim huzursuz olduğunda beni ayakta tuttu. Belki senin için de aynısını yapar." Güneş lekeli eline uzanıyorum ve parmaklarını uzatarak küçük taşı avucuna bastırıyorum. "Belki seni Vivian'a yaklaştırır."

Buğulu gözlerle bakıyor, başparmağı pürüzsüz çıkıntılarda geziniyor. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyor, onu sıkıca kavrayarak. "Çok naziksiniz. Keşke karşılığında sana verebileceğim bir şey olsaydı."

O sırada Max arkamdan gelip avucunu belime bastırıyor.

Dikkatim tekrar Chuck'a kaymadan önce Max'e bakıyorum. "Bana bir şey verdin," diyorum usulca. "Bana bildiğinden çok daha fazlasını verdin."

Ayağa kalkarak iki adamın el ele tutuşmasını izliyorum, Max'in babası oğlunun avucunu iki eliyle tutuyor ve uzun bir kucaklaşma için onu öne doğru çekiyor. Söylenen sözleri duymuyorum ama aralarındaki elle tutulur sevgiyi, bağlılığı hissediyorum. Max babasından asla vazgeçmedi. Bir kere bile.

Ve onlardan asla vazgeçmeyeceğim.

Töreni iki atın üzerinde bitiriyoruz; ben Dawn'a biniyorum ve Max en yeni aile üyemiz Phoenix II'nin üzerinde dörtnala gidiyor, uzaktan bizi alkışlayan arkadaşlarımıza ve ailemize el sallarken her iki kuyruğumuzdan da "Yeni Evlendik" kurdelesini sarkıyor. Ve bir saat sonra Sunny Rose Çiftliği'ne geri döndük, sevgili atlarımızı otlaklara doğru yönlendirirken parıldayan gökyüzünün altında samimi bir dansı paylaşıyoruz.

Max tanıdık bir çalma listesi açıyor ve Wilderado'dan "Surefire" havayı doldururken, keskin bir sonbahar öğleden sonrasında Max'in kamyonunda hissettiğim aynı duygular beni ağlamaklı, duygusal bir girdaba sürüklüyor.

Yaşamak.

Saf, sağlıklı *yaşam*.

Bazı insanların size yaşamanın hayatta olmaktan daha fazlası olduğunu hissettirdiğini fark ettim. Hayatta olmak bir ayrıcalıktır elbette, ama temel biyolojidir. Var olmak, nefes alıp vermenin otomatik ritmidir. Ama ciğerleriniz coşkuyla nefes alıp verdiğinde, kalbiniz tutkuyla attığında ve kendinizi her değerli anda tamamen mevcut bulduğunuzda?

Hayatın gerçek ritmini orada bulursunuz.

Ve ğrendiğime göre yaşamak paha biçilemez bir hediye.

Kollarımı kocama sarıp burnumu göğsüne gömdüğümde, gözlerimi kapatıp donmuş parçalarımın geri kalanını çözmesine izin verdiğimde şarkı başka bir güneş öpücüğü melodisine dönüşüyor.

Max bana gülümseyerek bakmadan önce bir avuç keyifli vuruş boyunca öylece kalıyoruz. "Atları yerleştireyim, sonra da seninle içeride buluşup... bu ebedi bağılılığı tamamlayalım." Burnumun ucunu öpüyor ve ekliyor, "Karım."

Parmak uçlarımda yükseliyorum ve onu geri öpüyorum. "Bir Dr Pepper ile bekliyor olacağım."

Dakikalar sonra, Ella Manning olarak ilk kez yatak odamıza adım atıyorum, güneş duvar resmi uzak duvarı aydınlatıyor ve benim de aynı şekilde ışıldamamı sağlıyor. Çalışma masama doğru ilerlerken, Max'in uzun zaman önce bir Noel'de bana hediye ettiği deri ciltli kitabı çıkarıyorum - sayfalar dolusu tatlı sözler ve canlı çizimlerle sonsuza dek mutlu olacağımızı tahmin ederek yarattığı kitabı.

Başığa gülümseyerek parmaklarımı ön tarafa geçiriyorum.

Eeyore'un Mutlu Sonu.

Masanın üzerine geri koyduğumda, bakışlarımı sağa kaydırıyorum ve bulmam için oraya konmuş, açıkta duran eski, yırtık pırtık bir defter keşfediyorum. Max bunu yatak odamızdaki dolapta duran ambalajı açılmış kutulardan birinden çıkarmış olmalı.

Kaşlarım çatıldı. Bu defteri yıllardır açmamıştım. Açıklıktaki o günden beri.

On yedi yaşımda.

Boğazımda bir düğümle eski defteri karıştırıyorum, anılar zihnimi renklendiriyor ve beni tepeden tırnağa ısıtıyor. Karalamalar, çizimler, notlar ve dilekler. Anımsatıcı bir iç çekiş beni titrek bir nefesle terk ederken her şey bir ömür önceymiş gibi geliyor ve bana ne kadar ilerlediğimi hatırlatıyor.

Ama defteri masaya geri koymadan önce gözüme bir şey çarpınca duruyorum.

Geri dönüp tekrar okudum.

Gözlerim kamaşıyor, kalbim bir gölün üzerindeki pürüzsüz bir taş gibi sekiyor.

Jonah'ya yazdığım bitmemiş mektup bana bakıyor, Max'in ağaçların arasında dolaştığı ve tüm hayatımı değiştirdiği o güneşli öğleden sonra açıklıkta başladığım mektup.

O mektubu hala bitiremedim. Hiç niyetim yoktu.

Ama...

Birisi yaptı.

Gözlerim sayfanın aşağısına kayıyor, yıllar öncesinin buruşuk kâğıtlarına karalanmış parlak pembe mürekkebi gözden geçiriyorum.

Keskin bir nefes beni terk ediyor.

Omurgamda karıncalanmalar oluyor, gözlerim yaşlarla doluyor.

Ve Max'in en alta karaladığı el yazısını okurken aşk beni tam kalbimden bıçaklıyor:

Sevgili Jonah,

Bugün bir çocuğa aşık oldum.

*sonunda güneşı yakaladı.
Ve onu asla bırakmadı.*

Son

Teşekkür

Bu hikayeye çok fazla sevgi girdi ve sevginin olduğu yerde insanlar da vardır.

Azmimi, odaklanmamı ve ilham almamı sağladığı için kocam Jake'e teşekkür ederim. Bu hikâye yazım süreci boyunca birkaç beklenmedik dönüş aldı ve sen her zaman yanımdaydın, bana sezgilerime güvenmemi hatırlattın ve bilinmeyenler arasında gezinmeme yardımcı oldun.

Bu fikir, bambaşka bir kitap yazarken birdenbire aklıma geldi. Fleetwood Mac'in "Thrown Down" şarkısı çaldı ve böylece bir hikaye çiçek açtı - canlı, trajik bir şekilde. Gözyaşları vardı, kayda değer bir aha anı ve ardından tamamen taslaksız bir hikayeye sıfırdan başlamak için zamanım olup olmadığını ve hala teslim tarihime uyup uymadığımı merak ettiğimde panik vardı.

Yapabileceğime inandığın için teşekkür ederim Jake. Ve içimdeki Eeyore beni ele geçirmekle tehdit ettiğinde beni her zaman neşelendirdiğin ve gülümsettiğin için. Seni Brynn'den daha çok seviyorum! Parıltıyı seviyor.

Her zaman olduğu gibi, yolun her adımında benim ses tahtam ve çıkış noktam olan Chelley St. Clair'e teşekkür ederim. Seni "CHAOS GRENADE!" başlıklı bölümlerle bombalamaktan gece yarısına kadar kıkırdama festivallerine kadar, arkadaşlığının akıl sağlığım için tüm farkı yarattığını biliyorum.

endişeli kelimeler içinde boğuluyorum. Saatlerce süren özverili beyin fırtınanız, yönlendirmeniz ve dürüstlüğünüz için teşekkür ederim. Sonsuza kadar ve daima.

Yazı mağarasında (ve hayatta) bocaladığım zamanlarda perde arkasındaki maestrom olduğu için inanılmaz asistanım Kate Kelly'ye çok teşekkür ederim. Etrafımdaki her şeyin patlamasını engelliyorsun ve bunu tahmin ettiğinden çok daha fazla takdir ediyorum.

Bana ve kelimelerime olan inancınız için nazik ve parlak editörüm Christa'ya teşekkür ederim. Rehberliğiniz paha biçilmezdi ve yazarlık yolculuğumu hayal bile edemeyeceğim bir şeye dönüştürdü. Letty, muhteşem önerilerin ve bu kitap için duyduğunuz heyecan için teşekkür ederim. Ve teşekkürler, Dee, hassas okuyucum, harika geribildirim için ve kelimelerimin hayata geçirilmesinde parmağı olan herkese.

Tüm Bloom ailesine: kalbim çok dolu. Minnettarlığım sonsuz. Ve menajerim Nicole, benim için yaptığınız her şeye minnettarım.

Son olarak, ama asla en az değil: teşekkür ederim, sevgili okuyucular. Her birinizin kalbimde özel bir yeri var. Merakınız, tutkunuz ve yarattığınız dünyalara olan bağlılığınız bu yolculuğu inanılmaz derecede ödüllendirici kılıyor. Sayfaları çevirirken, lütfen hikayelerin arkasındaki yakıtın, gece geç saatlerin ve sabahın erken saatlerinin nedeni olduğunuzu bilin.

Paylaştığımız ve paylaşacağımız hikayelere içelim. Kalp kırıklıklarıyla dolu bir sonraki maceraya kadar- XOXO!

Çalma Listesi

"Monster"-Half Moon Run
"Holding On for Life"-Broken Bells
"Electric Indigo"-The Paper Kites
"Ain't Scared"-The Tragic Thrills
"Pale Sun Rose"-Matthew and The Atlas
"The Dying of the Light"-Noel Gallagher
"Count Your Blessings"-George Ogilvie
"Thrown Down"-Fleetwood Mac
"Red Earth & Pouring Rain"-Bear's Den "Falling"-
The Lagoons
"Gold"-The Ivy "Fair"-
Remy Zero "Surefire"-
Wilderado
"Tell Me What You Dream About"-Hazlett
"Atoms to Atoms"-Eyes on the Shore
"Southern Sun"-Boy & Bear
"Birch Tree"-Foals
"Never Bloom Again"-The Perishers
"Portakalda Bir Şey"-Zach Bryan
"Mezarlık Islığı"-Nothing but Thieves
"What I Do"-Sons of The East
"Shadows"-Bear's Den

Yazar Hakkında

Jennifer Hartmann, sadık kocası ve üç holiganıyla birlikte kuzey Illinois'de yaşıyor. Endişeli aşk hikâyeleri yazmadığı zamanlarda, muhtemelen onları yazmayı düşünüyordur. Gün batımını (çünkü sabahları zordur), bisiklete binmeyi, seyahat etmeyi, *Buffy the Vampire Slayer*'ın tekrarlarını izlemeyi ve günün o saatinde kahvenin yerini şarabın almasını sever. Jennifer kocasıyla birlikte düğün fotoğrafçılığı yapıyor. Ayrıca kelime oyunları yapma ve sıradan durumlarda uygunsuz mizah bulma konusunda mükemmeldir. Takoları çok seviyor. Ayrıca köpeğinizi gerçekten ama gerçekten sevmek istiyor.

Onu takip edin:

Instagram: @author.jenniferhartmann

Facebook: @jenhartmannauthor

Twitter: @authorjhartmann

TikTok: jenniferhartmannauthor

Bu Sourcebooks e-Kitabını okuduğunuz için teşekkür ederiz!

Yeni sürümler, özel teklifler ve bonus içerikler hakkında doğrudan gelen kutunuzda bilgi edinmek için posta listemize katılın!

ŞİMDİ KAYDOLUN

